kami garcia • margaret stohl

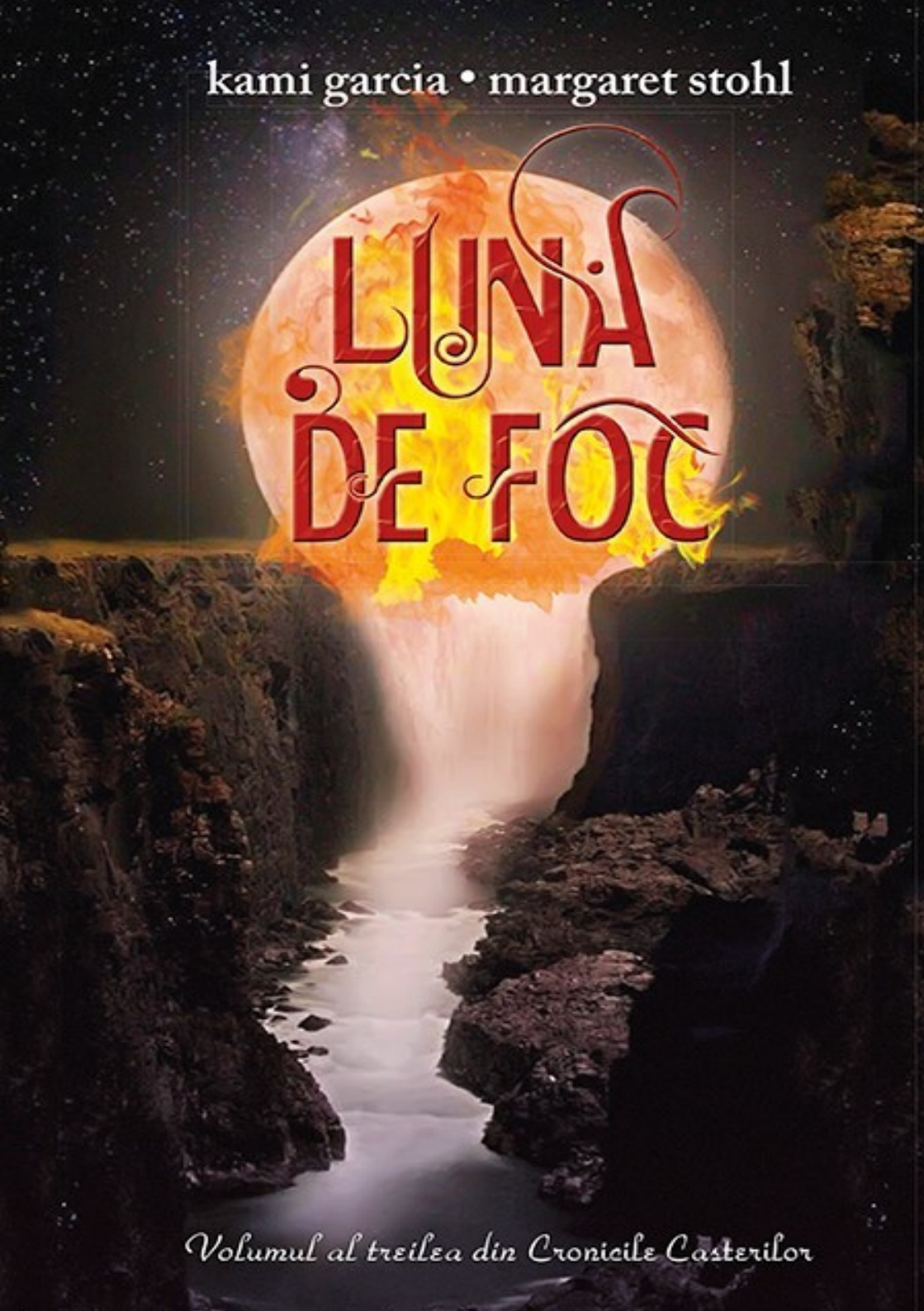

Volumul al treilea din Cronicile Casterilor

Kami Garcia
Margaret Stohl

Luna de Foc

Volumul trei din
Cronicile Casterilor

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARCIA, KAMI
Luna de foc / Kami Garcia & Margaret Stohl;
— Bucureşti: Editura RAO, 2017
ISBN 978-606-776-216-7

821.111-31

KAMI GARCIA, MARGARET STOHL
Beautiful Chaos
Copyright © 2011 by Kami Garcia, LLC and Margaret Stohl, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Cristina Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-216-7

Pentru mamele noastre,
Susan Racca,
cea care creşte pui de veveriţă pe care îi hrăneşte cu pipeta
&
Marilyn Ross Stohl,
care a învăţat să conducă tractorul înainte să conducă maşina.

Sunt adevăratele comori din Gatlin.

Tumult şi pace, întuneric şi lumină –
Suntem toţi născociri ale aceleiaşi minţi,
Trăsăturile aceluiaşi chip, mugurii aceluiaşi copac;
Personaje ale marii Apocalipse,
Tipurile şi simbolurile Eternităţii,
Început, sfârşit, mijloc, şi fără sfârşit.

— William Wordsworth, *Preludiu: Cartea a şasea*

Cuprins

ÎNAINTE *Zahăr şi sare*.....9
7 septembrie *Linkubus*.....11
7 septembrie *Fetele Muritoare*.....20
7 septembrie *Blocaj*.....30

7 septembrie *Dincolo de Route 9*.....43
12 septembrie *Case din sticlă şi pietre*.....56
12 septembrie *Adam şi Eva*.....69
15 septembrie *Izabel*.....81
15 septembrie *Oraşul lipsit de griji*.....90
15 septembrie *Roata Sorţii*.....105
19 septembrie *Consiliul Păstrătorilor*.....113
19 septembrie *Diavolul cunoscut*.....121
19 septembrie *Vânturile iadului*.....129
25 septembrie *Doamnele casei*.....144
26 septembrie *Programul de vizită*.....154
28 septembrie *Sfârşitul lumii*.....168
28 septembrie *Primejdia*.....174
4 octombrie *Carne de pui aţoasă*.....194
9 octombrie *Dispută aprigă*.....203
9 octombrie *Ochiul Bun*.....212
9 octombrie *Reglare de conturi*.....223
9 octombrie *Temporis Porta*.....235
13 octombrie *Biletul de aur*.....245
18 octombrie *O fată foarte rea*.....255
18 octombrie *Ostaticul*.....270
19 octombrie *Arma supremă*.....279
24 octombrie *Cel Care Este Doi*.....286
1 noiembrie *Creuzetele*.....294
1 noiembrie *Regina Demonilor*.....301
1 noiembrie *Ochiul rău*.....311
20 noiembrie *Generaţia următoare*.....316

24 noiembrie *Mai mult în neregulă decât în regulă*.....328
6 decembrie *Suflet scindat*.....341
7 decembrie *Cărţile Providenţei*.....350
12 decembrie *Balul de fleaşcă*.....358
12 decembrie *O lumină în întuneric*.....366
13 decembrie *Lacrimi şi ploaie*.....378
13 decembrie *Verdictul*.....385
13 decembrie *Perfidia*.....394
13 decembrie *Pentru veşnicie*.....401
14 decembrie *Uşa Demonilor*.....417
17 decembrie *Misterul trecerii*.....426
19 decembrie *Durere fără margini*.....436
20 decembrie *Hibridul*.....442
20 decembrie *Cel nepotrivit*.....447
21 decembrie *Limpede ca bună ziua*.....448
21 decembrie *Ultimul joc*.....457
21 decembrie *Aduceri-aminte*.....462
21 decembrie *Sticle sparte*.....468
22 decembrie *În sfârşit*.....483
Mulţumiri.....486

ÎNAINTE

Zahăr şi sare

Era ciudat cum, în Gatlin, lucrurile bune se amestecau cu cele rele. Uneori, era greu să le deosebeşti. Oricum, într-un final ajungeai să amesteci zahărul cu sarea şi loviturile cu săruturile, cum ar zice Amma.

Nu ştiu cum stau lucrurile în altă parte. Ştiu doar cum este în Gatlin, iar situaţia se prezintă astfel: când m-am întors la locul meu obişnuit din biserică, lângă Surori, singurele noutăţi transmise prin cutia milei erau că la Cafeneaua „Bluebird“ nu se mai servea supă „hamburger“, că sezonul tartei cu piersici se apropia de sfârşit şi că *nişte derbedei* furaseră leagănul din cauciuc care atârna în bătrânul stejar de lângă General’s Green. Jumătate dintre credincioşi mergea târşâind picioarele de-a lungul culoarului acoperit cu covor, purtând ceea ce mama numea pantofi de la Crucea Roşie. Genunchii roşii şi umflaţi deasupra ciorapilor trei sferturi semănau cu o mare de picioare care îşi ţinea respiraţia. Cel puţin, aşa mi se părea mie.

Cu articulaţiile îndoite şi cu batistele strânse în pumni, Surorile deschideau mereu cărţile cu imnuri la pagina greşită. Nimic nu le putea împiedica să intoneze melodia, tare şi piţigăiat, încercând să se acopere una pe cealaltă. Cu excepţia mătuşii Prue. Ea reuşea fără să vrea să cânte armonios trei note din trei sute, însă nimănui nu părea să îi pese. Nu era nevoie ca unele lucruri să se schimbe, poate că nici nu trebuia. Unele lucruri, cum era şi mătuşa Prue, trebuiau să facă notă discordantă.

Era ca şi când nici nu fusese vară, iar noi ne aflam în siguranţă între aceste ziduri. Era ca şi când nimic, în afară de razele strălucitoare şi colorate ale soarelui, care

pătrundeau prin vitralii, nu ar fi putut ajunge până la noi. Nici Abraham Ravenwood, nici Hunting şi haita lui însetată de sânge. Nici Sarafine, mama Lenei, nici măcar Diavolul însuşi. Nimeni nu putea trece de ospitalitatea înverşunată a aprozilor care împărţeau programe. Chiar dacă ar fi reuşit să treacă, preotul ar fi continuat să predice şi corul să cânte, deoarece nici măcar apocalipsa nu îi putea împiedica pe locuitorii din Gatlin să meargă la biserică sau să îşi vâre nasul unde nu le fierbea oala.

Dincolo de aceste ziduri însă vara adusese multe schimbări, atât în lumea Casterilor, cât şi în lumea Muritorilor, chiar dacă locuitorii din Gatlin nu ştiau asta. Lena se Revendicase atât Lumină, cât şi Întuneric şi împărţise cea de-a Şaptesprezecea Lună. Lupta dintre Demoni şi Casteri se soldase cu mulţi morţi şi de o parte şi de cealaltă şi făcuse o fisură de mărimea Marelui Canion în Ordinea Lucrurilor. Fapta Lenei echivala, în lumea Casterilor, cu spargerea tăbliţelor care conţineau cele Zece Porunci. Mă întreb ce ar crede locuitorii din Gatlin dacă ar afla. Sper să nu afle.

În trecut, oraşul acesta îmi dăduse o senzaţie de sufocare, pe care o uram. Acum însă era mai mult o senzaţie la care mă aşteptam şi care avea să-mi lipsească într-o bună zi. Ziua aceea se apropia. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine ca mine.

Zahăr şi sare, lovituri şi săruturi. Tipa pe care o iubeam se întorsese la mine, schimbând lumea. Acest lucru se întâmplase, de fapt, în vara aceasta.

A fost ultima oară când am mai văzut supă „hamburger“, tartă cu piersici şi leagănul din cauciuc. Însă am văzut începutul a altceva.

Începutul Sfârşitului Lumii.

7 septembrie

Linkubus

Stăteam în vârful turnului alb de apă, cu spatele la soare. Umbra mea fără cap se răsfrângea peste metalul cald şi vopsit, dispărând peste margine, în văzduh. Vedeam oraşul Summerville întinzându-se în faţa mea, până la lac, de la Route 9 până la Gatlin. Acesta fusese un loc al fericirii, pentru mine şi pentru Lena. Unul dintre ele, cel puţin. Însă nu eram fericit. Îmi venea să vomit.

Aveam lacrimi în ochi, însă nu ştiam de ce. Poate din cauza luminii.

„Haide, gata! A sosit momentul.“

Încleştam şi descleştam pumnii, privind casele, maşinile şi oamenii minusculi, aşteptând să se întâmple. Simţeam un gol în stomac din cauza spaimei. Apoi, acele braţe bine cunoscute mă prinseră cu putere de mijloc, lăsându-mă fără aer şi târându-mă în jos pe scara de metal. M-am lovit cu falca de partea laterală a balustradei şi m-am împiedicat. Am ţâşnit în faţă, încercând să îl păcălesc.

Cine eşti?

Însă, cu cât mă legănam mai mult, cu atât mai tare mă lovea. Următorul pumn primit în stomac mă făcu să mă îndoi. Atunci i-am văzut tenişii negri. Erau atât de vechi şi de uzaţi, încât ar fi putut fi ai mei.

Ce vrei?

N-am aşteptat să-mi răspundă. Am sărit unul la gâtul celuilalt. În acel moment am aruncat o privire spre faţa lui şi am înţeles adevărul.

Eram eu.

În timp ce ne uitam unul în ochii celuilalt şi ne ţineam strâns de gât, ne-am rostogolit peste marginea turnului de apă şi am căzut.

Cădeam în gol, dar nu mă puteam gândi decât la un singur lucru.

În sfârşit.

*

M-am lovit zgomotos cu capul de pardoseală, apoi am căzut grămadă, cu cearşafurile încolăcite în jurul meu. Am încercat să deschid ochii, însă aveam privirea înceţoşată de la somn. Am aşteptat să treacă panica.

În visele mele mai vechi, încercasem să fac tot posibilul ca Lena să nu cadă. Acum însă eu eram cel care cădea. Ce însemna asta? De ce m-am trezit cu sentimentul că deja căzusem?

— Ethan Lawson Wate! Ce Dumnezeu faci acolo sus?

Amma avea un mod aparte de a striga care te putea trezi din morţi, după cum spunea tata.

Am deschis ochii, însă nu am reuşit să desluşesc decât o şosetă, un păianjen care îşi croia drum prin praf fără o ţintă anume şi câteva cărţi uzate, cu cotorul rupt. *Clenciul 22, Jocul lui Ender, Străinii.* Şi alte câteva. Minunata privelişte de sub patul meu.

— Nimic. Închideam fereastra.

M-am uitat la fereastră, însă nu am închis-o. Dormeam întotdeauna cu ea deschisă. Începusem să o las deschisă după ce murise Macon – mă rog, când crezusem asta –, iar între timp devenise un obicei. Majoritatea oamenilor se simţeau mai în siguranţă cu ferestrele închise, însă eu ştiam că o fereastră închisă nu mă putea apăra de lucrurile de care mă temeam. Nu putea ţine departe un Caster al Întunericului sau un Incubus.

Nu eram convins că i-ar fi putut ţine ceva departe.

Dar dacă exista o cale, Macon părea hotărât să o găsească. Nu l-am mai văzut în ultima vreme de când ne-am întors de la Marea Barieră. Oricum, el fie era prin Tuneluri, fie încerca să găsească o vrajă protectoare ca să Lege Ravenwood. Casa Lenei se transformase într-o fortăreaţă a solitudinii de când cu cea de-a Şaptesprezecea Lună, atunci când Ordinea Lucrurilor – balanţa fină care

echilibra lumea Casterilor – se stricase. Amma îşi clădea propria fortăreaţă a solitudinii aici, la domeniul Wate – sau „o fortăreaţă a superstiţiei“, cum o numea Link. Amma ar fi numit-o „a lua măsuri preventive“. Presărase sare pe fiecare pervaz şi se urcase pe scara şubredă a tatei ca să poată atârna sticle crăpate, cu gura în jos, de fiecare ramură a mirtului. În Wader’s Creek, copacii cu sticle erau la fel de răspândiţi ca şi chiparoşii. De fiecare dată când o întâlneam pe mama lui Link la „Stop & Steal“, doamna Lincoln mă întreba acelaşi lucru: „Ai prins vreun duh rău în sticlele alea?“

Mi-aş dori să îl pot prinde pe al dumneavoastră. Asta îmi venea să îi spun. Doamna Lincoln îndesă în sacoşă o sticlă prăfuită de Cola. Nu eram convins că vreun copac cu sticle i-ar fi făcut faţă…

În acel moment, nu îmi doream decât să simt o adiere. Dogoarea m-a învăluit când m-am rezemat de vechiul cadran de lemn al patului. Era densă şi sufocantă, ca o pătură pe care nu puteai să o dai la o parte. De obicei, soarele necruţător din Carolina de Sud era mai puţin dogoritor în septembrie, însă nu şi anul acesta.

Mi-am frecat cucuiul de pe frunte şi m-am dus împleticindu-mă în baie, ca să fac un duş. Am pornit apa rece. Am lăsat-o să curgă un minut, însă tot caldă era.

De cinci ori la rând. Căzusem din pat în cinci dimineţi consecutive şi îmi era teamă să îi povestesc Ammei despre coşmaruri. Cine ştie ce ar mai fi agăţat în mirtul nostru? După toate cele întâmplate în vara aceasta, Amma devenise extrem de protectoare cu mine, ca un şoim care îşi apăra cuibul. De fiecare dată când ieşeam din casă aproape că o simţeam ca pe o umbră, ca pe o stafie de care nu puteam scăpa.

Nu mai suportam. Voiam să cred că, uneori, un coşmar era doar un simplu coşmar.

Am simţit miros de bacon prăjit şi am dat mai tare drumul la apă. Într-un final, a venit şi apa rece. Abia când mă ştergeam am observat că fereastra se închisese singură.

*

— Grăbeşte-te, Frumoasa din Pădurea Adormită! Sunt pregătit să mă pun cu burta pe carte, l-am auzit pe Link spunând înainte să îl văd.

Era cât pe ce să nu îi recunosc vocea. Era mai groasă şi semăna mai mult cu a unui bărbat decât cu a unui tip căruia îi plăcea să cânte la tobe şi să scrie cântece neinspirate.

— Mda, oi fi tu pregătit de ceva, dar sunt convins că nu pentru studiu. M-am aşezat lângă el, la masa noastră ciobită din bucătărie. Link se împlinise atât de mult, încât părea că stă pe un scăunel de plastic din şcoala primară. De când eşti punctual la şcoală?

Aşezată în faţa aragazului, Amma strănută. Îşi ţinea o mână în şold, iar cu cealaltă amesteca ouăle-jumări cu „Ameninţarea cu un Ochi“, lingura ei de lemn cu care împărţea dreptate.

— ’Neaţa, Amma!

Din felul în care îşi ţinea un şold mai sus decât celălalt, mi-am dat seama că era pregătită să îmi spună vrute şi nevrute. Semăna cu un pistol gata de tragere.

— Mi se pare că e mai degrabă după-amiază. Era şi timpul să ni te alături.

Pentru ea nu reprezenta un efort să stea lângă aragazul încins într-o zi toridă de vară. Problemele meteorologice nu reuşeau să o scoată pe Amma din rutină. Privirea ei îmi aminti de asta în timp ce îmi umplea cu omletă farfuria albastră cu alb, de porţelan Dragonware. Aveam impresia că îmi pusese în faţă toate ouăle din cuibar. Cu cât micul dejun era mai bogat, cu atât ziua era mai bună, era de părere Amma. În ritmul acesta, până la absolvirea şcolii voi deveni un biscuit uriaş care pluteşte într-o cadă plină cu aluat de clătite. Omleta din farfuria mea era dovada vie. Era într-adevăr prima zi de şcoală.

Nu eram prea nerăbdător să mă întorc la liceul Jackson. Anul trecut, cu excepţia lui Link, aşa-zişii mei prieteni se purtaseră foarte urât cu mine. Adevărul era însă că abia

aşteptam un motiv ca să ies din casă.

— Mănâncă, Ethan Wate!

Pe o altă farfurie, aşează felii de pâine prăjită, bacon şi o fiertură groasă din unt şi boabe de porumb. Amma puse în faţa lui Link un suport pentru farfurie, însă nu aşează nimic pe el. Nici măcar un pahar. Ştia că Link nu va mânca ouăle preparate de ea sau orice altceva gătit în bucătăria noastră.

Nici măcar Amma nu ne putea spune care erau puterile lui acum. Nimeni nu ştia, cu atât mai puţin Link. Dacă John Breed era corcitură între Caster şi Incubus, Link făcea parte din generaţia următoare. Din câte îşi dădea seama Macon, Link era echivalentul Incubus al unui văr îndepărtat din Sud cu care te întâlneai ocazional la vreo nuntă sau înmormântare şi căruia îi rosteai numele greşit.

Link îşi întinse relaxat braţele deasupra capului. Scaunul din lemn scârţâi sub greutatea lui.

— A fost o vară lungă, Wate. Sunt pregătit să intru în joc.

Am înghiţit o lingură de porumb fiert şi abia m-am abţinut să nu îl scuip. Avea un gust ciudat, sec. Amma nu mai pregătise niciodată o fiertură atât de rea la gust. Poate era din cauza căldurii.

— De ce nu o întrebi pe Ridley ce părere are despre asta şi să-mi spui şi mie?

El se înfioră, iar eu mi-am dat seama că se discutase deja despre acest subiect.

— Suntem în clasa a XI-a, iar eu sunt singurul Linkubus de la Jackson. Am farmec, dar nu-mi foloseşte la nimic. Am muşchi, dar…

— Poftim? Ai o rimă şi pentru muşchi?

Aş fi râs dacă nu m-aş fi chinuit să înghit boabele de porumb fiert.

— Ştii la ce mă refer.

Ştiam. Situaţia era mai mult decât ironică. Prietena lui ocazională, verişoara Lenei, Ridley, fusese o Sirenă care putea suci cu uşurinţă capul oricărui băiat şi îl putea convinge să facă ce voia ea, oricând voia. Asta până când

Sarafine îi luase puterile, iar Ridley devenise Muritoare cu doar câteva zile înainte ca Link să devină parţial Incubus. La scurt timp după acea muşcătură, am văzut cu toţii cum începe transformarea, chiar sub privirile noastre.

Freza cu ţepi ridicol de unsuroşi a lui Link deveni o freză cu ţepi unsuroşi ridicol de mişto. Pusese muşchi pe el şi îşi umflase bicepşii de parcă erau aripioarele gonflabile pe care mama lui îl obligase să le poarte chiar şi după ce învăţase să înoate. Semăna mai degrabă cu un membru al unei trupe rock decât cu un tip care visa să facă parte dintr-una.

— Eu nu m-aş pune cu Ridley. Chiar dacă nu mai este Sirenă, tot poate provoca necazuri.

Am pus nişte fiertură de porumb şi nişte omletă pe o felie de pâine prăjită, am trântit o bucată de bacon în mijloc şi am rulat felia.

Link se uita la mine de parcă i-ar fi venit să verse. Mâncarea nu mai avea acelaşi gust acum că era pe jumătate Incubus.

— Nu mă pun cu Ridley, frate! Oi fi eu prost, dar nici chiar aşa de prost.

Începeam să mă îndoiesc. Am ridicat din umeri şi mi-am îndesat în gură jumătate din sendviş. Nu avea un gust prea bun. Cred că fusesem prea zgârcit cu baconul.

Înainte să apuc să spun ceva, o mână mă prinse zdravăn de umăr. Am tresărit. Preţ de o secundă, m-am văzut din nou în vârful turnului de apă din vis, pregătindu-mă pentru atac. Era doar Amma, care se pregătea să îmi ţină obişnuita ei prelegere referitoare la prima zi de şcoală. Aşa credeam eu, cel puţin. Ar fi trebuit să observ aţa roşie de la încheietura mâinii ei. Un nou talisman însemna întotdeauna că se apropia furtuna.

— Nu ştiu ce aveţi voi în cap de staţi aşa de liniştiţi, ca şi când ar fi o zi oarecare. Nu s-a terminat – nici luna, nici dogoarea şi nici treaba aia cu Abraham Ravenwood. Voi doi vă comportaţi de parcă totul s-a încheiat, s-a lăsat cortina şi e momentul să ieşiţi de pe scenă. Continuă pe un ton mai grav. Ei bine, vă înşelaţi amarnic. Lucrurile au

consecinţe, iar noi nu am văzut încă nici jumătate dintre acestea.

Ştiam despre consecinţe. Erau peste tot, oricât de mult mă străduiam să nu le văd.

— Doamnă?

Link ar fi trebuit să ştie că era mai bine să tacă din gură atunci când Amma vorbea despre lucruri întunecate.

Ea îl apucă strâns de cămaşă, provocând noi fisuri în abţibildul cu Black Sabbath, aplicat cu fierul de călcat.

— Stai aproape de băiatul meu! O să atragi tot soiul de necazuri acum, iar mie îmi pare nespus de rău. Însă este acel soi de bucluc care o să vă ţină departe de altele, zevzecilor. M-ai înţeles, Wesley Jefferson Lincoln?

Link încuviinţă din cap, speriat.

— Da, doamnă.

Eu mă uitam la Amma. Nu îi dăduse drumul lui Link şi nici mie nu avea de gând să îmi dea drumul prea curând.

— Nu te ambala, Amma! Nu e decât prima zi de şcoală. Nu există duhuri demonice sau Incubus sau Demoni la Jackson.

Link îşi drese glasul.

— Ei bine, nu e tocmai adevărat.

Schiţă un zâmbet, însă Amma îi răsuci cămaşa şi mai tare, făcându-l să se ridice de pe scaun.

— Hei!

— Ţi se pare amuzant? Link fu suficient de deştept încât să-şi ţină gura de data aceasta. Amma se întoarse către mine. Am fost de faţă când ţi-a căzut primul dinte şi ţi-ai pierdut maşinuţa la Pinewood Derby[1]. Am tăiat cutii de pantofi pentru diorame şi am glazurat sute de torturi. N-am spus nimic atunci când experimentul cu apă a eşuat, aşa cum ţi-am spus că se va întâmpla.

— Nu, doamnă.

Era adevărat. Amma fusese o prezenţă constantă în viaţa mea. A fost lângă mine când a murit mama, acum un an şi jumătate, şi când tata a luat-o razna din cauza asta.

[1] Întrecere cu maşinuţe de jucărie organizată de cluburile de cercetaşi (n.tr.)

Ea îşi luă mâna de pe cămaşa mea la fel de brusc cum o înşfăcase, îşi netezi şorţul şi îşi coborî vocea. Indiferent ce stârnise această furtună, acum se potolise. Poate fusese din cauza căldurii. Începea să ne afecteze pe toţi.

Amma privi afară pe fereastră, peste Link şi peste mine.

— Am fost aici, Ethan Wate. Şi voi fi în continuare, atâta timp cât vei fi şi tu. Atâta timp cât vei avea nevoie de mine. Nici mai mult, nici mai puţin.

Ce voia să însemne asta? Amma nu îmi mai vorbise niciodată aşa – de parcă va veni vreodată vremea în care nu voi mai fi aici sau nu voi mai avea nevoie de ea.

— Ştiu, Amma.

— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu eşti la fel de speriat ca mine!

Vocea ei era joasă, aproape o şoaptă.

— Ne-am întors teferi. Asta contează. Le vom descâlci pe toate.

— Nu este chiar atât de simplu. Amma vorbea în continuare în şoaptă, ca şi când am fi stat în strana din faţă, în biserică. Fii atent! Ţi s-a părut că lucrurile sunt la fel în Gatlin de când ne-am întors?

Link vorbi, scărpinându-se în cap.

— Doamnă, dacă vă faceţi griji în legătură cu Ethan şi cu Lena, vă promit că nu vor păţi nimic rău atâta timp cât voi fi eu prin preajmă, cu toate superputerile mele.

El îşi flexă braţul cu mândrie.

Amma pufni.

— Wesley Lincoln. Nu ştii? Nu poţi împiedica să se întâmple lucrurile despre care vorbesc eu, aşa cum nu poţi împiedica bolta cerului să cadă pe noi.

Am luat o înghiţitură de ciocolată cu lapte şi a fost cât pe ce să o scuip pe masă. Era prea dulce. Zahărul se prelingea pe pereţii gâtlejului meu ca siropul de tuse. Ca omleta, care avusese mai mult gust de bumbac, sau ca fiertura de porumb, care avusese mai mult gust de nisip.

Totul era aiurea în acea zi, totul şi toată lumea.

— Ce are laptele, Amma?

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu, Ethan Wate. Ce are gura ta?

Mi-aş fi dorit să ştiu.

După ce am ieşit afară şi am urcat în Beater, mi-am întors capul şi am aruncat o ultimă privire către domeniul Wate. Nu ştiu de ce. Ea stătea la fereastră, între faldurile draperiei şi mă privea cum mă îndepărtez. Dacă nu aş fi ştiut mai bine şi nu aş fi cunoscut-o pe Amma, aş fi putut jura că plângea.

7 septembrie

Fetele Muritoare

În timp ce străbăteam cu maşina strada Dove, era greu de crezut că oraşul nostru fusese vreodată altfel decât maroniu. Iarba semăna cu pâinea prăjită, înainte să răzuieşti porţiunile arse. Beaterul era singurul lucru care rămăsese neschimbat. Pentru prima oară, Link conducea respectând limita de viteză, dar asta doar pentru că voia să vadă ce mai rămăsese din peluzele vecinilor.

— Frate, uită-te la azaleele doamnei Asher! S-au înnegrit din cauza soarelui puternic.

Link avea dreptate în legătură cu căldura. Conform Surorilor – calendarul astrologie ambulant din Gatlin – şi Almanahului Agricol, nu mai fusese atât de cald în districtul Gatlin din 1942. Însă nu soarele ofilise azaleele doamnei Asher.

— Nu sunt arse. Sunt pline de lăcuste negre.

Link scoase capul pe fereastră ca să vadă mai bine.

— Nu-mi vine să cred!

Roiurile de lăcuste îşi făcuseră apariţia la trei săptămâni după ce Lena fusese Revendicată şi la două săptămâni după debutul celui mai sever val de căldură din ultimii şaptezeci de ani. Lăcustele acestea nu erau obişnuite, verzi, ca acelea pe care Amma le găsea în bucătărie din când în când. Erau negre, cu o dungă galbenă ameninţătoare pe spate şi zburau în roiuri. Devorau fiecare centimetru de verdeaţă din oraş, inclusiv General's Green. Statuia generalului Jubal A. Early stătea pe un cerc maro de iarbă ofilită, cu sabia trasă şi acoperit de propria-i armată neagră.

Link acceleră puţin.

— E nasol. Mama crede că este una dintre plăgile

apocalipsei. Aşteaptă să fim invadaţi de broaşte, iar apa să devină roşie.

De data aceasta, doamna Lincoln nu era de condamnat. Într-un oraş construit pe religie şi superstiţie, era greu să ignori invazia de lăcuste fără precedent care se abătuse peste Gatlin ca un nor negru. Fiecare zi semăna cu una apocaliptică. Nu aveam de gând să bat la uşa doamnei Lincoln şi să îi spun că acest lucru a fost probabil din vina iubitei mele Caster, care împărţise Luna şi perturbase Ordinea Lucrurilor. Şi aşa ne era destul de greu să o convingem pe mama lui Link că noua sa înfăţişare nu se datora steroizilor. Fusese deja de două ori la cabinetul doctorului Asher luna aceasta.

Când am intrat în parcare, Lena se afla deja acolo. Se mai schimbase ceva. Nu mai conducea Fastbackul verişoarei ei, Larkin. Stătea lângă dricul lui Macon, îmbrăcată într-un tricou vechi cu U2, pe care scria „WAR“, o fustă gri şi tenişi negri. Vârful tenişilor era proaspăt colorat cu markerul negru. Era incredibil cum un dric şi o pereche de tenişi reuşeau să îl înveselească pe un tip.

Prin minte îmi treceau o mulţime de gânduri. Mi-am dat seama că, atunci când mă privea, nu mai conta nimeni pe lume. Că atunci când o priveam, observam fiecare detaliu legat de ea, iar restul dispărea. Că eram eu însumi doar atunci când eram împreună.

Îmi era imposibil să exprim în cuvinte şi chiar dacă aş fi putut face asta, nu eram sigur că aş fi găsit termenii potriviţi. Însă nici nu trebuia să încerc, pentru că Lena şi cu mine nu eram nevoiţi să dăm glas sentimentelor noastre. Le gândeam doar, iar *Keltingul* se ocupa de restul.

Salut!

De ce-ai întârziat atât?

Când am coborât din maşină, partea din spate a cămăşii îmi era udă de transpiraţie. Link părea imun la căldură, un alt avantaj de a fi parţial Incubus. Am îmbrăţişat-o pe Lena şi i-am adulmecat mirosul.

Lămâie şi rozmarin. Mirosul pe care îl urmasem pe

coridoarele liceului, înainte să o zăresc pentru prima oară. Mirosul care nu dispăruse niciodată, nici măcar atunci când ea intrase în întuneric şi plecase de lângă mine.

M-am aplecat să o sărut cu precauţie, fără să ating nicio altă parte a trupului ei. În ultimul timp, contactul cu ea îmi provoca dificultăţi în respiraţie. Efectele fizice ale atingerii noastre se intensificaseră, iar ea ştia asta, deşi eu încercam să ascund.

Am simţit şocul de îndată ce buzele noastre s-au atins. Dulceaţa sărutului era atât de minunată, iar şocul produs de pielea ei atât de puternic, încât mă lua întotdeauna cu ameţeli. Acum am simţit ceva diferit – sentimentul că ea îmi oprea respiraţia de fiecare dată când buzele noastre se atingeau, ca şi când ar fi tras de un fir invizibil pe care eu nu îl puteam controla. Lena îşi arcui gâtul şi se desprinse de mine, înainte să mă pot mişca.

Pe mai târziu.

Am oftat, iar ea îmi trimise un sărut prin aer.

Dar, L., au trecut…

Nouă ore?

Da.

Eu i-am zâmbit, iar ea clătină din cap.

Nu vreau să-ţi petreci prima zi de şcoală la infirmerie.

Lena îşi făcea mai multe griji pentru mine decât îmi făceam eu. Nu îmi păsa dacă păţeam ceva, lucru care era foarte posibil să se întâmple, având în vedere că îmi era din ce în ce mai greu să o sărut şi încă şi mai greu să stau departe de ea. Nu suportam să mă gândesc că nu o puteam atinge. Lucrurile se schimbau. Sentimentul acela – durerea care nu era durere – era prezent chiar şi atunci când nu eram împreună. Ar trebui să aibă un nume această durere dulce care îmi vindeca rănile sufletului.

Există cuvinte potrivite care să o descrie? Inimă frântă, poate? De la asta se trage expresia? O stare pe care eu o simţeam în stomac, în cap, în tot corpul. Atunci când priveam afară pe fereastră sau mă holbam la pereţi, o vedeam pe Lena.

Încercam să mă concentrez la ceva ce nu îmi provoca

durere.

— Îmi place maşina ta nouă.

— Poate cea veche, vrei să spui. Ridley a făcut o criză când a aflat că trebuie să vină cu dricul.

— Unde-i Rid? Link îşi plimba deja privirea prin parcare.

Lena arătă înspre dricul din spatele ei.

— E înăuntru, îşi schimbă hainele.

— Nu se poate schimba acasă ca orice om normal? am întrebat eu.

— Am auzit, *Short Straw!* a strigat Ridley din maşină. Eu nu sunt *un om normal,* spuse în timp ce un ghem de material mototolit zbură afară pe geamul şoferului, aterizând grămadă pe asfaltul încins. Rosti aceste cuvinte de parcă a fi normal era o jignire. Şi n-am de gând să port porcăriile astea produse în masă şi vândute la mall. Ridley se foia întruna, iar scaunul din piele scârţâia în timp ce şuviţe blonde şi roz apăreau şi dispăreau. O pereche de pantofi argintii zbură pe geam afară. Arăt de parcă aş fi de la Disney Channel.

M-am aplecat şi am ridicat de jos articolul de îmbrăcăminte ofensator. Era o rochie scurtă cu imprimeu, dintr-un lanţ de magazine din mall-ul din Summerville. O variaţiune a aceleiaşi rochii pe care o purtau Savannah Snow, Emily Asher, Eden Westerly şi Charlotte Chase – reginele echipei de majorete – şi jumătate dintre fetele care mergeau la Jackson.

Lena îşi dădu ochii peste cap.

— Bunica a hotărât că Ridley trebuie să se îmbrace adecvat acum că va merge la un liceu de Muritori. Lena zise în şoaptă: ca un Muritor, adică.

— Am auzit. Un maiou alb zbură afară pe geam. Doar pentru că sunt un Muritor dezgustător, nu înseamnă că trebuie să mă îmbrac ca unul.

Lena aruncă o privire peste umăr şi se îndepărtă de maşină. Ridley coborî din dric şi îşi potrivi noua ţinută – un tricou roz-aprins şi o fâşie de material argintiu-închis pe care o purta ca fustă. Tricoul era plin de găuri, prins cu ace de siguranţă în câteva locuri şi atârna într-o parte,

dezvelindu-i umărul.

— Mă îndoiesc că vei arăta vreodată ca un Muritor, iubito.

Link trase stânjenit de tricoul lui, care părea să fi intrat la apă.

— Slavă Domnului! Şi nu-mi spune „iubito“! Ridley ridică rochia şi o ţinu cu două degete. Ar trebui să donăm chestia asta. S-ar putea vinde pe post de costum de Halloween.

Lena se holba la catarama curelei care atârna în jurul taliei lui Ridley.

— Că veni vorba de donaţii, ce-i chestia asta?

— Care? Vechitura asta? Catarama supradimensionată era ataşată de o curea neagră din piele uzată şi era decorată cu o insectă prinsă într-o piatră sau plastic sau ceva de genul. Cred că era un scorpion. Era înfiorător şi ciudat, tipic pentru stilul lui Ridley. Încerc să mă integrez. Ridley zâmbi, făcând un balon de gumă. Ştii, toţi puştii şmecheri poartă aşa ceva. Fără acadelele ei, părea la fel de arţăgoasă ca tata atunci când Amma îl trecuse pe cafea decafeinizată.

Lena schimbă subiectul.

— Va trebui să te schimbi înainte să ne întoarcem acasă, altfel bunica o să-şi dea seama ce pui la cale.

Ridley n-o băgă în seamă, aruncă rochia mototolită pe asfaltul încins şi călcă peste ea cu sandalele ei cu tocuri foarte înalte.

Lena oftă şi întinse mâna. Rochia zbură spre ea, însă, înainte ca materialul să-i atingă degetele, luă foc. Lena îşi retrase repede mâna, iar rochia căzu pe jos, cu marginile făcute scrum.

— Sfinte Sisoe!

Link călcă materialul în picioare până când nu mai rămase decât o grămadă neagră şi fumegândă. Lena se înroşi la faţă.

Ridley rămase indiferentă.

— Bravo, verişoaro! Nici eu nu m-aş fi descurcat atât de bine.

Lena privi cum dispare şi ultimul firicel de fum negru.

— N-am vrut să spun…

— Ştiu.

Ridley părea plictisită.

Puterile Lenei nu mai funcţionau bine de când fusese Revendicată, iar acest lucru era periculos acum când aparţinea atât Luminii, cât şi Întunericului. Puterile ei fuseseră întotdeauna imprevizibile, însă acum puteau stârni orice fenomen, de la ploi torenţiale şi uragane la incendii forestiere.

Lena oftă dezamăgită.

— O să-ţi cumpăr alta până la sfârşitul zilei, Rid.

Ridley îşi dădu ochii peste cap în timp ce scormonea prin geantă.

— N-am nevoie de favoruri.

Îşi scoase ochelarii de soare.

— Bună idee! Link îşi aşează pe nas ochelarii de soare sport, care fuseseră la modă cam zece minute pe când eram în clasa a şasea. Să plecăm, dulceaţă!

O luară înspre scări, iar eu am profitat de ocazie. Am prins-o pe Lena de braţ şi am tras-o mai aproape de mine. Ea îmi îndepărtă de pe ochi părul castaniu, pe care îl purtam mereu puţin cam lung şi mă privi din spatele genelor dese şi negre. Un ochi perfect auriu şi unul verde-închis mă fixau intens. Culoarea ochilor ei nu revenise la normal după noaptea în care Sarafine invocase cea de-a Şaptesprezecea Lună. Mă privea cu ochiul auriu al unui Caster al Întunericului şi cu ochiul verde al unui Caster al Luminii, amintirea veşnică a momentului în care Lena îşi dăduse seama că deţinea ambele tipuri de putere. Ochii ei erau şi un semn al faptului că alegerea schimbase lucrurile atât pentru lumea Casterilor, cât şi pentru cea a Muritorilor. Şi pentru noi.

Ethan, nu…!

Ssst. Îţi faci prea multe griji.

Am cuprins-o în braţe. Atingerea ei era ca o arsură care mi-a trecut prin vene. Îi simţeam intensitatea, în timp ce mă chinuiam să îmi menţin respiraţia într-un ritm normal. Trase uşor cu dinţii de buza mea de jos în timp ce ne

sărutam, iar în câteva secunde m-am simţit ameţit şi dezorientat. Prin minte mi se perindau tot felul de imagini şi cred că începusem să am halucinaţii, deoarece acum ne sărutam în apa lacului Moultrie, pe banca mea de la ora de engleză, pe mesele unde luam prânzul, în spatele peluzelor, în grădina din Greenbrier.

Apoi, o umbră trecu peste mine şi am simţit ceva care nu era rezultatul sărutului nostru. Avusesem această senzaţie şi înainte, când visasem că mă aflam în turnul de apă. Mă învălui o ameţeală sufocantă, iar Lena şi cu mine nu ne mai aflam în grădină. Eram înconjuraţi de pământ şi ne sărutam într-un mormânt deschis.

Am simţit că leşin.

Când am văzut că îmi tremură genunchii, o voce tăie văzduhul şi sărutul nostru, iar Lena se desprinse de mine.

— Salutare! Ce mai faceţi?

Era Savannah Snow.

M-am prăbuşit peste partea laterală a dricului, apoi am început să alunec. Am simţit cum cineva mă ridică, până când picioarele mi s-au desprins de pe asfalt.

— Ce-i cu Ethan? a întrebat Savannah cu o voce tărăgănată.

Am deschis ochii.

— Căldura, cred.

Link rânji şi mă lăsă jos. Lena părea şocată, dar Ridley arăta şi mai rău. Link zâmbea de parcă cineva i-ar fi oferit un contract cu o casă de discuri. Acel cineva era Savannah Snow, şefa majoretelor, o superbunăciune şi Sfântul Graal al fetelor inaccesibile de la liceul Stonewall Jackson.

Savannah stătea nemişcată şi îşi strângea cărţile la piept atât de tare, încât i se albiseră articulaţiile degetelor. Purta o rochie foarte asemănătoare cu cea pe care Ridley o aruncase pe asfalt adineauri. Emily Asher îşi făcu apariţia în spatele ei, purtând o altă versiune a ținutei lui Savannah şi afişând un aer confuz. Savannah se apropie atât de mult de Link, încât singurul lucru care îi mai despărţea era teancul ei de cărţi.

— De fapt, vreau să ştiu cum te simţi?

Link îşi trecu agitat mâinile prin păr şi făcu un pas în spate.

— Mă simt bine. Ce mai e nou?

Savannah îşi legănă coada blondă şi îşi muşcă sugestiv buza de jos, luciul de buze lipicios şi roz topindu-se în soare.

— Mai nimic. Mă întrebam dacă mergi la „Dar-ee Keen“ după ore. M-ai putea duce cu maşina.

Emily părea la fel de surprinsă ca mine. Existau şanse mai mari ca Savannah să renunţe la locul ei din echipa de majorete decât să urce în maşina veche şi atinsă de rugină a lui Link. Având în vedere că una dintre calităţile unei prietene bune era aceea de a o însoţi peste tot pe Savannah, Emily spuse:

— Savannah, avem maşină. Ne duce Earl, ai uitat?

— Du-te tu cu Earl! Eu prefer să merg cu Link.

Savannah îl privea în continuare insistent pe Link de parcă acesta ar fi fost vreo vedetă rock.

Lena se uită la mine şi clătină din cap.

Ţi-am spus. Este efectul John Breed. Nu-i rău deloc pentru un sfert de Incubus. Te poţi aştepta ca o fată Muritoare să îl simtă.

Era puţin spus.

Doar fetele Muritoare, L.?

Se prefăcu că nu ştie la *ce* mă refer.

Nu toate fetele Muritoare. Uite…

Avea dreptate. Link nu părea să aibă acelaşi efect asupra lui Emily. Cu cât Savannah îşi lingea buzele mai des, cu atât Emily era mai dezgustată.

Ridley îl apucă pe Link de braţ şi îl trase de lângă Savannah.

— E ocupat în după-amiaza aceasta, scumpo. Ar trebui să o asculţi pe prietena ta.

Deşi nu mai avea ochii galbeni, Ridley părea la fel de ameninţătoare ca atunci când fusese un Caster al Întunericului.

Savannah fie nu observa acest lucru, fie nu îi păsa.

— Ah, scuze. Voi doi sunteţi împreună? Ezită o clipă,

prefăcându-se că se gândeşte. Nu. Aşa e, nu sunteţi.

Toţi cei care îşi petreceau timpul la „Dar-ee Keen“ ştiau că Link şi Ridley nu erau împreună în acel moment. Savannah îl luă de celălalt braţ pe Link. Era o provocare.

— Presupun că Link poate decide de unul singur.

Link îşi eliberă braţele, aşezându-le pe umerii fetelor.

— Doamnelor, doamnelor! Nu e nevoie să vă certaţi. E loc suficient pentru amândouă.

El îşi umflă pieptul, deşi acesta era deja suficient de impunător. În mod normal, aş fi râs la gândul că două fete se bat pentru Link, doar că acestea nu erau două fete oarecare. Era vorba despre Savannah Snow şi Ridley Duchannes. Cu puteri supranaturale sau nu, ele erau cele mai puternice Sirene pe care omenirea avusese norocul sau ghinionul – în funcţie de cum îşi foloseau puterea de convingere – să le întâlnească.

— Să mergem, Savannah! Vom întârzia la oră.

Emily părea dezgustată. Mă întrebam de ce magnetismul de Incubus al lui Link nu funcţiona în cazul ei.

Savannah se agăţă şi mai mult de braţul lui.

— Ar trebui să cauţi un tip care să fie genul tău, zise ea privind la Ridley şi la cămaşa ei prinsă cu ace de siguranţă.

Ridley înlătură braţul lui Link de pe umărul ei.

— Iar tu ar trebui să ai grijă cu cine vorbeşti aşa, Barbie.

Savannah avea noroc că Ridley nu mai avea puteri.

Se îngroaşă gluma, L.

Nu-ţi face griji. N-am de gând să permit ca Rid să fie dată afară din prima zi de şcoală. Nu îi voi da directorului Harper această satisfacţie.

— Hai să mergem, Ridley! Lena se duse la verişoara ei. Nu merită. Crede-mă.

Savannah se pregăti să riposteze, când ceva îi distrase atenţia. Strâmbă din nas.

— Ochii tăi sunt de culori diferite. Ce-ai păţit?

Emily se apropie ca să vadă mai bine. Era doar o chestiune de timp înainte ca ochii Lenei să atragă atenţia. Nu aveai cum să nu îi observi. Sperasem să plecăm din

parcare, înainte să ne izbească primul val de bârfe.

— Savannah, ce-ar fi să…

Lena mă întrerupse înainte să apuc să termin propoziţia.

— Ţi-aş pune aceeaşi întrebare, dar ştim cu toţii răspunsul.

Ridley îşi încrucişă braţele la piept.

— Îţi dau un indiciu. Începe cu N şi rimează cu nesuferită.

Lena se întoarse cu spatele la Savannah şi la Emily şi o luă spre scările dărâmate din beton ale liceului. Când am apucat-o de braţ, am simţit cum energia pulsează în mine. Mă aşteptam ca Lena să fie tulburată după confruntarea cu Savannah, însă era calmă. Ceva se schimbase la ea şi nu erau doar ochii. Bănuiesc că după ce ai înfruntat un Caster al Întunericului, care, din întâmplare, este şi mama ta, şi un Incubus însetat de sânge în vârstă de o sută cincizeci de ani, nu te mai intimidează câteva majorete.

Eşti bine?

Lena mă strânse de mână.

Sunt bine.

Auzeam tocurile lui Ridley care făceau zgomot pe beton în urma noastră. Link veni în fugă lângă mine.

— Frate, dacă asta mă aşteaptă de acum încolo, o să am un an beton.

Încercam să mă conving că avea dreptate în timp ce traversam pe iarba veştedă, iar lăcustele moarte ne scrâşneau sub tălpi.

7 septembrie

Blocaj

Te încearcă un sentiment special când intri în şcoală ţinându-te de mână cu persoana pe care o iubeşti cu adevărat. E ceva ciudat, dar nu în sens negativ. O senzaţie stranie în cel mai bun sens. Mi-am amintit de ce cuplurile îşi petrec timpul împreună şi sunt de nedespărţit ca nişte spaghete reci. Existau mai multe moduri de a sta nedezlipit: braţe după umeri, mâini încrucişate în buzunare. Nu puteam merge alături fără ca umerii să nu ni se atingă, ca şi când trupurile noastre ar fi fost atrase involuntar unul spre celălalt. Iar atunci când tensiunea electrică marca fiecare dintre aceste mici conexiuni, nu aveai cum să le treci cu vederea.

Deşi ar fi trebuit să mă obişnuiesc deja cu asta, mi se părea în continuare ciudat să mă plimb pe holuri în timp ce toată lumea se holba la Lena. Era cea mai frumoasă fată din şcoală, indiferent de culoarea ochilor ei şi toţi ştiau asta. Era acel gen de fată care avea farmec, fie că ţinea de supranatural sau nu. Băieţii nu se puteau abţine să nu o privească într-un anume fel, indiferent ce ar fi făcut sau cât de ciudată ar fi fost.

La fel o priveau şi acum.

Calmează-te, iubăreţule!

Lena mă înghionti uşor cu umărul.

Uitasem cum era această plimbare. După ce Lena împlinise şaisprezece ani, începusem să o pierd încetul cu încetul. Până la sfârşitul şcolii, se îndepărtase atât de mult, încât abia dacă o mai întâlneam pe holuri. Asta se întâmpla doar cu câteva luni în urmă. Însă acum, când ne aflam aici, mi-am adus aminte.

Nu îmi place cum te privesc.

Cum mă privesc?

M-am oprit în loc şi i-am atins faţa, sub semnul din naştere în formă de semilună de pe obraz. Ne-a străbătut un fior pe amândoi, iar eu m-am aplecat ca să îi găsesc gura.

Aşa.

Ea se retrase, zâmbind, şi mă trase după ea pe hol.

Am înţeles. Dar cred că te înşeli. Priveşte!

Băieţii din echipa de baschet se holbau în altă direcţie când am trecut pe lângă dulapul lui Emory Watkins. El mă salută din cap.

Îmi pare rău să te anunţ, Ethan, dar ei nu se uită la mine.

Am auzit vocea lui Link.

— Salutare, fetelor! Mai aruncăm la coş în după-amiaza asta sau ce?

El şi Emory îşi ciocniră pumnii, iar Link îşi văzu mai departe de drum. Nu la el se uitau băieţii.

Ridley se afla cu un pas în spatele nostru şi îşi trecea unghiile lungi şi roz peste uşile dulapurilor. Când ajunse în dreptul dulapului lui Emory, închise uşa cu degetele.

— Salutare, *fetelor!*

Felul în care Ridley rosti aceste cuvinte te făcea să crezi că era încă o Sirenă.

Emory începu să se bâlbâie, iar Ridley îşi trecu degetul peste pieptul lui când ajunse lângă el. În fusta aceea, i se vedeau picioarele mai mult decât era legal permis. Întreaga echipă o urmărea cu privirea.

— Cine e prietena ta?

Emory vorbea cu Link, fără să îşi ia privirea de la Ridley. O văzuse şi înainte – la „Stop & Steal“, atunci când am cunoscut-o eu, şi la balul de iarnă, atunci când ea distrusese sala de sport însă îşi dorea o prezentare directă şi personală.

— Pe cine interesează?

Rid făcu un balon de gumă, iar apoi îl sparse.

Link îi aruncă o privire piezişă şi o luă de mână.

— Pe nimeni.

Cei prezenţi în hol se dădură la o parte în timp ce o fostă Sirenă şi un sfert de Incubus cucereau liceul Jackson. Mă întreb ce părere ar fi avut Amma.

Copil drăgălaş într-o iesle. Dumnezeu să ne ajute pe toţi!

*

— Glumeşti? Trebuie să-mi ţin lucrurile în *sicriul* acesta împuţit de tinichea?

Ridley se uita în dulap ca şi când s-ar fi aşteptat să sară ceva de-acolo.

— Rid, ai mai fost la şcoală şi ai mai avut dulap, îi spuse Lena pe un ton calm.

Ridley îşi dădu la o parte părul blond cu şuviţe roz.

— Am încercat să şterg această amintire. Stres posttraumatic.

Lena îi întinse lui Ridley lacătul cu cifru.

— Nu e obligatoriu să îl foloseşti. Însă îţi poţi pune cărţile înăuntru ca să nu le cari toată ziua după tine.

— Cărţi? Ridley părea dezgustată. Să le car?

Lena oftă.

— Le vei primi azi, la ore. Şi da, trebuie să le cari. Ar trebui să ştii cum stau lucrurile.

Ridley îşi aranjă tricoul, dezvelindu-şi şi mai mult umărul.

— Ultima oară când am fost la şcoală, eram Sirenă. N-am fost, de fapt, la nicio oră şi cu siguranţă n-am cărat nimic.

Link îşi aşează mâna pe umărul ei.

— Haide! Avem oră de dirigenţie împreună. Îţi arăt eu cum se face, în stilul Link.

— Da? Ridley părea sceptică. Şi de ce ar fi mai bine?

— Păi, pentru început, nu implică nicio carte… Link părea mai mult decât bucuros să o însoţească până în clasă. Voia să o supravegheze.

— Ridley, aşteaptă! Ai nevoie de asta.

Lena flutură în aer un caiet.

Ridley îl luă de braţ pe Link, ignorând-o.

— Relaxează-te, verişoară! Îl voi folosi pe al lui *Hot Rod.*

Am închis zgomotos uşa de la dulap.

— Bunica ta este optimistă.

— Crezi?

Cu toţii i-am privit pe Link şi pe Rid cum se îndepărtează.

— Experimentul acesta va rezista cel mult trei zile. Cel mult, am spus.

— Trei zile? Eşti optimist.

Lena oftă şi o luă pe scări în sus, spre ora de engleză.

Aerul condiţionat funcţiona la capacitatea maximă, scoţând un huruit mecanic jalnic care răsuna pe holuri. Sistemul demodat nu avea nicio şansă în faţa valului de căldură. Sus, la departamentul administrativ, era şi mai cald decât afară, în parcare.

Înainte să intrăm la ora de engleză, m-am oprit un minut sub lampa fluorescentă, cea care se arsese atunci când Lena şi cu mine ne intersectaserăm în drum spre clasă, în prima zi în care am văzut-o. Mi-am ridicat privirea la pătratele de carton de pe tavan.

Ştii, dacă te uiţi cu atenţie, încă mai poţi vedea urmele de arsură din jurul noului neon.

Ce romantic! Scena primului nostru dezastru. Lena îşi ridică privirea spre tavan. *Cred că le văd.*

Mi-am plimbat privirea peste pătratele perforate. Nici nu mai ştiu de câte ori mă holbasem la găurelele astea, încercând să nu adorm sau numărându-le ca să treacă timpul. Socoteam minutele rămase din oră, orele din zi, zilele din săptămâni, săptămânile din luni, până când voi pleca din Gatlin.

Lena trecu pe lângă doamna English, îngropată în hârtiile de pe birou pe care trebuia să le completeze în prima zi de şcoală, şi se aşeză la vechiul ei loc, lângă Ochiul Bun.

Am vrut să o urmez, dar simţeam că mă urmăreşte ceva. Era acel sentiment pe care îl ai atunci când stai la coadă, iar persoana din spatele tău stă mult prea aproape de tine. M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni.

Lena scria deja în caiet când m-am aşezat în banca de lângă ea. Mă întrebam dacă lucra la vreuna dintre poeziile ei. Am vrut să arunc o privire pe furiş când am auzit o voce slabă care nu era a Lenei. Era o şoaptă, care se auzea din spate.

M-am întors. Scaunul din spatele meu era gol.

Ai spus ceva, L.?

Lena îşi ridică privirea, mirată.

Poftim?

Ai făcut Kelting? Mi s-a părut că aud ceva.

Ea clătină din cap.

Nu. Te simţi bine?

Am făcut un semn afirmativ din cap şi am deschis caietul. Am auzit din nou vocea. De astă dată, am recunoscut cuvintele. Literele îşi făcură apariţia pe hârtie, cu scrisul meu de mână.

„AŞTEPT.“

Am închis caietul cu zgomot şi mi-am împreunat mâinile ca să nu mai tremure.

Lena se uită la mine.

Sigur te simţi bine?

Da.

Nu mi-am mai ridicat privirea în timpul orei. Nici măcar când am picat testul despre *Creuzetul*[2]*.* Nici măcar când Lena participă, afişând o mină serioasă, la o discuţie în clasă despre procesul vrăjitoarelor din Salem. Nici atunci când Emily Asher făcu o comparaţie mai puţin inspirată între dragul şi defunctul Macon Ravenwood şi locuitorii posedaţi din oraşul din piesă, iar o placă se desprinse din tavan şi îi căzu în cap.

Nu mi-am mai ridicat privirea până când nu a sunat clopoţelul.

Doamna English mă privea insistent, cu o expresie de nepătruns, încât, pentru o secundă, mi s-a părut că ochii ei sunt din sticlă.

Am încercat să mă încurajez spunându-mi că e prima zi

[2] *The Crucible,* piesă de teatru scrisă de dramaturgul american Arthur Miller (n.tr.)

de şcoală, lucru care îi putea înnebuni pe toţi, şi că, probabil, nu îi plăcuse cafeaua de dimineaţă.

Să nu uităm că suntem în Gatlin, aşa că existau mari şanse să mă înşel.

*

Ora de engleză se terminase, iar Lena şi cu mine nu mai aveam alte ore împreună până după prânz. Eu aveam trigonometrie, iar Lena, analiză matematică. Link şi acum şi Ridley fuseseră trimişi la matematică elementară, o materie la care te înscriau profesorii atunci când îşi dădeau seama, într-un final, că nu puteai trece de algebra II. Toată lumea îi spunea „matematică de alimentară“, pentru că acolo nu învăţai decât cum să dai rest. Orarul lui Link arăta ca şi când profesorii ar fi hotărât că, după absolvire, va lucra la o benzinărie împreună cu Ed. Practic, orarul lui semăna cu o sală mare de lectură. Eu aveam biologie, el avea geologie pentru amatori. Eu aveam istorie universală, el avea CSS – Cultura Statelor din Sud, sau „Controlând-o pe Savannah Snow“, cum îi spunea el. În comparaţie cu Link, eu eram savant. Lui nu părea să îi pese sau, dacă îi păsa, era înconjurat de prea multe fete ca să îşi dea seama de asta.

Ca să fiu sincer, nici nu conta, deoarece tot ce îmi doream era să mă pierd în nebunia familiară a primei zile de şcoală ca să pot uita de mesajul ciudat din caietul meu.

Numai o vară nasoală plină cu experienţe aproape de moarte te-ar putea face să crezi că prima zi de şcoală este minunată. Asta până când am ajuns la cantină, unde era ziua hamburgerului. Ce ar fi fost prima zi de şcoală fără hamburgeri?

Le-am găsit imediat pe Lena şi pe Ridley. Şedeau singure la una dintre mesele portocalii, iar băieţii le dădeau târcoale ca nişte vulturi. Se dusese deja vestea despre Ridley şi toată populaţia masculină a şcolii voia să o cunoască.

— Unde-i Link?

Ridley arătă cu capul spre partea din spate a cantinei,

unde Link trecea de la o masă la alta de parcă ar fi fost jucătorul-vedetă al vreunui campionat. I-am observat tava. Era plină cu budincă de ciocolată, cuburi de jeleu roşu şi felii uscăţive de „Prăjitura îngerilor“.

— Ţi-e foame, Rid?

— Ce-aş putea să-ţi spun, iubitule? Fetelor le plac dulciurile.

Ea luă un bol cu budincă şi începu să înfulece.

— N-o necăji! Are o zi proastă, spuse Lena.

— Zău? Sunt şocat, am zis eu, muşcând din primul meu hamburger pleoştit. Ce s-a întâmplat?

Lena îşi aruncă privirea înspre una dintre mese.

— Asta s-a întâmplat.

Link stătea cu un picior pe banca de plastic şi se apleca în faţă în timp ce vorbea cu majoretele. Atenţia lui era concentrată mai ales asupra căpitanului echipei.

— Ah, asta nu-i nimic. E doar Link. N-ai de ce să-ţi faci griji, Rid.

— De parcă mi-aş face, a zis ea, ţâfnoasă. Puţin îmi pasă de el. Când m-am uitat la tava ei, am observat că patru boluri cu budincă erau deja goale. Oricum, mâine nu mai vin. Toată chestia asta cu şcoala este o imbecilitate. Te plimbi dintr-o sală într-alta ca o turmă sau ca un cârd sau…

— Ca bancurile? Nu m-am putut abţine.

— Asta ziceam şi eu.

Ridley îşi dădu ochii peste cap, enervată că nu ţineam pasul.

— Mă refeream la peşti. Un grup de peşti se numeşte banc. Dacă ai merge la şcoală, ai şti asta.

M-am aplecat ca să mă feresc de lingura ei.

— Nu asta-i ideea.

Lena îmi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ideea este că eşti cam pe cont propriu, am spus, încercând să par compătimitor.

Ridley se întoarse la budinca ei cu o hotărâre pe care o respectam. Nu îşi lua privirea de la Link.

— De fapt, a încerca să faci pe cineva să te placă este

dezonorant. Este jalnic. Este…

— Specific Muritorilor?

— Exact.

Ea se scutură, apoi trecu la jeleu.

*

După câteva minute, Link se apropie de masa noastră. Când se trânti lângă Ridley, reuşi să desprindă de la pământ partea cealaltă a mesei, unde şedeam eu şi Lena. La 1,87 metri, mă număram printre cei mai înalţi băieţi din liceu, însă acum, eram mai înalt decât Link doar cu vreo doi-trei centimetri.

— Hei, frate, las-o mai moale!

Când Link se mai relaxă, masa aterizã pe linoleum cu zgomot. Lumea se holba la noi.

— Scuze. Uit mereu. Sunt în curs de transformare. Domnul Ravenwood mi-a spus că este o perioadă grea, ca atunci când eşti noul puşti din cartier.

Lena mă lovi cu piciorul pe sub masă, abţinându-se să nu râdă.

Ridley fu mai puţin subtilă.

— Cred că mi-e rău de la atâta zahăr. Staţi, am spus zahăr? Am vrut să spun prostie. Ea se uită la Link. Şi când spun prostie, mă refer la tine.

Link zâmbi. O îndrăgea pe Ridley când era aşa.

— Unchiul tău a spus că nimeni nu va înţelege.

— Mda, trebuie să fie foarte greu să-l imiţi pe Hulk.

Glumeam, însă nici prea departe de adevăr nu eram.

— Nu e o glumă, frate! Dacă stau jos mai mult de cinci minute, oamenii o să arunce cu mâncare în mine, ca şi când s-ar aştepta s-o mănânc.

— Păi, ţi-ai cam făcut o reputaţie de container uman.

— Aş putea mânca dacă aş vrea. Părea dezgustat. Dar mâncarea n-are niciun gust. Parcă ai mesteca o bucată de carton. Eu ţin dieta lui Macon Ravenwood. Mai ronţăi nişte vise pe ici, pe colo, ştiţi voi.

— Ale cui vise?

Dacă Link se hrănea cu visele mele, aveam să-i trag o

mamă de bătaie. Erau suficient de derutante şi fără el.

— Stai liniştit. Gândurile tale sunt prea nebuneşti pentru mine. Dar n-o să vă vină să credeţi ce vise are Savannah. Hai să spunem că nu se gândeşte la examenele finale.

Nimeni nu era interesat de detalii, mai ales Ridley, care îşi împungea jeleul cu furculiţa. Am încercat să o protejez.

— Pot trăi şi fără această imagine, mulţumesc.

— E super. N-o să ghiciţi niciodată ce-am văzut.

Dacă spunea că o văzuse pe Savannah în chiloţi, era mort.

Şi Lena gândea acelaşi lucru.

— Link, nu cred…

— Păpuşi.

— Poftim?

Lena nu se aştepta la acest răspuns.

— Păpuşi Barbie, dar nu dintr-acelea de care aveau fetele în şcoala primară. Păpuşile astea sunt îmbrăcate elegant: o mireasă, Miss America, Albă-ca-Zăpada. Toate se aflau într-o cutie mare de sticlă.

— Ştiam eu că îmi aminteşte de o Barbie.

Ridley împunse un alt cub de jeleu.

Link se trase mai aproape de ea.

— Mă ignori în continuare?

— Nu meriţi nici măcar să fii ignorat. Ridley se holbă prin cubul roşu care tremura. Nu cred că e pregătit la bucătărie. Cum ziceai că-i spune?

— Jell-O cu surpriză.

Link rânji.

— Şi care-i surpriza? Ridley privi mai atent gelatina roşie.

— Ce găseşti înăuntru.

El dădu un bobârnac cubului, iar ea i-l luă din faţă.

— Adică?

— Copite, piele de animal şi oase. Surpriză!

Ridley se uită la el, ridică din umeri, apoi vârî lingura în gură. Nu avea de gând să îi dea satisfacţie. Nu atâta timp cât el se furişa în timpul nopţii în dormitorul lui Savannah Snow şi flirta cu ea în timpul zilei.

Link se uită la mine.

— Deci, vrei să aruncăm la coş după ore?

— Nu.

Mi-am îndesat în gură şi ultima bucată de hamburger.

— Nu pot să cred că mănânci chestia asta. Nici măcar nu-ţi place.

— Ştiu. Dar azi e destul de gustos.

Era o premieră la Jackson. Poate chiar venea sfârşitul lumii, având în vedere că mâncarea de la cantină era mai gustoasă decât cea gătită de Amma.

Să ştii că poţi să joci baschet dacă vrei.

Lena îmi oferea ceva, acelaşi lucru pe care mi-l oferea şi Link. Şansa de a mă împăca cu foştii prieteni şi de a nu mai fi un proscris, dacă acest lucru ar fi fost posibil. Însă era prea târziu. Se spune că prietenii trebuie să îţi fie alături. Ştiam acum care îmi erau prieteni adevăraţi şi care nu.

Nu vreau.

— Ei, hai! E în regulă. Toată nebunia aia cu băieţii e la timpul trecut.

Link credea ce spunea. Însă trecutul era greu de uitat atunci când prietena ta fusese chinuită tot anul şcolar.

— Mda. Oamenilor de pe-aici nu le prea place trecutul.

Până şi Link observă sarcasmul meu.

— Eu mă duc pe teren, spuse Link, fără să se uite la mine. S-ar putea să intru din nou în echipă. Deşi, n-am renunţat niciodată la ea de tot.

Spre deosebire de tine. Aceste cuvinte nu le mai rosti.

— E foarte cald aici.

Broboanele de transpiraţie mi se prelingeau pe spate. Erau prea mulţi oameni înghesuiţi într-o singură încăpere.

Te simţi bine?

Nu. Da. Trebuie să iau o gură de aer.

M-am ridicat în picioare să plec, însă mi se părea că uşa se afla la un kilometru depărtare.

Şcoala aceasta te făcea întotdeauna să te simţi mic. Cât se poate de mic, poate şi mai mic. Presupun că unele lucruri rămân neschimbate.

*

Se dovedi faptul că Ridley nu era interesată să studieze cultura statelor din Sud aşa cum nu era interesată nici de faptul că Link o studia pe Savannah Snow. Ora începuse de cinci minute, când ea reuşi să îl convingă să se transfere la clasa de istorie universală.

Am rămas surprins pentru că acest schimb de materii însemna că trebuia să îţi duci orarul la domnişoara Hester, apoi să minţi şi să implori şi, dacă erai disperat, să plângi. Prin urmare, atunci când Link şi Ridley îşi făcură apariţia la ora de istorie universală, iar el îmi spuse că orarul lui se schimbase în mod miraculos, am intrat la bănuieli.

— Cum adică ţi s-a schimbat orarul?

Link îşi trânti caietul pe banca de lângă mine şi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Savannah s-a aşezat lângă mine, apoi a intrat Ridley şi s-a aşezat în partea cealaltă, apoi, nu ştiu cum, am văzut că pe orarul meu scrie *istorie universală.* Şi pe cel al lui Rid. Ea i l-a arătat profesoarei, care ne-a dat afară de la oră.

— Cum ai reuşit să faci asta? am întrebat-o pe Ridley când aceasta se aşează confortabil pe scaun.

— Ce să reuşesc?

Mă privea nevinovată în timp ce îşi închidea şi îşi deschidea înfiorătoarea cataramă cu scorpion.

Lena nu avea de gând să o lase să scape atât de uşor.

— Ştii la ce se referă. Ai luat vreo carte din camera de studiu a unchiului Macon?

— Mă acuzi cumva că citesc?

Lena îşi coborî vocea.

— Ai încercat să faci vreo vrajă? Este un lucru primejdios, Ridley.

— E primejdios pentru tine, vrei să spui, pentru că eu sunt o Muritoare proastă.

— Este periculos pentru Muritori să facă vrăji dacă nu au în spate ani de pregătire aşa cum are Marian. Iar tu nu ai această pregătire.

Lena nu intenţiona să răsucească cuţitul în rană, însă de fiecare dată când rostea cuvântul „Muritor“, Ridley făcea o grimasă. Era ca şi când ar fi pus paie pe foc.

Poate îi era greu să le audă din gura unui Caster. M-am băgat în discuţie.

— Lena are dreptate. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla dacă ceva merge prost.

Ridley tăcu şi, pentru o secundă, mi s-a părut că reuşisem să rezolv situaţia de unul singur. Când se întoarse către mine însă, cu ochii albaştri strălucind la fel de puternic ca pe vremea când fuseseră galbeni, mi-am dat seama cât de mult mă înşelasem.

— Nu îmi amintesc să se fi plâns cineva când tu şi micuţa ucenică britanică, Liv, făceaţi vrăji la Marea Barieră.

Lena se înroşi la faţă şi privi în altă parte.

Ridley avea dreptate. Liv şi cu mine făcuserăm vrăji la Marea Barieră. Aşa am reuşit să îl eliberăm pe Macon din Arcul de Lumină şi de aceea Liv nu putea să fie niciodată un Păstrător. Era o amintire dureroasă a perioadei în care Lena şi cu mine ne îndepărtaserăm foarte mult unul de celălalt.

Nu am spus nimic. În schimb, m-am lăsat pradă gândurilor, perpelindu-mă în tăcere în timp ce domnul Littleton încerca să ne convingă cât de fascinantă este istoria universală. Nu reuşi. Eu încercam să găsesc cuvintele care să mă salveze de stânjeneala următoarelor zece secunde. Nu am fost în stare.

Chiar dacă Liv nu era la Jackson şi îşi petrecea toată ziua în Tuneluri cu Macon, era în continuare un subiect tabu, despre care Lena şi cu mine nu vorbeam. Am văzut-o pe Liv doar o singură dată după noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni. Îmi era dor de ea, însă nu puteam mărturisi nimănui acest lucru.

Îmi era dor de accentul ei britanic şi de felul în care pronunţa greşit „Carolina“, astfel încât se auzea „Carolin-er“. Îmi era dor de selenometrul ei care arăta ca un ceas uriaş din plastic de acum treizeci de ani şi de felul în care

îşi lua notiţe în carneţelul roşu. Îmi era dor de glumele noastre şi de cum râdea pe seama mea. Îmi era dor de prietena mea.

Partea tristă era că, probabil, ea m-ar fi înţeles.

Doar că nu puteam să îi spun.

7 septembrie

Dincolo de Route 9

După ore, Link rămase să joace baschet cu băieţii. Deşi nu voia să recunoască acest lucru, Ridley nu dorea să plece fără el atâta timp cât echipa de majorete se afla în sala de sport.

Eu stăteam în sala de sport, lângă uşă, şi îl urmăream pe Link cum îi driblează fără nici cel mai mic efort pe toţi băieţii de pe teren. L-am văzut marcând de sub coş, de la două puncte, de la trei puncte şi de la mijlocul terenului. I-am văzut pe băieţi privindu-l cu gurile căscate. L-am văzut pe antrenor aşezându-se în tribună, cu fluierul în gură. Savuram fiecare minut, aproape la fel de mult ca Link.

— Ţi-e dor?

Lena mă privea din prag.

Am clătinat din cap.

— Deloc. Nu vreau să-mi petrec timpul cu băieţii. Am zâmbit. Şi, pentru prima oară, nimeni nu se uita la noi.

I-am întins mâna, iar ea mi-a luat-o. A ei era caldă şi fină.

— Hai să plecăm de aici, zise ea.

Boo Radley şedea într-un colţ al parcării lângă indicatorul „Stop“, gâfâind de parcă nu era aer suficient în lumea asta ca să îşi revină. Mă întrebam dacă Macon ne urmărea în continuare, pe noi şi pe ceilalţi, prin ochii câinelui Caster. Am oprit în dreptul lui şi am deschis portiera. Boo nu ezită nicio clipă.

Am mers pe Route 9, unde casele din Gatlin dispăreau, lăsând locul câmpurilor. De obicei, în această perioadă a anului, câmpurile erau un amestec de verde cu maro – porumb şi tutun. Anul acesta însă totul era negru şi galben cât vedeai cu ochii, plantele, ofilite şi lăcustele îşi croiau

drum rozând tot până la asfalt. Auzeam scrâşnetul pe care îl făceau când le striveam sub roţi. Era o privelişte stranie.

Apocalipsa care se aşternuse peste Gatlin în locul toamnei era un alt subiect despre care nu ne plăcea să vorbim. Mama lui Link era convinsă că valul de căldură şi insectele erau rezultatul mâniei lui Dumnezeu, însă eu ştiam că se înşela. La Marea Barieră, Abraham Ravenwood promisese că alegerea Lenei va afecta atât lumea Casterilor, cât şi pe cea a Muritorilor. Nu glumise.

Lena privea pe geam, cu ochii aţintiţi asupra câmpurilor răvăşite. Nimic din ce i-aş spune n-ar face-o să se simtă mai bine sau mai puţin vinovată. Singurul lucru pe care îl puteam face era să încerc să îi distrag atenţia.

— Azi a fost nebunie, chiar şi pentru prima zi de şcoală.

— Îmi pare rău pentru Ridley. Lena îşi ridică părul de pe umeri, răsucindu-l într-un coc dezordonat. Nu e în apele ei.

— Asta înseamnă că nu este o Sirenă rea care lucrează în secret pentru Sarafine. Cât de rău ar trebui să îmi pară?

— Pare atât de pierdută.

— Pronosticul meu? O să se joace iar cu mintea lui Link.

Lena îşi muşcă buza.

— Păi, Ridley se crede în continuare Sirenă. Face parte din fişa postului să se joace cu minţile oamenilor.

— Pun pariu că o să distrugă toată echipa de majorete înainte de asta.

— Atunci va fi exmatriculată, spuse Lena.

Când am ajuns la intersecţie, am ieşit de pe Route 9 şi am intrat pe drumul care ducea înspre Ravenwood.

— Nu înainte să dea foc liceului.

Stejarii creşteau şi îşi arcuiau crengile peste drumul care ducea la casa Lenei, făcând ca temperatura să scadă cu un grad sau două.

Adierea care pătrundea prin geamul deschis se juca cu buclele ei.

— Nu cred că Ridley mai vrea să stea în casă. Familia parcă a înnebunit. Mătuşa Del e într-o continuă agitaţie.

— Asta nu-i o noutate.

— Ieri, mătuşa Del l-a confundat pe Ryan cu Reece.

— Şi Reece? am întrebat eu.

— Puterile lui Reece au luat-o razna. Mereu se plânge de asta. Uneori, când se uită la mine, o cuprinde panica, iar eu nu ştiu dacă este pentru că a citit ceva pe faţa mea sau pentru că nu poate citi nimic.

Reece era mereu irascibilă chiar şi în condiţii normale.

— Măcar îl ai pe unchiul tău.

— Oarecum. Unchiul Macon dispare în Tuneluri în fiecare zi şi nu vrea să spună ce face acolo. Ca şi când n-ar vrea ca eu să ştiu.

— Ţi se pare ciudat? El şi Amma nu ne spun niciodată nimic.

Am încercat să nu arăt că eram îngrijorat, chiar şi atunci când roţile călcară alte lăcuste.

— S-a întors deja de câteva săptămâni şi tot nu ştiu ce fel de Caster este. Nu vrea să vorbească cu nimeni despre asta.

Nici măcar cu mine. Asta voia să spună.

— Poate nici el nu ştie încă.

— Las-o baltă!

Ea se uită pe geam, iar eu am luat-o de mână. Ne era atât de cald amândurora, încât abia îi simţeam atingerea fierbinte.

— Poţi vorbi cu bunica ta?

— Bunica petrece mult timp în Barbados, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

Lena nu spunea ce avea pe suflet. Familia ei încerca să găsească o cale prin care să restabilească Ordinea, să alunge dogoarea, lăcustele şi alte catastrofe care pândeau în lumea Muritorilor.

— Casa Ravenwood are asupra ei mai multe vrăji de legare decât o închisoare de Caster. Mă simt la fel de sufocată ca şi casa. Expresia „a fi pedepsit să stai în casă“ capătă un nou sens. Lena clătină din cap. Sper doar ca asta să nu o afecteze pe Ridley, acum că este Muritoare.

Nu am răspuns, dar eram aproape sigur că Ridley era afectată pentru că şi pe mine mă încerca un sentiment ciudat. Pe măsură ce ne apropiam de vilă simţeam magia,

care vibra de parcă ar fi fost o sursă de electricitate. O ceaţă grea şi densă care nu avea nicio legătură cu vremea învăluia casa.

Atmosfera magiei Casterilor, Întuneric şi Lumină.

Am putut-o simţi încă de când ne întorseserăm de la Marea Barieră. Când am oprit în faţa porţilor de fier îndoite care marcau limitele domeniului Ravenwood, aerul din jurul nostru era atât de încărcat încât începu să pârâie de parcă eram în mijlocul unei furtuni electrice.

Nu porţile erau adevărata barieră. Grădinile Ravenwood, care deveniseră luxuriante cât timp fusese plecat Macon, erau singurul loc din tot districtul unde te puteai ascunde de dogoare şi de insecte. Poate era o mărturie a puterii pe care o avea familia Lenei. Când am trecut dincolo de porţi, am simţit cum energia din exterior se confrunta cu energia casei Ravenwood.

Ravenwood era de neclintit – îţi puteai da seama după felul în care nesfârşitul peisaj arid din afara porţilor lăsa locul verdelui grădinilor rămase neatinse din interiorul lor. Rondurile cu flori ale lui Macon înfloreau şi erau viu colorate, copacii lui erau îngrijiţi şi ordonaţi, peluzele verzi erau tunse şi curate, întinzându-se de la casă până la râul Santee. Până şi aleile fuseseră acoperite cu pietriş proaspăt. Lumea de afară încerca să pătrundă dincolo de porţi şi de farmecele care ţineau Ravenwood la adăpost, ca valurile care se izbeau la nesfârşit de aceleaşi stânci, erodându-le încetul cu încetul.

Într-un final, tot valurile câştigă. Dacă Ordinea Lucrurilor era cu adevărat distrusă, atunci Ravenwood nu putea rămâne prea mult timp avanpostul unei lumi pierdute.

Am parcat dricul în faţa casei şi, înainte să apuc să spun ceva, am coborât din maşină, în aerul umed de afară. Lena se trânti pe iarba răcoroasă, iar eu m-am tolănit lângă ea. Toată ziua aşteptasem acest moment şi îmi părea rău pentru Amma, pentru tata şi pentru ceilalţi locuitori din Gatlin care erau captivi sub cerul albastru necruţător. Nu ştiam cât voi mai putea suporta.

Ştiu.

La naiba. N-am vrut…

Ştiu. Nu dai vina pe mine. E în regulă.

Ea se trase mai aproape de mine şi îmi atinse faţa cu mâna. Eu m-am pregătit sufleteşte. Inima nu îmi mai bubuia atunci când ne atingeam. Acum însă simţeam cum energia îmi părăsea trupul, ca şi când ar fi fost aspirată. Ea ezită şi îşi retrase mâna.

— Este vina mea. Ştiu că tu nu poţi să spui asta, dar eu pot.

— L.

Ea se rostogoli pe spate şi privi cerul.

— Seara târziu, mă întind în pat, îmi închid ochii şi încerc să atrag norii şi să îndepărtez căldura. Habar n-ai cât de greu e. Câte eforturi trebuie să depunem cu toţii ca să păstrăm Ravenwood aşa cum e. Smulse un fir de iarbă. Unchiul Macon spune că nu ştie ce se va întâmpla în continuare. Bunica spune că este imposibil să aflăm, deoarece aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

— Îi crezi?

Când venea vorba de Lena, Macon era la fel de deschis faţă de ea cum era Amma faţă de mine. Dacă ar fi existat o altă soluţie, el ar fi fost ultima persoană care să i-o sugereze.

— Nu ştiu. Însă treaba asta nu se rezumă doar la Gatlin. Decizia mea îi afectează şi pe ceilalţi Casteri, care nu fac parte din familia mea. Şi puterile lor dau rateuri la fel cum mi se întâmplă şi mie.

— Puterile tale nu au fost niciodată previzibile.

Lena privi în altă parte.

— Combustia spontană e puţin mai mult decât imprevizibilă.

Ştiam că avea dreptate. Gatlin se clătina periculos pe marginea unei stânci invizibile, iar noi nu aveam nicio idee ce se afla la poalele ei. Însă nu îi puteam spune asta, mai ales că ea era răspunzătoare de această situaţie.

— Îi vom da noi de capăt până la urmă.

— Nu sunt prea convinsă.

Când întinse mâna în sus, mi-am amintit de prima dată când o urmasem în grădina de la Greenbrier. O privisem cum trasa norii cu vârful degetelor, făcând forme pe cer. Atunci nu ştiam în ce mă bag, nu că ar fi contat oricum.

Totul se schimbase, până şi cerul. De astă dată însă nu se zărea niciun nor. Nu era nimic în afară de dogoarea albastră şi amenințătoare.

Lena ridică şi mâna cealaltă şi se uită la mine.

— Chestia asta nu va înceta. Lucrurile se vor înrăutăţi. Trebuie să fim pregătiţi. Ea trase absentă de cer cu ambele mâini, răsucind încet aerul, de parcă ar fi fost o acadea. Sarafine şi Abraham nu vor pleca pur şi simplu.

Sunt pregătit.

Îşi roti degetul în aer.

— Ethan, aş vrea să ştii că nu mă mai tem de nimic.

Nici eu. Atâta timp cât vom fi împreună.

— Tocmai asta e. Dacă se va întâmpla ceva, va fi din cauza mea. Şi eu va trebui să remediez problema. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea îşi privea în continuare degetele.

Nu. Nu înţeleg.

— Nu înţelegi? Sau nu vrei?

Nu pot.

— Mai ţii minte când Amma îţi spunea să nu faci gaură în cer pentru că universul va cădea prin ea?

Am zâmbit.

— „C.O.N.C.O.M.I.T.E.N.T. Unsprezece pe verticală. E ca atunci când tragi de un fir şi priveşti cum întreaga lume se destramă ca un pulover, Ethan Wate.“

Lena ar fi trebuit să râdă, însă nu o făcu.

— Am tras de fir atunci când am folosit *Cartea Lunilor.*

— Din cauza mea.

Mă gândeam mereu la asta. Nu era singura dintre noi care trăsese de acel fir care lega ţinutul Gatlin, deasupra şi sub pământ.

— M-am Revendicat.

— Ai fost nevoită. Ar trebui să fii mândră de asta.

— Sunt.

Ea ezită.

— Dar?

Am privit-o cu atenţie.

— Dar va trebui să plătesc un preţ şi sunt pregătită pentru asta.

Am închis ochii.

— Nu vorbi aşa.

— Sunt realistă.

— Aştepţi să se întâmple ceva rău.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Lena se juca cu medalioanele de la gâtul ei.

— Problema nu e *dacă,* ci *când.*

Aştept. Asta scria în caiet.

Care caiet?

Nu am vrut să afle, însă acum nu mă mai puteam opri. Nu mă puteam preface că lucrurile erau ca înainte.

Mă simţeam copleşit de cât de greşit era totul. Vara. Moartea lui Macon. Lena, care se comporta ca o străină. Faptul că fugise cu John Breed, departe de mine. Apoi restul, cele întâmplate înainte să o cunosc pe Lena: mama care nu s-a mai întors acasă, pantofii ei care au rămas în locul unde îi lăsase, prosopul pe care îl folosise în acea dimineaţă. Partea ei de pat rămăsese intactă, cu mirosul părului impregnat în pernă.

Corespondenţa venea în continuare pe numele ei.

Cât de brusc se întâmplase totul. Cât de permanent era totul. Realitatea singuratică a adevărului: cea mai importantă persoană din viaţa ta a încetat brusc să existe. Lucrul ăsta, într-o zi proastă, te putea face să te îndoieşti de faptul că existase vreodată. Într-o zi bună, te cuprindea cealaltă temere. Chiar dacă erai sută la sută sigur că ea existase, poate tu erai singurul căruia îi păsa sau îşi amintea.

Cum poate o pernă să poarte mirosul unei persoane care nici măcar nu mai este pe aceeaşi planetă cu tine? Şi ce faci atunci când, într-o bună zi, perna va mirosi ca o pernă veche, ciudată? Cum îţi vei face curaj să pui deoparte acei pantofi?

Eu am făcut-o. Am văzut stafia mamei mele în cimitirul Bonaventure. Pentru prima oară în viaţă, credeam cu adevărat că ceva se întâmplă atunci când mori. Mama nu era singură în pământul din Grădina lui Dumnezeu, aşa cum mă temusem mereu. Începeam să o las să îşi vadă de drum. Sau cel puţin încercam.

Ethan? Ce se întâmplă?

Asta aş fi dorit şi eu să ştiu.

— Nu voi permite să ţi se întâmple ceva. Nimeni nu va permite acest lucru.

Am rostit aceste cuvinte, deşi ştiam că nu eram capabil să o protejez. Le-am rostit deoarece simţeam că inima mi se va frânge îi în nou.

— Ştiu, minţi ea.

Lena nu mai adăugă nimic, însă ştia ce simţeam eu.

Trase de cer cu ambele mâini, cât putu de tare, ca şi când ar fi vrut să îl smulgă de lângă soare.

Am auzit un trosnet puternic.

Nu ştiam de unde venea şi nu ştiam cât avea să dureze, însă cerul albastru se deschise şi, deşi nu exista niciun nor, ploaia începu să ne ude feţele.

Simţeam iarba udă şi picăturile de ploaie care îmi intrau în ochi. Păreau adevărate. Am simţit cum hainele mele transpirate se umezeau în loc să se usuce. Am tras-o pe Lena mai aproape de mine şi i-am ţinut faţa în palme. Apoi am sărutat-o până când am rămas amândoi fără suflare, pământul de sub noi s-a uscat, iar cerul a devenit din nou necruţător şi albastru.

*

Cina consta în mult lăudata tartă cu carne de pui a Ammei. Numai porţia mea era cât farfuria de mare sau, mai bine zis, cât un teren de baseball. Am împuns crusta cu furculiţa, lăsând aburii să iasă. Simţeam aroma vinului de Xeres, ingredientul ei secret. Fiecare tartă cu carne din districtul nostru avea câte un ingredient secret: smântână, sos de soia, piper roşu, pâină şi brânză parmezan, direct din borcan. Secretele şi tartele mergeau mână în mână

prin părţile astea. Dacă încropeai o tartă cu carne, toţi oamenii din oraş se agitau, încercând să îşi dea seama care era ingredientul secret.

— Ah, mirosul acesta mă face mereu să mă simt ca la opt ani.

Tata îi zâmbi Ammei, care îi ignoră atât comentariul, cât şi ciudata buna dispoziţie. Reîncepuse semestrul la facultate şi, cum şedea aşa, îmbrăcat cu cămaşă, părea de-a dreptul normal. Aproape că îţi venea să uiţi de anul pe care îl petrecuse dormind toată ziua şi „scriind“ toată noaptea, închis în biroul lui, o carte care nu însemna nimic în afară de sute de pagini de mâzgăleli. Până să înceapă procesul lent şi anevoios al recuperării sănătăţii mintale, abia mai vorbea sau mânca. Sau mirosul tartei începea să îşi facă efectul şi asupra mea? Am început să înfulec.

— Ai avut o primă zi de şcoală bună, Ethan? mă întrebă tata, cu gura plină.

Îmi examinam plăcinta din furculiţă.

— Suficient de bună.

Sub crustă, totul era tocat mărunt. Nu puteai deosebi bucăţile de carne de pui de cele de legume în acel amestec haotic. La naiba! Nu era semn bun atunci când Amma îşi scotea tocătorul. Această tartă cu carne era dovada unei după-amiezi furtunoase pe care nu voiam să mi-o imaginez. Îmi părea rău pentru tocătorul ei brăzdat de tăieturi. Când i-am văzut farfuria goală, am ştiut că nu se va aşeza la masă şi nu va purta nicio conversaţie în seara aceea. Nici nu ne va da explicaţii.

Am înghiţit.

— Dar tu, Amma?

Ea stătea în faţa blatului din bucătărie şi frământa salata cu atâta înverşunare, încât am avut impresia că va sparge bolul de sticlă.

— Suficient de bună.

Tata îşi ridică liniştit paharul cu lapte.

— Ei bine, ziua mea a fost nemaipomenită. M-am trezit cu o idee incredibilă, din senin. Cred că mi-a venit azi-noapte. Am redactat un proiect cât am stat la birou. Voi

începe o carte nouă.

— Da? Minunat!

Am luat bolul cu salata în mâini, concentrându-mi atenţia asupra unei felii de roşie unsuroase.

— Va fi despre Războiul Civil. S-ar putea să găsesc o metodă prin care să mă folosesc de vechile materiale de cercetare ale mamei tale. Trebuie să vorbesc cu Marian despre asta.

— Care e titlul cărţii, tată?

— Ideea titlului mi-a venit din senin. M-am trezit cu aceste cuvinte în minte: „A Optsprezecea Lună“. Ce părere ai?

Am scăpat bolul din mâini, care, în cădere, se lovi de masă şi se făcu ţăndări pe jos. Frunze rupte amestecate cu cioburi străluceau pe tenişii mei şi pe podea.

— Ethan Wate!

Înainte să apuc să rostesc un cuvânt, Amma se aplecă să culeagă de pe jos mizeria udă, alunecoasă şi periculoasă. Cum făcea întotdeauna. Când m-am lăsat în patru labe, am auzit-o şuierându-mi printre dinţi.

— Taci din gură!

Mai bine m-ar fi pălit peste gură cu o bucată de crustă învechită.

*

Ce crezi că înseamnă asta, L.?

Stăteam întins pe pat, inert, cu faţa ascunsă în pernă. După cină, Amma se închisese în camera ei, ceea ce însemna, mai mult ca sigur, că nici ea nu ştia ce se întâmpla cu tata.

Nu ştiu.

Auzeam cuvintele Lenei prin *Kelting* atât de clar de parcă ar fi stat întinsă pe pat lângă mine, ca de obicei. Şi, ca de obicei, mi-aş fi dorit să fi fost lângă mine.

Cum i-o fi venit ideea asta? Am pomenit ceva despre cântece în prezenţa lui? Am greşit cu ceva?

Era vorba de altceva. N-am spus însă nimic şi încercam să nu mă gândesc. Răspunsul veni repede.

Nu, Ethan. N-am pomenit niciodată nimic.

Deci, dacă vorbeşte despre a Optsprezecea Lună…

Adevărul ne izbi pe amândoi în acelaşi timp.

Cineva vrea ca el să vorbească despre asta.

Era logic. Casterii Întunericului o omorâseră deja pe mama. Tata, care tocmai îşi revenea, era o ţintă uşoară. Mai fusese ţinta lor şi înainte, în noaptea celei de-a Şaisprezecea Luni. Nu exista o altă explicaţie.

Deşi mama murise, reuşise să găsească o cale prin care să mă ghideze, trimiţându-mi *Cântecele Întunecate, Şaisprezece Luni* şi *Şaptesprezece Luni,* care îmi rămăseseră în minte până când, într-un final, am început să ascult. Însă acest mesaj nu venea de la mama.

L., crezi că e un avertisment? De la Abraham?

Poate. Sau de la minunata mea mamă.

Sarafine. Lena evita să rostească numele mamei ei. Nu o condamnam.

Trebuie să fie unul dintre ei, nu?

Lena nu răspunse. Stăteam întins pe pat, într-o tăcere întunecată, sperând să fie unul dintre cei doi. Unul dintre demonii pe care îi cunoşteam, de undeva din lumea cunoscută a Casterilor. Deoarece demonii pe care nu îi cunoşteam erau prea înspăimântători, iar lumile pe care nu le ştiam, şi mai înspăimântătoare.

Mai eşti acolo, Ethan?

Sunt aici.

Îmi citeşti ceva?

Am zâmbit în sinea mea şi mi-am vârât mâna sub pat, scoţând la iveală prima carte pe care am găsit-o. Robert Frost, unul dintre preferaţii Lenei. Am deschis cartea la întâmplare.

> „Ne punem toţi la adăpost
> După cuvinte care necăjesc şi batjocoresc,
> Dar, vai, ce suflet zbuciumat
> Până când cineva ne descoperă cu adevărat.“

Nu m-am oprit din citit. Am simţit greutatea liniştitoare a conştiinţei Lenei sprijinindu-se de a mea, la fel de reală

ca şi când şi-ar fi sprijinit capul de umărul meu. Voiam să o ţin lângă mine cât puteam de mult. Astfel, nu mă mai simţeam atât de singur.

Fiecare vers vorbea despre ea, sau cel puţin aşa mi se părea mie.

Pe Lena o cuprinse somnul, în timp ce eu ascultam zumzetul greierilor care nu erau de fapt greieri, ci lăcustele negre. Plaga, sau cum i-o fi spunând doamna Lincoln. Cu cât ascultam mai atent, cu atât mai mult mi se părea că semăna cu bâzâitul îndepărtat a nenumărate fierăstraie care distrugeau oraşul şi împrejurimile acestuia. Apoi, zumzetul lăcustelor se transformă în altceva, în acordurile joase ale unui cântec pe care l-aş recunoaşte oriunde.

Auzisem cântecele înainte să o fi întâlnit pe Lena. Cântecul *Şaisprezece Luni* mă condusese la ea, un cântec pe care doar eu îl auzeam. Nu puteam scăpa de ele aşa cum nici eu sau Lena nu puteam scăpa de destinul nostru. Erau avertismente pe care le primeam de la mama, persoana în care aveam cea mai mare încredere pe lumea asta.

„Optsprezece luni, optsprezece sfere,
Din lumea de dincolo de ani,
Una nealeasă, moarte sau naştere,
O zi nefastă va veni pe pământ..

Încercam să desluşesc sensul acestor cuvinte aşa cum o făceam mereu. „Lumea de dincolo de ani“ nu se referea la lumea Muritorilor. Dar ce venea din Lumea de Dincolo, din Luna a Optsprezecea sau din „Una nealeasă“? Cine putea fi?

Lena era singura persoană la care nu făcea referire. Ea alesese deja. Acest lucru însemna că mai era o alegere de făcut, iar cineva trebuia să o facă.

Însă ultimul rând îmi provoca greaţă. „O zi nefastă?“ Toate zilele pe care le trăiam acum păreau nefaste. Situaţia ar fi putut să se înrăutăţească mai mult de-atât?

Îmi doream să fi avut mai mult decât un cântec, iar

mama să îmi fi spus ce semnificaţie avea. Mai mult decât orice, mi-aş fi dorit să fi ştiut cum puteam repara tot ceea ce stricaserăm.

12 septembrie

Case din sticlă şi pietre

O pisică de mare uriaşă mă fixa cu ochii ei sticloşi, înainte să dea pentru ultima oară din coadă. Lângă peşte, se afla un platou uriaş plin cu felii de bacon uleios şi crud. O farfurie cu creveţi proaspeţi, transparenţi şi cenuşii, se afla în partea cealaltă, lângă un bol cu boabe de porumb fiert. Farfuria cu ouă fierte moi, cu gălbenuşul care se scurgea într-un sos alb şi gros, arăta cel mai bine dintre toate mâncărurile. Era ciudat, chiar şi pentru Ravenwood. Şedeam în faţa Lenei, la masa din sufragerie. Jumătate din mâncare arăta de parcă era pe punctul de a o lua la fugă sau de a înota. Niciun fel de mâncare de pe masă nu era pe placul locuitorilor din Gatlin. Cu atât mai puţin pe placul meu.

M-am uitat la paharul înalt de cristal de pe farfuria mea goală, în care se afla ciocolată cu lapte. Lângă ouăle fierte moi, laptele nu părea prea apetisant.

Lena se strâmbă.

— Bucătăria, zău aşa! Iar?

Am auzit un zăngănit indignat în încăperea cealaltă. Lena iritase bucătăreasa misterioasă de la Ravenwood, pe care eu încă nu o văzusem. Lena ridică din umeri şi se uită la mine.

— Ţi-am spus eu. Totul a luat-o razna pe-aici. Iar lucrurile se înrăutăţesc pe zi ce trece.

— Hai să plecăm! Putem lua un ştrudel cu miere de la „Stop & Steal“.

Mie îmi pierise pofta de mâncare în momentul în care dădusem cu ochii de baconul crud.

— Bucătăria face tot ce îi stă în putinţă. Din păcate, în ultima vreme, viaţa e din ce în ce mai grea. Azi-noapte,

Delphine a bătut cu pumnii în uşa mea în toiul nopţii, insistând că veneau britanicii.

O voce cunoscută, târşâitul slab al papucilor de casă, scârţâitul scaunului, şi iată-l. Macon Ravenwood, cu un braţ de ziare făcute sul. Ridică ceaşca de ceai care se umplu brusc cu ceva ce ar fi trebuit să fie ceai, dar care semăna cu un soi de balegă verzuie. Boo se furişă înăuntru după el şi se ghemui la picioarele stăpânului său.

Lena oftă.

— Ryan plânge. Deşi nu vrea să recunoască, îi e teamă că nu îşi va mai recăpăta în întregime puterile. Unchiul Barclay nu se mai poate transforma. Mătuşa Del spune că el nu mai poate transforma nici măcar o încruntare într-un zâmbet.

Macon îşi ridică paharul şi încuviinţă din cap în direcţia mea.

— Toate astea pot aştepta până după micul dejun. „Cum apreciezi soarele dimineţii“, domnule Wate?

— Mă scuzaţi, domnule?

Părea o întrebare-capcană.

— Robbie Williams. E un compozitor pe cinste, nu crezi? Iar aceasta este o întrebare destul de relevantă în ultima vreme. El aruncă o privire în ceai înainte să ia o înghiţitură şi să aşeze ceaşca pe masă. Este modul meu de a spune „bună dimineaţa“.

— Bună dimineaţa, domnule!

Am încercat să nu mă holbez la el. Purta un halat negru din satin. Cel puţin, aşa mi se părea mie. Nu mai văzusem până acum un halat cu o batistă care ieşea din buzunarul de la piept. Nu semăna deloc cu halatul de baie cadrilat şi uzat al tatălui meu.

Macon observă că mă holbam la el.

— Cred că termenul pe care îl cauţi este „smoching“. Acum, când mă aşteaptă doar zile pline cu soare, am descoperit că viaţa înseamnă mai mult decât lucrurile pe care le ai în garderobă.

— Hm?

— Unchiului M îi place să îşi petreacă timpul în pijama.

La asta se referea. Lena îl sărută pe obraz. Trebuie să plecăm până nu se termină ştrudelele cu miere. Dacă eşti cuminte, îţi aduc şi ţie unul.

El oftă.

— Foamea este atât de incomodă.

Lena îşi luă rucsacul.

— Îl iau ca pe un răspuns afirmativ.

Macon o ignoră, deschise un ziar şi îl netezi.

— Cutremure în Paraguay. Îl deschise cu o pocnitură pe următorul, care părea să fie scris în franceză. Apele Senei încep să sece. Un altul. Calota glaciară se topeşte de zece ori mai repede decât a fost prevăzut, dacă ar fi să ne luăm după presa din Helsinki. Un al patrulea ziar. Şi întreaga coastă de sud-est a Statelor Unite pare să fie afectată de o molimă ciudată.

Lena îi închise ziarul, lăsând să se vadă farfuria cu pâine albă din faţa lui.

— Mănâncă! Lumea va fi tot la un pas de dezastru şi după ce îţi vei termina micul dejun. Indiferent dacă porţi sau nu smoching.

La atingerea ei, expresia întunecată a lui Macon dispăru, iar ochii verzi ai unui Incubus devenit Caster al Luminii deveniră mai senini. Lena îi zâmbi, aşa cum îi zâmbea doar lui. Acel zâmbet spunea că ea observa totul, fiecare minut din viaţa lor împreună. Ceea ce aveau, ceea ce ştiau. De când Macon revenise la ea din morţi, Lena preţuia fiecare minut petrecut împreună. Nu mă îndoisem niciodată de asta, deşi îi invidiam.

Aceeaşi legătură o avusesem şi eu cu mama, iar acum nu o mai aveam. Mă întrebam dacă şi eu îi zâmbisem altfel atunci când o priveam. Mă întrebam dacă ştiuse că şi eu observasem totul. Că știam că citise fiecare carte pe care o citisem eu, doar ca să putem vorbi despre ea în timpul cinei, la vechea noastră masă de stejar. Că ştiam că petrecuse ore în şir la librăria „Blue Bicycle“ din Charleston, încercând să găsească o carte potrivită pentru mine.

— Haide! spuse Lena, făcându-mi semn, iar eu am

înlăturat această amintire şi mi-am luat rucsacul. Îşi îmbrăţişă repede unchiul. Ridley! strigă ea de la baza scărilor. Dintr-un dormitor de la etaj, se auzi un geamăt înăbuşit. Acum!

— Domnule!

Mi-am împăturit şerveţelul şi m-am ridicat în picioare.

Expresia relaxată de pe chipul lui Macon dispăru.

— Aveţi grijă de voi!

— Voi avea eu grijă de ea.

— Mulţumesc, domnule Wate. Ştiu că vei avea grijă de ea. El îşi lăsă paharul jos. Dar fii şi tu cu ochii în patru! Lucrurile sunt puţin mai complicate decât par.

Oraşul se prăbuşea, iar noi stricaserăm Ordinea Lucrurilor în lume. Nu ştiam cum s-ar fi putut complica lucrurile mai mult de-atât.

— Să fiu cu ochii în patru la ce, domnule?

Între noi se aşternu liniştea, deşi le auzeam pe Lena şi pe bunica ei certându-se cu Ridley în hol.

Macon privi vraful de ziare, apoi deschise ultimul ziar şi îl netezi. Era într-o limbă pe care nu o mai văzusem niciodată, dar pe care o recunoşteam totuşi.

— Mi-aş dori să ştiu.

*

După micul dejun de la Ravenwood, dacă îl putem numi astfel, ziua deveni şi mai ciudată. Eram în întârziere la şcoală. Când am ajuns acasă la Link ca să îl luăm cu maşina, mama lui, care îl surprinsese când îşi aruncase micul dejun la gunoi, îl obligase să şadă la masă şi să mănânce un altul. Apoi, când am trecut pe lângă „Stop & Steal“, Fatty, credinciosul paznic de la Jackson, nu era în maşina lui, unde mânca de obicei ştrudel cu miere şi citea ziarul. În secţiunea cu produse de panificaţie, mai rămăseseră câteva ştrudele cu miere. Acesta trebuia să fie primul semn al apocalipsei. Şi mai incredibil însă a fost faptul că atunci când am intrat în clădirea administrativă, domnişoara Hester nu se afla la biroul ei ca să ne pedepsească. Sticluţa cu ojă de unghii mov se afla în faţa

scaunului ei, nedeschisă. Era ca şi cum lumea s-ar fi rotit cu cinci grade în direcţia greşită.

— Este ziua noastră norocoasă.

Link îşi ridică pumnul, iar eu mi-am lovit încheieturile degetelor de ale lui. Eu aş fi ales cuvântul „bizară“, mai degrabă.

Acest lucru mi s-a confirmat atunci când am zărit-o pe Ridley îndreptându-se către toaletă. Puteam să jur că se transformase într-o fată normală care purta haine ciudat de obişnuite. Într-un final, când m-am aşezat pe scaunul de lângă Lena, în partea clasei pe care doamna English o vedea cu Ochiul Bun, cel puţin aşa credeam eu, m-am trezit în Zona Crepusculară a unui amestec de bănci şi scaune.

Şedeam, într-adevăr, la locul meu obişnuit. Sala de clasă se schimbase sau doamna English îi mutase pe elevi în partea greşită a sălii de clasă.

— „Acestea sunt timpuri limpezi – nu mai trăim în după-amiezi întunecate când răul şi binele se amestecă pentru a ameţi lumea.“ Doamna English îşi ridică privirea. Domnişoară Asher? Cât de întunecate sunt vremurile în care crede Arthur Miller că trăim azi?

Emily se holbă la ea, şocată.

— Doamnă? Nu pe ei aţi vrut să îi întrebaţi? Emily se uită la Abby Porter, Lena şi la mine, singurii care şedeam mereu în partea bună a clasei.

— *Vreau* să îi întreb pe toţi cei care se aşteaptă să treacă la materia mea, domnişoară Abby. Răspunde la întrebare!

Poate şi-o fi pus ochiul de sticlă pe partea greşită în dimineaţa aceasta.

Lena zâmbi, fără să îşi ridice privirea de pe hârtie.

Poate.

— Păi, cred că Arthur Miller ar fi foarte speriat să vadă că nu mai suntem atât de bulversaţi.

Am aruncat o privire peste exemplarul meu din *Creuzet.* În timp ce Emily condamna bâlbâindu-se o vânătoare de vrăjitoare care nu diferea prea mult de cea în care intrase

şi ea, ochiul de sticlă se holba la mine.

Era ca şi când nu mă vedea doar pe mine, ci şi în străfundul meu.

*

Orele continuau, iar lucrurile începură să revină la normal. Emily-Cea-Care-Îl-Ura-Pe-Ethan şuieră când am trecut pe lângă ea, susţinută de Eden şi de Charlotte, aghiotantele ei, ca în vremurile bune. Ridley îşi dădu seama că Lena o descântase cu *Facies Celata,* vrăjindu-i hainele de Sirenă astfel încât acestea să pară obişnuite. Acum Ridley era iar ea însăşi: piele neagră şi dungi roz – răzbunare, vendeta şi toate cele. Mai rău a fost că atunci când a sunat clopoţelul, ea ne-a târât pe amândoi la antrenamentul de baschet ca să urmărim meciul de pregătire în care juca Link.

De data asta, n-am mai stat lângă uşa sălii de sport. Ridley nu s-a lăsat până nu ne-am aşezat în faţă, pe mijloc. A fost jenant. Link nici măcar nu se afla pe teren, iar eu am fost nevoit să îi urmăresc pe vechii mei coechipieri cum ratează puncte pe care eu le înscriam altădată. Lena şi Ridley însă se ciondăneau ca nişte surori, prin urmare era mai multă acţiune în tribune decât pe teren. Asta până când l-am văzut pe Link ridicându-se de pe banca de rezerve.

— M-ai descântat cu *Facies*? Ca pe un simplu *Muritor*? Ridley ţipa. Ca şi când nu mi-aş da seama? Acum crezi că sunt nu numai lipsită de puteri, ci şi idioată?

— N-a fost ideea mea. Bunica mi-a spus s-o fac după ce a văzut cum te îmbraci acasă.

Lena părea stânjenită.

Faţa lui Ridley era la fel de roz ca şuviţele din păr.

— Lumea e liberă să facă ce vrea. Cel puţin, în exteriorul Gat-Dung. Nu te poţi folosi de puteri ca să îi îmbraci pe oameni cum vrei tu. Mai ales nu *aşa.* Ea se cutremură. Nu sunt una dintre păpuşile Barbie ale lui Savannah Snow.

— Rid, nu trebuie să fii ca ele, dar nici nu trebuie să te străduieşti atât de mult să fii *atât* de diferită.

— E acelaşi lucru, izbucni Ridley.

— Nu este.

— Uită-te la turma aceea şi spune-mi de ce ar trebui să-mi pese ce cred *oamenii* ăia despre mine.

Ridley avea dreptate. În timp ce Link alerga de colo-colo pe teren, ochii întregii echipe de majorete stăteau lipiţi pe el de parcă ar fi fost ai unei singure persoane. Ceea ce, practic, şi erau. După o vreme, nici măcar nu am mai urmărit meciul. Ştiam deja că Link ar fi putut marca şi din tribune dacă îşi folosea superputerile.

Ethan, Link sare prea sus.

Cu aproape un metru. Lena se stresa, însă eu ştiam că Link se gândise la momentul acesta toată viaţa lui.

Da.

Şi fuge prea repede.

Da.

N-ai de gând să spui nimic?

Nu.

Nimic nu îl putea opri. Se răspândise vorba că Link îşi îmbunătăţise jocul în timpul verii şi se părea că jumătate dintre elevii şcolii veniseră la antrenament ca să se convingă. Nu mă puteam hotărî dacă acest lucru era încă o dovadă că viaţa din Gatlin era extrem de plictisitoare sau că noul Linkubus nu se pricepea deloc să se prefacă a fi Muritor.

Savannah le puse pe majorete să se ridice în picioare şi să se mişte. Ca să fiu sincer, era şi antrenamentul lor. Cu toate acestea, niciunul dintre noi nu anticipase noua coregrafie a lui Savannah. Din câte se părea, Emily, Eden şi Charlotte erau la fel de surprinse. Emily nici măcar nu se ridică de pe bancă.

De pe margine, Savannah sărea aproape la fel de sus ca Link.

— Strigaţi L!

— Doar nu vorbeşte serios.

Lena fu cât pe ce să îşi verse sucul.

Eu am clătinat din cap.

— O, ba da, vorbeşte serios. Savannah Snow nu ştie să

fie ironică.

— Strigaţi N!

— Numai asta o să auzim.

Lena se uită la Ridley. Aceasta mesteca gumă aşa cum Ronnie Weeks molfăia tutun după ce renunţase la fumat. Cu cât Savannah sărea mai mult, cu atât Ridley mesteca gumă mai înverşunat.

— Strigaţi K!

— Mai scuteşte-mă!

Ridley scuipă guma şi o lipi sub bancă. Înainte să apucăm să o oprim, ea începu să coboare peste băncile din aluminiu înspre teren, cu sandalele cu tocuri super-înalte, cu şuviţele roz, cu fusta mini neagră.

— Vai, nu!

Lena dădu să se ridice în picioare, însă eu am tras-o jos.

— N-ai cum să opreşti chestia asta, L.

— Ce are de gând să facă?

Lena nu putea să se uite.

În timp ce vorbea cu Savannah, Ridley îşi strângea cureaua, cu insecta otrăvitoare încorporată în cataramă, asemenea unui gladiator care se echipa de luptă. La început, m-am chinuit să desluşesc ce spun, dar în câteva secunde, au început să ţipe.

— Care-i problema ta? izbucni Savannah.

Ridley rânji.

— Niciuna. Ah, stai… tu.

Savannah îşi aruncă pompoanele pe jos.

— Eşti o destrăbălată. Dacă vrei să ademeneşti un alt tip în mrejele tale, n-ai decât. Link însă e unul de-al nostru.

— Uite care-i treaba, Barbie! L-am prins deja în mrejele mele şi, având în vedere că încerc să fiu drăguţă, vreau să-ţi dau un avertisment. Vezi-ţi de treaba ta înainte s-o păţeşti!

Savannah îşi încrucişă braţele la piept.

— Obligă-mă!

Păreau să aibă nevoie de un arbitru.

Lena îşi acoperi ochii.

— Se bat?

— Ăă… se pregătesc să aclame, cred. I-am luat mâna Lenei de la ochi. Trebuie să te convingi singură.

Ridley îşi ţinea degetul mare prins la curea, iar cu celălalt scutura un pompon împrumutat ca şi când ar fi fost un sconcs mort. Echipa de majorete se afla lângă ea şi construia o piramidă, cu Savannah în frunte.

Link se opri din alergat. Toţi jucătorii se opriră.

L., nu ştiu dacă acesta este momentul potrivit pentru răzbunare.

Lena nu îşi luă ochii de la Ridley.

Eu nu fac nimic. Altcineva face.

Savannah zâmbea de la baza piramidei. Emily se încrunta în timp ce urca în vârf. Celelalte fete o urmară aproape mecanic.

Ridley flutura un pompon moale deasupra capului.

Link dribla mingea pe loc, aşteptând, la fel ca noi toţi, cei care o cunoşteau pe Ridley, acel lucru teribil care nu se întâmplase încă, dar care urma să se întâmple în orice secundă.

L., crezi că Ridley…?

Este imposibil. Nu mai este Caster. Nu mai are puteri.

— Strigaţi – Ridley flutură pomponul fără entuziasm – R!

Emily se clătină în vârful piramidei.

Ridley strigă din nou.

— Ăă şi I?

Echipa de majorete se legănă, ca şi când ar fi făcut un val în formă de piramidă.

— Şi apoi, strigaţi D!

Ridley scăpă pomponul din mână. Emily făcu ochii mari. Link ţinea mingea într-o mână.

— Cum se silabiseşte „Majorete-ratate“? zise Ridley, făcând cu ochiul.

Lena…

M-am pus în mişcare înainte să se întâmple inevitabilul.

— Rid? o strigă Link, dar ea nu se uita la el.

Lena era peste bancă, în drum spre teren.

Ridley, nu!

Eram chiar în spatele ei, însă nu aveam cum să o oprim.

Era prea târziu.

Piramida se prăbuşi peste Savannah.

*

După aceea, totul se derulă foarte repede, ca şi când Gatlin ar fi vrut să uite toată povestea. O ambulanţă o luă pe Savannah şi o duse la spital, în Summerville. Oamenii spuneau că fusese un miracol că Emily nu murise după ce căzuse din vârful piramidei. Jumătate din şcoală repeta cuvintele „leziune spinală“, însă era doar un zvon, deoarece Emily nu părea să aibă vreo problemă cu coloana vertebrală. Din câte se părea, Savannah îi atenuase căderea, ca şi când s-ar fi sacrificat intenţionat pentru binele echipei. Cel puţin, aceasta era povestea care circula.

Link se duse să o viziteze la spital. Cred că se simţea la fel de vinovat ca şi când ar fi bătut-o chiar el pe Savannah. Însă diagnosticul oficial, conform anunţului făcut de Link în hol, era: „plină de vânătăi, dar bine“. Până când Savannah o trimise pe mama ei acasă să îi aducă trusa de machiaj, toate persoanele implicate se simţeau mai bine. La acest lucru contribuise şi felul în care Link relatase lucrurile, deoarece întreaga echipă de majorete voia să ştie care era, după părerea lui, cea mai veche prietenă a lui Savannah.

Link mai povestea încă detaliile.

— Fetele îşi vor reveni. Au făcut cu schimbul ca să mi se aşeze în braţe.

— Zău?

— Toate sunt destul de supărate. Eu nu încerc decât să le consolez.

— Şi cum merge treaba?

Aveam sentimentul că atât Link, cât şi Savannah se bucurau de acea după-amiază, fiecare în felul său. Ridley dispăruse. Când avea să afle însă unde fusese Link, lucrurile se vor înrăutăţi, probabil. Poate era un lucru bun că Link se familiariza cu spitalul.

După ce am vorbit cu Link, Lena şi cu mine ne-am întors

în camera ei. Ridley spăla pe jos cu mopul la parter. Dormitorul Lenei părea foarte departe de liceul Jackson şi, aflându-mă acolo, aveam impresia că întâmplarea din oraş era din altă lume. Camera ei se schimbase de când se întorsese de la Marea Barieră. Acest lucru, spunea Lena, se datora faptului că trebuia să vadă lumea prin ochii ei aurii şi verzi. Ravenwood se schimbase ca să îi oglindească trăirile, aşa cum se schimbase mereu pentru ea şi pentru Macon.

Camera ei era acum complet transparentă, semănând cu o casă din sticlă construită într-un copac. Din exterior, arăta exact la fel, cu obloanele bătute de vreme şi acoperite cu plante căţărătoare. Puteam vedea frânturi din vechea ei cameră. Ferestrele erau la locul lor, uşile, la fel. Însă tavanul, cu panouri glisante de sticlă, era deschis şi lăsa aerul nopţii să pătrundă înăuntru. După-amiaza, vântul împrăştia frunzele pe pat. Pardoseala era o oglindă care reflecta cerul schimbător. Când soarele strălucea dogoritor – aşa cum se întâmpla mereu acum – lumina se reflecta, se răsfrângea şi se împrăştia peste mai multe suprafeţe, încât îţi era imposibil să îţi dai seama care era adevăratul soare. Toţi sorii ardeau la fel de puternic şi străluceau orbitor.

M-am întins pe pat, am închis ochii şi am lăsat adierea vântului să mă mângâie. Ştiam că nu era adevărată, ci doar o vrajă făcută de Lena, însă nu îmi păsa. Aveam impresia că respiram pentru prima oară în acea zi. Mi-am scos cămaşa umedă şi am aruncat-o pe jos. Era mai bine aşa.

Am deschis un ochi. Lena scria pe peretele de sticlă cel mai apropiat de patul ei, iar cuvintele pluteau în aer ca nişte propoziţii rostite, scrise cu cerneală neagră.

„nici lumină, nici întuneric, nici tu, nici eu
cunosc lumina, cunosc întunericul, te cunosc pe tine, mă cunosc pe mine”

Mă simţeam mai bine văzând scrisul de mână pe care mi-l aminteam de dinaintea celei de-a Şaptesprezecea

Luni.

„aceasta este calea cea grea – calea despărțirii – ziua inimii (frânte)”

M-am întors pe o parte.

— Hei, ce înseamnă „ziua inimii frânte“?

Nu îmi plăcea cum suna.

Ea se uită la mine şi zâmbi.

— Nu e azi.

Am tras-o pe pat, lângă mine, cuprinzând-o cu mâna după ceafă. Degetele mi s-au încurcat în părul ei. Îi mângâiam clavicula cu degetul mare. Adoram să îi simt pielea, chiar dacă ardea. Când am sărutat-o, am auzit-o cum îşi ţinea răsuflarea. Eu mi-o pierdusem pe a mea, însă nu îmi păsa.

Lena îşi plimba mâna pe spatele meu şi îmi mângâia pielea cu degetele.

— Te iubesc, i-am şoptit eu la ureche.

Ea îmi cuprinse faţa cu mâinile şi se lăsă pe spate, ca să mă privească.

— Nu ştiu dacă aş putea iubi pe altcineva aşa cum te iubesc pe tine.

— Eu ştiu că n-aş putea.

Lena îşi aşeză mâna pe pieptul meu. Ştiam că îmi simte bătăile inimii. Se ridică pe marginea patului şi îmi culese cămaşa de pe jos.

— Ar fi bine să te îmbraci dacă nu vrei să fiu pedepsită pentru tot restul vieţii. Unchiul M nu doarme toată ziua. Probabil că acum este jos, în Tuneluri, cu… Ea tăcu, iar eu mi-am dat seama la cine se referea. E în camera lui de studiu şi mă aşteaptă să mă duc la el.

M-am ridicat pe marginea patului, cu cămaşa în mâini.

— Oricum, nu ştiu de ce scriu lucrurile pe care le scriu. Îmi vin pur şi simplu în minte.

— Ca tata şi noul lui bestseller, *A Optsprezecea Lună?*

Nu reuşeam să-mi scot din minte acest lucru, iar Amma mă evita. Poate Macon avea răspunsul.

— Ca Savannah şi noua ei încurajare pentru Link. Lena se rezemă de mine. E haos.

— Strigaţi H! Strigaţi A-O-S!

— Taci! spuse Lena, sărutându-mă pe obraz. Ia cămaşa pe tine!

Mi-am tras cămaşa pe umeri, apoi m-am oprit.

— Eşti sigură?

Ea se aplecă şi mă sărută pe abdomen, apoi îl acoperi cu cămaşa. Am simţit cum durerea ascuţită dispare la fel de repede cum a venit, dar tot m-am întins după ea.

Ea se feri ca să n-o prind în braţe.

— Ar trebui să-i spunem unchiului Macon ce s-a întâmplat azi.

— Ce să-i spunem? Că Ridley se ia la bătaie? Şi că, deşi nu mai are nicio putere, majoretelor li se întâmplă tot felul de lucruri rele atunci când se află ea prin preajmă?

— Pentru orice eventualitate. S-ar putea să pună ceva la cale. Poate ar trebui să îi spui despre noua carte a tatălui tău.

Lena îşi întinse mâna, iar eu i-am prins-o într-a mea, simţind cum energia se scurge încet din mine.

— Asta pentru că a avut un succes răsunător cu volumul precedent? Nici măcar nu ştim dacă există vreo carte.

Nu mai voiam să mă gândesc la tata şi la cărţile lui, aşa cum nu voiam să mă gândesc nici la Ridley sau la Savannah Snow.

Ne aflam pe la jumătatea coridorului când mi-am dat seama că tăceam amândoi. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât mai tare simţeam că Lena încetinea pasul. Nu o deranja faptul că se întorcea în Tuneluri. Însă nu voia să cobor şi eu acolo.

Acest lucru nu avea nicio legătură cu Tunelurile în sine, însă avea legătură cu studentul străin preferat al lui Macon.

12 septembrie

Adam şi Eva

Lena se opri în faţa unei uşi negre, lăcuite. Un afiş scris de mână pentru *Holy Rollers*[3] – „What's rock without roll?" – era atârnat strâmb pe uşă. Bătu la uşa camerei lui Ridley.

— Rid?

— De ce o căutăm pe Ridley?

O văzusem suficient pentru ziua respectivă.

— Nu o căutăm. Există o scurtătură spre Tuneluri în camera ei. E culoarul secret al unchiului Macon, ai uitat?

— Corect. Pentru că acum dormitorul lui este…

M-am uitat la uşă, încercând să îmi amintesc cum distrusese Ridley vechiul dormitor al lui Macon. Nu mai fusesem înăuntru din ziua în care eu şi Lena ne despărţiserăm.

Lena ridică din umeri.

— Nu a vrut să-şi păstreze vechiul dormitor. Oricum, în cea mai mare parte a timpului, doarme în camera lui de studiu din Tuneluri.

— Camera lui Ridley este o alegere bună, pentru că ea *nu* este genul de fată care să se furişeze pe un culoar secret în toiul nopţii, am spus eu.

Lena se opri cu mâna pe uşă.

— Ethan, ea este persoana cea mai puţin înzestrată cu puteri din casă. Dintre noi toţi, ea ar trebui să se teamă cel mai mult să coboare…

Înainte să-şi termine propoziţia, am auzit un sunet inconfundabil. Ca şi când cerul era sfârtecat de un Incubus care se făcea nevăzut.

Se teleporta.

[3] Termenul se referă la enoriaşii bisericilor penticostale (n.tr.)

— Ai auzit?

Lena se uită la mine încruntată.

— Ce?

— Mi s-a părut că cineva se teleportează.

— Unchiul Macon nu mai face asta, iar Ravenwood este Legat. Niciun Incubus, oricât ar fi el de puternic, nu are cum să pătrundă aici.

Părea îngrijorată în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Trebuie să fi fost altceva. Poate Bucătăria face din nou experimente. I-am atins mâna pe care o ţinea pe uşă, cu respiraţia întretăiată. Deschide-o!

Lena o împinse, însă nu se întâmplă nimic. O împinse din nou.

— E ciudat. Clanţa e blocată.

— Lasă-mă să încerc şi eu.

M-am trântit cu toată greutatea în uşă. Spre umilinţa mea, uşa nu se clinti. Am încercat din nou, mai tare.

— Nu este blocată. Este… ştii tu.

— Ce?

— Oricare ar fi latinescul pentru a bloca o uşă.

— Te referi la vrajă? Este imposibil. Ridley n-ar putea folosi o vrajă *Obex* nici dacă ar găsi-o în vreo carte. Este prea dificilă.

— Glumeşti? După figura pe care le-a făcut-o majoretelor?

Când Lena privi uşa, ochiul ei verde străluci, iar cel auriu se întunecă. Buclele începură să îi fluture în jurul umerilor şi, înainte să o aud rostind vraja, uşa se deschise cu atâta forţă, încât se desprinse din ţâţâni şi zbură în mijlocul dormitorului lui Ridley. Acesta părea a fi modul unui Caster de a spune „du-te dracului“.

Am aprins lumina în camera lui Ridley.

Lena strâmbă din nas şi ridică de pe jos o acadea roz, lipită de fire de păr lungi şi blonde înfăşurate în jurul unui bigudiu. Hainele, pantofii, ojele de unghii, fardurile şi acadelele erau împrăştiate peste tot, pe pat, ascunse în covorul retro roz.

— Ai grijă s-o pui la loc de unde ai luat-o. O să

înnebunească dacă va afla că am fost aici. În ultima vreme, se poartă cam ciudat când vine vorba despre camera ei. Lena împinse cu degetul o sticluţă de ojă deschisă, care se prelingea pe comodă. Nu există niciun semn că s-ar fi făcut vreo vrajă. Nici cărţi, nici amulete.

Am dat la o parte covorul roz, care lăsă să se vadă liniile fine ale unei uşi Caster ascunse în pardoseală.

— Nimic în afară de… Lena ridică o pungă aproape goală de chipsuri. Ridley detestă chipsurile. Ei îi plac chestiile dulci, nu cele sărate.

Mă holbam în întuneric la scările care duceau în jos şi de a căror existenţă nu ştiusem până acum.

— Eu mă uit la o scară invizibilă şi tu îmi spui că chipsurile sunt ciudate?

Lena ridică o altă pungă, una plină.

— În linii mari, da.

Mi-am întins piciorul, bâjbâind în jurul meu până când am simţit sub talpă prima treaptă.

— Înainte îmi plăcea ciocolata cu lapte, iar acum îmi provoacă greaţă. Asta înseamnă că şi eu am puteri magice?

Am păşit în întuneric înainte să îi aud răspunsul.

*

Când am ajuns la baza scărilor care duceau în camera de studiu a lui Macon, l-am văzut şezând la biroul lui şi citind paginile unei cărţi uriaşe. Lena făcu un pas…

— Şapte.

Era o voce de fată.

Am încremenit când am recunoscut vocea. Mi-am aşezat mâna pe braţul Lenei.

Aşteaptă!

Am rămas în umbra culoarului, lângă uşă. Ei nu ne văzuseră.

— Şapte ce, domnişoară Durand? întrebă Macon.

Liv îşi făcu apariţia în prag, cu un vraf de cărţi în braţe. Şuviţele blonde i se revărsau peste tricoul preferat cu *Pink Floyd,* iar ochii albaştri îi străluceau. În întunericul de sub

pământ, Liv părea făcută din lumină.

Era fosta mea prietenă şi fosta asistentă a lui Marian. Lucrurile erau mai complicate, cu toţii ştiam asta. Mi-a fost mai mult decât o prietenă cât timp Lena fusese plecată, însă acum ea era aici, iar lucrurile erau complicate. Liv va rămâne mereu prietena mea, chiar dacă nu mai puteam fi apropiaţi. Mă ajutase să o găsesc pe Lena şi Marea Barieră, locul unde se afla puterea Întunericului, dar şi a Luminii. Renunţase la viitorul ei de Păstrătoare pentru mine şi pentru Lena. Amândoi ştiam că îi vom rămâne datori pe viaţă lui Liv pentru asta.

Existau mai multe căi de a fi „legat“ de o persoană. Învăţasem acest lucru pe pielea mea.

Liv trânti cărţile pe birou, în faţa lui Macon. Praful se ridică din volumule vechi.

— Există doar cinci exemple de descendenţe mixte de Casteri suficient de puternice ca să rezulte în această combinaţie. Am căutat toţi arborii genealogici ai familiilor de Casteri de pe ambele coaste ale Atlanticului, inclusiv pe a dumneavoastră.

Sânge supranatural amestecat. Ethan, îl caută pe John.

Lena nu avea chef de *Kelting.* Până şi gândurile ei erau tăcute.

Macon bolborosi cu nasul în carte.

— Ah, da. Totul în numele ştiinţei, desigur.

— Desigur.

Liv îşi deschise carneţelul roşu.

— Şi? Ai găsit ceva în arhivele familiei care să îi semene? Ceva care să explice existenţa hibridului nostru misterios, a enigmaticului John Breed?

Presupun că ai dreptate.

Liv întinse două pagini de pergament pe care le-am recunoscut imediat. Arborele genealogic al familiei Duchannes şi cel al familiei Ravenwood.

— Există cel puţin patru cazuri posibile, conform Consiliului Păstrătorilor.

Ce Consiliu?

Mai târziu, Ethan.

Liv vorbea în continuare:

— Unul dintre cazuri sunt părinţii Sarafinei Duchannes: Emmaline Duchannes, un Caster al Luminii, şi tatăl dumneavoastră, Silas Ravenwood, un Incubus care se hrăneşte cu sânge. Bunicii Lenei.

Liv îşi ridică privirea. Era roşie în obraji.

Macon înlătură această posibilitate.

— Emmaline este Empath, un har al Casterilor care cu siguranţă nu se găseşte la un Incubus hibrid, care poate trăi la lumina zilei. Este evident că hibridul nostru este prea tânăr ca să fie rezultatul unei legături atât de deosebite.

Lena se cutremură, iar eu am strâns-o de mână.

Cercetează toţi arborii genealogici, L.! Asta nu înseamnă nimic.

Încă nu.

Lena îşi aşează capul pe umărul meu, iar eu m-am apropiat mai mult de uşă ca să ascult.

— Asta înseamnă că mai există trei posibili candidaţi care pot da naştere unui hibrid Caster-Incubus al Întunericului. Nu există Lumină şi potriviri de Lumină, desigur, având în vedere că nu există…

— Incubuşi ai Luminii, cum am fost eu în forma mea anterioară? Ai dreptate. Incubuşii aparţin Întunericului prin natura lor. Eu ştiu mai bine decât oricine, domnişoară Durand. Liv îşi închise carneţelul, părând stânjenită, însă Macon o linişti. Stai liniştită! Nu muşc. Nu m-am dat niciodată în vânt după sângele oamenilor. Mi se pare puţin cam *scârbos.*

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI DUCHANNES

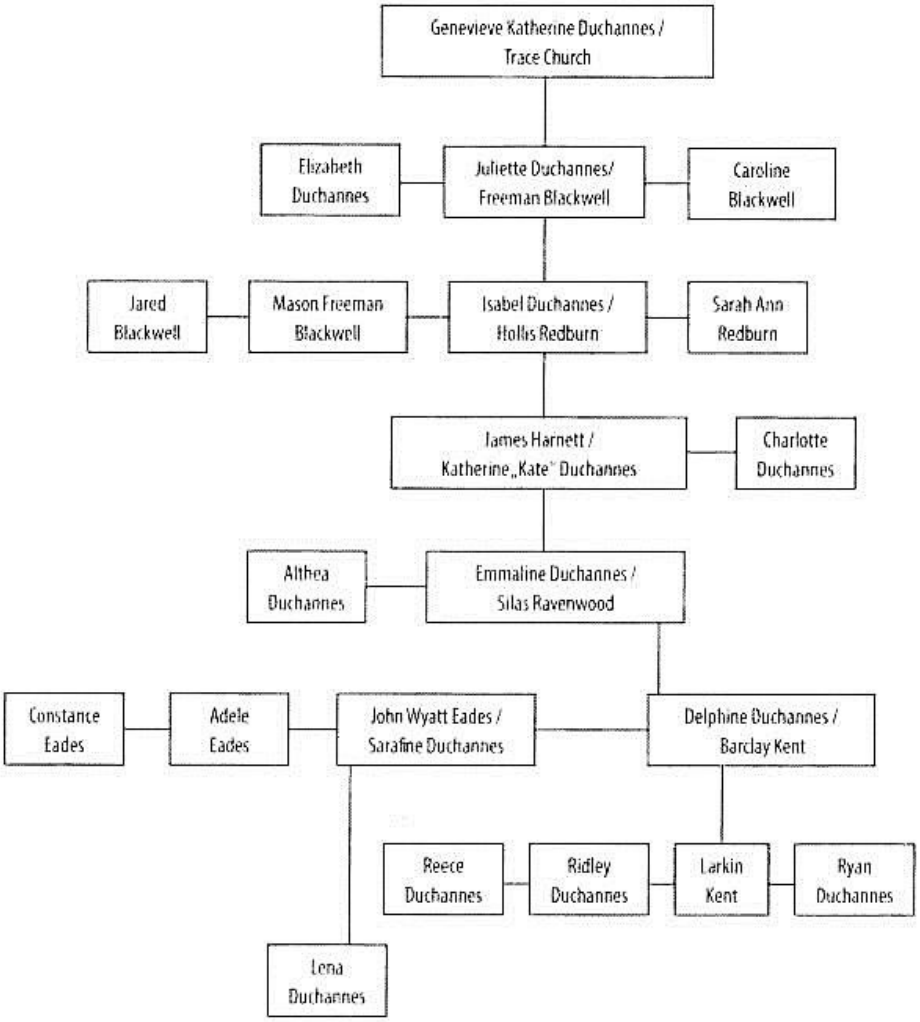

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI RAVENWOOD

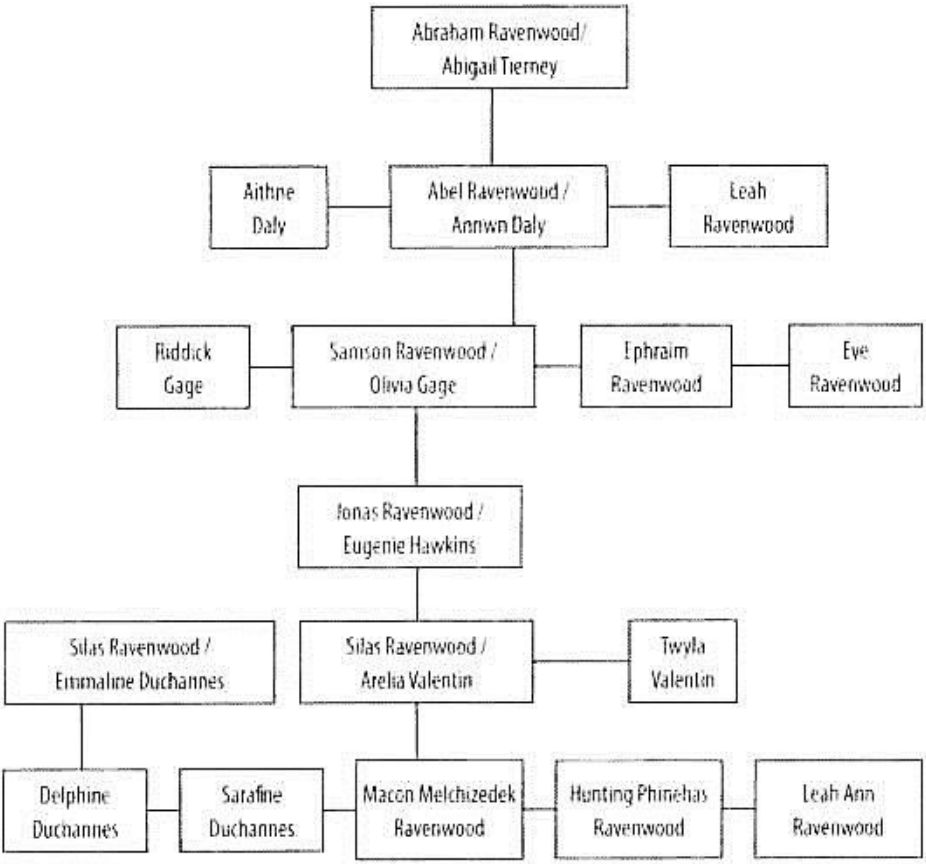

Liv continuă:

— Faptul că John Breed are sângele amestecat şi puteri supranaturale nu este întâmplător. Este un lucru nemaivăzut, neînregistrat şi, conform arhivelor doctorului Ashcroft, nearhivat. Este ca şi când această naştere ar fi fost ştearsă complet din *Lunae Libri.*

— Asta dovedeşte ceea ce bănuiam deja. Băiatul acesta este mai mult decât un Incubus care poate să iasă la lumină. Nimeni nu şi-ar da atâta osteneală să îşi ascundă descendenţa dacă nu ar fi aşa. Macon îşi frecă fruntea cu o mână. Ochii lui verzi erau înroşiţi, iar eu mi-am dat seama că habar nu aveam dacă dormea sau nu, de când devenise Caster. Pentru prima oară, părea că avea nevoie de somn. Cinci potriviri. Ai făcut progrese, domnişoară Durand. Bravo!

Liv era frustrată. Se vedea în privirea ei.

— Foarte puţine. Încă nu am descoperit potrivirea genetică. Fără această informaţie, va fi imposibil să stabilim ce abilităţi are John. Sau care e rolul lui în toată povestea aceasta.

— Bine punctat. Dar trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce ştim. John Breed este important pentru Abraham, ceea ce înseamnă că băiatul joacă un rol esenţial în planul său.

Liv îşi întinse braţul, iar acele ceasului ciudat şi improvizat de la mâna ei începură să se învârtească. Era aparatul care măsura forţa gravitaţională a lunii şi care îi oferea singurele răspunsuri în care avea încredere.

— Ca să fiu sinceră, domnule, nu ştiu cât timp mai avem la dispoziţie ca să rezolvăm problema. Nu am văzut astfel de semne în viaţa mea. Nu îmi place s-o spun, dar este ca şi când luna s-ar prăvăli peste Gatlin.

Macon se ridică în picioare, aşezându-şi mâna grea pe umărul ei. Simţisem şi eu acea presiune – o parte din mine încă o mai simte şi acum.

— Să nu-ţi fie teamă niciodată să spui adevărul, domnişoară Durand! Am trecut deja de momentul amabilităţilor. Trebuie să insistăm, pur şi simplu. Nu avem

de ales.

Ea îşi îndreptă spatele sub mâna lui.

— Nu sunt sigură că ştiu ce trebuie să fac în faţa unei potenţiale distrugeri a lumii Muritorilor.

— Draga mea, cred că asta e şi ideea.

— Care?

— Uită-te la fapte! Se pare că de la Revendicare, lumea Muritorilor s-a schimbat. Sau, după cum ai spus şi tu, cerul stă să cadă. E iadul pe pământ, cum ar spune draga noastră doamnă Lincoln. Iar lumea Casterilor se confruntă cu o nouă specie de Caster-Incubus pe care nu am mai întâlnit-o până acum. Un soi de Adam. Indiferent care ar fi rolul pe care îl joacă băiatul-hibrid, nu este o pură întâmplare. Sincronizarea e perfectă. Face parte dintr-un plan mai mare sau, având în vedere faptul că Abraham este fără îndoială implicat, dintr-un plan grandios.

Lena era palidă la faţă. Am apucat-o de braţ şi am sprijinit-o.

Să plecăm!

Îşi duse degetul la buze.

El este Adam?

L...

Ethan, dacă el este Adam...

Liv se holba la Macon, cu ochii mari.

— Credeţi că Abraham *a manevrat* cumva toate astea?

Macon pufni cu dispreţ.

— Hunting cu siguranţă nu are inteligenţa necesară pentru o asemenea încercare, iar Sarafine singură nu are suficientă putere. Băiatul a cărui origine nu o ştim este de aceeaşi vârstă cu Lena? Puţin mai mare?

Nu vreau să fiu Eva!

Nu eşti.

N-ai de unde să ştii asta, Ethan. Eu cred că sunt.

Nu eşti, L.

Când am îmbrăţişat-o, am simţit căldura pe care o emana obrazul ei prin bumbacul subţire al cămăşii mele.

Cred că asta a fost intenţia.

Macon continuă, însă părea că se îndepărtează din ce în

ce mai mult cu fiecare cuvânt.

— Dacă nu cumva a venit dintr-un alt tărâm, John Breed s-a dezvoltat fie aici, în lumea Muritorilor, fie în lumea Casterilor, lucru care necesită mai bine de un deceniu şi jumătate de vicleşuguri nemiloase, la care Abraham excelează.

Macon tăcu.

— Vreţi să spuneţi că John s-a născut într-un laborator Caster? Ca un soi de bebeluş creat în eprubetă şi dotat cu puteri supranaturale?

— În mare, cam asta e ideea. Poate nu născut, ci *crescut,* mai bine spus. Ceea ce explică de ce este atât de important pentru Abraham. Macon ezită. M-aş fi aşteptat să facă o astfel de tâmpenie fratele meu, nu Abraham. Sunt dezamăgit.

— John *Breed*[4]*,* zise Liv încet. Dumnezeule! A fost chiar în faţa noastră, în tot acest timp.

Liv se prăbuşi în fotoliul din faţa biroului lui Macon.

Am strâns-o mai tare în braţe pe Lena. Când îi reveniră gândurile, abia a putut şopti.

E o nebunie. E nebun.

Nu ştiam dacă se referea la John sau la Abraham, însă nu avea importanţă. Avea dreptate. Era o nebunie.

Abraham nu mai există, L.

Chiar în momentul în care gândeam aceste cuvinte, ştiam că minţeam. N-o mai fi existând John, însă Abraham exista.

— Prin urmare, ne-au mai rămas două întrebări, domnişoară Durand. Cum şi, mai important, de ce?

— N-are importanţă dacă John nu mai există.

Liv era palidă la faţă, iar eu mi-am dat seama că era la fel de epuizată ca şi Macon.

— Oare? Nu prea sunt dispus să fac presupuneri atâta timp cât nu există un trup.

— Nu ar trebui să ne îndreptăm cercetarea spre probleme mai stringente precum infestările sau schimbarea climei? Cum să oprim aceste plăgi pe care cea

[4] Rasă (n.tr.)

de-a Şaptesprezecea Lună a Lenei pare să le fi adus asupra lumii Muritorilor?

Macon se aplecă în faţă în scaunul lui.

— Olivia, ai habar cât de veche este biblioteca asta?

Fata clătină neîncrezătoare din cap.

— Ai habar cât de veche este oricare dintre bibliotecile Casterilor? Dincolo de ocean şi mai departe? Londra? Praga? Madrid? Istanbul? Cairo?

— Nu, nu ştiu.

— Crezi că există vreo trimitere la cum se poate restaura Ordinea Lucrurilor în vreuna dintre aceste biblioteci, pe care le-am vizitat în mare parte în aceste ultime săptămâni?

— Desigur. Trebuie să existe. Cu siguranţă lucrul acesta s-a mai întâmplat şi altă dată.

El închise ochii.

— Niciodată?

Ea încerca să rostească cuvântul, însă, din locul în care ne aflam noi, abia îl auzirăm.

— Singurul nostru indiciu este băiatul. Cum s-a născut şi cu ce scop?

— Sau fata? întrebă Liv.

— Ajunge, Olivia!

Însă Liv nu se intimidă cu una, cu două.

— Poate dumneavoastră ştiţi deja? Cum a luat ea naştere şi cu ce scop? Ar fi relevant, din punct de vedere ştiinţific.

Lena se opri din *Kelting,* îndepărtându-şi mintea de a mea, până când m-am trezit singur pe culoar, deşi ne ţineam strâns în braţe.

Macon clătină din cap şi rosti cu o voce aspră.

— Să nu le spui nimic celorlalţi! Vreau să fiu absolut sigur.

— Înainte să îi spui Lenei ce-a făcut, i-o trânti Liv.

Era un adevăr, însă ea nu îl rosti astfel.

În ochii verzi ai lui Macon se oglindeau toate trăirile care lipsiseră din ochii lui negri. Teamă. Furie. Resentiment.

— Înainte să îi spun ce trebuie să facă.

— S-ar putea să nu reuşiţi să opriţi asta.

Se uită la ceasul ei din obişnuinţă.

— Olivia, nu numai universul ar putea fi distrus, ci şi nepoata mea, care este, din punctul meu de vedere, mai importantă decât o mie de universuri pierdute.

— Ştiu, credeţi-mă.

Dacă Liv era sarcastică, nu lăsă să se vadă acest lucru.

Aveam impresia că inima a încetat să-mi mai bată. Lena se furişă din braţele mele, înainte să îmi dau seama că nu mai era lângă mine.

Am găsit-o pe Lena în camera ei. Nu plângea, iar eu nu am încercat să o consolez. Am rămas tăcuţi, ţinându-ne de mâini până când a început să ne doară, până când soarele se ascunse în spatele cuvintelor, în spatele sticlei, al copacilor şi al râului. Noaptea se furişă peste patul ei. Eu aşteptam ca întunericul să şteargă tot.

15 septembrie

Izabel

— Eşti sigură că mergem în direcţia bună?

Ieşiserăm de pe autostradă, la sud de Charleston. Casele tradiţionale în stil victorian, cu verande de jur împrejur şi turnuleţe albe care se înălţau spre nori lăsară locul… nimicului. Casele dispărură pentru a fi înlocuite de întinderi cu tutun şi câte un hambar bătut de vreme, pe ici, pe colo.

Lena aruncă o privire peste foaia de caiet din braţele ei.

— Acesta este drumul. Bunica mi-a spus că nu existau prea multe case lângă vechea mea… lângă locul unde se afla altădată casa mea.

Când Lena îmi spuse că voia să vadă casa în care se născuse, nu mi s-a părut un lucru prea înţelept. Pentru că nu era vorba doar despre casa unde făcuse primii paşi sau ai cărei pereţi îi mâzgălise cu creioane colorate. Era vorba şi despre locul unde murise tatăl ei. Unde ar fi putut muri şi Lena, atunci când mama ei dăduse foc casei, chiar înainte ca Lena să împlinească un an.

Însă Lena insista. Nu aveam cum să o conving să renunţe. Nu vorbiserăm deloc despre ceea ce auziserăm în camera de studiu a lui Macon, însă ştiam că această călătorie trebuia să fie o altă piesă din puzzle. Macon credea că trecutul Lenei şi cel al lui John reprezentau cheia enigmei întâmplărilor din lumea Casterilor şi a Muritorilor. Acesta era motivul pentru care străbăteam acum aceste regiuni îndepărtate.

Mătuşa Del, care stătea pe bancheta din spate a Volvoului, se întinse spre scaunele din faţă. Lucille şedea în poala ei.

— Nu recunosc ţinutul, dar s-ar putea să mă înşel.

Era un eufemism. Mătuşa Del era ultima persoană căreia i-aş cere indicaţii, exceptând cazul în care ne-am afla în Tuneluri. În ultima vreme însă nu eram prea convins că s-ar fi descurcat şi acolo. Dacă vizitarea ruinelor arse ale casei natale a Lenei fusese o idee proastă, faptul că o luasem pe mătuşa Del cu noi era una şi mai proastă. De la Revendicarea Lenei, nimeni nu părea să fie mai întors pe dos decât mătuşa ei.

Lena arătă cu degetul pe geamul meu.

— Cred că e acolo. Unchiul M a spus să mă uit după o alee în partea stângă. Drumul era mărginit de un gard alb, scorojit. La câţiva metri în faţă, se afla o spărtură în gard. Asta e.

Când am virat printre stâlpii strâmbi, am auzit-o pe Lena ţinându-şi răsuflarea. Am luat-o de mână, iar pulsul mi-a crescut brusc.

Eşti sigură că vrei să faci asta?

Nu. Dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

L., ştii ce s-a întâmplat.

Aici a început totul. Aici mama m-a ţinut în braţe când eram mică. Aici a hotărât să mă urască.

Era un Caster al Întunericului. Nu ştia ce e iubirea.

Lena şi-a aşezat capul pe umărul meu în timp ce străbăteam drumul prăfuit.

Şi eu am o parte întunecată, Ethan. Dar te iubesc.

Eu m-am crispat. Lena nu era întunecată, nu semăna cu mama ei.

Nu este acelaşi lucru. Ai şi o parte de lumină.

Ştiu. Dar Sarafine nu a dispărut. Este acolo, undeva, împreună cu Abraham, şi aşteaptă. Cu cât voi şti mai multe despre ea, cu atât mai pregătită voi fi să o înfrunt.

Nu eram convins că acesta era motivul pentru care făceam călătoria. Însă nu avea importanţă, deoarece, atunci când am oprit lângă ruinele casei, motivul deveni brusc altul.

Realitatea.

— Stelele mele, zise mătuşa Del în şoaptă.

Era mai rău decât în pozele îngălbenite pe care le avea

mama, cele care surprindeau ce mai rămăsese din plantaţii după Marea Ardere: scheletele negre ale caselor uriaşe din care nu mai rămăseseră decât cadranele carbonizate, la fel de pustii de parcă soldaţii unionişti trecuseră pe acolo.

Din casa părintească a Lenei nu mai rămăsese decât o fundaţie crăpată care plutea într-o mare de pământ negru. Nimic nu crescuse la loc. Era ca şi când pământul purta cicatricile a ceea ce se întâmplase acolo.

Cum putuse Sarafine să facă asta familiei ei?

Nu i-a păsat de noi. Iată şi dovada.

Lena îşi desprinse mâna de a mea şi se apropie de ruine.

Să mergem, L.! Nu trebuie să faci asta!

Ea se uită la mine, cu o privire hotărâtă în ochiul verde şi cel auriu.

Ba da, trebuie.

Lena se întoarse către mătuşa Del.

— Trebuie să văd ce s-a întâmplat aici. Înainte de… asta.

Voia ca mătuşa ei să îşi folosească puterile ca să dea timpul înapoi, astfel încât Lena să vadă casa de odinioară şi, mai mult de atât, să poată vedea înăuntru.

Mătuşa Del părea mai agitată decât de obicei, iar părul i se desprinse din coc în timp ce ne apropiam de Lena.

— Puterile mele au cam dat rateuri în ultima vreme. S-ar putea să nu reuşesc să găsesc momentul pe care îl cauţi tu, scumpa mea.

Care era acel moment? Incendiul? Nu eram convins că voi putea privi, că Lena va putea privi.

— S-ar putea să nu funcţioneze deloc.

Mi-am aşezat cu blândeţe mâna pe ceafa Lenei. Pielea ei era fierbinte.

— Ai putea încerca?

Cu durere întipărită pe faţă, mătuşa Del privi lemnul ars împrăştiat pe lângă fundaţia casei. Dădu afirmativ din cap şi îşi întinse mâna. Stăteam toţi trei pe pământul negru. Ne-am prins de mâini, în timp ce dogoarea ne învăluia ca o văpaie.

— În regulă.

Mătuşa Del privea intens fundaţia surpată, pregătindu-

se să îşi folosească puterile ca un palimpsest şi să ne arate povestea a ceea ce mai rămăsese din acel loc.

Aerul din jurul nostru începu să-şi schimbe rapid direcţia. Când lumea începu să se învârtă cu mine, am zărit-o pentru o fracţiune de secundă. Era umbra care se mişca întotdeauna prea repede ca să o pot vedea. Cea pe care o simţisem la ora de engleză, cea care mă urmărea. Cea de care nu puteam scăpa. Privea şi ea, ca şi când putea vedea ceea ce vedeam şi noi în imaginile pe care ni le arăta mătuşa Del.

Apoi, o uşă se deschise spre trecut, iar eu am văzut un dormitor…

Pereţii erau de un argintiu deschis, strălucitor şi fâşii de lumină albă atârnau pe tavan ca stelele pe un cer magic. O fată cu cârlionţi lungi şi negri stătea lângă fereastră şi privea cerul adevărat. Cunosc acei cârlionţi şi profilul frumos – era Lena. Însă fata se întoarse, ţinând în braţe un ghemotoc, iar eu mi-am dat seama că nu era Lena. Era Sarafine, ai cărei ochi aurii străluceau. Se uită la copilaşul care îşi ridică mânuţele înspre ea. Sarafine îşi întinse degetul, iar bebeluşul i-l prinse. Privea copilaşul şi zâmbea. „Eşti o fetiţă atât de specială, iar eu voi avea întotdeauna grijă de tine…”

Uşa se închise cu zgomot.

Am aşteptat să se deschidă o alta, aşa cum se deschideau şi se închideau mereu uşile, ca într-o reacţie în lanţ. Însă în zadar. Cerul reveni ca un vârtej şi, preţ de un minut, am văzut dublu. Mătuşa Del părea ameţită.

— Îmi… îmi pare rău. Nu s-a mai întâmplat asta niciodată. Nu are nicio logică.

Doar că avea. Puterile mătuşii Del o luaseră razna, ca şi ale celorlalţi. De obicei, indiferent unde stătea, putea vedea fragmente din trecut, prezent şi viitor, ca în paginile succesive ale unei cărţi. Acum, existau pagini care lipseau, iar ea reuşise să surprindă doar o frântură din trecut.

Mătuşa Del era vizibil zguduită şi părea extrem de confuză. Am prins-o de braţ ca să o susţin.

— Nu-ţi face griji, mătuşă Del. Macon va găsi o cale prin care să… repare Ordinea.

Mi s-au părut a fi nişte cuvinte potrivite, deşi era evident că Gatlin – poate întreaga lume – era destul de zdruncinat.

Şi Lena părea zdruncinată. Îşi făcu curaj şi se apropie de ruinele casei, ca şi când ar fi văzut în continuare dormitorul. Fără niciun avertisment, începu o ploaie torenţială, iar fulgerele brăzdară cerul. Lăcustele se împrăştiară, iar în câteva secunde, eram ud leoarcă.

L.?

Stând acolo, în ploaie, mi-am amintit de prima noapte în care ne-am întâlnit, în mijlocul Route 9. Ea arăta la fel, şi totuşi, atât de diferit.

Am înnebunit sau mi s-a părut că Sarafinei i-a păsat de mine?

Nu ai înnebunit.

Dar, Ethan, este imposibil.

Mi-am îndepărtat părul ud din ochi.

Poate nu este imposibil.

Ploaia încetă brusc şi, în decurs de câteva secunde, vremea se înseninã. Astfel de fenomene se întâmplau mereu acum – puterile Lenei fluctuau de la o extremă la alta, fără ca ea să le poată controla.

— Ce faci?

Am alergat ca să o ajung din urmă.

— Vreau să văd ce a mai rămas.

Nu se referea la pietre şi la lemnul ars. Lena avea nevoie de un sentiment de care să se agaţe, de o dovadă a unui moment fericit pe care îl trăise aici.

Am urmat-o până la marginea fundaţiei, care semăna mai mult cu un zid acum. Nu ştiu dacă era doar în imaginaţia mea, însă cu cât ne apropiam mai mult de ruinele arse, cu atât mai puternic era mirosul de cenuşă. Vedeam locul unde se aflaseră treptele care duceau pe verandă şi care se transformaseră în scrum. Eram suficient de înalt ca să văd dincolo de zid. Nu era nimic în afară de o groapă plină cu beton crăpat şi bucăţi de lemn putrezit şi ars, împrăştiate peste tot.

Lena îngenunche în noroi. Se întinse după ceva de mărimea unei cutii de pantofi.

— Ce e?

Mi-era greu să îmi dau seama chiar şi după ce m-am apropiat.

— Nu sunt sigură. Şterse noroiul cu mâna, lăsând să se vadă metalul ruginit şi crestat. Gaura cheii de pe partea laterală era topită. Este o cutie de valori. Lena îmi întinse cutia. Era mai grea decât părea.

— Lacătul s-a topit, dar cred că o pot deschide.

M-am uitat în jurul meu şi am luat de pe jos o bucată de piatră spartă. Când am ridicat-o în aer ca să-mi iau avânt, balamalele de metal se deschiseră brusc.

— Ce nai…?

M-am uitat la Lena. Ea ridică din umeri.

— Uneori puterile mele funcţionează aşa cum îmi doresc. Ea lovi cu piciorul într-o băltoacă. Alteori, nu prea.

Deşi cutia era arsă şi crestată pe exterior, aceasta protejase conţinutul: o brăţară din argint cu un model complicat, un exemplar uzat din *Marile speranţe,* o fotografie cu Sarafine într-o rochie albastră, alături de un băiat brunet, la balul şcolii. În spatele lor era un fundal de prost gust, ca acela în faţa căruia pozaserăm Lena şi cu mine la balul de iarnă. Vârâtă sub brăţară, mai era o fotografie mică a unei fetiţe. Ştiam că era Lena, deoarece copilaşul semăna perfect cu cel pe care Sarafine îl ţinuse în braţe.

Lena atinse marginea fotografiei şi o ridică deasupra cutiei. Lumea care ne înconjura începu să se estompeze, iar lumina soarelui fu repede înlocuită de întuneric. Ştiam ce se întâmpla, însă, de astă dată, nu mi se întâmpla mie. O urmam pe Lena în acea imagine aşa cum şi ea mă urmase în ziua în care stătusem în biserică împreună cu Surorile. În câteva secunde, noroiul se transformă în iarbă…

Izabel tremura violent. Ştia ce se întâmpla, dar probabil că era o greşeală. Era frica ei cea mai mare,

coşmarurile care o bântuiseră încă din copilărie. Nu trebuia să i se întâmple asta – ea era de partea Luminii, nu a Întunericului. Se străduise atât de mult să facă ceea ce trebuia, să se comporte aşa cum voiau ceilalţi. După toate astea, cum putea fi altceva decât Lumină? Însă în timp ce răceala devastatoare îi pătrundea în vene, Izabel ştia că se înşela; că nu era o greşeală. Trecea de partea Întunericului.

Luna, cea de-a Şaisprezecea Lună a ei, era plină şi strălucitoare acum. În timp ce o privea, Izabel simţea cum harurile rare, despre care familia ei era convinsă că le deţinea – puterile unui Natural –, erau transformate în altceva. În curând, gândurile şi inima ei nu îi vor mai aparţine. Întristarea, distrugerea şi ura vor înlătura totul. Tot ce era bun.

Gândurile o chinuiau pe Izabel, iar durerea fizică era insuportabilă, ca şi când trupul ei începea să se dezmembreze din interior. Se ridică cu greu în picioare şi o luă la fugă. Exista doar un singur loc unde putea merge. Clipea des, deoarece privirea îi era umbrită de o ceaţă aurie. Lacrimile îi ardeau obrajii. Nu putea fi adevărat.

Când ajunse la casa mamei ei, abia mai putea respira. Izabel îşi întinse mâna deasupra uşii, atingând buiandrugul.

Însă, pentru prima oară, aceasta nu se deschise. Bătu cu pumnii în uşă până când mâinile i se umplură de tăieturi şi începură să îi sângereze, apoi alunecă la pământ şi îşi lipi obrazul de lemn.

Când uşa se deschise, Izabel căzu şi se lovi cu obrazul de pardoseala de marmură din hol. Nici măcar durerea aceea nu se compara cu cea care îi sfâşia corpul. O pereche de botine negre cu şireturi se afla la câţiva centimetri de faţa ei. Izabel se agăţă cu disperare de picioarele mamei ei.

Emmaline o ridică de jos pe fiica ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

Izabel încercă să îşi ascundă ochii, însă era

imposibil.

— E o greşeală, mamă. Ştiu cum pare, dar eu nu m-am schimbat. Sunt aceeaşi.

— Nu. Nu se poate.

Emmaline o apucă pe Izabel de bărbie, astfel încât să îi poată vedea ochii. Erau la fel de galbeni ca soarele.

O fetiţă, nu cu mult mai mare decât Izabel, coborî scara în spirală, sărind câte două trepte odată.

— Ce se întâmplă, mamă?

Emmaline se roti pe călcâie, trăgând-o pe Izabel în spatele ei.

— Du-te sus, Delphine!

Însă ochii aurii şi strălucitori ai Izabelei nu puteau fi ascunşi. Delphine încremeni.

— Mamă?

— Ţi-am spus să mergi sus! N-ai cum s-o ajuţi pe sora ta! Mama lor continuă cu o voce resemnată: Este prea târziu.

Prea târziu? Mama ei nu vorbea serios – era imposibil. Izabel o îmbrăţişă pe mama ei, însă aceasta sări ca arsă. Pielea Izabelei era rece ca gheaţa.

Emmaline se întoarse, ţinând-o pe Izabel de umeri. Lacrimile curgeau pe obrajii femeii.

— Nu te pot ajuta. Nu pot face nimic.

Fulgerul brăzdă cerul negru. Un alt fulger lovi în jos, despicând stejarul uriaş care făcea umbră casei lor. Trunchiul despicat se prăbuşi, luând cu el o parte din acoperiş. O fereastră de la etaj se sparse, iar zgomotul de cioburi împrăştiate răsună în toată casa.

Izabel recunoscu privirea străină de pe faţa mamei sale.

Era teamă.

— E o greşeală. Nu sunt... de partea Întunericului, însă Izabel nu avu puterea să rostească acest cuvânt.

— Nu există greşeli, nu când vine vorba de blestem. Eşti Revendicat fie de partea Luminii, fie de partea Întunericului; nu există cale de mijloc.

— Dar, mamă…

Emmaline clătină din cap şi o împinse pe Izabel afară din casă.

— Nu poţi rămâne aici. Nu în situaţia asta.

Izabel făcu ochii mari de uimire.

— Bunica Katharine nu mă va lăsa să mai locuiesc acolo. Nu am unde să mă duc. Plângea incontrolabil. Mamă, ajută-mă, te rog! Putem lupta împreună. Sunt fiica ta!

— Nu mai eşti.

Delphine tăcuse în tot acest timp. Îi era imposibil să creadă ce spunea mama ei. Nu îi putea întoarce spatele surorii sale.

— Mamă, e Izabel! Trebuie să o ajutăm!

Emmaline se uită la Izabel, amintindu-şi ziua în care aceasta se născuse. Ziua în care Emmaline îi alesese în tăcere numele adevărat. Îşi imaginase momentul în care i-l va spune Izabelei – cum se va uita în ochii verzi ai fiicei ei şi îi va da buclele negre după ureche, şoptindu-i numele.

Emmaline privi fix în ochii galbeni şi strălucitori ai fiicei ei, apoi se întoarse cu spatele.

— Numele ei nu mai este Izabel. Este Sarafine.

Lumea reală începu să prindă din nou contur. Lena stătea câţiva metri mai încolo, ţinând cutia. Vedeam cum aceasta îi tremura în mâini. Avea ochii înlăcrimaţi. Nu îmi puteam imagina ce simţea.

În acea viziune, Sarafine era o simplă fată devenită jucărie a destinului. Nu era nici urmă din monstrul care era acum. Oare aşa se întâmpla? Deschideai ochii şi toată viaţa ta era schimbată?

L.? Eşti bine?

Privirile noastre se întâlniră şi, preţ de o secundă, ea tăcu. Când vorbi, vocea ei era calmă în mintea mea.

Şi ea a fost ca mine.

15 septembrie

Oraşul lipsit de griji

Mi-am privit tenişii prin întuneric. Simţeam cum umezeala pătrundea prin pânză şi prin şosete, până când pielea îmi amorţi din cauza frigului. Stăteam cu picioarele într-o apă. Îi auzeam susurul; nu curgea, ci mai degrabă clipocea. Ceva se frecă de glezna mea, apoi dispăru. O frunză. O crenguţă.

Era un râu.

Simţeam mirosul de putregai, amestecat cu cel de noroi. Poate mă aflam în mlaştina de lângă Wader's Creek. Pâlcurile întunecate din depărtare semănau cu nişte stufărişuri, iar formele înalte, cu chiparoşi. Am întins mâna în sus. Pene care fâlfâiau şi mă gâdilau. Licheni. Eram în mlaştină.

M-am aplecat şi am atins apa cu mâna. Părea densă şi încărcată. Mi-am umplut căuşul palmei şi l-am dus la nas, lăsând apa să mi se prelingă printre degete. Am ascultat.

Nu mi se părea în regulă.

În ciuda a tot ce ştiam despre putregaiul, bacteriile şi larvele din apa mlaştinii, mi-am vârât un deget în gură.

Cunoşteam gustul. L-aş recunoaşte oriunde. Semăna cu cel al monedelor pe care le furasem din fântâna parcului Forsyth când aveam nouă ani.

Nu era apă.

Era sânge.

Apoi am auzit o şoaptă cunoscută şi am simţit presiunea unui alt trup izbindu-se de mine.

Eram el din nou. Eu, care nu eram eu.

AŞTEPT.

Auzeam cuvintele în timp ce cădeam. Am încercat să ripostez, dar când am deschis gura, am început să mă înec

cu apa râului. Prin urmare, am făcut *Kelting,* deşi abia reuşeam să gândesc.

Ce aştepţi?

Am simţit cum mă scufund. Doar că nu am dat de fund, ci mă duceam din ce în ce mai jos…

*

M-am trezit zbătându-mă. Simţeam încă mâinile acelea în jurul gâtului, iar senzaţia copleşitoare că încăperea mă ţine prizonier îmi provoca ameţeală. Am încercat să îmi recapăt răsuflarea, însă nu am reuşit să scap de acea senzaţie. Cearşafurile îmi erau pătate cu sânge, iar în gură simţeam încă gust de monede murdare. Am strâns cearşaful de deasupra şi l-am ascuns sub pat. Va trebui să îl arunc. Amma nu trebuia să găsească cearşaful pătat de sânge în coşul de haine.

Lucille sări pe pat, cu capul înclinat într-o parte.

Pisicile siameze aveau un mod de a te privi ca şi când ar fi fost dezamăgite. Lucille nu făcea excepţie.

— La ce te holbezi?

Când mi-am îndepărtat părul ud din ochi, sarea din transpiraţie se amestecă cu sarea din sânge.

Nu înţelegeam semnificaţia viselor şi nici nu puteam adormi la loc.

Prin urmare, am sunat-o pe singura persoană care ştiam că nu dormea.

Douăzeci de minute mai târziu, Link intră în camera mea pe fereastră. Nu îşi făcuse deocamdată curaj să încerce să Călătorească, să traverseze spaţiul şi să se materializeze oriunde voia, însă reuşea destul de bine să se furişeze.

— Ce-i cu toată sarea asta, frate? O dâră de cristale albe se prelinse de pe pervaz atunci când Link îşi trecu piciorul peste el. Îşi scărpină mâinile. Chestia asta ar trebui să mă rănească sau ce? Pentru că e de-a dreptul enervantă.

— Amma se comportă mai nebuneşte decât de obicei.

Era puţin spus. Ultima oară când găsisem mănunchiuri de ierburi şi păpuşele din cârpă prin cameră, încercase să

îl ţină pe Macon la distanţă. Mă întrebam pe cine încerca să îndepărteze de data asta.

— Toată lumea se comportă mai nebuneşte decât de obicei. Mama a început din nou să spună că vrea să construiască un buncăr. Cumpără toate conservele de la „Stop & Steal“, ca şi când am sta ascunşi în subsol până când Diavolul va renunţa. Se trânti în scaunul rotativ de lângă biroul meu. Mă bucur că m-ai sunat. De obicei, mă plictisesc pe la ora unu-două dimineaţa.

— Ce faci toată noaptea?

Nu îl mai întrebasem niciodată asta.

Link ridică din umeri.

— Citesc benzi desenate, mă uit la filme pe computer, pierd vremea în camera lui Savannah. În seara asta însă am stat şi am ascultat-o pe mama vorbind la telefon cu pastorul şi cu doamna Snow toată noaptea.

— Mama ta este supărată din cauza a ceea ce a păţit Savannah?

Link clătină din cap.

— E mai supărată pentru că apa lacului a secat. Plânge, se roagă şi încinge liniile telefonice spunând tuturor că este vorba despre unul dintre cele şapte semne. Voi fi în biserică toată ziua de lungă după toate astea.

Eu mă gândeam la visul avut şi la cearşafurile pătate de sânge.

— Cum adică, a secat lacul?

— Lacul Moultrie. Când pastorul Wilks s-a dus acolo să pescuiască în această după-amiază, lacul era secat. A spus că seamănă cu un crater şi că s-a plimbat până în mijlocul lui.

Mi-am tras pe mine un tricou.

— Lacurile nu seacă.

Lucrurile se agravau – dogoarea, lăcustele, intensificarea puterilor Casterilor. Şi-acum, asta. Ce va urma?

— Ştiu, frate. Însă nu-i pot spune mamei că prietena ta a dezechilibrat întregul univers. Luă sticla goală de ceai fără zahăr de pe biroul meu. De când bei ceai? Şi de unde ai

găsit ceai fără zahăr?

Avea dreptate. Beam ciocolată cu lapte din clasa a şasea. Însă, în ultimele luni, totul părea mai dulce. Abia mai suportam să iau o gură de ciocolată cu lapte.

— „Stop & Shop“ îl comandă pentru doamna Honeycutt pentru că suferă de diabet. Nu mai pot bea băuturi foarte dulci. S-a întâmplat ceva cu papilele mele gustative.

— Chiar nu minţi. Mai întâi mănânci hamburger la şcoală, iar acum bei ceai. Poate faptul că lacul a secat nu e o nebunie.

— Nu este…

Lucille sări de pe pat, iar Link se roti cu scaunul către uşă.

— Sst. E cineva aici.

Link clătină din cap.

— Nu. Se aude de jos. S-a trezit Amma.

Incubus hibrid sau nu, avea auzul extrem de fin.

— E în bucătărie?

Link îşi ridică mâna ca să mă facă să tac.

— Da, scotoceşte după ceva. Tăcu o clipă. Acum e lângă uşa din spate. Aud balamalele uşii cu plasă scârţâind.

Scârţâit de balamale?

Mi-am şters sângele de pe braţ şi m-am dat jos din pat. Ultima oară când Amma ieşise din casă în toiul nopţii fusese atunci când se întâlnise cu Macon ca să discute despre Lena şi despre mine. Se întâlneau din nou?

— Trebuie să văd unde se duce.

Mi-am tras blugii pe mine şi mi-am luat tenişii. Am coborât scările în urma lui Link. Fiecare scândură scârţâia sub picioarele mele. El nu scotea niciun sunet. În bucătărie era întuneric, însă o vedeam pe Amma stând pe marginea trotuarului, în lumina lunii. Purta rochia ei galben-deschis cu care mergea la biserică şi mănuşi albe. Era evident că se îndrepta către mlaştină. Ca în visul meu.

— Se duce la Wader’s Creek. Am căutat cheile de la Volvo în farfuria de pe blat. Trebuie să o urmărim.

— Putem merge cu Beaterul.

— Trebuie să conducem cu farurile stinse. E mai greu

decât ai crede.

— Am vedere cu raze X, frate. Să-i dăm drumul!

*

Am aşteptat ca Studebakerul din 1950 să oprească lângă trotuar, cum ştiam că se va întâmpla. După cinci minute, camioneta lui Carlton Eaton străbătea Cotton Bend.

— De ce o ia cu maşina domnul Eaton?

Link scoase maneta Beaterului din viteză, înainte să pornească motorul.

— Uneori o mai duce cu maşina la Wader s Creek în toiul nopţii. Doar atât ştiu. Poate că ea îi face tarte sau ceva de genul.

— E singura mâncare de care îmi e dor. Tarta Ammei.

Link nu glumise când spusese că nu vom avea nevoie de faruri. Lăsă o oarecare distanţă între Beater şi camionetă, însă nu pentru că s-ar fi concentrat la drum. Marea parte a drumului se plânse de Ridley, despre care nu mai contenea să vorbească, sau îmi punea melodii de pe noul demo al trupei preferate. *The Holy Rollers* cântau mai rău ca de obicei, cu atât mai mult acum când zumzăitul lăcustelor le acoperea vocea. Nu mai suportam bâzâitul ăsta.

The Holy Rollers cântau a patra melodie, când camioneta ajunse la cărarea nemarcată care ducea la Wader’s Creek. Era locul unde domnul Eaton o lăsase pe Amma ultima oară când îi urmăriserăm. În acea seară însă camioneta nu opri.

— Unde merge, frate?

Habar nu aveam, însă nu mi-a luat mult timp să îmi dau seama.

Carlton Eaton opri camioneta pe porţiunea de pământ care servise drept parcare în urmă cu doar câteva luni. Întinderea prăfuită se învecina cu un câmp enorm, probabil la fel de ofilit şi ars de soare cum era şi iarba din restul ţinutului. Chiar dacă nu ar fi lovit valul de căldură, iarba de aici nu şi-ar fi revenit din cauza căruţelor şi a beţelor de corturi, a mucurilor de ţigară şi a greutăţii

structurilor din metal care lăsaseră urme negre pe pământ.

— De ce ar aduce-o pe Amma în parcul de distracţii?

Link opri în dreptul unor tufişuri uscate.

— De ce crezi?

Un singur lucru mai rămăsese aici, după ce parcul de distracţii dispăruse. Uşa Exterioară care dădea înspre Tunelurile Casterilor.

— Nu înţeleg. De ce ar duce-o domnul Eaton pe Amma în Tuneluri?

— Nu ştiu.

Domnul Eaton opri motorul, coborî din maşină şi-i deschise Ammei portiera. Ea îl lovi uşor cu mâna când acesta încercă să o ajute să coboare. Ar fi trebuit să ştie mai bine. La cei 1,52 metri şi cele 45 de kilograme ale ei, Amma nu era deloc fragilă. Mănuşile ei albe străluceau în întuneric în timp ce îl urma pe câmp înspre Uşa Exterioară.

Am deschis portiera maşinii fără să fac zgomot.

— Grăbeşte-te sau o să-i pierdem!

— Glumeşti? Le aud pălăvrăgeala de aici.

— Serios?

Ştiam că Link avea anumite puteri, însă nu mă aşteptam să fie atât de *puternice.*

— Nu sunt unul dintre super-eroii ăia jalnici cum e Aquaman.

Link nu era impresionat de abilităţile mele de Călăuză. În afară de faptul că mă descurcam destul de bine să descifrez o hartă şi Arcul de Lumină, nu era foarte limpede că mai puteam face şi altceva, sau de ce. Deci, da, Aquaman mi se părea o analogie potrivită.

Link vorbea în continuare:

— Mai degrabă Magneto sau Wolverine.

— Ai reuşit să îndoi metalul cu puterea minţii sau să arunci cuţite din încheieturile degetelor?

— Nu, dar exersez. Link se opri în loc. Stai. Au început să vorbească.

— Ce spun?

— Domnul Eaton îşi caută cheia Caster cu care să deschidă uşa, iar Amma îl dojeneşte că nu are grijă de lucruri. Tipic pentru Amma. Stai! Şi-a găsit cheia şi deschide uşa. Acum o ajută pe Amma să coboare.

Link ezită.

— Ce se întâmplă?

Link înaintă câţiva paşi.

— Domnul Eaton pleacă. Amma a coborât singură.

Nu ar fi trebuit să îmi fac griji. Amma fusese în Tuneluri singură de nenumărate ori, de obicei ca să mă caute pe mine. Însă aveam o presimţire. Am aşteptat până când domnul Eaton se întoarse la camioneta lui, apoi am luat-o la fugă înspre Uşa Exterioară.

Link ajunse primul, lucru greu de trecut cu vederea, pentru că dădea noţiunii de „repede“ un alt înţeles. M-am aplecat lângă el şi am privit atent conturul unei uşi pe care nu aveai cum să o observi decât dacă ştiai că se află acolo.

— Cum intrăm? Presupun că n-ai la tine foarfecele de grădină.

Ultima oară când fusesem acolo, Link deschisese uşa cu ajutorul unor foarfece uriaşe de grădină pe care le furase din laboratorul de biologie de la Jackson.

— N-avem nevoie de ele. Am o cheie.

M-am holbat la cheia în formă de semilună. Nici măcar Lena nu avea cheie.

— Pe asta de unde-ai furat-o?

Link mă lovi uşor cu pumnul în umăr. Am zburat în spate şi am aterizat în praf.

— Scuze, frate! Nu-mi cunosc încă puterile. Mă ajută să mă ridic de jos şi vârî cheia în broască. Unchiul Lenei mi-a dat-o ca să ne putem întâlni în camera lui de studiu sinistră şi să mă înveţe cum să fiu un Incubus bun.

Tipic pentru Macon, care petrecuse ani în şir educându-se cum să se stăpânească şi să se hrănească cu visele Muritorilor şi nu cu sângele lor.

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la cealaltă alternativă – Hunting cu haita lui însetată de sânge şi Abraham.

Cheia funcţionă, iar Link împinse mândru uşa rotundă, deschizând-o.

— Vezi? Magneto. Ţi-am spus eu.

În mod obişnuit, aş fi făcut o glumă, însă nu şi în seara aceea. Link semăna mai mult cu Magneto decât aş fi crezut eu.

*

Tunelul mă ducea cu gândul la temniţele unui castel vechi. Tavanul era jos, iar pereţii din piatră brută erau uzi. Sunetul picăturilor de apă răsuna în tot pasajul, deşi nu vedeam sursa. Mai fusesem în acest Tunel, însă de astă dată mi se părea oarecum diferit – sau poate mă schimbasem eu. Oricum, simţeam că mă sufoc şi îmi doream să ajung la capătul lui.

— Grăbeşte-te să n-o pierdem!

Mă împiedicam în întuneric şi ţineam tot grupul pe loc.

— Calmează-te! Parc-ar fi un cal care păşeşte pe pietriş. N-avem cum s-o pierdem.

Nu era o analogie pe care Amma ar fi apreciat-o.

— Chiar îi auzi paşii?

Eu nu îi auzeam nici pe ai lui.

— Da. Îi simt şi mirosul. Mă iau după mirosul de mină de creion şi de bomboane *Red Hots.*

Aşadar, Link se lua după mirosul cuvintelor încrucişate pe care le dezlega Amma şi al bomboanelor ei preferate, iar eu l-am urmat până când se opri la baza unor scări din piatră, care duceau înapoi sus, în lumea Muritorilor. Inspiră adânc, aşa cum făcea atunci când Amma cocea în cuptor tartă cu piersici.

— A urcat pe-aici.

— Eşti sigur?

Link ridică o sprânceană.

— Mă iei peste picior?

*

Când Link împinse uşa grea de piatră, lumina inundă Tunelul. Ne aflam în spatele unei clădiri vechi, a cărei uşă

era gravată în cărămida ciobită. Aerul era greu şi umed, puţea a bere şi a transpiraţie.

— Unde naiba suntem?

Nimic nu mi se părea cunoscut.

— Habar n-am.

Link se duse în faţa clădirii. Mirosul de bere deveni mai puternic. Aruncă o privire prin fereastră.

— E un soi de cârciumă.

Lângă uşă, se afla o plăcuţă din fier forjat: „Fierăria lui Lafitte“.

— Nu seamănă cu o fierărie.

— Nici nu e.

Un bărbat mai în vârstă, cu o pălărie de paie pe cap, ca aceea pe care obişnuia să o poarte ultimul soţ al mătuşii Prue, veni în spatele lui Link. Se sprijinea cu tot corpul pe baston.

— Staţi în faţa uneia dintre cele mai infame clădiri de pe Strada Bourbon. Povestea acestui loc este la fel de faimoasă ca şi cartierul însuşi.

Strada Bourbon. Cartierul Francez.

— Suntem în New Orleans.

— Corect. Bineînţeles că suntem aici.

În vara aceasta, Link şi cu mine aflaserăm că Tunelurile puteau duce oriunde şi că noţiunile de timp şi de spaţiu nu funcţionau la fel în interiorul lor. Şi Amma ştia acest lucru.

Bătrânul continuă:

— Se spune că Jean şi Pierre Lafitte au deschis o fierărie aici pe la sfârşitul anului 1700 ca să ascundă faptul că făceau contrabandă. Erau piraţi. Jefuiau corăbiile spaniole, apoi introduceau pe ascuns prada în New Orleans. Vindeau orice, de la mirodenii şi mobilă până la fiinţe omeneşti.

M-am strâmbat. Bărbatul zâmbi şi îşi duse mâna la pălărie.

— Distracţie plăcută în „Oraşul lipsit de griji“, copii!

Nu eram prea convins de asta.

Bătrânul se sprijini şi mai tare pe toiagul lui. Îşi întinse pălăria în faţa noastră şi o scutură, aşteptând.

— Oh, desigur. În regulă.

M-am scotocit prin buzunare, însă nu am găsit decât 50 de cenţi. M-am uitat la Link, care ridică din umeri.

Când m-am aplecat mai aproape ca să arunc moneda în pălărie, o mână osoasă mă prinse de încheietura mâinii.

— Nişte băieţi deştepţi ca voi... În locul vostru, aş pleca din oraşul acesta, înapoi prin Tunel. Mi-am smucit braţul din strânsoare. Bătrânul zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi neregulaţi. Pe mai târziu!

Mi-am frecat încheietura mâinii. Când mi-am ridicat privirea, bărbatul dispăruse.

Link nu avu nevoie de prea mult timp ca să ia urma Ammei. Parcă era un copoi. Acum înţelegeam de ce fusese atât de uşor pentru Hunting şi haita lui să ne găsească atunci când noi o căutam pe Lena şi Marea Barieră. Am străbătut Cartierul Francez, luând-o înspre râu. Simţeam mirosul apei tulburi amestecat cu cel de transpiraţie şi mirodenii de la restaurantele învecinate. Chiar şi noaptea, umiditatea atârna în aer, grea şi jilavă, ca o haină pe care nu o puteai da jos, oricât de mult ţi-ai fi dorit.

— Eşti sigur că mergem în direcţia...?

Link îşi aruncă braţul în faţa mea, iar eu m-am oprit.

— Sst. *Red Hots.*

Am cercetat cu privirea trotuarul din faţa noastră. Amma stătea sub un felinar, în faţa unei femei creole, care şedea pe o ladă din plastic, plină cu sticle de lapte. Ne-am apropiat de marginea clădirii cu capetele plecate, sperând să nu ne observe Amma. Ne furişam pe lângă perete, unde felinarul arunca un cerc de lumină slabă.

Femeia creolă vindea pancove pe trotuar, iar părul îi era împletit în sute de codiţe. Îmi amintea de Twyla.

— *Te te* pancove? Cumperi? Femeia întinse o boccelută din material roşu. Cumperi. Gratificaţie.

— Gra-tifi ce? bolborosi Link, nedumerit. Am arătat înspre boccelută şi i-am zis în şoaptă:

— Cred că femeia îi oferă ceva Ammei dacă va cumpăra nişte pancove.

— Nişte ce?

— Seamănă cu gogoşile.

Amma îi întinse femeii câţiva dolari, luând pancovele şi bocceluţa roşie cu mănuşa ei albă. Femeia privi în jurul ei, iar codiţele îi trecură peste umăr. Când se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea, şopti repede ceva în ceea ce părea a fi franceza creolilor. Amma încuviinţă din cap şi vârî bocceluţa în poşetă.

L-am înghiontit pe Link.

— Ce i-a spus?

— De unde să ştiu eu? Oi fi având eu un auz supersonic, dar nu vorbesc franceza.

N-avea importanţă. Amma o luase deja în direcţia opusă. Faţa ei era inexpresivă. Ceva era în neregulă.

Ceva era în neregulă cu noaptea aceea. Nu o urmăream pe Amma în mlaştina de lângă Wader's Creek, când se întâlnea cu Macon. Ce o făcuse să plece la mii de kilometri de casă în toiul nopţii? Pe cine cunoştea în New Orleans?

Link avea o altă întrebare.

— Unde merge?

Nici la această întrebare nu aveam răspuns.

*

Când am ajuns-o din urmă pe Amma, strada St. Louis era deja pustie. Era logic să fie aşa, având în vedere locul unde ne aflam. Am privit îndelung porţile înalte din fier forjat ale cimitirului St. Louis Nr. 1.

— E semn rău când există atât de multe cimitire încât trebuie numerotate.

Deşi era doar parţial Incubus, Link nu se dădea în vânt după plimbările prin cimitire noaptea. Era efectul celor şaptesprezece ani de frică de Dumnezeu pe care i-o insuflase biserica baptistă.

Am deschis poarta.

— Hai să terminăm odată cu asta.

Cimitirul St. Louis Nr. 1 nu semăna cu niciun alt cimitir pe care îl văzusem. Nu existau pajişti întinse presărate cu pietre funerare şi stejari aplecaţi. Acest loc semăna cu un oraş al morţilor. Aleile înguste erau mărginite de mausolee bogat ornamentate, aflate în diferite stadii de degradare,

unele înalte cât o casă cu două etaje. Cele mai impresionante mausolee erau împrejmuite de garduri negre din fier forjat, cu statui uriaşe înfăţişând sfinţi şi îngeri care priveau în jos de pe acoperişuri. Aici era locul unde viii îşi comemorau morţii. Dovada era întipărită pe chipul fiecărei statui, în fiecare nume şters, atins de sute de ori.

— Locul acesta face ca Grădina lui Dumnezeu să semene cu o groapă de gunoi.

Preţ de un minut, gândul mi-a zburat la mama. Înţelegeam dorinţa de a construi o casă din marmură pentru cineva drag, iar locul acesta exact asta părea.

Link nu era impresionat.

— Mă rog. Când voi muri, n-au decât să arunce pământ peste mine. Aşa economisesc nişte bani.

— Sigur. Să-mi aduci aminte de asta peste câteva sute de ani când voi veni la înmormântarea ta.

— Ei bine, atunci eu voi fi cel care va arunca pământ peste tine…

— Sst! Ai auzit?

Am auzit scrâşnet de pietriş. Nu eram singuri în cimitir.

— Bineînţeles…

Vocea lui Link se pierdu în fundal când prin faţa mea trecu o umbră. Era la fel de neclară ca o stafie, însă era mai întunecată şi nu avea caracteristicile care le făceau pe stafii să arate aproape umane. Când îmi dădu târcoale şi trecu prin mine, am simţit un copleşitor sentiment de panică asemănător cu cel din coşmarurile mele. Eram prins în propriul trup, incapabil să mă mişc.

Cine eşti?

Am încercat să îmi concentrez atenţia asupra umbrei, să văd ceva mai mult decât aerul negru estompat, însă nu am reuşit.

Ce vrei?

— Hei, frate! Eşti bine?

Am auzit vocea lui Link, iar presiunea dispăru, ca şi când cineva se aşezase cu genunchii pe pieptul meu şi se ridicase brusc. Link se holba la mine. Mă întrebam de cât

timp îmi vorbea.

— Sunt bine.

Nu eram, însă nu voiam să îi spun că vedeam… Ce? Chestii? Că aveam coşmaruri despre râuri de sânge şi cădeam din vârful turnurilor de apă?

Pe măsură ce ne afundam în cimitir, mormintele cu ornamente complicate şi cele împrăştiate, care stăteau să cadă, lăsau locul aleilor mărginite de mausolee aflate într-o stare jalnică. Unele erau construite din lemn, ca şi cocioabele dărăpănate pe care le vedeai în unele zone de pe lângă Wader’s Creek. Am citit câteva nume de familie care erau încă vizibile: Delassixe, Labasiliere, Rousseau, Navarro. Erau nume de creoli. Ultimul din rând ieşea în evidenţă. Era o structură îngustă, având doar câţiva metri lăţime, cu o arhitectură grecească asemănătoare celei din Ravenwood. Însă în vreme ce casa lui Macon arăta ca o poză dintr-un album din Carolina de Sud, mormântul acesta nu părea cine ştie ce. Până când m-am apropiat.

Lângă uşă atârnau şiraguri de mărgele, împletite cu cruci şi trandafiri din mătase roşie, iar pe piatră erau gravate sute de „X“-uri, de diferite forme şi mărimi. Mai existau şi alte desene, făcute, evident, de către vizitatori. Pe pământ erau împrăştiate daruri şi mementouri: păpuşi Mardi Gras şi lumânări religioase, cu feţele sfinţilor pictate pe sticlă, sticle goale de rom şi poze învechite, cărţi de tarot şi alte şiraguri de mărgele viu colorate.

Link se aplecă şi întoarse între degete una dintre cărţile murdare. Era Turnul. Nu ştiam ce simboliza, dar orice carte care înfăţişa oameni căzând afară pe fereastră nu era, probabil, de bun augur.

— Am ajuns. Aici e.

Am privit în jurul meu.

— Despre ce vorbeşti? Nu-i nimic aici.

— Eu n-aş zice. Folosi cartea pătată de apă ca să indice în direcţia mausoleului. Amma a intrat aici.

— Glumeşti, nu?

— Frate, crezi că-mi arde să fac glume când vine vorba să intru noaptea într-un mormânt sinistru în cel mai

bântuit oraş din Sud? Link clătină din cap. Ştiu că asta îmi vei spune să facem.

Nici eu nu voiam să intru acolo.

Link azvârli cartea înapoi în grămada de jos, iar eu am observat o plăcuţă din alamă la baza uşii. M-am aplecat şi am citit ceea ce reuşeam să disting la lumina lunii: MARIE LAVEAU, ACEST MORMÂNT ÎN STIL GRECESC ESTE LOCUL DE VECI AL FAIMOASEI „REGINE VOODOO“.

Link făcu un pas în spate.

— Regina voodoo? De parcă n-am avea suficiente probleme.

Eu nu eram atent la el.

— Ce caută Amma aici?

— Nu ştiu, frate. Păpuşile Ammei mai treacă-meargă, dar nu cred că puterile mele de Incubus funcţionează asupra unei regine voodoo moarte. Hai s-o ştergem de-aici!

— Nu fi idiot! N-ai de ce să te temi! Voodoo nu-i decât o altă religie.

Link privi în jurul lui agitat.

— Da, una în care oamenii confecţionează păpuşi pe care le împung cu ace.

Probabil că aflase asta de la mama lui.

Eu însă petrecusem suficient de mult timp cu Amma ca să ştiu mai bine. Voodoo făcea parte din moştenirea Ammei, un amestec la fel de inedit de religii şi misticism ca şi mâncarea ei.

— Aceia sunt oameni care încearcă să folosească magia neagră. Nu despre asta e vorba.

— Sper să ai dreptate, pentru că nu-mi plac acele.

Mi-am aşezat mâna pe uşă şi am împins-o. Nimic.

— Poate este fermecată, ca o uşă Caster.

Link o izbi cu umărul, iar uşa se deschise spre interiorul criptei, zgâriind pardoseala de piatră.

— Sau poate nu.

Am intrat cu grijă, sperând să o văd pe Amma aplecată deasupra unor oase de pui. Însă cripta era întunecată şi pustie, cu excepţia catafalcului din ciment pe care era aşezat sicriul, a prafului şi a pânzelor de păianjen.

— Nu-i nimic aici.

Link se duse în spatele criptei mici.

— Nu prea sunt convins de asta.

Îşi trecu degetele de-a lungul pardoselii. În piatră era gravat un pătrat, cu un inel de metal în centru.

— Ia uite! Seamănă cu o trapă.

Era o trapă, care ducea sub cimitir, în cripta unei regine voodoo moarte. Povestea asta era mult prea întunecată, chiar şi pentru Amma.

Link îşi aşează mâna pe inelul de metal.

— Facem treaba asta sau nu?

Am încuviinţat din cap, iar el ridică trapa.

15 septembrie

Roata Sorţii

Când am văzut treptele putrezite din lemn, luminate slab în partea de jos, am ştiut că acestea nu duc într-un Tunel Caster. Păşisem pe suficiente scări care coborau răsucindu-se din lumea Muritorilor în aceste Tuneluri, însă rareori le remarcasem. De obicei, erau învăluite în vrăji de protecţie şi aveai impresia că îţi vei găsi moartea dacă îndrăzneai să sari de pe ele.

Săritura aceasta era diferită şi, cumva, mai periculoasă. Scara era strâmbă, iar balustrada era compusă din câteva scânduri prinse în cuie la voia întâmplării. Aveam senzaţia că privesc în subsolul veşnic întunecat al Surorilor, deoarece nu mă lăsau niciodată să înlocuiesc becul de deasupra uşii. Doar că acesta nu era un subsol, iar în aer nu se simţea miros de praf, ci o duhoare înecăcioasă şi toxică.

— A ce miroase?

Link inspiră, apoi tuşi.

— A lemn dulce şi benzină.

N-aş zice că era o combinaţie pe care o întâlneam în fiecare zi.

Mi-am întins mâna în căutarea balustradei.

— Crezi că scările acestea sunt rezistente?

El ridică din umeri.

— Au susţinut-o pe Amma.

— N-are decât 45 de kilograme.

— Există o singură cale prin care putem afla.

Am coborât primul. Fiecare scândură scârţâia sub greutatea mea. Când am strâns cu putere balustrada, aşchiile mi s-au înfipt în piele. În partea laterală a scărilor se afla o încăpere uriaşă, sursa atât a luminii, cât şi a

fumurilor greţoase.

— Unde naiba suntem? întrebă Link în şoaptă.

— Nu ştiu.

Era un loc întunecat, unde Amma nu ar fi mers niciodată în mod obişnuit. Nu mirosea doar a benzină şi lemn dulce. Moartea plutea în aer, iar când am intrat în încăpere, am înţeles de ce.

Semăna cu un soi de magazin. Pereţii erau prevăzuţi cu rafturi pe care se aflau volume vechi, învelite în piele, şi recipiente din sticlă pline cu creaturi vii sau moarte. Într-un borcan se aflau aripi de liliac, intacte, dar desprinse de trupuri. Un alt recipient era plin-ochi cu dinţi de animale; în altele se aflau gheare şi piele de şarpe. În nişte sticluţe fără etichetă se aflau lichide tulburi şi pudre întunecate. Creaturile vii închise în recipiente ofereau o priveliştе şi mai tulburătoare. Broaşte râioase uriaşe se împingeau în pereţii de sticlă ai borcanelor, încercând cu disperare să iasă de acolo. Şerpii alunecau unii peste ceilalţi, îngrămădiţi în terarii prevăzute cu straturi groase de ţărână. Liliecii vii atârnau de tavanele cuştilor din sârmă ruginită.

Tot ce era în locul ăsta îţi dădea fiori – începând cu masa zgâriată din oţel, din mijlocul încăperii, şi terminând cu un altar ciudat, aflat într-un colţ, înconjurat de lumânări, sculpturi şi un beţişor de tămâie neagră care puţea a lemn dulce şi benzină.

Link mă înghionti cu cotul şi arătă cu degetul către o broască moartă care plutea într-un borcan.

— Locul acesta e mai rău decât cursurile de vară din laboratorul de biologie.

— Eşti sigur că Amma se află aici?

Nu se încadra deloc în această versiune ciudată a subsolului străbătuşii mele.

Link arătă cu capul înspre fundul încăperii, unde pâlpâia o lumină galbenă.

— *Red Hots.*

Am înaintat printre rândurile de rafturi şi, în câteva secunde, am auzit vocea Ammei. La capătul aleii, două

biblioteci joase flancau un coridor îngust care ducea în magazie – sau cum i-o fi zicând. Ne-am lăsat în patru labe şi ne-am ascuns după biblioteci. În borcanul de lângă umărul meu, pluteau nişte picioare de găină.

— Vreau să văd gratificaţia! S-a auzit o voce bărbătească, serioasă şi cu un accent puternic. Ai fi surprinsă să afli câţi dintre oamenii care coboară aici sunt altceva decât ceea ce pretind.

M-am întins pe burtă şi m-am târât mai în faţă, ca să mă pot uita pe după bibliotecă. Link avea dreptate. Amma stătea în faţa unei mese din lemn negru, ţinându-şi poşeta strâns cu ambele mâini. Picioarele mesei, în formă de gheare de pasăre, se aflau la doar câţiva centimetri depărtare de pantofii ortopedici mici ai Ammei. Îi vedeam profilul cu pielea neagră strălucind în lumina galbenă. Cocul îngrijit îi era vârât sub pălăria cu flori cu care mergea la biserică. Îşi ţinea bărbia sus şi spatele drept. Nu îmi dădeam seama dacă îi era teamă. Mândria o caracteriza pe Amma, aşa cum o caracterizau şi ghicitorile, biscuiţii şi cuvintele încrucişate.

— Mi-am imaginat eu.

Îşi deschise poşeta şi scoase bocceluţa roşie pe care i-o dăduse femeia creolă.

Link stătea şi el întins pe burtă.

— E chestia pe care i-a dat-o femeia cu gogoşile? întrebă el în şoaptă.

Am dat afirmativ din cap şi i-am făcut semn să tacă.

Bărbatul din spatele mesei se aplecă în lumină. Avea pielea de abanos. Era mai închisă la culoare şi mai fină decât a Ammei. Părul îi era împletit în codiţe neîngrijite, legate la ceafă. Şnururi şi obiecte mici, pe care nu le puteam vedea bine, erau împletite în codiţe. Îşi mângâia ciocul în timp ce o privea intens pe Amma.

— Dă-mi-o!

Când el întinse mâna, manşeta tunicii negre îi alunecă pe braţ. La încheietură purta fâşii subţiri de sfoară şi piele, încărcate cu amulete. Mâinile îi erau brăzdate de cicatrici, pielea îi era încreţită şi lucioasă, de parcă ar fi fost arsă de

mai multe ori.

Amma lăsă bocceluţa să cadă în palma lui, fără să-l atingă.

Gestul ei precaut îl făcu să zâmbească.

— Voi, femeile de pe insulă, sunteţi toate la fel. Practicaţi această artă ca să vă protejaţi de magia mea. Însă ierburile şi pudrele voastre nu au nicio putere în faţa unui vrăjitor voodoo.

Artă. Voodoo. Mai auzisem spunându-i-se astfel. Dacă femei ca Amma ofereau protecţie împotriva magiei lui, asta nu putea însemna decât un singur lucru. El făcea magie neagră.

Bărbatul desfăcu bocceluţa şi ridică la vedere o pană. O privi cu atenţie, întorcând-o între degete.

— Observ că nu eşti clandestină. Ce pofteşti?

Amma aruncă o batistă pe masă.

— Nu sunt nici clandestină, nici vreuna dintre femeile de pe insulă pe care eşti obişnuit să le vezi.

Vrăjitorul ridică materialul fin, privind cu atenţie broderia. Ştiam ce simbol era, chiar dacă nu reuşeam să îl văd din locul în care mă aflam – era o vrabie.

Vrăjitorul se uită la batistă, apoi la Amma.

— Este simbolul Profetei Sulla. Aşadar eşti Clarvăzătoare şi una dintre descendentele ei? Zâmbi larg, iar dinţii lui albi străluciră în întuneric. Asta face ca această vizită să fie şi mai neaşteptată. Ce vânt aduce o Clarvăzătoare în magazinul meu?

Amma îl privi cu atenţie, ca şi când ar fi fost unul dintre şerpii care se târau în terariul din magazin.

— A fost o greşeală. N-am nicio treabă cu cei de teapa ta. Găsesc singură drumul spre ieşire.

Îşi puse poşeta pe braţ şi se întoarse pe călcâie gata de plecare.

— Pleci aşa de repede? Nu vrei să ştii cum poţi schimba cărţile?

Râsul lui ameninţător răsună în încăpere.

Amma se opri în loc.

— Ba da, vreau, zise ea încet.

— Cu toate astea, cunoşti deja răspunsul, Clarvăzătoareo. De aceea te afli aici.

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Crezi că aceasta este o vizită de curtoazie?

— Nu poţi schimba cărţile odată ce au fost făcute. Cel puţin, nu cărţile despre care vorbim noi. Soarta este o roată care se învârte singură.

Amma lovi cu palma în masă.

— Nu încerca să mă convingi de avantajele unei situaţii la fel de întunecate ca şi sufletul tău. *Ştiu* că se pot schimba.

Vrăjitorul bătu cu degetul în sticla plină cu coji de ouă zdrobite, care se afla pe marginea mesei. Dinţii lui albi străluciră din nou în întuneric.

— Totul are un preţ, Clarvăzătoareo. Întrebarea este: cât eşti dispusă să plăteşti?

— Oricât.

M-am cutremurat. Felul în care Amma rostise aceste cuvinte şi schimbarea de tonalitate au făcut să dispară acea limită invizibilă dintre cei doi. Mă întrebam dacă acea limită era mai mare decât cea pe care a trebuit s-o înfrunte în noaptea celei de-a Şaisprezecea Luni, când ea şi Lena folosiseră *Cartea Lunilor* ca să mă aducă din morţi. Am clătinat din cap. Deja încălcaserăm cu toţii prea multe limite.

Vrăjitorul o privi intens pe Amma.

— Arată-mi cărţile! Vreau să văd cu ce avem de-a face.

Amma scoase din poşetă un pachet de cărţi de tarot, însă imaginile de pe acestea nu erau cele obişnuite. Nu erau cărţi de tarot, erau altceva. Ea le aranjă cu grijă pe masă. Vrăjitorul privea, răsucind pana între degete.

Amma puse ultima carte.

— Iată!

Vrăjitorul se opri brusc şi bombăni într-o limbă necunoscută. Îmi dădeam seama că nu era încântat. „Mătură“ masa şubredă din lemn cu mâna, iar sticlele şi eprubetele căzură pe jos, făcându-se ţăndări. Se apropie atât de tare de Amma cum nimeni nu mai îndrăznise s-o

facă.

— Regina Furioasă. Balanţa Dezechilibrată. Copilul Întunericului. Furtuna. Sacrificiul. Gemenii Despărţiţi. Sabia Sângerândă. Sufletul Scindat.

Scuipă, apoi scutură pana către ea, o altă versiune a „Ameninţării cu un Ochi“.

— O Clarvăzătoare, descendentă a Profetei Sulla, este suficient de deşteaptă încât să ştie că aceasta nu este o potrivire oarecare a cărţilor.

— Vrei să spui că nu poţi s-o faci? Era o provocare. Că am venit până aici pentru nişte coji de ouă zdrobite şi broaşte de mlaştină moarte? Pe astea le pot obţine de la orice ghicitoare.

— Spun că nu îţi permiţi să plăteşti preţul, bătrâno!

Când el ridică tonul, am încremenit. Amma era singura mamă pe care o aveam. Nu suportam să aud pe cineva vorbindu-i astfel.

Amma îşi ridică privirea către tavan, bombănind. Puteam să pun rămăşag că vorbea cu înaintaşii ei.

— N-am vrut nici în ruptul capului să vin în această văgăună uitată de lume, unde răul…

Vrăjitorul luă în mână un toiag lung, înfăşurat într-o piele de şarpe uscată şi îi dădu târcoale Ammei de parcă ar fi fost un animal gata să atace.

— Cu toate astea, ai venit. Pentru că păpuşile şi ierburile tale nu pot salva *ti-bon-age*-ul[5], nu-i aşa?

Amma îl privea sfidătoare.

— Cineva va muri dacă nu mă ajuţi.

— Cineva va muri dacă te ajut.

— Asta este o altă discuţie. Ea bătu cu degetul pe una dintre cărţi. Asta este moartea care mă interesează pe mine.

El privi cu atenţie cartea, mângâind-o cu pana.

— Mi se pare interesant că ai ales persoana care este deja pierdută. Şi mai interesant mi se pare faptul că ai venit la mine în loc să apelezi la preţioşii tăi Casteri. Asta îi priveşte pe ei, nu-i aşa?

[5] O anumită parte din sufletul mortului, în religia Voodoo (n.tr.)

Casterii.

Am simţit un gol în stomac. Cine era deja pierdut? Oare vorbea despre Lena?

Amma inspiră adânc.

— Casterii nu mă pot ajuta. Abia dacă reuşesc să se ajute pe ei. Link se uită nedumerit la mine. Nici eu nu înţelegeam mare lucru. Cum putea un vrăjitor voodoo să o ajute pe Amma cu ceva ce nici Casterii nu puteau?

Imaginile începură să mi se perinde prin faţa ochilor, înainte să apuc să le opresc. Dogoarea insuportabilă. Lăcustele care invadaseră fiecare centimetru din oraş. Coşmarurile şi teama. Casterii care nu puteau să îşi controleze puterile sau să şi le folosească. Un râu de sânge. Vocea lui Abraham răsunând în peşteră după Revendicarea Lenei.

Vor exista consecinţe.

Vrăjitorul veni în faţa Ammei şi o privi cu atenţie.

— Casterii Luminii nu pot, vrei să spui.

— Nu aş cere ajutorul altcuiva.

El păru mulţumit de răspunsul ei, însă nu din motivul pe care îl credeam eu.

— Cu toate astea, ai venit la mine. Pentru că eu pot să fac ceva ce ei nu pot – magia veche pe care ai noştri au adus-o de peste ocean. Magia care poate fi stăpânită atât de Muritori, cât şi de Casteri. Vorbea despre voodoo, o religie născută în Africa şi în Caraibe. Ei nu înţeleg ce înseamnă *ti-bon-age.*

Amma îl privi fix, ca şi când ar fi vrut să îl transforme în piatră, însă nu plecă.

Avea nevoie de el, deşi eu nu ştiam de ce.

— Spune-mi preţul! zise ea cu o voce tremurândă.

Eu priveam cum el calcula preţul atât al cererii ei, cât şi al integrităţii ei. Cei doi erau forţe opuse, care se aflau la cele două capete ale misticismului, la fel de negru şi alb ca Lumina şi Întunericul din lumea Casterilor.

— Unde este acum? Ştii unde l-au ascuns?

— Ce să ascundă? întrebă încet Link.

Am clătinat din cap. Habar nu aveam despre ce vorbeau.

— Nu este ascuns. Pentru prima oară, Amma îl privi în ochi. E în libertate.

La început, el nu reacţionă, ca şi când ea s-ar fi exprimat greşit, însă când vrăjitorul realiză că Amma vorbea serios, se întoarse la masa lui şi meditä asupra cărţilor împrăştiate. Reuşeam să disting frânturi de franceză în vocea lui guturală.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, bătrâno, atunci există un singur preţ.

Amma îşi trecu degetele peste cărţi, adunându-le.

— Ştiu. Îl voi plăti.

— Ştii că nu va mai fi cale de întoarcere, nu? Nu vei putea desface ceea ce va fi făcut. Dacă te joci cu Roata Sorţii, aceasta va continua să se învârtă până când te va strivi în calea ei.

Amma aranjă cărţile şi le vârî înapoi în poşetă. Vedeam cum îi tremura mâna.

— Fă ce trebuie să faci, iar eu voi face la fel. Ea îşi închise poşeta şi dădu să plece. În cele din urmă, Roata ne va strivi pe toţi.

19 septembrie

Consiliul Păstrătorilor

Link şi cu mine am zbughit-o din loc ca şi când Amma ne-ar fi urmărit cu „Ameninţarea cu un Ochi“. Îmi era atât de teamă ca ea să nu afle că o urmăriserăm, încât nu m-am dat jos din pat până dimineaţă. Am omis partea în care m-am trezit pe jos, aşa cum se întâmpla mereu când aveam un coşmar.

Până când am terminat să îi spun povestea lui Marian, ceaiul ei se răcise deja.

— Şi Amma?

— Am auzit uşa cu plasă închizându-se la răsăritul soarelui. Când am coborât, pregătea micul dejun ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Aceeaşi fiertură din porumb, aceleaşi ouă.

Atât doar că niciuna nu mai avea acelaşi gust.

Ne aflam în biblioteca publică din Gatlin. Aceasta era sanctuarul lui Marian, pe care îl împărţise cu mama mea. Era, de asemenea, locul unde Marian căuta răspunsuri la întrebări la care majoritatea locuitorilor din Gatlin nici măcar nu se gândeau. Acesta era şi motivul pentru care mă aflam acolo. Marian Ashcroft fusese prietena cea mai bună a mamei mele, iar eu o considerasem mereu ca pe o mătuşă, mai mult decât pe cea adevărată. Presupun că acesta era un alt motiv pentru care mă aflam acolo.

Amma îmi era aproape ca o mamă. Nu eram pregătit să cred ce era mai rău despre ea şi nu voiam nici alţii să creadă asta. Cu toate acestea, nu îmi plăcea ideea că intrase în cârdăşie cu un individ care avea alte convingeri decât ea. Trebuia să povestesc cuiva.

Marian îşi agită ceaiul, distrasă.

— Eşti absolut sigur de ceea ce ai auzit?

Am dat afirmativ din cap.

— Nu este tocmai genul de conversaţie pe care să o uiţi. Încercasem să îmi şterg din minte imaginea cu Amma şi cu vrăjitorul voodoo încă de când îi văzusem. Amma intrase în panică şi cu alte ocazii, atunci când nu îi plăcea ce îi spuneau cărţile. Când a aflat că Sam Turley va cădea cu maşina de pe podul peste Wader's Creek, s-a încuiat în camera ei şi n-a scos un cuvânt timp de o săptămână, însă acum era diferit.

— O Clarvăzătoare nu încearcă niciodată să schimbe cărţile. Cu atât mai mult stră-stră-stră-strănepoata Profetei Sulla. Marian se holba îngândurată în ceaşca de ceai. De ce ar încerca acum?

— Nu ştiu. Vrăjitorul voodoo a spus că poate s-o facă, dar că o va costa. Amma a spus că va plăti preţul. Orice s-ar întâmpla. Nu are nicio logică, însă are legătură cu Casterii.

— Dacă este vrăjitor voodoo, atunci n-au fost doar vorbe în vânt. Ei apelează la voodoo mai degrabă ca să rănească şi să distrugă decât să rezolve problemele sau să vindece.

Am încuviinţat din cap. Pentru prima oară de când o cunoşteam, îmi era frică de Amma, aşa cum îi era frică unui pisoi de un tigru, ceea ce nu era de condamnat.

— Ştiu că nu poţi interveni în lumea Casterilor, însă vrăjitorul este Muritor.

— Acesta este motivul pentru care ai venit la mine. Marian oftă. Pot să fac cercetări, însă singura întrebare la care nu voi putea răspunde este tocmai cea care contează. Ce a făcut-o pe Amma să apeleze la o persoană care se opune convingerilor ei?

Marian îmi întinse o farfurie cu fursecuri, ceea ce însemna că nu avea niciun răspuns.

— HobNobs? am zise eu, tresărind.

Nu erau nişte fursecuri oarecare. Când sosise în Carolina de Sud, la începutul verii, Liv adusese o valiză plină cu astfel de prăjiturele.

Marian trebuie să îşi fi adus aminte de asta, deoarece oftă şi aşează farfuria pe masă.

— Ai vorbit cu Olivia despre cele întâmplate?

— Nu ştiu. Nu despre… nu. Am oftat. E aiurea, pentru că Liv este… ştii tu, Liv.

— Şi mie mi-e dor de ea.

— Atunci de ce nu ai lăsat-o să lucreze în continuare cu tine?

După ce Liv încălcase regulile şi ajutase la eliberarea lui Macon din Arcul de Lumină, dispăruse de la biblioteca publică din Gatlin. Stagiul ei ca Păstrătoare se încheiase, iar eu mă aşteptasem ca ea să se întoarcă în Regatul Unit. În schimb, începuse să îşi petreacă timpul cu Macon în Tuneluri.

— Nu am putut. Nu se cuvine. E interzis, dacă preferi. Până când nu se vor lămuri lucrurile, nu avem voie să ne vedem. Nu în mod oficial.

— Adică, nu stă cu tine?

Marian oftă.

— S-a mutat în Tuneluri. S-ar putea să fie mai fericită acolo. Macon i-a amenajat un birou.

Nu mi-o puteam imagina pe Liv petrecându-şi atât de mult timp în întunericul Tunelurilor când îmi amintea doar de lumina soarelui.

Marian se întoarse în scaun, scoase o scrisoare împăturită din sertarul biroului şi mi-o întinse. O simţeam grea în mână şi mi-am dat seama că greutatea venea de la sigiliul din ceară pus în partea de jos a paginii. Nu era genul de scrisoare pe care să o primeşti în cutia poştală.

— Ce e?

— Haide, citeşte-o!

— „Consiliul Păstrătorilor hotărăşte, în cazul lui Marian Ashcroft din *Lunae Libri…“* – am început să sar peste rânduri – „… suspendarea responsabilităţilor, cu privire la Păstrarea din Vest… urmează a fi stabilit termenul de judecată.“ Mi-am ridicat ochii de pe hârtie, nevenindu-mi să cred. Ai fost concediată?

— Prefer termenul „suspendată“.

— Va exista un proces?

Îşi aşeză ceaşca de ceai pe masă, între noi, şi închise

ochii.

— Da. Cel puţin aşa îl numesc ei. Să nu crezi că Muritorii au pus monopolul pe ipocrizie. Lumea Casterilor nu este tocmai o democraţie, după cum, poate, ai observat. Liberul arbitru este înlăturat în favoarea statului de drept.

— Dar tu n-ai avut nicio legătură cu asta. Lena a stricat Ordinea.

— Apreciez modul în care vezi tu lucrurile, dar locuieşti în Gatlin de suficient de mult timp ca să ştii cum se schimbă modul de gândire. Cu toate acestea, mă aştept să depui şi tu mărturie într-o bună zi.

Ridurile de pe faţa lui Marian se transformau în umbre atunci când era cu adevărat îngrijorată. Cum era în acel moment.

— Dar tu nu ai fost implicată.

Era discuţia noastră interminabilă. Din clipa în care am aflat că Marian era Păstrătoare – aşa cum fusese mama înaintea ei – am ştiut că doar o singură regulă era importantă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Marian rămânea neutră. Era observatoare, iar responsabilitatea ei era să păstreze arhiva lumii Casterilor şi să înregistreze locul unde această lume se intersecta cu cea a Muritorilor.

Marian păstra istoria; nu o înfăptuia.

Aceasta era regula. Că ea îşi dorea sau nu să o respecte, aceasta era o cu totul altă poveste. Liv aflase pe pielea ei că nu putea respecta regula, iar acum nu mai putea fi Păstrătoare. Eram aproape convins că şi mama simţise la fel.

Am luat din nou scrisoarea în mână. Am atins sigiliul gros din ceară neagră – era similar cu cel al statului Carolina de Sud: o lună Caster deasupra unui palmier. Când am atins semiluna, am auzit acea melodie bine cunoscută şi m-am oprit ca să ascult. Am închis ochii.

„Optsprezece luni, optsprezece stafii,
Hrănindu-se cu ale tale mari frici,
Contrariate să afle, când întunericul se lasă,
Ochi secreţi şi urechi ascunse…”

— Ethan?

Când am deschis ochii, am văzut-o pe Marian aplecată deasupra mea.

— Nu-i nimic.

— Niciodată nu e nimic. Mai ales în cazul tău, EW.

Ea îmi zâmbi cu tristeţe.

— Am auzit cântecul.

Băteam ritmul cu degetul pe exteriorul coapsei, deoarece auzeam încă melodia în minte.

— Cântecul tău întunecat?

Am dat afirmativ din cap.

— Şi?

Nu ştiam ce să îi spun. Nu vedeam cum aveam să scap din acea situaţie şi nu puteam găsi o altă versiune în decurs de trei secunde.

— Nimic bun. Cele obişnuite. O stafie, un demon, secrete şi întuneric.

Am încercat să nu simt nimic, nici golul din stomac, nici fiorul care mi se răspândea în tot trupul în timp ce rosteam aceste cuvinte. Mama încerca să îmi spună ceva. Dacă îmi trimitea cântecul, însemna că era vorba despre ceva important. Şi periculos.

— Ethan, este o chestiune serioasă.

— Totul este cât se poate de serios, mătuşă Marian. Mi-e greu să-mi dau seama ce ar trebui să fac.

— Spune-mi ce ai pe suflet!

— O voi face, însă acum chiar nu ştiu ce să-ţi spun. M-am ridicat în picioare gata de plecare. Era mai bine dacă tăceam. Nu înţelegeam ce se întâmpla şi, cu cât Marian insista mai mult, cu atât îmi doream să plec mai repede de acolo. Ar fi mai bine să o iau din loc.

Mă conduse până la uşa arhivei.

— Nu mai sta plecat atât de mult timp, Ethan. Mi-a fost dor de tine.

Am zâmbit şi am îmbrăţişat-o, privind peste umărul ei în biblioteca publică din Gatlin – era să pic jos de uimire.

— Ce s-a întâmplat?

Marian era la fel de surprinsă ca şi mine. Biblioteca arăta ca după o catastrofă, era un dezastru, de jos până sus, ca şi când o tornadă ar fi trecut pe acolo cât timp noi ne aflam în arhivă. Stivele de cărţi fuseseră dărâmate, volumele deschise zăceau aruncate peste tot: pe mese, pe tejghea, chiar şi pe jos. Doar o singură dată mai văzusem aşa ceva, de Crăciunul trecut, când fiecare carte din bibliotecă se deschisese la un citat care avea legătură cu Lena şi cu mine.

— E mai rău decât data trecută, zise încet Marian.

Ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Era un mesaj pentru mine. Aşa cum se întâmplase şi data trecută.

— Îhî.

— Ei, poftim. Te simţi suficient de contrariat acum? Marian se întinse după o carte care se afla pe cabinetul cu fişe. Eu cu siguranţă sunt.

— Încep să mă simt şi eu. Mi-am dat părul din ochi. Mi-aş dori să ştiu o vrajă care să rearanjeze cărţile pe rafturi fără să fiu nevoit să le pun cu mâna.

Marian se aplecă şi îmi întinse prima carte.

— Emily Dickinson.

Am deschis-o foarte lent, la întâmplare.

— „Multă nebunie este cel mai divin simţ.

— Nebunie. Minunat.

Ce însemna? Şi, mai important, ce însemna pentru mine? M-am uitat la Marian.

— Ce crezi?

— Cred că Dezordinea Lucrurilor a ajuns în cele din urmă şi printre cărţile mele. Continuă. Ea deschise o altă carte pe care mi-o întinse. Leonardo da Vinci.

Minunat. Un alt nebun faimos. I-am dat cartea înapoi.

— Citeşte tu!

— „În vreme ce credeam că învăţ să trăiesc, învăţam de fapt să mor.“

Ea închise cartea uşor.

— Nebunie, iar acum moarte. Din ce în ce mai bine.

Mă cuprinse cu o mână după gât, iar din cealaltă, lăsă să îi alunece cartea. *Sunt alături de tine* – asta spuneau

mâinile ei. Mâinile mele nu spuneau nimic decât că eram îngrozit, iar ea îşi putea da seama de asta după felul în care începusem să tremur.

— Facem cu rândul. Unul citeşte, iar celălalt le adună.

— Vreau eu să le adun.

Marian îmi aruncă o privire, întinzându-mi o altă carte.

— Acum hotărăşti cine ce face în biblioteca mea?

— Nu, doamnă. Nu ar fi frumos din partea mea. M-am uitat la titlul cărţii. Pe bune? Era Edgar Allan Poe. Stilul lui era atât de întunecat, încât îi făcea pe ceilalţi doi să pară optimişti. Nu vreau să ştiu ce are de spus.

— Deschide-o!

— „Privind adânc în întuneric, mult stat-am acolo întrebându-mă, temându-mă, îndoindu-mă, visând vise pe care niciun muritor n-a îndrăznit să le viseze până atunci…“

Am închis cartea cu zgomot.

— Am înţeles. Am început să-mi pierd minţile. Simt că înnebunesc. Întreg oraşul acesta e plin de fisuri. Universul seamănă cu o casă de nebuni.

— Ştii ce spune Leonard Cohen despre fisuri, Ethan?

— Nu, nu ştiu. Dar cred că dacă aş deschide câteva cărţi din biblioteca asta, ţi-aş putea spune.

— „În orice lucru există o fisură.“

— Nu ajută la nimic.

— De fapt, ajută. Îşi aşează mâinile pe umerii mei. „În orice lucru există o fisură. Doar aşa lumina poate pătrunde înăuntru.“

Marian avea dreptate sau, cel puţin, individul acela, Leonard Cohen, avea. Simţeam bucurie şi tristeţe în acelaşi timp şi nu ştiam ce să spun. Prin urmare, m-am lăsat în genunchi pe covor şi am început să adun cărţile.

— Ar fi mai bine să facem ordine.

Marian înţelese.

— N-am crezut niciodată că voi auzi cuvintele astea din gura ta, EW.

Avea dreptate. Universul trebuie să fi fost fisurat, la fel şi eu.

Speram ca lumina să găsească o modalitate prin care să răzbată.

19 septembrie

Diavolul cunoscut

Visam. Nu eram *într-un* vis. Era atât de real, încât simţeam vântul în timp ce cădeam şi mirosul metalic de sânge din Santee. Dar visam totuşi. Priveam cum mi se perindau imagini dinaintea ochilor, însă ceva nu era în regulă. Visul era neliniştitor – sau poate că nu din moment ce nu simţeam nimic. Era ca şi când aş fi stat pe o bordură şi aş fi privit cum se derulează totul…

Noaptea în care Sarafine invocase cea de-a Şaptesprezecea Lună.

Luna despărţindu-se pe cer deasupra Lenei, cele două jumătăţi formând nişte aripi de fluture – una verde, cealaltă aurie.

John Breed şi motocicleta sa Harley, Lena care îl îmbrăţişa.

Mormântul gol din cimitir al lui Macon.

Ridley ţinând în mână o bocceluţă din care răzbătea lumină.

Arcul de Lumină zăcând pe pământul noroios.

Un nasture argintiu, pierdut pe scaunul din faţă al Beaterului, într-o noapte ploioasă.

Imaginile pluteau într-un colţ îndepărtat al minţii mele. Visul era liniştitor. Poate că nu toate gândurile mele subconştiente erau o profeţie, o piesă deformată dintr-un puzzle care îmi va forma destinul de Călăuză. Poate că *acela* era visul. Am început să mă relaxez pe măsură ce treceam de la starea de veghe la somn. Mintea mea se agăţa de gânduri mai concrete, încercând să le cearnă pe cele neclare aşa cum Amma cernea faina atunci când făcea prăjitură. În minte îmi revenea mereu imaginea Arcului de Lumină.

Arcul de Lumină în mâna mea.

Arcul de Lumină în mormânt.

Arcul de Lumină şi Macon în peştera din mare de la Marea Barieră.

Macon întorcându-se către mine.

— Ethan, acesta nu este un vis. Trezeşte-te! Acum!

Apoi Macon luă foc, iar mintea mea s-a blocat şi n-am mai putut vedea nimic, deoarece durerea era atât de intensă, încât nu mai eram în stare nici să gândesc, nici să visez.

Un sunet ascuţit întrerupse zumzăitul ritmat al lăcustelor care se aflau dincolo de fereastra mea. Am sărit ca ars, iar zgomotul se intensifica pe măsură ce mă dezmeticeam.

Era Lucille. Stătea pe patul meu şuierând, iar părul de pe spatele arcuit i se zbârlise. Urechile îi erau pleoştite şi, preţ de o secundă, am avut impresia că şuiera la mine. I-am urmărit privirea, prin întuneric. La capătul patului meu, stătea cineva. Mânerul lustruit al toiagului său lucea în lumină.

Nu mintea mea se agăţase de gânduri concrete, ci Abraham Ravenwood.

— Sfinte Sisoe!

M-am tras mai în spate, lovindu-mă de tăblia de lemn din spatele meu. Nu aveam unde să plec, deşi tot ce îmi doream era să o iau la fugă. Instinctul preluă controlul – fugi sau luptă. Nici prin cap nu îmi trecea să încerc să mă lupt cu Abraham Ravenwood.

— Pleacă! Acum!

Mi-am apăsat tâmplele cu mâinile, ca şi când el ar fi putut ajunge la mine prin durerea surdă pe care o simţeam în cap.

Mă privea insistent, analizându-mi reacţiile.

— Bună seara, băiete! Observ că încă nu ai învăţat unde ţi-e locul, la fel ca nepotul meu. Abraham clătină din cap. Micuţul Macon Ravenwood. M-a dezamăgit mereu copilul acesta.

Mi-am strâns pumnii involuntar. Abraham părea amuzat.

Pocni din degete.

Am căzut pe jos în faţa lui, gâfâind. M-am lovit cu obrazul de podeaua tare. Nu vedeam nimic în afară de cizmele lui din piele crăpată. M-am chinuit să îmi ridic capul.

— Aşa mai vii de-acasă.

Când Abraham zâmbi, barba lui albă îi scoase în evidenţă caninii şi mai albi. Părea diferit faţă de ultima oară când îl văzusem, la Marea Barieră. Costumul lui alb de sărbătoare era înlocuit de unul mai închis la culoare şi mai impunător, iar cravata subţire şi neagră era legată cu grijă sub gulerul cămăşii. Iluzia unui gentleman prietenos din Sud dispăruse. *Chestia* aceasta care stătea în faţa mea nu semăna deloc cu un bărbat, şi încă şi mai puţin cu Macon. Abraham Ravenwood, părintele tuturor descendenţilor din neamul Incubus Ravenwood, era un monstru.

— Eu n-aş spune monstru. Deşi nu mă prea interesează părerea ta despre mine, băiete.

Lucille şuieră mai tare.

Am încercat să mă ridic de jos şi să îmi stăpânesc vocea ca să nu tremure.

— Ce naiba cauţi în capul meu?

El ridică o sprânceană.

— Ah, ai simţit cum mă hrănesc. Nu-i rău pentru un Muritor. Se aplecă în faţă. Ia spune-mi, care e senzaţia? M-am întrebat mereu. Seamănă mai mult cu o tăietură sau cu o muşcătură atunci când dau iama în gândurile pe care le îndrăgeşti cel mai mult? Secretele şi visurile tale?

M-am ridicat încet în picioare. Mă clătinam şi abia reuşeam să-mi susţin greutatea.

— Să nu mai intri în mintea mea, psihopatule!

Abraham izbucni în râs.

— O voi face bucuros. Nu prea am ce vedea acolo. Ai şaptesprezece ani şi abia dacă ai trăit. În afară de câteva întâlniri amoroase cu un Caster bun de nimic.

Am tresărit. Îmi venea să îl apuc de guler şi să-l arunc afară pe fereastră. Aş fi făcut-o, dacă aş fi putut să îmi

mişc braţele.

— Da? Dacă mintea mea este atât de inutilă, atunci de ce te strecori în camera mea şi bântui prin el?

Tremuram din tot corpul. L-aş fi putut face din vorbe, însă mă concentram să nu îmi pierd cunoştinţa în faţa celui mai puternic Incubus pe care îl întâlnisem vreodată.

Abraham se apropie de fereastră şi îşi plimbă degetul de-a lungul pervazului şi a dârei de sare pe care Amma o presărase acolo. Îşi linse cristalele de pe deget.

— Nu mă mai satur să mănânc sare. Îi conferă sângelui o anumită savoare. Tăcu şi privi prin fereastră peluza veştedă din faţa casei. Am o întrebare pentru tine. Mi-a fost luat ceva ce îmi aparţine. Şi cred că tu ştii unde se află.

Pocni din nou din degete, iar geamul tremură în ramă.

Am făcut un pas mic înspre el. Aveam impresia că îmi târam picioarele în ciment.

— Ce te face să crezi că ţi-aş spune?

— Păi, să vedem. Teama, pentru început. El se aplecă pe fereastră şi privi în curtea din faţa casei mele. Hunting şi câinii lui n-au bătut atât drum degeaba. Adoră o gustare în toiul nopţii.

Inima îmi bubuia în urechi. Hunting şi haita lui însetată de sânge erau afară.

Când Abraham se întoarse cu faţa la mine, ochii lui negri străluceau.

— Gata cu vorbăria, băiete. Unde-i John? Ştiu că nepotul meu neisprăvit nu l-a ucis. Unde-l ascunde Macon?

Asta era. În sfârşit, cineva o spusese. John trăia.

Am ştiut că era adevărat. Aveam impresia că ştiusem mereu acest lucru. Nu găsiserăm trupul lui John. În tot acest timp, el se ascunsese probabil în Tunelurile Casterilor, pierzându-şi vremea prin vreun club, „Exile“, de pildă, aşteptând.

Am simţit cum mă cuprinde furia. Abia am reuşit să vorbesc.

— Ultima oară când l-am văzut, se afla în peştera de la Marea Barieră şi vă ajuta, pe tine şi pe Sarafine, să

distrugeţi lumea.

Atunci când nu fugea cu prietena mea.

Abraham avea un aer infatuat.

— Nu sunt sigur că înţelegi gravitatea situaţiei, aşa că dă-mi voie să te luminez. Lumea Muritorilor – lumea ta, inclusiv acest orăşel jalnic – este distrusă de nepoata lui Macon şi comportamentul ei ridicol, nu de mine.

M-am prăbuşit pe pat ca şi când Abraham mi-ar fi tras un pumn. Cel puţin, aşa mi s-a părut.

— Lena a făcut ceea ce a trebuit să facă. S-a Revendicat.

— A distrus Ordinea, băiete. Şi a luat o decizie greşită atunci când a ales să se îndepărteze de noi.

— Ţie de ce-ţi pasă? Nu pare să te intereseze de nimeni altcineva decât de tine însuţi.

El râse, o dată.

— Ai dreptate. Deşi ne aflăm într-o situaţie periculoasă, mi se oferă anumite *oportunităţi.*

Nu îmi puteam imagina la ce se referea, cu excepţia lui John Breed, şi nici nu voiam să îmi imaginez. Am încercat să nu îl las să vadă cât eram de speriat.

— Nu-mi pasă dacă John are vreo legătură cu oportunităţile tale. Ţi-am spus că nu ştiu unde e.

Abraham mă privi cu atenţie, ca un Caster care îmi putea citi orice expresie de pe faţă.

— Imaginează-ţi o fisură mai adâncă decât Tunelurile. O fisură care pătrunde în subteran, unde sălăşluieşte cel mai întunecat dintre demoni. *Obrăznicia* tinerească şi harurile prietenei tale au creat această fisură. El tăcu, frunzărind manualul de istorie universală de pe biroul meu. Nu sunt tânăr, însă puterea vine odată cu vârsta. Şi deţin şi eu haruri. Pot invoca demonii şi creaturile Întunericului şi fără *Cartea Lunilor.* Dacă nu îmi spui unde este John, îţi voi arăta.

Zâmbi sinistru.

De ce era John Breed atât de important pentru el? Mi-am amintit cum vorbiseră Macon şi Liv despre John în camera de studiu a lui Macon. *John era cheia.* Întrebarea era – la ce?

— Ţi-am spus…

Abraham nu mă lăsă să termin. Brăzdă aerul, reapărând la capătul patului. Puteam vedea ura din ochii lui negri.

— Nu mă minţi, băiete!

Lucille şuieră din nou, iar eu am auzit un alt foşnet.

Nu am avut timp să văd cine era.

Ceva greu căzu peste mine, aterizând pe pat, ca şi când un sac plin cu cărămizi ar fi căzut din tavan. M-am lovit cu capul de tăblia de lemn din spatele meu şi mi-am muşcat buza de jos. Gustul metalic scârbos de sânge din vis îmi umplu gura.

Am auzit, peste strigătele răguşite ale Lucillei, cum mahonul vechi de o sută de ani se rupe sub mine. Când am simţit un ghiont în coaste, am ştiut. Nu un sac plin cu cărămizi căzuse pe mine, ci o persoană.

Se auzi un pârâit puternic când rama patului se rupse şi salteaua căzu pe jos. Am încercat să mă descotorosesc de ea, dar eram ţintuit la pământ.

Dă, Doamne, să nu fie Hunting!

O mână îmi flutura prin faţa ochilor, la fel ca atunci când eram mic, iar mama apăsa brusc pedala de frână.

— Relaxează-te, frate!

Am încetat să mă mai zbat.

— Link?

— Cine altcineva ar risca să se dezintegreze în mii de bucăţi ca să-ţi salveze pielea?

Mi-a venit să râd. Link nu mai Călătorise până atunci, iar acum ştiam de ce. Teleportarea trebuie să fi fost mai dificilă decât părea, iar el nu era prea priceput la asta.

Vocea lui Abraham brăzdă întunericul.

— Să-l salvezi? Tu? Cred că e puţin cam târziu.

Link fu cât pe ce să sară din patul prăbuşit când auzi vocea lui Abraham. Înainte să apuc să răspund, uşa camerei mele se deschise larg cu atâta putere, încât fu cât pe ce să se desprindă din ţâţâni. Am auzit întrerupătorul şi am văzut doar pete negre până când ochii mei se obişnuiră cu lumina.

— Sfinte…

— Ce dracu se întâmplă aici?!

Amma stătea în prag, îmbrăcată în halatul de baie cu trandafiri, pe care i-l cumpărasem de Ziua Mamei, cu bigudiuri în cap şi cu sucitorul de lemn în mână.

— … iadul, zise în şoaptă Link.

Atunci am realizat că el stătea practic în braţele mele.

Însă Amma nu observă. Îşi aţinti privirea asupra lui Abraham Ravenwood.

Îndreptă sucitorul înspre el, mijind ochii. Deşi Amma îi dădea târcoale ca un animal sălbatic, nu îmi puteam da seama cine era prădătorul şi cine era prada.

— Ce cauţi în casa mea?

Vocea ei era tăioasă şi joasă. Chiar dacă îi era teamă, nu arăta acest lucru.

Abraham râse.

— Chiar crezi că mă poţi pune pe fugă cu un sucitor, ca pe o potaie? Cred că poţi mai mult de-atât, domnişoară Treadeau.

— Pleacă din casa mea sau, martor mi-e Dumnezeu, vei ajunge să regreţi că nu eşti o potaie! Expresia de pe faţa lui Abraham se înăspri. Amma întoarse sucitorul înspre pieptul lui Abraham, ca şi când ar fi fost vârful unei săbii. Nimeni nu se ia de băiatul meu! Nici Abraham Ravenwood, nici Şarpele, nici măcar împielițatul însuşi, m-ai înţeles?

Acum sucitorul împungea haina lui Abraham. Tensiunea dintre cei doi creştea cu fiecare centimetru. Link şi cu mine ne-am poziţionat de o parte şi de cealaltă a Ammei.

— Te întreb pentru ultima oară, zise Abraham, aţintindu-şi ochii asupra Ammei. Dacă băiatul nu-mi va răspunde, Luciferul vostru va părea mic copil pe lângă iadul pe care îl voi dezlănţui peste oraşul acesta.

El tăcu şi mă privi.

— Unde-i John?

Am recunoscut privirea din ochii lui. Era aceeaşi privire pe care o văzusem în viziuni, când Abraham îşi omorâse propriul frate şi se hrănise cu el. Era hain şi sadic şi, pentru o secundă, mi-a trecut prin cap să îi spun un loc la voia întâmplării doar ca să îl fac să plece din casa mea.

Însă nu reuşeam să gândesc suficient de repede.

— Jur că nu ştiu…

O rafală puternică de vânt pătrunse prin geamul spart, suflând în jurul nostru şi împrăştiind hârtiile prin toată camera. Amma se dădu în spate împleticindu-se, iar sucitorul îi zbură din mână. Abraham nu se clinti din loc. Vântul suflă pe lângă Abraham, fără ca haina acestuia să freamăte măcar, ca şi când vântul însuşi s-ar fi ferit de el.

— Eu n-aş jura dacă aş fi în locul tău, băiete, zise Abraham zâmbind. Era un zâmbet îngrozitor, lipsit de viaţă. M-aş ruga.

19 septembrie

Vânturile iadului

Vântul pătrunse prin fereastră cu atâta forţă, încât împrăştie tot ce se afla pe birou. Cărţile, hârtiile, până şi rucsacul se învârteau în aer, ca o tornadă prinsă într-o sticlă. Stivele de cutii de pantofi aliniate de-a lungul pereţilor camerei mele se răsturnară pe jos, iar toate obiectele din ele, începând cu benzile desenate şi până la colecţia de capace de sticlă, pe care o aveam din clasa întâi, zburară prin aer. Am înşfăcat-o pe Amma, care era atât de mărunţică, încât îmi era teamă să nu fie trasă de vârtej împreună cu toate celelalte.

— Ce se întâmplă?

Îl auzeam pe Link strigând undeva în spatele meu, dar nu îl puteam vedea.

Abraham stătea în mijlocul camerei. Vocea lui răzbătea din vortexul întunecat.

— Invoc haosul asupra celor care au adus prăpădul asupra casei mele.

Vântul sufla în jurul lui fără ca măcar să îi clintească tivul hainei. Se afla sub controlul lui.

— Ordinea este stricată. Uşa este deschisă. Ridică-te, intensifică-te, distruge! Vocea lui deveni din ce în ce mai puternică. *Ratio Fracta est! Ianua Aperta est! Sugite, Ascendite, Exscindite!* Acum striga: *Ratio Fracta est! Ianua Aperta est! Sugite, Ascendite, Exscindite!*

Vârtejul se înnegri şi începu să prindă contur. Siluete negre şi neclare ţâşniră din spirală, croindu-şi drum dinspre inima vortexului spre lumea de afară. Imaginea era tulburătoare, având în vedere faptul că ţâşneau în mijlocul dormitorului meu.

Ştiam ce erau. Le văzusem şi înainte. Nu voiam să le mai

văd niciodată.

Duhurile demonice – demoni fără suflet şi fără formă care trăiau sub pământ – ţâşneau din vârtej, se răsuceau în forme întunecate de-a lungul tavanului albastru al camerei mele şi creşteau în dimensiune până când aveai impresia că vor ocupa toată încăperea. Creaturile Întunericului se deplasau asemenea unei ceţi groase şi învolburate, care plutea în aer. Mi-am amintit de duhul care se pregătise să ne atace dincolo de Exil, de ţipătul înspăimântător cu care şi-a luat avânt şi şi-a deschis fălcile. Când umbrele începură să se transforme în bestii în faţa noastră, am ştiut că ţipătul nu va întârzia să se audă.

Amma încerca să se elibereze din braţele mele, însă eu nu i-am dat drumul. L-ar fi atacat pe Abraham cu mâinile goale dacă aş fi lăsat-o.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea, crezând că poţi dezlănţui răul printr-o crăpătură mică din cer?

— Casa ta? Este mai degrabă casa Călăuzei, iar Călăuza este exact persoana potrivită care să îi invite înăuntru pe prietenii mei, prin acea crăpătura mică din cer.

Amma închise ochii şi spuse ca pentru sine.

— Mătuşă Delilah, unchiule Abner, bunică Sulla…

Încerca să îi invoce pe Cei Mari din Lumea de Dincolo, care ne apăraseră de două ori până acum de demoni. Aceştia erau o forţă redutabilă.

Abraham râse, vocea lui răzbătând peste vântul care şuiera.

— Nu e nevoie să-ţi invoci spiritele, bătrâno! Tocmai plecam. Am auzit foşnetul înainte să îl văd dematerializându-se. Nu-ţi face griji. Ne vom revedea în curând. Mai curând decât ţi-ar plăcea.

Brăzdă cerul, trecând prin el, apoi se făcu nevăzut.

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce să spună ceva, demonii ţâşniră afară pe fereastră, lăsând o singură dâră neagră deasupra caselor de pe Cotton Bend, cufundate în întuneric. La capătul străzii, demonii se împrăştiară în direcţii diferite, asemenea degetelor unei mâini întunecate care se strângea în jurul oraşului nostru.

Camera mea se cufundă într-o tăcere ciudată. Link încercă să ocolească hârtiile şi benzile desenate care zăceau pe jos. Nu îşi găsea locul.

— Frate, am crezut că ne vor trage după ei în iad sau de unde-or fi venit. Poate că mama are dreptate, se apropie sfârşitul. Se scărpină în cap. Am avut noroc că au plecat.

Amma se apropie de fereastră, frecând medalionul de aur pe care îl purta la gât.

— N-au plecat, iar noi nu am avut noroc. Doar un nebun ar putea crede aşa ceva.

Lăcustele bâzâiau sub fereastră ca într-o simfonie a distrugerii care devenise coloana sonoră a vieţilor noastre. Pe chipul Ammei se puteau citi frica, întristarea şi încă ceva ce nu îmi era cunoscut.

Amma cea indescifrabilă, enigmatică privea în întuneric.

— Gaura din cer începe să se lărgească.

*

Cum nu exista nicio şansă să mai adormim, iar Amma nu ne scăpa din ochi, ne-am aşezat toţi trei la masa scorojită din bucătărie, ascultând ticăitul ceasului. Din fericire, tatăl meu se afla în Charleston, unde îşi petrecea cele mai multe nopţi de când începuse să predea la universitate. Noaptea aceasta l-ar fi făcut cu siguranţă să-şi piardă din nou minţile.

Mi-am dat seama că Amma era distrasă, deoarece atunci când îmi tăie o felie de tartă cu ciocolată, tăie o felie şi pentru Link. El se strâmbă şi o aşează pe farfuria de porţelan de lângă vasul cu apă al Lucillei. Aceasta o mirosi şi se îndepărtă, ghemuindu-se în tăcere sub scaunul de lemn al Ammei. Până şi Lucille îşi pierduse pofta de mâncare în seara aceasta.

Când Amma se ridică în picioare ca să pregătească ceaiul, Link era deja atât de agitat, încât începu să bată ritmul cu furculiţa pe şervetul de masă. Îşi îndreptă privirea către mine.

— Mai ţii minte ziua în care au servit tarta aceea scârboasă de ciocolată la cantină, iar Dee Dee Guinness le-

a spus tuturor că tu i-ai dat felicitarea nesemnată, de Sfântul Valentin, lui Emily?

— Mda. Trăgeam de lipiciul uscat de pe masă, care rămăsese acolo de pe vremea când eram puştan. Nu mă atinsesem de tartă. Stai, ce-ai zis? Nu fusesem atent.

— Era destul de frumuşică Dee Dee Guinness.

Link zâmbi în sinea lui.

— Cine?

Habar nu aveam despre cine vorbea.

— Alo! Te-ai enervat atât de tare, încât ai călcat pe o furculiţă şi ai strâmbat-o. Nu te-au mai lăsat să intri în cantină şase luni. Îţi aduci aminte?

Link îşi examină furculiţa.

— Cred că îmi amintesc de faza cu furculiţa. Dar nu-mi amintesc de nimeni cu numele de Dee Dee.

Minţeam. Nici de faza cu furculiţa nu îmi aminteam. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nu îmi aminteam nici de felicitarea de Sfântul Valentin.

Link clătină din cap.

— Ne ştim de când eram mici. Te-a făcut de râs în clasa a treia. Cum ai putut-o uita?

Nu i-am răspuns, iar el începu din nou să bată cu furculiţa în masă.

Bună întrebare.

Amma reveni cu ceaşca de ceai la masă şi am stat cu toţii în tăcere. Ne simţeam de parcă urma să ne izbească un tsunami şi era prea târziu să ne facem bagajele, să intrăm în panică sau să fugim. Când sună telefonul, Amma tresări.

— Cine-o fi sunând aşa de târziu?

Am zis „târziu“, însă voiam să spun „devreme“. Era aproape ora şase dimineaţa. Toţi trei ne gândeam la acelaşi lucru: indiferent ce se întâmpla, indiferent ce dezlănţuise Abraham asupra lumii, asta trebuia să fie.

Link dădu din umeri, iar Amma ridică receptorul telefonului negru cu disc, care se afla pe perete de pe vremea când tatăl meu fusese mic.

— Alo?

O priveam în timp ce ea asculta ce spunea interlocutorul de la capătul celălalt al firului. Link bătea în masă, în faţa mea.

— E o doamnă, însă nu-mi dau seama cine e. Vorbeşte prea repede.

Am auzit-o pe Amma răsuflând, apoi închise. Rămase nemişcată preţ de o secundă, cu receptorul în mână.

— Ce s-a întâmplat, Amma?

Ea se întoarse cu ochii înlăcrimaţi.

— Wesley Lincoln, mai ai maşina?

Tatăl meu luase Volvoul ca să meargă la universitate.

Link încuviinţă din cap.

— Da, doamnă. E cam murdară, dar…

Amma o luase deja înspre uşă.

— Grăbiţi-vă! Trebuie să plecăm.

*

Ca să-i facă pe plac Ammei, Link demară mai lent ca de obicei. Amma n-ar fi observat sau nu i-ar fi păsat nici dacă o porneam la vale pe două roţi. Şedea pe locul din dreapta, privind fix în faţă şi strângându-şi în mâini poşeta.

— Ce s-a întâmplat, Amma? Unde mergem?

Stăteam pe bancheta din spate şi mă aplecam în faţă, însă ea nici măcar nu strigă la mine pentru că nu purtam centura de siguranţă. Categoric, ceva nu era în regulă.

Când Link viră pe strada Blackwell, mi-am dat seama cât de gravă era situaţia.

— Ce dra… El se uită la Amma şi tuşi. Naiba?

Drumul era acoperit cu copaci smulşi din pământ cu rădăcini cu tot. Semăna cu o scenă desprinsă din emisiunile despre dezastre naturale pe care Link le urmărea pe Discovery Channel. „Om versus Natură“. Însă nu natura făcuse asta. Întreaga scenă era rezultatul unui dezastru supranatural – Demonii.

Le simţeam prezenţa. Distrugerea pe care o aduseseră cu ei mă copleşea. Fuseseră aici, pe strada aceasta. Ei provocaseră dezastrul şi totul era din cauza mea.

Din cauza lui John Breed.

Amma îi spuse lui Link să o ia pe Cypress Grove, însă drumul era blocat, prin urmare viră pe strada principală. Felinarele erau stinse, iar zorii zilei începeau să răzbată prin întuneric, făcând cerul întunecat să capete nuanţe albăstrii. Preţ de un minut, am crezut că strada principală supravieţuise tornadei de demoni dezlănţuită de Abraham, până când am văzut invazia de verde. Pentru că doar asta vedeam – verde. Nici urmă de leagănele din cauciucuri furate care se balansau de partea cealaltă a străzii. Bătrânul stejar dispăruse şi el. Statuia Generalului Jubal A. Early nu mai stătea falnică în mijloc, cu sabia trasă şi pregătită de luptă.

Generalul căzuse, iar mânerul sabiei i se rupsese.

Armura neagră de lăcuste care acoperise statuia săptămâni la rând dispăruse. Până şi ele îl abandonaseră.

Generalul fusese acolo dintotdeauna, paznicul parcului verde şi al întregului oraş. Era mai mult decât o statuie. Făcea parte din Gatlin, din tradiţiile noastre netradiţionale. De 4 iulie, Generalul purta pe umeri steagul american. De Halloween, purta o pălărie de vrăjitoare, iar de braţ îi atârna un dovleac din plastic plin cu bomboane. Cu ocazia reconstituirii bătăliei de la Honey Hill, cineva îi atârna mereu o redingotă adevărată de pe vremea Confederaţiei peste cea permanentă de bronz. Generalul era unul de-ai noştri, veghind asupra oraşului Gatlin de la postul său, generaţii la rând.

Întotdeauna sperasem ca lucrurile să se schimbe în oraşul meu, până când începuseră într-adevăr să se schimbe. Acum îmi doream ca Gatlin să fie din nou un orăşel plictisitor, aşa cum îl ştiusem toată viaţa mea. Atunci când uram tot ce însemna el. Atunci când, deşi puteam anticipa lucrurile, nu se întâmpla nimic.

Nu voiam să văd această privelişte.

Mă holbam în continuare prin geamul din spate la generalul căzut când Link încetini.

— Parc-ar fi explodat o bombă, frate.

Trotuarele din faţa magazinelor înşirate de-a lungul străzii principale erau acoperite cu cioburi. Toate vitrinele

erau sparte, magazinele rămăseseră fără firme şi expuse privirilor trecătorilor. Pe vitrina magazinului „Little Miss“ mai rămăseseră doar literele „L“ şi „I“ vopsite în auriu. Rochii roz-aprins şi roşii erau împrăştiate pe trotuar, iar miile de paiete reflectau frânturi din viaţa noastră de zi cu zi.

— Nu e bombă, Wesley Lincoln.

— Doamnă?

Amma privea îndelung ceea ce mai rămăsese din strada principală.

— Bombele cad din cer. Asta a venit din iad.

Arătă cu degetul înspre capătul străzii, fără să mai rostească niciun cuvânt. *Condu mai departe!* Asta voia să spună.

Link se conformă şi niciunul dintre noi nu mai întrebă unde mergem. Dacă Amma nu îmi spusese nimic până acum, însemna că nici nu avea de gând. Poate că nu aveam o destinaţie anume. Poate că Amma voia să vadă care părţi ale oraşului fuseseră cruţate şi care fuseseră distruse.

Apoi am văzut luminile roşii şi albe ale girofarului din capătul străzii. Coloane uriaşe de fum negru se ridicau în aer. Ceva luase foc. Nu era o clădire oarecare din oraş, ci inima şi sufletul oraşului, cel puţin pentru mine.

Biblioteca publică din Gatlin – cel mai important lucru pentru Marian şi tot ceea ce mai rămăsese din mama mea – era cuprinsă de flăcări. Un stâlp de telefon era înfipt în mijlocul acoperişului distrus, flăcările portocalii cuprinzând lemnul din ambele părţi. Apa ţâşnea din furtunuri, dar, de îndată ce pompierii reuşeau să stingă focul într-o parte, acesta izbucnea în altă parte. Cu faţa plină de funingine, pastorul Reed, care locuia în josul străzii, arunca găleţi cu apă spre locul incendiului. Oricât de ironic ar părea, cel puţin cincisprezece membri ai congregaţiei se adunaseră să dea o mână de ajutor, deşi cei mai mulţi dintre ei semnaseră petiţia doamnei Lincoln, care cerea interzicerea cărţilor în biblioteca pe care încercau să o salveze. „Cei care interzic cărţile nu sunt mai presus decât cei care le dau foc“, obişnuia să spună mama.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap că voi apuca ziua în care voi vedea cărţile arzând.

Link încetini, făcând slalom printre maşinile parcate şi maşinile de pompieri.

— Biblioteca! Marian o să-şi iasă din minţi. Oare creaturile alea au făcut asta?

— Tu ce crezi? Vocea mea părea îndepărtată, ca şi când nu ar fi fost a mea. Lasă-mă să cobor! Cărţile mamei sunt înăuntru.

Link dădu să oprească, însă Amma îi puse mâna pe volan.

— Condu mai departe!

— Poftim? Credeam că ne adusese să dăm o mână de ajutor pompierilor voluntari care turnau apă peste acoperiş ca să îl împiedice să ia foc. Nu putem pleca. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru. Este biblioteca lui Marian.

Este biblioteca mamei mele.

Amma nu îşi luă privirea de pe geam.

— Am spus să conduci mai departe, dacă nu vrei să tragi pe dreapta ca să mă urc eu la volan! Marian nu este înăuntru şi nu e singura care are nevoie de ajutorul nostru în seara asta.

— De unde ştii?

Amma se încordă. Amândoi ştiam că îi puneam la îndoială abilităţile de Clarvăzătoare, un har care făcea parte din ea aşa cum biblioteca făcuse parte din mama mea.

Amma privea în faţă, iar încheieturile degetelor i se albiră în timp ce strângea mânerele poşetei.

— Nu sunt decât nişte cărţi.

Preţ de o secundă, nu am ştiut ce să spun. Era ca şi când mi-ar fi tras o palmă. Însă, cum se întâmpla după ce primeai o palmă, odată trecută durerea, totul devenea mai limpede.

— I-ai spune asta lui Marian sau mamei dacă s-ar fi aflat aici? Ele fac parte din familia noastră…

— Priveşte în jur înainte să-mi ţii prelegeri despre

familia ta, Ethan Wate!

Când i-am urmărit privirea dincolo de bibliotecă, am ştiut că Amma nu făcea inventarul. Ştia deja ce pierduserăm. Eu eram ultimul care înţelese acest lucru. Aproape.

Inima îmi bubuia în piept şi îmi ţineam pumnii strânşi când Link arătă cu degetul în faţă, pe stradă.

— Aoleo, frate! Nu e casa mătuşii tale?

Am încuviinţat din cap, dar nu am spus nimic. Nu îmi găseam cuvintele.

— A fost, zise Amma, inspirând adânc. Condu mai departe!

Vedeam deja luminile roşii ale ambulanţei şi ale maşinii de pompieri parcate pe peluza casei Surorilor – sau ceea ce mai rămăsese din ea. Ieri, era o casă în stil federal, impunătoare, albă, cu două etaje, cu o verandă de jur împrejur şi o rampă improvizată pentru scaunul cu rotile al mătuşii Mercy. Astăzi, mai rămăsese doar jumătate din ea, tăiată pe mijloc asemenea unei case de păpuşi, însă, în locul aranjamentului perfect al pieselor de mobilier din fiecare cameră, totul era răscolit şi distrus. Canapeaua din catifea albastră zăcea răsturnată, măsuţele şi balansoarele stăteau proptite în ea, ca şi când toate lucrurile din casă ar fi alunecat într-o parte. Ramele stăteau grămadă pe paturi, în locurile unde căzuseră de pe pereţi. În faţa acestui decupaj straniu se afla un munte de moloz: scânduri, bucăţi de rigips, bucăţi neidentificate de mobilier, un picior de cadă din porţelan, în formă de gheară – jumătatea de casă care fusese distrusă.

Mi-am scos capul pe geamul maşinii şi am privit îndelung casa. Aveam impresia că Beaterul înainta cu încetinitorul. Număram în cap ceea ce fuseseră odinioară camere. A Thelmei se afla la parter, în spate, mai aproape de uşa cu plasă. Camera ei era intactă. Mătuşa Grace şi mătuşa Mercy împărţeau cea mai întunecată cameră, care se afla în spatele scărilor. Vedeam scările. Asta era de bine. Le-am bifat în gând.

Mătuşa Grace şi mătuşa Mercy şi Thelma.

Mătuşa Prue.

Nu reuşeam să îi găsesc camera. Nu reuşeam să îi zăresc pătura roz cu floricele şi cu biluţe, sau cum s-or fi chemând. Nu reuşeam să îi zăresc nici debaraua care mirosea a molii, nici dulapul care mirosea a molii şi nici covorul uzat care mirosea a molii.

Dispăruseră toate, ca şi când un pumn uriaş ar fi căzut din ceruri şi ar fi transformat totul în praf şi moloz.

Acelaşi pumn uriaş cruţase restul străzii. Celelalte case de pe Old Oak Road erau neatinse, nici măcar un copac nu căzuse, nici măcar o ţiglă nu se desprinsese de pe acoperiş şi nu aterizase în curţile lor. Părea a fi rezultatul unei tornade adevărate, care lovea la voia întâmplării, distrugând o casă în vreme ce locuinţa de lângă rămânea intactă. Însă această imagine nu era rezultatul aleatoriu al unui dezastru natural. Ştiam cui îi aparţinea acest pumn uriaş.

Era un mesaj pentru mine.

Link se apropie cu maşina de bordură, iar Amma coborî înainte ca aceasta să se oprească. Se duse direct la ambulanţă, ca şi când ar fi ştiut ce urma să găsim. Eu am încremenit, simţind un gol în stomac.

Apelul telefonic. Nu fusese reţeaua de bârfe din Gatlin, care raporta că o tornadă distrusese cea mai mare parte din oraş. Fusese cineva care sunase să îi spună Ammei că vechea casă a mătuşii din partea bunicilor cedase şi – ce? Link mă apucă de braţ şi mă trase pe partea cealaltă a străzii. Aproape toţi cei care locuiau pe strada aceea erau strânşi în jurul ambulanţei. Îi vedeam fără să văd pe nimeni, deoarece mi se părea totul atât de ireal. Nu se putea întâmpla una ca asta. Edna Haynie avea părul prins cu moaţe roz din plastic şi purta un halat de baie pufos, în ciuda celor 32 de grade Celsius, în vreme ce Melvin Haynie era îmbrăcat în maieul alb şi pantalonii scurţi în care dormise. Ma şi Pa Riddle, care aveau o curăţătorie în garajul casei, se îmbrăcaseră cu ce nimeriseră. Ma Riddle îşi butona frenetic radioul portabil, deşi acesta nu părea să funcţioneze. Pa Riddle nu lăsa din mână puşca.

— Pardon, doamnă! Scuze!

Link îşi croia drum prin mulţime, până când am ajuns de partea cealaltă a ambulanţei. Uşile de metal erau deschise.

Marian stătea în picioare pe iarba uscată lângă uşile deschise, alături de cineva înfăşurat în pături. Era Thelma. Două siluete mici stăteau proptite între ele. Nişte glezne slăbuţe alb-albăstrui ieşeau de sub cămăşile de noapte lungi şi albe, cu dantelă.

Mătuşa Mercy clătina din cap.

— Lui Harlon James nu îi place dezordinea. N-o să-i placă deloc chestia asta.

Marian încercă să îi aşeze o pătură pe umeri, însă mătuşa Mercy nu o lăsă.

— Eşti în stare de şoc. Trebuie să te încălzeşti. Aşa au spus pompierii.

Marian îmi întinse o pătură. Grijulie din fire, încerca să îi protejeze pe cei pe care îi iubea şi să reducă daunele, deşi lumea ei se prăbuşea câteva străzi mai încolo. Nu avea cum să reducă astfel de daune.

— A fugit, Mercy, murmură mătuşa Grace. Câinele acela nu e bun de nimic, ţi-am spus eu. Cred că Prudence a lăsat din nou uşa câinelui deschisă.

Nu m-am putut abţine să nu privesc în direcţia unde fusese uşa câinelui. Acum lipsea întreg peretele.

Am scuturat pătura şi am aşezat-o cu blândeţe pe umerii mătuşii Mercy. Aceasta stătea agăţată de Thelma ca un copil.

— Trebuie să o anunţăm pe Prudence Jane. Ştii cât de mult iubeşte acel câine. Trebuie să-i spunem. O să-şi iasă din fire dacă va afla vestea din gura altcuiva.

Thelma le strânse în braţe.

— N-o să păţească nimic. Doar mici complicaţii, ca acelea pe care le-ai avut tu acum câteva luni, Grace. Mai ţii minte?

Marian o privi îndelung pe Thelma, ca o mamă care îşi priveşte cu atenţie copilul care se întoarce de la locul de joacă.

— Te simţi bine, Miss Thelma?

Thelma avea aceeaşi expresie nedumerită pe care Surorile o afişau mereu.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Visam ceva cu George Clooney şi o întâlnire mult aşteptată cu o felie de cozonac, când casa a început să se prăbuşească în jurul nostru. Îi tremura vocea, ca şi când nu reuşea să înţeleagă cuvintele pe care le rostea. Abia am apucat să le iau pe fete şi când am găsit-o pe Prudence Jane…

Mătuşa Prue. Nu am mai auzit restul. Marian se uită la mine.

— E cu paramedicii. Nu-ţi face griji, Amma este cu ea!

Am împins-o pe Marian, eliberându-mi braţul din strânsoarea degetelor ei. Doi paramedici stăteau aplecaţi deasupra unei persoane întinse pe o targă. Tuburi atârnau de stâlpi metalici şi dispăreau în trupul fragil al mătuşii mele în locuri pe care nu le puteam vedea, deoarece erau acoperite cu leucoplast. Paramedicii atârnau pungi cu lichid transparent de alţi stâlpi metalici, însă nu reuşeam să le aud vocile în acel vacarm de sporovăieli, planşete şi sirene. Amma îngenunche lângă ea, îi luă mâna moale şi începu să vorbească în şoaptă. Mă întrebam dacă se ruga sau dacă vorbea cu Cei Mari. Probabil amândouă.

— N-a murit, zise Link, făcându-şi apariţia în spatele meu. Îi simt mirosul – adică, îmi dau seama. El inspiră din nou. Cupru, sare şi sos pentru friptură.

Eu am zâmbit, în ciuda celor întâmplate, şi am expirat îndelung.

— Ce spun paramedicii? Îşi va reveni?

Link ascultă ce spuneau paramedicii care stăteau aplecaţi deasupra mătuşii Prue.

— Nu ştiu. Ei spun că a suferit un atac cerebral atunci când s-a prăbuşit casa, iar acum este inconştientă.

M-am întors şi m-am uitat la mătuşa Mercy şi la mătuşa Grace. Amma şi Thelma le ajutau să se aşeze în scaunele cu rotile, făcându-le semn pompierilor voluntari că pot să plece, ca şi când nu i-ar fi recunoscut pe domnul Rawls, care le completa reţetele la „Stop & Steal“, şi pe Ed Landry, care le umplea rezervoarele maşinilor cu benzină.

M-am aplecat şi am cules de pe jos o bucată de sticlă din grămada de la picioarele mele. Nu îmi puteam da seama cărui obiect aparţinuse, însă culoarea mă făcu să mă gândesc la pisica verde de sticlă a mătuşii Prue, cea pe care o expusese cu mândrie lângă ciorchinele de sticlă. Ca tot ce se afla în casa Surorilor, purta însemnul celui care o va moşteni după moartea lor.

Un abţibild roşu.

Pisica îmi era destinată mie. Pisica, molozul, incendiul – toate îmi erau destinate mie. Am vârât bucata de sticlă verde în buzunar şi am privit neajutorat cum mătuşile mele erau transportate în scaunele cu rotile către cealaltă ambulanţă din oraş.

Amma îmi aruncă o privire, iar eu am înţeles ce însemna. „Nu scoate o vorbă şi nu fă nimic!“ Însemna: „Du-te acasă, încuie uşile şi nu te băga“. Ştia însă că nu am cum să fac asta.

În minte îmi revenea obsesiv cuvântul „inconştientă“. Mătuşa Grace şi mătuşa Mercy nu vor înţelege atunci când doctorii le vor spune că mătuşa Prue este inconştientă. Vor auzi acelaşi lucru pe care îl auzisem şi eu atunci când îmi spusese Link.

„Inconştientă“, adică aproape moartă.

Şi era vina mea, deoarece nu ştiusem să îi spun lui Abraham cum să îl găsească pe John Breed.

John Breed.

Totul începea să prindă contur.

Incubusul mutant care ne condusese în capcana întinsă de Sarafine şi de Abraham – cel care încercase să o fure pe fata pe care o iubeam şi care îl transformase pe prietenul meu – încerca să îmi distrugă viaţa din nou. Viaţa mea şi a oamenilor pe care îi iubeam.

Din cauza lui, Abraham dezlănţuise demonii. Din cauza lui, oraşul meu era distrus, iar mătuşa mea fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Cărţile ardeau şi, pentru prima oară, acest lucru nu se datora minţilor înguste sau oamenilor ignoranţi.

Macon şi Liv aveau dreptate. Totul avea legătură cu el.

John Breed era vinovatul.

Mi-am încleştat pumnul. Nu era un pumn uriaş, dar era al meu. Aşa cum şi aceasta era problema mea. Eram Călăuză. Dacă trebuia să găsesc o cale ca să îndeplinesc un scop măreţ şi teribil sau ca să scot lumea Casterilor din dezastru şi să o conduc înspre victorie – aşa cum spuseseră Marian şi Liv –, atunci o găsisem. Iar acum trebuia să îl localizez pe John Breed.

Nu mai exista cale de întoarcere, nu şi după ziua de azi.

Una dintre ambulanţe plecă, urmată de o alta. Sirenele răsunau pe stradă, iar când ambulanţele dispărură din faţa mea, am început să fug. Mă gândeam la Lena. Am început să fug mai tare. Mă gândeam la mama, la Amma, la mătuşa Prue şi la Marian. Am fugit până când am rămas fără suflare, până când maşinile de pompieri rămaseră atât de departe în urma mea, încât nu mai auzeam sirenele.

M-am oprit când am ajuns în dreptul bibliotecii şi am rămas ţintuit locului. Văpăile fuseseră stinse în cea mai mare parte. Fumul se ridica în continuare spre cer. Cenuşa care se învârtea în aer semăna cu fulgii de zăpadă. În faţa clădirii erau aşezate unele peste altele cutii cu cărţi, unele negre, altele ude.

Mai mult de jumătate din clădire rămăsese în picioare. Însă pentru mine acest lucru nu conta. Nu va mai avea niciodată acelaşi miros. Ceea ce mai rămăsese din amintirea mamei în Gatlin dispăruse definitiv. Cărţile arse nu puteau fi salvate. Trebuiau cumpărate altele noi. Mâinile ei nu vor mai atinge niciodată paginile acelea şi nici nu va mai folosi linguri pe post de semne de carte.

O parte din ea murise în seara aceea, din nou.

Nu ştiam prea multe despre Leonardo da Vinci. Ce spunea în cartea sa? Poate învăţam să trăiesc sau poate învăţam să mor. După seara aceea, se putea întâmpla orice. Poate trebuia să ascult cuvintele lui Emily Dickinson şi să îngădui nebuniei să înceapă să aibă logică. Oricum ar fi fost, cuvintele lui Poe îmi răsunau în minte.

Aveam senzaţia că eram afundat în întuneric şi priveam de acolo.

Am scos din buzunar bucata de sticlă verde şi am privit-o îndelung, de parcă aşteptam să îmi spună ce trebuia să ştiu.

25 septembrie

Doamnele casei

— Ethan Wate, îmi aduci nişte ceai dulce, te rog? strigă mătuşa Mercy din camera de zi.

Mătuşa Grace interveni imediat.

— Ethan, să nu-i aduci ceai dulce! Va fi nevoită să meargă la toaletă dacă mai bea.

— Ethan, n-o asculta pe Grace! Are o răutate în ea cât casa de mare.

M-am uitat la Lena, care ţinea în mână o carafă din plastic plină cu ceai dulce.

— E da sau nu?

Amma închise uşa cu zgomot şi întinse mâna după carafa.

— Voi doi n-aveţi teme de făcut?

Lena ridică o sprânceană, apoi zâmbi, uşurată. De când mătuşa Prue fusese internată în spitalul municipal, iar Surorile se mutaseră la noi, aveam senzaţia că nu mai rămăsesem singur cu Lena de săptămâni bune.

Am luat-o de mână şi am tras-o înspre uşa de la bucătărie.

Eşti pregătită să ne luăm la întrecere?

Sunt pregătită.

Am fugit în hol cât am putut de repede, încercând să ajungem la scări. Mătuşa Grace stătea ghemuită pe canapea, cu degetele agăţate în găurile păturii croşetate preferate, care avea în jur de zece nuanţe de maro. Se potrivea perfect cu camera de zi a casei noastre, plină de jos până sus cu cutii de carton maro în care se aflau lucrurile Surorilor pe care tata şi cu mine le aduseserăm din casa lor în urmă cu o săptămână.

Surorile nu s-au mulţumit cu lucrurile care scăpaseră

nevătămate: aproape tot ce fusese în dormitorul mătuşii Grace şi al mătuşii Mercy, o scuipătoare din alamă pe care o folosiră toţi cei cinci soţi ai mătuşii Prue (dar pe care nu o curăţase niciunul), patru linguri din colecţia de linguri a mătuşii Grace şi suportul cu rafturi din lemn, câteva albume de poze prăfuite, două scaune din sufragerie, puiul de căprioară din plastic de pe peluză şi sute de borcănele cu jeleuri sigilate pe care le şterpeliseră de la restaurantul lui Millie, „Breakfast ’n Biscuits“. Însă lucrurile care supravieţuiseră nu erau suficiente. Ne-au cicălit până când am adus din casă şi lucrurile stricate.

Cea mai mare parte dintre lucruri rămăsese în cutii, însă mătuşa Grace insistase că decorarea le va uşura „suferinţa“. Prin urmare, Amma le lăsă să îşi aşeze unele lucruri prin casă. Acesta era motivul pentru care Harlon James I, Harlon James II şi Harlon James III – toţi păstraţi graţie taxidermiei, artă *fină* sudistă, cum o numea mătuşa Prue – se holbau acum la mine. Harlon James I şedea, Harlon James II stătea în picioare, iar Harlon James III dormea. Cel care mă tulbura era Harlon James care dormea; mătuşa Grace îl ţinea lângă canapea, astfel încât, la un moment dat, cine trecea pe acolo se lovea cu degetul de la picior în el.

Ar putea fi şi mai rău, Ethan. Ar putea sta pe canapea.

Mătuşa Mercy şedea îmbufnată în scaunul cu rotile în faţa televizorului, vizibil agitată că pierduse lupta pentru canapea. Tata şedea lângă ea şi citea ziarul.

— Cum vă simţiţi azi, copii? Mă bucur să te văd, Lena.

Expresia lui zicea: „Fugi cât încă mai poţi“.

Lena îi zâmbi.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule Wate.

El îşi mai lua câte o zi liberă atunci când putea, astfel încât Amma să nu îşi piardă minţile.

Mătuşa Mercy ţinea strâns în mână telecomanda, deşi televizorul nu era pornit, şi o flutură înspre mine.

— Unde credeţi că plecaţi, porumbeilor?

Ia-o înspre scări, L.!

— Ethan, să nu-mi spui că ai de gând să duci o

domnişoară sus. Nu se cuvine. Mătuşa Mercy apăsă pe un buton al telecomenzii, ca şi când ar fi vrut să mă oprească înainte să ajung în camera mea. Se uită la Lena. Ţine-ţi funduleţul ăla drăguţ departe de camera băieţilor, vrăbiuţo!

— Mercy Lynne!

— Grace Ann!

— Nu vreau să aud astfel de vorbe murdare din gura ta.

— Ce, „funduleţ“? Funduleţ, funduleţ, funduleţ!

Scoate-mă de-aici, Ethan!

Nu te opri!

Mătuşa Grace pufni.

— Fireşte că n-o duce sus. Tăticul lui s-ar răsuci în mormânt.

— Sunt aici, zise tata, fluturându-şi mâna către ea.

— Mămica lui, o corectă mătuşa Mercy.

Mătuşa Grace îşi flutură batista, cea pe care o ţinea mereu lipită în palma ei strânsă.

— Mercy Lynne, cred că începi să-ţi pierzi minţile. Asta am spus şi eu.

— Ba n-ai spus. Te-am auzit aşa cum aud clopotul, cu urechea mea bună. Ai spus că tăticul lui s-ar…

Mătuşa Grace aruncă pătura croşetată la o parte.

— N-ai auzi clopotul nici dacă s-ar furişa în spatele tău şi ţi-ar bate în…

— Ceai dulce, doamnelor?

Amma îşi făcu apariţia la timp, ţinând o tavă în mâini. Lena şi cu mine ne-am furişat la etaj, în timp ce Amma bloca vederea din camera de zi. Nu aveai nicio şansă să scapi de Surori, chiar şi fără mătuşa Prue. Şi nici nu aveam să scăpăm prea curând. De când le ajutaserăm să se mute la noi şi le căraserăm lucrurile recuperate din fosta lor casă, tata, Amma şi cu mine ne transformaserăm în sclavi care trebuie să le îndeplinească orice dorinţă.

Lena intră în camera mea, iar eu am închis uşa după mine. Mi-am încolăcit braţele în jurul taliei ei, iar ea îşi rezemă capul de mine.

Mi-a fost dor de tine.

Ştiu. Vrăbiuţo.

Ea mă lovi cu pumnul în joacă.

— Să nu închizi uşa, Ethan Wate! Nu îmi dădeam seama dacă era vocea mătuşii Grace sau cea a mătuşii Mercy, însă nu avea importanţă. Erau perfect de acord asupra acestui subiect. Sunt mai multe găini decât oameni în lumea asta, ştiu la fel de sigur cum ştiu că vara nu vine din întâmplare!

Lena zâmbi şi îşi întinse mâna în spatele meu, deschizând uşa.

Am scos un geamăt.

— Nu face asta!

Lena îmi atinse buza.

— Când au urcat ultima oară Surorile la etaj?

M-am apropiat de ea, iar frunţile noastre s-au atins. Am simţit cum mi se accelerează pulsul în secunda în care ne-am atins.

— Acum că ai pomenit de asta, Amma o să le dea să bea ceai dulce până când va goli carafa.

Am luat-o în braţe pe Lena şi am dus-o până la patul meu, care era doar o saltea întinsă pe jos, graţie lui Link. M-am lăsat lângă ea, ignorând intenţionat geamul spart, uşa deschisă şi tot ce se mai afla pe pat.

Eram doar noi doi. Ea mă privea, cu un ochi verde, iar cu celălalt auriu, cu buclele negre împrăştiate pe saltea, ca o aură neagră în jurul capului.

— Te iubesc, Ethan Wate.

Eu m-am proptit într-un cot şi am privit-o.

— Mi s-a spus că sunt bun de iubit.

Lena râse.

— Cine ţi-a spus asta?

— Multe fete.

Privirea ei se întunecă preţ de o secundă.

— Zău? Care?

— Mama, mătuşa Caroline şi Amma. Am împuns-o cu degetul în coaste, iar ea începu să se zvârcolească, chicotind în cămaşa mea. Te iubesc, L.

— Ai face bine să mă iubeşti, pentru că nu ştiu ce m-aş

face fără tine, îmi spuse ea pe un ton serios şi sincer, cum nu o mai auzisem până atunci.

— Eu nu exist fără tine, Lena.

M-am aplecat şi am sărutat-o, lăsându-mă tot mai jos până când trupul meu s-a mulat peste al ei, ca şi când am fi fost sortiţi unul pentru celălalt. Şi eram, indiferent ce ar fi avut de spus despre asta universul sau pulsul meu accelerat. Simţeam cum energia se scurge din mine, însă asta nu m-a făcut decât să îi caut gura din nou.

Lena se retrase înainte ca inima mea să înceapă să bubuie periculos.

— Cred c-ar fi mai bine să ne oprim, Ethan.

Am oftat şi m-a întors pe spate lângă ea, cu degetele împletite în părul ei.

— Nici măcar n-am început.

— Trebuie să avem grijă până când vom afla de ce lucrurile se agravează şi devin mai intense între noi.

Am apucat-o de mijloc.

— Şi dacă-ţi spun că nu îmi pasă?

— Nu spune asta. Ştii că am dreptate. N-aş vrea să-ţi dau foc din greşeală.

— Ştiu şi eu? Ar putea merita.

Îmi trase un pumn în braţ, iar eu am privit tavanul, zâmbind. Ştiam că avea dreptate. Singurii care păreau să îşi controleze puterile erau Incubuşii. Ravenwood era un dezastru, la fel şi toţi cei implicaţi.

Însă asta nu mă consola. Simţeam nevoia să o ating, aşa cum simţeam nevoia să respir.

Am auzit un mieunat. Lucille masa cu labele partea de jos a saltelei. De când îşi pierduse culcuşul în favoarea lui Harlon James IV, pusese stăpânire pe patul meu. Tata venise într-un suflet de la Charleston în noaptea aşa-zisei tornade şi, ziua următoare, găsise câinele mătuşii Prue ghemuit într-un colţ, în curtea grădiniţei. Odată ajuns în casa noastră, Harlon James începu să se poarte exact ca Surorile. Se instală confortabil în culcuşul Lucillei. Îi mânca cina din carne de pui din farfuria de porţelan, ba chiar îşi ascuţea ghearele de stâlpul ei.

— Au! Haide, Lucille! Ai locuit cu ele mai mult timp decât am locuit eu.

Însă n-avea importanţă. Atâta timp cât Surorile vor locui la noi, Lucille va sta la mine.

Lena mă sărută scurt pe obraz, apoi se întoarse pe o parte ca să îşi scotocească prin geantă. Un exemplar vechi din *Marile speranţe* alunecă afară. L-am recunoscut imediat.

— Ce-i asta?

Lena îl luă de jos, evitându-mi privirea.

— Îi spune „carte“.

Ştia la ce mă refeream.

— Este cea pe care ai găsit-o în cutia Sarafinei?

Ştiam deja că era.

— Nu-i decât o carte, Ethan. Eu citesc mult.

— Nu este doar o carte, L. Ce se întâmplă?

Lena ezită, apoi frunzări paginile uzate. Când ajunse la o pagină îndoită, începu să citească: „Cum aş fi putut să nu o privesc cu milă, văzându-i pedeapsa în prăbuşirea făpturii sale de acum, în adânca nepotrivire a fiinţei acesteia cu lumea în care se născuse…“ Lena privea în carte, ca şi când acolo s-ar fi aflat răspunsuri pe care doar ea le putea vedea. Pasajul acesta a fost subliniat.

Ştiam că Lena avea curiozităţi legate de mama ei – nu de Sarafine, ci de femeia pe care o văzuserăm în viziunile noastre –, cea care o legănase pe Lena în braţe când era mică. Poate că Lena credea că va găsi răspunsuri în acea carte sau în cutia în care se aflau lucrurile mamei ei. Însă nu avea importanţă ce era subliniat în vechile volume de Dickens.

Lucrurile din acea cutie erau pătate cu sângele de pe mâinile Sarafinei.

M-am întins şi i-am luat cartea din mână.

— Dă-mi-o!

Înainte ca Lena să apuce să spună ceva, camera mea a început să se estompeze…

Începuse să plouă, ca şi când cerul ar fi vărsat

lacrimile Sarafinei. Când ajunse la casa Eades, era udă leoarcă. Se căţără pe zăbrelele albe de sub fereastra lui John şi ezită. Scoase din buzunar ochelarii de soare pe care îi furase de la Winn-Dixie şi şi-i aşeză la ochi înainte să bată uşor în geam.

Prin minte îi treceau prea multe gânduri. Ce îi va spune lui John? Cum ar putea să îl facă să înţeleagă că nu se schimbase?

Oare un Caster al Luminii ar iubi-o în continuare acum că era… asta?

— Izabel? John era pe jumătate adormit şi se holba la ea cu ochii lui negri. Ce cauţi aici? O apucă de mână înainte ca ea să răspundă şi o trase înăuntru.

— Trebuia… trebuia să te văd.

John dădu să aprindă veioza de pe biroul lui.

Sarafine îl apucă de mână.

— Nu. Las-o stinsă! O să-i trezeşti pe părinţii tăi.

El o privi mai atent după ce ochii lui se obişnuim cu întunericul.

— S-a întâmplat ceva? Eşti rănită?

Era mai mult decât rănită, mai mult decât neajutorată şi nu avea cum să îl pregătească pe John pentru ceea ce urma să îi spună. El ştia despre familia ei şi despre blestem. Însă Sarafine nu îi spusese niciodată lui John data ei de naştere adevărată. Inventase o dată, una care era peste câteva luni, astfel încât el să nu se îngrijoreze. El nu ştia că noaptea aceea era cea de-a Şaisprezecea Lună a ei – că era noaptea de care ea se temuse de când se ştia.

— Nu vreau să-ţi spun.

Vocea ei tremura în timp ce încerca să îşi înăbuşe lacrimile.

John o îmbrăţişă şi îşi odihni bărbia pe capul ei.

— Eşti atât de rece. El îi frecă braţele cu mâinile. Te iubesc! Poţi să-mi spui orice.

— Nu şi asta, zise ea în şoaptă. Totul s-a dus de râpă.

Sarafine se gândea la toate planurile pe care şi le

făcuseră. Să meargă la facultate împreună, John anul următor, iar apoi Sarafine anul celălalt. John voia să studieze ingineria, iar ea, literatura. Îşi dorise întotdeauna să devină scriitoare. După absolvire, urmau să se căsătorească.

Nu avea rost să se mai gândească la asta. Nimic din toate astea nu se va întâmpla.

John o strânse mai tare.

— Mă sperii, Izabel. Nimic nu poate distruge ce avem noi.

Sarafine îl împinse şi îşi scoase ochelarii de soare, lăsând să i se vadă ochii aurii de Caster al Întunericului.

— Eşti convins de asta?

John se holbă la ea preţ de o secundă.

— Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg.

Ea clătină din cap, lacrimile arzându-i obrajii îngheţaţi.

— A fost ziua mea de naştere. Nu ţi-am spus niciodată pentru că eram convinsă că voi fi Revendicată Luminii. Nu am vrut să îţi faci griji. Însă la miezul nopţii…

Sarafine n-a fost în stare să termine fraza. El ştia ce urma ea să spună. Înţelegea din privirea ei.

— E o greşeală. Trebuie să fie. Vorbea atât cu ea însăşi, cât şi cu John. Nu m-am schimbat, sunt aceeaşi. Se spune că te simţi altfel când treci de partea Întunericului, că îi uiţi pe oamenii la care ţii. Însă eu n-am făcut-o. Nu o voi face niciodată.

— Cred că se va întâmpla treptat… zise John cu o voce tărăgănată.

— Mă pot împotrivi! Nu vreau să fiu un Caster al Întunericului! Jur!

Era prea mult – mama ei o respinsese, sora ei o strigase, îl pierduse pe John. Sarafine nu putea face faţă unei alte mâhniri. Se înmuie şi se lăsă pe podea.

John îngenunche lângă ea şi o strânse în braţe.

— Nu eşti de partea Întunericului. Nu mă

interesează ce culoare au ochii tăi.

— Nimeni nu crede asta. Mama nici măcar nu a vrut să mă lase în casă.

Sarafine se înecă.

John o ridică de jos.

— Atunci, vom pleca în seara asta.

El luă un geamantan şi începu să îndese haine în el.

— Unde vom merge?

— Nu ştiu. Vom găsi noi un loc.

John închise fermoarul geamantanului, apoi îi luă faţa în mâini şi o privi în ochii aurii.

— Nu are importanţă atâta timp cât vom fi împreună.

*

Eram din nou în dormitorul meu, în căldura sufocantă a după-amiezii. Viziunea se estompă, luând-o cu ea pe fata care nu semăna deloc cu Sarafine. Cartea căzu pe jos.

Lenei îi şiroiau lacrimile pe faţă şi, pentru o fracţiune de secundă, semănă întocmai cu fata din viziune.

— John Eades a fost tatăl meu.

— Eşti sigură?

Ea dădu afirmativ din cap şi îşi şterse faţa cu mâinile.

— Nu am văzut niciodată o poză cu el, însă bunica mi-a spus cum îl cheamă. Părea atât de real, ca şi când ar fi fost încă în viaţă. Chiar păreau că se iubesc cu adevărat.

Se întinse să ia cartea de pe jos, de acolo de unde căzuse, cu copertele în sus. Crăpăturile de pe cotor erau dovada vie a faptului că aceasta fusese citită de multe ori.

— N-o atinge, L.!

Lena o ridică de jos.

— Am citit-o, Ethan. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva până acum. Cred că a fost din cauză că am atins-o amândoi în acelaşi timp.

Deschise din nou cartea, iar eu am văzut linii negre în locul unde cineva subliniase propoziţii şi încercuise fraze. Lena observă că eu încercam să citesc peste umărul ei.

— Întreaga carte arată aşa, cu linii, asemenea unei hărţi.

Mi-aş dori să ştiu unde duce.

— Ştii unde duce.

Amândoi ştiam. La Abraham şi la Focul Întunecat – la Marea Barieră, la întuneric şi la moarte.

Lena nu îşi luă ochii de la carte.

— Propoziţia asta este preferata mea: „Am fost învinsă şi frântă, dar sper că astfel am devenit mai bună“.

Amândoi fuseserăm învinşi şi frânţi de Sarafine.

Deveniserăm mai buni? Eram eu mai bun în urma experienţelor trăite? Era Lena?

Mă gândeam la mătuşa Prue, care zăcea pe un pat de spital, şi la Marian, care scotocea printre cutii cu cărţi arse, documente făcute scrum, fotografii îmbibate cu apă. Munca ei de-o viaţă fusese distrusă.

Dar dacă oamenii pe care îi iubeam erau învinşi şi frânţi fără a avea şansa să devină mai buni?

Trebuia să îl găsesc pe John Breed înainte ca aceştia să fie prea frânţi ca să îşi mai revină.

26 septembrie

Programul de vizită

În ziua următoare, mătuşa Grace găsise locul în frigider unde Mercy îşi ascundea îngheţata de cafea. A doua zi, mătuşa Mercy află că Grace i-o mâncase şi făcu o criză de nervi. A treia zi, am jucat scrabble toată după-amiază cu cuvintele lipsite de sens ale Surorilor, până când am fost atât de obosit, încât nu am mai contestat faptul că „TECRED“ nu se scrie într-un cuvânt, „BUMBAC“ nu este verb, „ÎMPUŢIT“ nu este adverb, iar „DE“ nu este forma scurtă a lui *dacă.*

Eram terminat.

Lipsea însă o persoană. O persoană care mirosea a cupru şi sare şi sos de friptură. O persoană care ar fi putut aranja piesele astfel încât să scrie „IDIOT“, deşi ea nu era nici pe departe aşa. O persoană care ar fi putut întocmi singură o hartă cu majoritatea Tunelurilor Casterilor din sud.

După câteva zile, nu am mai rezistat. Prin urmare, când Lena insistă să mergem să o vizităm pe mătuşa Prue, nu am refuzat. Adevărul era că îmi doream să o văd. Nu ştiam cum va arăta mătuşa Prue. Va arăta ca şi când ar fi dormit – aşa cum arăta atunci când adormea pe canapea? Sau va arăta aşa cum arătase în ambulanţă? Nu aveam de unde să ştiu, iar eu mă simţeam vinovat şi eram speriat.

Mai mult decât orice, nu voiam să mă simt singur.

*

Spitalul era un centru de dezintoxicare – o combinaţie între un sanatoriu şi un loc unde ajungeai după ce sufereai un accident grav cu ATV-ul. Sau când te dădeai peste cap cu motocicleta, sau distrugeai un camion, sau dădea peste

tine un tir. Unii credeau că erai norocos dacă ţi se întâmpla asta, pentru că puteai câştiga o grămadă de bani dacă te lovea camionul care trebuia. Sau puteai muri. Sau ambele, ca în cazul lui Deacon Harrigan, care se alese cu cea mai frumoasă piatră funerară din oraş, în vreme ce soţia şi copiii lui renovară casa, instalară o trambulină în pământ şi începură să servească masa la restaurantul *Applebee's* din Summerville, cinci seri pe săptămână. Carlton Eaton îi spuse doamnei Lincoln, care îi spuse lui Link, care îmi spuse mie. Fie ploaie, fie soare, cecurile veneau în fiecare lună direct de la primăria din Columbia. Oricum, asta obţineai atunci când maşina de gunoi dădea peste tine.

Când am intrat în spital însă nu mi s-a părut că mătuşa Prue ar fi norocoasă. Nici măcar acea linişte ciudată şi neaşteptată însoţită de bâzâitul aerului condiţionat nu reuşiră să mă facă să mă simt mai bine. Peste tot mirosea a ceva greţos de dulce, ca o pudră. Ceva rău încerca să miroasă a ceva bun. Mai mult decât atât, recepţia, coridoarele şi tavanul – acoperit cu un finisaj care semăna cu brânza de vacă – erau zugrăvite în culoarea tradiţională a oraşului Gatlin, piersică. Era ca şi când un tub întreg de sos „Thousand Island" fusese turnat peste o salată cu brânză de vacă, iar conţinutul fusese trântit pe tavan.

Sos franţuzesc, poate.

Lena încerca să mă înveselească.

Da? Oricum, îmi vine să vomit.

E în regulă, Ethan. Poate nu va mai fi atât de rău după ce o vom vedea.

Şi dacă va fi mai rău?

A fost mai rău. Bobby Murphy îşi ridică privirea de pe birou. Ultima oară când îl văzusem, eram colegi în echipa de baschet şi râdea de mine pentru că fusesem lăsat baltă la bal de către Emily Asher. L-am lăsat să râdă. Fusese conducător de joc al echipei de baschet a universităţii trei ani la rând şi nimeni nu se punea cu el. Acum, Bobby şedea la recepţie, îmbrăcat într-o uniformă obişnuită de culoarea piersicii. Nu mai părea atât de dur. De asemenea, nu păru

foarte încântat să mă vadă. Probabil că acest lucru se datora şi ecusonului laminat pe care scria „BOOBY“[6].

— Salut, Bobby! Credeam că eşti la Colegiul Comunitar din Summerville.

— Ethan Wate. Iată-te şi iată-mă. Nu ştiu de care din noi doi mi-e mai milă.

Îi aruncă o privire Lenei, însă nu o salută. Cum vorba zboară, eram convins că ultimele noutăţi ajunseseră chiar şi aici, la spitalul municipal, unde jumătate dintre pacienţi nu puteau scoate un sunet.

Am încercat să râd, însă semănă mai mult cu o tuse. Între noi se aşternu liniştea.

— Mda. Era şi timpul să vii. Mătuşa ta, Prue, a întrebat de tine.

El rânji şi împinse un *clipboard* pe tejghea.

— Chiar?

Am încremenit pentru un minut, deşi ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— Nu. Te luam peste picior. Semnează aici, apoi te poţi duce în grădină.

— În grădină?

I-am înapoiat *clipboard*-ul.

— Da. În spate, în aripa rezidenţială. Unde creştem cele mai gustoase legume.

El zâmbi, iar eu mi-am amintit de scena din vestiar. „Fii bărbat, Wate! Laşi o «boboacă» în fustă să te poarte pe degete? Ne pui pe toţi într-o lumină proastă.“

Lena se aplecă peste tejghea.

— Nu e cam învechită replica asta, Booby?

— Nu la fel de învechită ca asta. Se ridică de pe scaun. Ce zici de: „Îţi arăt ce am eu dacă îmi arăţi ce ai tu?“

Se holbă în decolteul ei în formă de „V“. Eu mi-am strâns pumnul.

Vedeam părul Lenei răsucindu-i-se pe umeri în timp ce se apleca şi mai mult către el.

— Cred că acum e momentul perfect ca tu să taci din gură.

[6] Prost, gogoman (n.tr.)

Bobby îşi deschise şi îşi închise gura ca şi când ar fi fost o pisică de mare care se zvârcolea pe fundul lacului secat Moultrie. Nu scoase un cuvânt.

— Aşa mai merge.

Lena zâmbi şi luă ecusoanele de vizitatori de pe tejghea.

— Pe curând, Bobby! am spus eu în timp ce o luam înspre uşa din spate.

Cu cât înaintam mai mult pe coridor, cu atât mai dulceag şi mai înăbuşitor era aerul. Aruncam o privire în camerele pe lângă care treceam. Fiecare semăna cu un tablou grotesc al lui Norman Rockwell, în care se întâmplau doar lucruri nasoale, surprinse în instantaneele unei vieţi jalnice.

Un bătrân stătea pe patul de spital, cu capul înfăşurat în bandaje albe, care îl făceau să pară uriaş şi supranatural. Semăna cu un extraterestru, care arunca înainte şi înapoi un yo-yo pe o şină metalică. O femeie şedea pe scaunul din faţa lui şi cosea ceva în interiorul unui cerc de lemn. Era, probabil, un goblen pe care el nu îl va vedea niciodată. Ea nu îşi ridică privirea, iar eu nu am încetinit pasul.

Un adolescent stătea întins într-un alt pat, mişcându-şi mâna peste o hârtie aşezată pe o măsuţă portabilă, din imitaţie de lemn. Acesta privea în gol şi saliva, însă mâna lui continua să se mişte, ca şi când nu se putea abţine. Stiloul nu părea să se mişte pe hârtie; era ca şi când scrisorile se scriau singure. Poate că toate cuvintele pe care le scrisese el vreodată se aflau în acel maldăr de scrisori, aşezate unele peste celelalte. Poate că acestea cuprindeau povestea vieţii lui. Poate erau capodopera lui. Cine putea şti? Cui îi păsa? Cu siguranţă nu lui Bobby Murphy.

Am rezistat impulsului de a lua hârtia şi de a încerca să descifrez scrisul.

Accident de motocicletă?

Probabil. Nu vreau să mă gândesc la asta, L.

Lena mă strânse de mână, iar eu am încercat să nu mi-o amintesc, în picioarele goale şi fără cască, pe motocicleta

Harley a lui John Breed.

Ştiu că a fost o prostie.

Am tras-o de la uşă.

O fetiţă de la capătul coridorului avea o mulţime de vizitatori, însă era cea mai tristă zi de naştere pe care o văzusem vreodată. Pe masă se aflau un tort de la „Stop & Steal“ şi pahare de plastic pline cu ceea ce părea a fi suc de merişoare, acoperite cu folie de plastic. Asta era tot. Pe tort era cifra 5, iar familia cânta. Lumânările nu erau aprinse.

Probabil nu au voie să le aprindă aici, Ethan.

Ce zi de naştere de rahat mai e şi asta?

Mirosul dulceag din aer se intensifică, iar eu am aruncat o privire printr-o uşă deschisă ce dădea într-un soi de bucătărie. Caserole de *Ensure,* mâncare lichidă, erau stivuite de jos până sus. De acolo provenea mirosul – de la mâncarea care nu era mâncare. Pentru aceşti vii care nu erau vii.

Pentru mătuşa Prue, care, în loc să doarmă în patul ei, zăcea inconştientă. Mătuşa Prue, care făcuse o hartă cu Tunelurile necunoscute ale Casterilor cu aceeaşi precizie cu care Amma rezolva cuvinte încrucişate.

Era mult prea oribil ca să fie adevărat. Însă era adevărat. Iar toate astea nu se întâmplau în vreunul dintre Tuneluri, unde spaţiul şi timpul erau diferite faţă de lumea Muritorilor. Se întâmplau în marele District Gatlin. În oraşul meu natal, în propria familie.

Nu ştiam dacă eram în stare să fac faţă situaţiei. Nu voiam să o văd pe mătuşa Prue aşa. Nu voiam să mi-o amintesc aşa.

Încăperi triste şi caserole de *Ensure* deschise, pe un hol de culoarea piersicii, care îţi provoca greaţă.

Era cât pe ce să fac cale întoarsă şi aş fi făcut-o, dar după ce am trecut pragul, mirosul din aer se schimbă. Am ajuns. Ştiam asta pentru că uşa era deschisă, iar dinăuntru venea mirosul familiar al Surorilor. Apă de trandafir şi lavandă, din acele pacheţele pe care Surorile le ţineau în sertare. Era un miros aparte, pe care nu-l remarcasem

atunci când le ascultam poveştile.

— Ethan!

Lena păşi în faţa mea. Auzeam zumzetul aparatelor aflate în spatele ei, în încăpere.

— Haide!

Am păşit înspre ea, dar ea îşi puse mâinile pe umerii mei.

— Ştii, s-ar putea ca ea să nu fie… aici.

Am încercat să înţeleg, însă atenţia mea era distrasă de sunetul acelor aparate necunoscute, care îi făceau chestii necunoscute mătuşii mele, pe care o cunoşteam atât de bine.

— Despre ce vorbeşti? Fireşte că e aici. Numele ei e scris pe uşă.

Aşa era. Acesta era scris cu marker negru, care începea să se şteargă, pe un fel de tablă albă ca şi cea pe care o găseai în căminele studenţeşti.

STATHAM, PRUDENCE.

— Ştiu că trupul ei este aici. Chiar dacă este aici, mătuşa Prue, cu toate lucrurile care o fac să fie mătuşa Prue, s-ar putea să nu fie *aici.*

Ştiam la ce se referea, chiar dacă nu îmi doream să aud. Chiar nu îmi doream acest lucru.

Am pus mâna pe uşă.

— Vrei să spui că îţi dai seama? Aşa cum Link a simţit mirosul sângelui ei şi i-a auzit bătăile inimii? Ai putea să… o găseşti?

— Adică, să îi găsesc sufletul?

— Poate face asta un Natural?

Auzeam speranţa din vocea mea.

— Nu ştiu. Lena era pe punctul de a plânge. Nu sunt sigură. Am senzaţia că ar trebui să fac ceva, însă nu ştiu ce anume.

Ea se uită în altă parte, înspre capătul coridorului. Vedeam cum o lacrimă i se prelingea pe partea laterală a obrazului.

— Nici nu ar trebui să ştii, L. Nu este vina ta. Totul este doar din vina mea. Pe mine m-a căutat Abraham.

— Nu pe tine te-a căutat, ci pe John.

N-a mai rostit, însă eu am auzit continuarea. *Din cauza mea. Din cauza Revendicării mele.* Ea schimbă subiectul înainte să mai apuc să spun ceva.

— L-am întrebat pe unchiul Macon ce se întâmplă cu oamenii atunci când se află în comă.

Mi-am ţinut respiraţia, în ciuda a tot ceea ce credeam sau nu.

— Şi?

Ea ridică din umeri.

— Nu era sigur. Casterii cred că sufletul poate părăsi trupul în anumite circumstanţe, ca atunci când Călătoreşti. Unchiul M spune că e un fel de libertate, ca atunci când eşti Stafie.

— N-ar fi chiar atât de rău, presupun.

Gândul m-a purtat la adolescentul care scria absent şi la bătrânul care se juca cu yo-yo. Ei nu Călătoreau. Nu erau Stafii. Erau blocaţi într-una dintre cele mai mizere condiţii umane. Erau blocaţi în trupurile lor bolnave.

Oricare ar fi fost situaţia, nu puteam să îi fac faţă. Nu când era vorba de mătuşa Prue. Mai ales când era vorba de mătuşa Prue.

Fără a spune altceva, am trecut pe lângă Lena şi am intrat în salonul mătuşii.

*

Mătuşa Prudence era cea mai scundă persoană din lume. Se gârbovea cu fiecare an care trecea şi devenea mai mică după decesul fiecărui soţ, cum îi plăcea ei să spună. Prin urmare, abia dacă îmi ajungea până la piept, cu toate că stătea dreaptă în pantofii ei cu talpă groasă de la Crucea Roşie.

Însă acum, văzând-o zăcând acolo, în mijlocul acelui pat mare de spital, cu o mulţime de tuburi intrând şi ieşind din ea, mătuşa Prue părea încă şi mai scundă. Abia dacă făcea o adâncitură în saltea. Fâşiile de lumină care pătrundeau prin jaluzelele de plastic situate în partea laterală a salonului zugrăveau un grilaj peste faţa şi trupul ei

nemişcate. Semăna cu un salon de spital dintr-o închisoare. Nu m-am putut uita la faţa ei. Nu la început.

Am făcut un pas înspre pat. Vedeam nişte monitoare, deşi nu ştiam la ce foloseau. Unele scoteau sunete, pe altele se mişcau nişte linii. În salon exista un singur scaun, cu tapiţerie de culoarea piersicii şi tare ca o piatră, iar lângă el se afla un al doilea pat, liber. După ceea ce văzusem în celelalte saloane, patul acesta mi se părea că seamănă cu o capcană. Mă întrebam ce trup distrus va fi prins în ea data viitoare când voi veni să o vizitez pe mătuşa Prue.

— Starea ei e stabilă. Nu vă faceţi griji! Corpul ei dispune de tot confortul, atâta doar că ea nu e cu noi în momentul acesta. Asistenta medicală închise uşa. Nu îi vedeam faţa. O şuviţă de păr negru şi ondulat i se desprinsese din coadă. Vă las singuri un minut, dacă doriţi. Nu a mai vizitat-o nimeni pe Prudence de ieri. Sunt convinsă că îi va face bine să petreacă puţin timp în compania voastră.

Vocea asistentei era liniştitoare, chiar familiară, însă, înainte să apuc să mă uit mai bine la ea, uşa se închise cu un clic. Pe masa de lângă patul mătuşii mele se afla o vază cu flori proaspete. Verbină. Semănau cu florile pe care Amma hotărâse să le crească în casă. „Văpăi văratice“, aşa le spunea. „Roşii precum focul.“

Presimţind ceva, m-am apropiat de fereastră şi am ridicat jaluzelele. Lumina inundă încăperea, iar închisoarea dispăru. Am observat pe pervaz o dâră groasă de sare albă.

— Amma! Trebuie să fi fost aici ieri cât timp noi am stat cu mătuşa Grace şi cu mătuşa Mercy. Am zâmbit în sinea mea, clătinând din cap. Mă mir că a lăsat aici doar sare.

— De fapt… Lena scoase un săculeţ misterios din pânză, legat cu sfoară de sub perna mătuşii Prue. Îl mirosi şi se strâmbă. Nu e lavandă.

— Sunt sigur că este pentru protecţie.

Lena trase scaunul mai aproape de pat.

— Mă bucur. Şi mie mi-ar fi frică dacă ar trebui să zac

aici singură. E prea mare liniştea.

Ea se întinse după mâna mătuşii Prue, însă ezită. Branula era lipită de încheieturile degetelor cu bandă adezivă.

„Trandafiri pătaţi“, mi-am spus. Mâinile acelea ar trebui să ţină o carte de psalmi sau nişte cărţi de joc, lesa unei pisici sau o hartă.

Am încercat să înlătur acel sentiment tulburător de nedreptate.

— E în regulă.

— Nu sunt sigură…

— Cred că poţi s-o ţii de mână, L.

Lena luă mâna mică a mătuşii Prue în mâinile ei.

— Pare liniştită, ca şi când ar dormi. Priveşte-i chipul!

Nu puteam. Mi-am întins mâna înspre ea, stânjenit, şi cred că i-am apucat degetul mare de la picior. Acesta împungea pătura ca şi când ar fi fost un stâlp de cort.

Nu trebuie să-ţi fie teamă, Ethan!

Nu mi-e teamă, L.

Crezi că eu nu ştiu cum e?

Cum e ce?

Să îmi fac griji atunci când cineva drag mie este pe moarte.

Am privit-o cum se apleca peste mătuşa mea ca şi când ar fi fost o asistentă medicală Caster.

Îmi fac griji, L. Tot timpul.

Ştiu, Ethan.

Marian. Tata. Amma. Cine urmează?

M-am uitat la Lena.

Îmi fac griji în privinţa ta.

Ethan nu…

Lasă-mă să-mi fac griji în privinţa ta.

— Ethan, te rog.

Şi iată. Vorbăria. Vorbăria care urma atunci când comunicarea telepatică devenea prea personală. Renunţam să mai gândim şi schimbam subiectul.

Însă eu nu voiam să renunţ.

— Este adevărat, L. Îmi fac griji din secunda în care mă

trezesc şi până când adorm, iar apoi în visele mele.

— Ethan, uită-te la ea!

Lena veni lângă mine şi îşi aşeză mâna pe a mea, până când amândoi atingeam mâna mică şi bandajată a mătuşii Prue.

— Priveşte-i ochii!

M-am conformat.

Părea diferită. Nici fericită, nici tristă. Ochii ei aveau o culoare alb-lăptoasă, iar privirea era pierdută. Părea absentă, aşa cum spusese şi asistenta medicală.

— Mătuşa Prue nu este ca toţi ceilalţi. Pun pariu că este undeva, departe, într-o expediţie, aşa cum şi-a dorit întotdeauna. Poate că termină harta cu Tunelurile chiar acum. Lena mă sărută pe obraz şi se ridică în picioare. Mă duc să văd dacă găsesc ceva de băut. Doreşti ceva? Poate au ciocolată cu lapte.

Ştiam ce avea de gând de fapt. Să mă lase singur cu mătuşa. Însă nu îi puteam spune asta, nici faptul că nu mai suportam gustul ciocolatei cu lapte.

— Sunt bine.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de mine.

Închise uşa în urma ei.

Rămas singur, nu ştiam ce să fac. O priveam îndelung pe mătuşa Prue, care zăcea pe patul de spital cu tuburi înfipte în piele. I-am luat cu blândeţe mâna într-a mea, având grijă să nu deranjez branula. Nu voiam să o rănesc. Eram aproape convins că putea simţi durerea. Adică, nu era moartă – asta-mi repetam mereu.

Mi-am amintit că auzisem undeva că trebuie să le vorbeşti oamenilor aflaţi în comă, deoarece te pot auzi. Încercam să găsesc ceva despre care să-i vorbesc. Însă în minte îmi răsunau întruna aceleaşi cuvinte.

Îmi pare rău. Este vina mea.

Pentru că era adevărat. Iar sentimentul de vinovăţie era atât de apăsător, încât simţeam cum mă copleşeşte tot timpul.

Speram ca Lena să fi avut dreptate. Speram ca mătuşa

Prue să fie pe undeva, întocmind hărţi sau agitând spiritele. Mă întrebam dacă era cu mama. Oare se vor întâlni, oriunde s-ar afla?

Încă mă gândeam la asta când am închis ochii preţ de o secundă…

Simţeam mâna bandajată a mătuşii Prue într-a mea. Numai că atunci când am privit patul, mătuşa Prue nu mai era. Când am clipit, a dispărut şi patul, apoi salonul. Şi m-am trezit nicăieri, uitându-mă la nimic şi auzind nimic.

Zgomot de paşi.

— Ethan Wate, tu eşti?

— Mătuşă Prue?

Ieşi dintr-un neant absolut, târșâindu-și picioarele. Era acolo, dar nu era acolo, apărând şi dispărând în cel mai bun capot al ei, cel cu flori colorate şi capse în formă de perle. Papucii de casă erau croşetaţi în aceeaşi nuanţă de maro ca şi pătura preferată a mătuşii Grace.

— Te-ai întors aşa de repede? Flutură batista pe care o ţinea în căuşul palmei. Ţi-am spus şi seara trecută că am lucruri de făcut. Nu poţi da fuga la mine de fiecare dată când vrei un răspuns la o întrebare nenorocită, pe care nu-l ştiu.

— Poftim? Nu te-am vizitat aseară, mătuşă Prue.

Ea se încruntă.

— Vrei să păcăleşti o femeie în vârstă?

— Ce mi-ai spus? am întrebat-o.

— Ce m-ai întrebat?

Se scărpină în cap şi, cuprins de panică, am realizat că începea să dispară încetul cu încetul.

— Te vei întoarce, mătuşă Prue?

— Încă nu ştiu.

— Nu poţi veni acum cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu ştii? Depinde doar de Roata Sorţii.

— Poftim?

— Mai devreme sau mai târziu, ne va zdrobi pe toţi. Aşa ţi-am spus, îţi aminteşti? Când ai întrebat despre venirea ta aici. De ce pui atât de multe întrebări azi? Sunt epuizată şi trebuie să mă odihnesc.

Aproape dispăruse.

— Lasă-mă în pace, Ethan! Nu căuta numai dezavantajele. Roata n-a terminat cu tine încă.

Am privit cum papucii ei maro, croşetaţi se fac nevăzuţi.

*

— Ethan?

Auzeam vocea Lenei şi îi simţeam mâna pe umăr, scuturându-mă ca să mă trezesc.

Îmi simţeam capul greu şi am deschis ochii încet. Lumina puternică pătrundea înăuntru prin fereastra fără jaluzele. Adormisem pe scaunul de lângă patul mătuşii Prue aşa cum obişnuiam să adorm pe scaunul mamei mele, aşteptând-o să îşi termine treaba în arhivă. Am privit în jos şi am văzut-o pe mătuşa Prue întinsă în patul ei, cu ochii lăptoşi deschişi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. I-am lăsat mâna jos.

Probabil că arătam speriat, deoarece Lena părea îngrijorată.

— Ethan, ce s-a întâmplat?

— Am… am văzut-o pe mătuşa Prue. Am vorbit cu ea.

— În timp ce dormeai?

Am încuviinţat din cap.

— Da. Însă nu mi s-a părut un vis. Iar ea nu a părut surprinsă că mă vede. Am mai fost aici.

— Despre ce vorbeşti?

Lena mă privea cu atenţie.

— Seara trecută. A spus că am venit să o văd. Doar că nu îmi mai amintesc.

Era o chestie care se întâmpla din ce în ce mai des şi era din ce în ce mai frustrant. Începeam să uit lucruri.

Înainte ca Lena să apuce să spună ceva, asistenta medicală bătu în uşă şi o întredeschise.

— Îmi pare rău, dar programul de vizită s-a încheiat. Trebuie să o laşi pe mătuşa ta să se odihnească acum, Ethan.

Părea prietenoasă, însă mesajul ei era clar. Am ieşit din salon pe coridorul pustiu înainte ca inima mea să aibă timp să îşi încetinească ritmul.

*

În drum spre ieşire, Lena îşi dădu seama că îşi uitase geanta în salonul mătuşii Prue. În timp ce o aşteptam, mă plimbam încet pe coridor. M-am oprit în pragul unui salon. Nu m-am putut abţine. Băiatul din încăpere era cam de aceeaşi vârstă cu mine şi, pentru un minut, m-am trezit întrebându-mă cum ar fi dacă aş fi în locul lui. Şedea în continuare la masă şi scria. Am aruncat o privire într-o parte şi în cealaltă, apoi m-am strecurat înăuntru.

— Hei, frate! Eram în trecere.

M-am aşezat pe marginea scaunului din faţa lui. Nu aruncă nici măcar o privire în direcţia mea, mişcându-şi mâna în continuare. Scrisese neîncetat până când făcuse o gaură în hârtie, chiar şi în cearşaful de dedesubt.

Am tras uşor de hârtie, iar aceasta s-a mişcat câţiva milimetri. Mâna se opri. M-am uitat în ochii lui.

Tot nimic.

Am tras din nou de hârtie.

— Haide! Tu scrii. Eu voi citi. Vreau să ştiu ce ai de spus. Capodopera ta.

Mâna începu să se mişte. Am început să trag de hârtie treptat, încercând să mă coordonez cu ritmul scrisului.

aşa se sfârşeşte lumea aşa se sfârşeşte lumea aşa se sfârşeşte lumea aşa se sfârşeşte lumea aşa se sfârşeşte lumea aşa se sfârşeşte lumea în cea de-a optsprezecea lună în cea de-a optsprezecea lună în cea de-a optsprezecea lună aşa se sfârşeşte lumea

Mâna se opri şi o dâră subţire de salivă căzu pe stilou şi pe hârtie.

— Am înţeles. A Optsprezecea Lună. Îi voi da eu de capăt.

Mâna începu din nou să scrie, însă de data asta l-am lăsat să scrie peste celelalte cuvinte, astfel încât mesajul se pierdu din nou.

— Mersi, am zis eu repede.

M-am uitat dincolo de el, la tăbliţa albă pe care numele lui era scris cu marker negru, acea tăbliţa care nu era şi nu va fi niciodată pe uşa vreunei camere de cămin studenţesc.

— Mulţam, John.

28 septembrie

Sfârşitul lumii

— Cred că e un semn.

O duceam pe Lena acasă cu maşina şi străbăteam în viteză Route 9. Ea se uita întruna la vitezometru.

— Ethan, redu viteza!

Lena era la fel de speriată ca mine, însă se pricepea foarte bine să ascundă acest lucru.

Nu ştiam cum să mă îndepărtez mai repede de spital, de pereţii de culoarea piersicii şi de acel miros greţos, de trupurile bolnave şi de ochii goi.

— Îl cheamă John şi scria fără întrerupere „sfârşitul lumii în cea de-a optsprezecea lună“. Din fişa lui reieşea că a fost implicat într-un accident de motocicletă.

— Ştiu. Când Lena mi-a atins umărul, am văzut cum părul ei se unduieşte în bătaia brizei. Dacă n-ai de gând să reduci viteza, o voi face eu în locul tău.

Maşina încetini, însă mintea mea o luase razna. Când mi-am luat mâinile de pe volan, acesta nici măcar nu se roti.

— Vrei să conduci? Pot trage pe dreapta.

— Nu vreau să conduc, dar dacă vom ajunge la spital, nu vom putea să ne dăm seama ce înseamnă toate astea. Lena arătă cu degetul înspre şosea. Fii atent pe unde mergi!

— Dar ce înseamnă?

— Păi, hai să vedem ce ştim.

Fără tragere de inimă, gândul mă purtă din nou la noaptea în care Abraham îşi făcuse apariţia în camera mea. Pentru prima oară, credeam cu adevărat că John Breed era în viaţă. Noaptea aceea declanşase totul.

— Abraham vine să-l caute pe John Breed. Demonii distrug oraşul, iar mătuşa Prue ajunge în spital. Acolo,

cunosc un individ pe care-l cheamă John, care mă avertizează în legătură cu cea de-a Optsprezecea Lună. Poate e un semn.

— E ca şi în cazul Cântecelor Întunecate. Ea avea dreptate. Apoi, mai e cartea tatălui tău.

— Aşa e.

Nu reuşeam să înţeleg ce rol avea tatăl meu în toate astea.

— Aşadar, există cumva o legătură între cea de-a Optsprezecea Lună şi John Breed.

Lena gândea cu voce tare.

— Trebuie să aflăm când va avea loc cea de-a Optsprezecea Lună. Cum ne putem da seama?

— Depinde. Despre a cui a Optsprezecea Lună este vorba?

Lena privi pe geam, iar eu am spus singurul lucru pe care ea nu voia să îl audă.

— A ta?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că este vorba despre a mea.

— De unde ştii?

— Mai e mult până la ziua mea de naştere. Abraham pare destul de disperat să îl găsească pe John.

Avea dreptate. De astă dată, Abraham nu pe ea o căuta. Îl voia pe John. Lena continuă:

— Iar pe individul acela nu îl chema Lena.

Nu o mai ascultam.

Nu îl chema Lena, ci John. Şi mâzgălea mesaje despre cea de-a Optsprezecea Lună.

A fost cât pe ce să ies cu maşina de pe şosea. Dricul se redresă, iar eu am cedat şi mi-am luat mâinile de pe volan. Eram mult prea speriat ca să conduc.

— Crezi că ar putea fi vorba despre cea de-a Optsprezecea Lună a lui John Breed?

— Dumnezeule! zise Lena în şoaptă.

Maşina se opri brusc în mijlocul Rutei 9. Am auzit claxonul puternic al unui tir şi am văzut o formă estompată de metal roşu învârtindu-se în jurul nostru. Preţ de un

minut, niciunul din noi nu scoase un cuvânt.

Întreaga lume scăpase de sub control, iar eu nu puteam face nimic ca să o opresc.

*

După ce am lăsat-o pe Lena la Ravenwood, nu mă simţeam pregătit să mă întorc acasă. Trebuia să mă gândesc la anumite lucruri şi nu o puteam face acolo. Dintr-o singură privire, Amma îşi putea da seama că ceva nu era în regulă. Nu voiam să intru în bucătărie şi să pretind că totul era în regulă – că nu o văzusem pe Amma făcând o înţelegere cu un vrăjitor voodoo, echivalentul unui Caster al Întunericului. Că nu vorbisem cu mătuşa Prue în timp ce ea zăcea inconştientă în închisoarea ei de culoarea piersicii. Că nu întâlnisem un individ pe care îl chema John şi care îmi transmisese mesajul că se apropia sfârşitul lumii.

Voiam să înfrunt adevărul: dogoarea, insectele, lacul secat, casele distruse şi acoperişurile ruinate şi Ordinea cosmică pe care nu o puteam restabili. Suferinţele pe care Revendicarea Lenei le adusese asupra lumii Muritorilor şi cele pe care mânia lui Abraham le adusese asupra oraşului meu. În timp ce străbăteam cu maşina strada Main, mi-am dat seama că aceasta arăta de o sută de ori mai rău la lumina zilei decât arătase în urmă cu câteva nopţi.

Vitrinele magazinelor erau toate bătute în scânduri. Nu o mai puteai vedea pe Maybelline Sutter sporovăind cu clientele în timp ce le tundea prea scurt sau le vopsea părul în nuanţe de alb-albăstrui, la *Snip ’n’ Curl.* Nu o mai puteai vedea pe Sissy Honeycutt aşezând garoafe în vaze şi floarea miresei pe tejgheaua florăriei *Grădinile Edenului* sau pe Millie şi pe fiica ei servind biscuiţi şi sos de friptură câteva uşi mai încolo.

Toate se aflau acolo, însă Gatlin nu mai era un oraş al vitrinelor. Devenise un oraş al uşilor încuiate şi al cămărilor pline de provizii, un oraş în care locuitorii aşteptau următoarea tornadă sau sfârşitul lumii, depinde pe cine întrebai.

Prin urmare, nu m-am mirat când am văzut-o pe mama lui Link în faţa bisericii baptiste atunci când am virat pe Cypress Grove. Aproape jumătate dintre locuitorii oraşului se aflau acolo, metodişti şi baptişti, deopotrivă, pe trotuar, pe peluze, oriunde puteau să îşi găsească un loc. Reverendul Blackwell stătea în faţa uşilor bisericii, sub o inscripţie pe care puteai citi „Doar cei drepţi au loc în ceruri“. Mânecile cămăşii lui albe, încheiate până sus, erau suflecate, iar cămaşa era şifonată şi scoasă din pantaloni. Arăta de parcă nu mai dormise de câteva zile.

Ţinea în mână o portavoce – nu că ar fi avut nevoie de una. Se adresă mulţimii, care flutura pancarte şi cruci, de parcă le-ar fi vorbit Elvis înviat din morţi.

— Bi-bli-a – despărţea întotdeauna cuvântul în trei silabe – ne spune că vor exista semne. Şapte molime care vor marca sfârşitul lumii.

— Amin! Domnul fie lăudat! strigă mulţimea.

O voce le acoperea pe celelalte, fireşte. Doamna Lincoln stătea la baza scărilor, cu lacheii DAR strânşi în jurul ei, braţ la braţ. Şi ea îşi făcuse o pancartă, pe care stătea scris cu marker roşu: „Sfârşitul e aproape“.

Am tras lângă trotuar, iar dogoarea m-a lovit în faţă în secunda în care maşina s-a oprit. Stejarul îndoit care umbrea biserica colcăia de lăcuste, razele soarelui reflectându-se în armura neagră de pe spatele lor.

— Conflict! Secetă! Molimă! Reverendul Blackwell tăcu şi se uită la stejarul care începea să se usuce. „Vor fi fapte înspăimântătoare şi semne mari din cer“, zice Evanghelia după Luca. Îşi plecă fruntea respectuos preţ de o secundă, apoi, când îşi ridică din nou capul, în ochi i se citea determinarea. Am văzut deja nişte fapte înspăimântătoare!

Mulţimea aprobă din cap.

— În urmă cu câteva nopţi, din cer a venit o tornadă, ca şi când ar fi fost degetul lui Dumnezeu. Şi ne-a lovit, distrugând structura acestui frumos oraş. O familie şi-a pierdut casa. Biblioteca oraşului, casa cuvintelor lui Dumnezeu şi a omului, a ars până în temelii. Credeţi că a fost o întâmplare?

Reverendul lua apărarea bibliotecii? Era o premieră. Mi-aş fi dorit ca mama să fi fost acolo ca să vadă.

— Nu!

Oamenii clătinau din cap, captivaţi.

El arătă înspre mulţime, plimbându-şi degetul peste marea de feţe ca şi când s-ar fi adresat fiecăruia în parte.

— Atunci vă întreb, nu a fost un semn mare din cer?

— Amin!

— A fost un semn! strigă cineva.

Reverendul Blackwell strânse Biblia la piept ca pe un colac de salvare.

— Bestia e la porţi, cu armata ei de demoni. Mi-am amintit că John Breed se autoproclamase „Soldatul Demonului“. Şi vine după noi. Veţi fi pregătiţi?

Doamna Lincoln îşi ridică pancarta în aer, iar celelalte doamne distinse din DAR o imitară în semn de solidaritate. Pancarta cu „Sfârşitul e aproape“ lovi pancarta cu „Strigăt de ajutor către Duhul Sfânt“ şi aproape smulse pancarta cu „Aleg izbăvirea“, lipită cu bandă adezivă de ţăruşul care-i servea drept mâner.

— Sunt pregătită să mă lupt cu mâinile goale cu Diavolul chiar la uşa lui dacă va trebui, strigă ea.

Dacă într-adevăr aveam de-a face cu Diavolul, avem şanse de izbândă cu doamna Lincoln în fruntea atacului.

Reverendul ridică Biblia deasupra capului.

— Bi-bli-a promite că vor exista şi alte semne. Cutremure, persecutarea şi torturarea celor a-leşi. Rosti aceste cuvinte cu ochii închişi în extaz, gest care devenise un fel de semnătură a discursurilor sale. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, îndreptaţi-vă şi ridicaţi-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie!“, Luca 21:28.

După ce termină ce avea de spus, îşi plecă fruntea într-un mod teatral.

Doamna Lincoln nu se mai putut abţine. Înşfăcă portavocea cu o mână, în timp ce flutura pancarta cu cealaltă.

— Vin demonii, iar noi trebuie să fim pregătiţi. Am spus

asta ani la rând. Ridicaţi-vă capetele şi priviţi în jurul vostru după ei! S-ar putea să stea la uşa din spate a caselor voastre. Ar putea fi printre noi.

Ce ironie! Pentru prima oară, mama lui Link avea dreptate. Demonii chiar veneau, însă locuitorii din Gatlin nu erau pregătiţi pentru o astfel de luptă.

Nici măcar Amma, cu păpuşile ei care nu erau păpuşi, cu cărţile ei de tarot care nu erau cărţi de tarot, cu dârele ei de sare pe pervazuri şi copacii cu sticle, nu era pregătită pentru această luptă. Abraham şi Sarafine cu o armată de demoni? Hunting şi haita lui însetată de sânge? John Breed, care nu era nicăieri şi peste tot?

Din cauza lui, sfârşitul era aproape, iar Demonii se plimbau printre noi. Totul se învârtea în jurul lui. El era de vină.

Şi dacă exista un lucru cu care mă obişnuisem atât de mult, încât îl simţeam cum mi se vâra pe sub piele aşa cum se târau lăcustele pe stejar, era sentimentul de vină.

28 septembrie

Primejdia

Când am ajuns acasă, se făcuse târziu. Lucille stătea pe veranda din faţă, cu capul înclinat într-o parte ca şi când ar fi aşteptat să vadă ce aveam de gând să fac. Când am deschis uşa şi am luat-o pe hol spre camera Ammei, în sfârşit, mi-am dat seama. Nu eram pregătit să o confrunt, dar aveam nevoie de ajutorul ei. A Optsprezecea Lună a lui John Breed era o chestiune mult prea serioasă ca să îi pot face faţă de unul singur, iar dacă cineva ştia ce trebuia făcut, aceea era Amma.

Uşa de la dormitorul ei era închisă, dar o auzeam scotocind printre lucruri. Bombănea ceva, însă vorbea atât de încet, încât nu reuşeam să înţeleg ce spunea.

Am bătut uşor la uşă, ţinându-mi fruntea lipită de lemnul rece.

Doamne, dă să fie într-o dispoziţie bună! Doar în seara aceasta.

Deschise uşa suficient de mult încât să se poată uita prin deschizătură. Purta încă şorţul, iar într-o mână ţinea un ac cu aţă. M-am uitat peste umărul ei, în lumina slabă din cameră. Patul era acoperit cu resturi de material, mosoare şi ierburi. Făcea păpuşi, cu siguranţă. Însă ceva nu era în regulă. Era mirosul – acea combinaţie îngrozitoare de benzină şi lemn dulce pe care o simţisem în magazinul vrăjitorului voodoo.

— Amma, ce se întâmplă?

— Nimic cu care să-ţi baţi tu capul. Ce-ar fi să urci în camera ta şi să-ţi faci temele?

Nu mă privi în ochi şi nici nu mă întrebă pe unde umblasem.

— A ce miroase? Mi-am plimbat privirea prin încăpere,

încercând să găsesc sursa. Pe comodă se afla o lumânare groasă şi neagră. Semăna perfect cu cea pe care o aprinsese vrăjitorul voodoo. În jurul ei se aflau nişte săculeţe cusute cu mâna. Ce prepari aici?

Se tulbură preţ de o secundă, apoi îşi reveni şi trase uşa după ea.

— Amulete, aceleaşi pe care le fac de obicei. Hai, du-te sus şi fă-ţi griji în legătură cu haosul acela pe care tu îl numeşti cameră!

Amma nu mai arsese niciodată în casa noastră chestii care miroseau a chimicale toxice, nici când cosea păpuşile, nici când făcea amulete. Însă nu îi puteam spune că ştiam de unde provenea lumânarea aceea. M-ar jupui de viu dacă ar şti că fusesem în magazinul vrăjitorului. Simţeam nevoia să cred că exista un motiv pentru toate acestea, unul pe care eu nu îl înţelegeam. Pentru că Amma îmi era ca o mamă şi, asemenea mamei mele, mă protejase mereu.

Cu toate acestea, voiam ca ea să ştie că eram atent, că ştiam că ceva era în neregulă.

— De când arzi lumânări care miros ca într-un laborator de chimie atunci când faci păpuşi? Păr de cal şi…

Mintea mea s-a blocat.

Nu îmi mai aminteam ce altceva mai îndesa în păpuşile acelea – ce se afla în borcanele de pe rafturi. Aveam în minte borcanul cu păr de cal. Dar ce se afla în celelalte?

Amma mă privea atent. Nu voiam ca ea să îşi dea seama că nu reuşeam să îmi amintesc.

— Las-o baltă! Dacă nu vrei să-mi spui ce faci înăuntru, n-ai decât.

Am străbătut ca o furtună holul şi am ieşit pe uşa de la intrare. M-am rezemat de unul dintre stâlpii verandei, ascultând sunetul pe care îl scoteau lăcustele în timp ce ne devorau oraşul, ca şi când ceva mi-ar fi rumegat mintea.

Întunericul de afară mi se părea plăcut şi trist în acelaşi timp. Auzeam prin fereastra deschisă zăngănitul tigăilor şi scârţâitul podelelor după ce Amma puse stăpânire pe bucătărie. Părea să fi renunţat la amulete în seara aceasta. Ritmul familiar al sunetelor pe care le făcea nu mă

înveseli, însă, aşa cum se întâmpla de obicei. Mă făcea să mă simt mai vinovat, iar inima îmi bătea mai tare şi mă plimbam de colo-colo agitat, până când podelele de pe verandă scârţâiau aproape la fel de tare ca şi cele din bucătărie.

Despărţiţi de perete, amândoi eram plini de secrete şi de minciuni.

Mă întrebam dacă pardoseala uzată din lemn de la domeniul Wate era singurul loc din Gatlin care cunoştea toate secretele familiei mele. O voi ruga pe mătuşa Del să arunce o privire, dacă puterile ei vor mai funcţiona vreodată.

Se făcuse întuneric, iar eu simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. Amma nu mai reprezenta o opţiune. Am apăsat pe tasta cu numărul trei a telefonului meu. Nu voiam să recunosc faptul că nu îmi mai aminteam numărul la care sunasem de nenumărate ori.

Începusem să am probleme cu memoria şi nu ştiam de ce. Ştiam însă că nu era un semn bun.

Cineva răspunse.

— Mătuşă Marian?

— Ethan? Eşti bine?

Părea surprinsă că îmi aude vocea la capătul celălalt al firului.

Nu sunt bine. Sunt speriat şi confuz. Şi sunt aproape convins că niciunul dintre noi nu va fi bine.

Am încercat să îmi alung din cap aceste cuvinte şi am spus cu voce şoptită:

— Da. Sunt bine. Tu cum o mai duci?

Părea obosită.

— Ştii, Ethan, mama ta ar fi mândră de acest oraş. Au venit mai mulţi oameni care s-au oferit să dea o mână de ajutor la reconstrucţia bibliotecii decât au trecut prin ea atunci când se afla în picioare.

— Presupun că aşa se întâmplă când cărţile sunt arse. Totul depinde de cine le dă foc.

Ea mă întrebă în şoaptă.

— Ai găsit cumva vreun răspuns? Cine le-a dat foc?

După felul în care mă întrebă, mi-am dat seama că doar la asta se gândea – de astă dată, ştia că vinovata nu era doamna Lincoln.

— De aceea te-am sunat. Poţi să-mi faci o favoare?

Poţi să dai timpul înapoi ca să fie ca odinioară, când singura mea grijă era să citesc reviste despre maşini cu băieţii, în „Stop & Steal"?

— Orice.

Orice, doar să nu fiu nevoită să mă implic într-un mod în care nu pot. Asta voia să spună.

— Ne putem întâlni la Ravenwood? Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Macon, cu toată lumea, de fapt.

Tăcere, semn că Marian căzuse pe gânduri.

— Despre asta?

— Oarecum.

Din nou tăcere.

— Nu trec printr-o perioadă prea fericită acum, EW. Dacă Consiliul Păstrătorilor va considera că am încălcat regulile din nou…

— Îi faci o vizită unui prieten. Nu cred că încalci vreo regulă. Sau încălca? Nu ţi-aş cere asta dacă n-ar fi important. Are legătură cu ceva mai important decât biblioteca, dogoarea, lucrurile care se întâmplă în oraş. Este vorba despre cea de-a Optsprezecea Lună.

Te rog! Tu şi Amma sunteţi tot ce mi-a mai rămas, iar ea a trecut de partea Întunericului mai mult decât de obicei. Iar cu mama nu pot să vorbesc. Deci, doar tu ai mai rămas. Am ştiut răspunsul înainte să mi-l spună ea. Dacă iubeam un lucru la Marian, era acela că întotdeauna înţelegea ce i se spunea, chiar înainte să fie rostite cuvintele.

— Acordă-mi câteva minute.

*

Am închis cu zgomot clapeta telefonului şi l-am aruncat pe treapta de lângă mine. Era timpul pentru un alt apel, care nu necesita un telefon. Mi-am ridicat ochii spre cer. Stelele începeau să răsară, iar luna le aştepta deja.

L.? Eşti acolo?

După o pauză lungă, am simţit cum Lena începe să îşi relaxeze mintea într-a mea până când ne-am conectat din nou.

Sunt aici, Ethan.

Trebuie să îi dăm de capăt. După cele întâmplate la spital, nu mai avem timp de pierdut. Găseşte-l pe unchiul tău! Am sunat-o deja pe Marian, iar pe Link îl voi lua de pe drum.

Şi Amma?

Voiam să îi spun ce se întâmplase în seara aceea, însă era prea dureros.

Nu este în apele ei în momentul acesta. Poţi să o întrebi pe bunica ta?

Nu e aici. Dar mătuşa Del este. Şi va fi greu să o lăsăm pe Ridley pe dinafară.

Acest lucru nu ajuta prea mult situaţia, însă dacă venea şi Link, era imposibil să o ţinem departe.

Nu se ştie niciodată, s-ar putea să avem noroc. Poate că Rid va fi prea ocupată să înfigă ace în păpuşa-majoretă.

Lena râse, eu nu. Nu îmi puteam imagina păpuşi care să nu miroasă a otrava care ardea în camera Ammei. Am simţit un sărut pe obraz, deşi eram singur pe verandă.

Am plecat.

Nu am pomenit numele celeilalte persoane care va fi prezentă, nici Lena n-a făcut-o.

Când am intrat în casă, mătuşa Grace şi mătuşa Mercy urmăreau emisiunea *Jeopardy!* Speram ca asta să le ţină ocupate, mai ales că Amma cunoştea toate răspunsurile, dar se prefăcea că nu le ştie, iar Surorile nu ştiau niciunul, dar insistau că ştiu.

— Doarme timp de trei ani? Ei bine, *conchashima,* Grace. Îţi garantez că ştiu răspunsul, dar n-am de gând să ţi-l spun.

Conchashima era o înjurătură inventată de mătuşa Mercy, pe care o folosea cu anumite ocazii, atunci când voia să o enerveze cu adevărat pe una dintre surorile ei, deoarece refuza să le spună ce însemna. Eram aproape

convins că nici măcar ea nu ştia ce însemna.

Mătuşa Grace pufni.

— *Conchashima* eşti tu, Mercy. Ce au făcut toţi soţii lui Mercy atunci când ar fi trebuit să îşi câştige existenţa? Acesta-i răspunsul corect.

— Grace Ann, cred că întrebarea corectă ar fi: cât timp ai dormit tu în timpul Liturghiei de Paşte anul trecut, salivând sub pălăria mea cu trandafir?

— Au spus trei ani, nu trei ore. Şi dacă bunului nostru reverend nu i-ar plăcea atât de mult să îşi audă vocea, poate nouă ne-ar fi mai uşor să îl ascultăm. Ştii că nu văd decât penele şi florile de pe boneta veche de sărbătoare a lui Dot Jessup atunci când stau în spatele ei.

— Melci. Cele două o priviră cu indiferenţă pe Amma. Aceasta îşi desfăcu şorţul. Cât timp poate dormi un melc? Trei ani. Şi cât timp o să mă faceţi să aştept până să luaţi cina? Şi tu unde crezi că pleci, Ethan Wate?

Am încremenit lângă uşă. Atenţia Ammei nu putea fi distrasă niciodată.

Cum era de aşteptat, Ammei nici prin gând nu îi trecea să mă lase să ies din casă singur noaptea, nu după Abraham şi incendiul de la bibliotecă şi mătuşa Prue. Mă împinse în bucătărie atât de repede, încât ai fi zis că fusesem impertinent cu ea.

— Crezi că nu ştiu când încerci să mă duci cu zăhărelul?

Privi în jur prin bucătărie după „Ameninţarea cu un Ochi“, însă i-o luasem înainte şi o vârâsem în buzunarul de la spate al blugilor. Nu avea nici creion, prin urmare era neînarmată.

Am profitat de situaţie.

— Amma, nu e important. I-am spus Lenei că voi lua cina cu familia ei.

Aş fi vrut să îi spun adevărul, însă nu puteam. Nu până când nu aflam ce făcea cu vrăjitorul acela din New Orleans.

Îşi puse mâna în şold şi începu să mă dojenească:

— În seara în care am pregătit carne de porc înăbuşită? Reţeta cu care am câştigat de trei ori premiul *Carolina*

Gold? Chiar te aştepţi să cred minciuna asta cusută cu aţă albă? pufni şi clătină din cap. Te mulţumeşti cu pateu de păun pe o farfurie din aur în locul porcului *meu* înăbuşit?

Amma nu credea că Bucătăria se pricepea la gătit şi pe bună dreptate.

— Nu, doar că am uitat.

Spuneam adevărul, chiar dacă ea pomenise despre cină în dimineaţa aceea.

— Hm.

Nu mă credea. Era de înţeles, având în vedere faptul că, într-o seară obişnuită, aş fi considerat-o o cină dumnezeiască.

— D.I.S.I.M.U.L.A.R.E. Unsprezece pe orizontală. Adică, pui ceva la cale, Ethan Wate, şi nu este vorba despre cină.

Şi ea punea ceva la cale. Însă nu aveam un cuvânt încrucişat pentru asta.

M-am aplecat şi am cuprins-o cu braţele.

— Te iubesc, Amma! Ştii asta?

Era adevărat.

— Oh, ştiu multe. Ştiu că eşti la fel de departe de adevăr cum e mama lui Wesley de o sticlă de whisky, Ethan Wate.

Mă împinse, dar reuşisem s-o impresionez. Amma, stând în bucătăria aceea înăbuşitoare, dojenindu-mă, fie că o meritam sau nu, fie că era serioasă sau nu.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea! Ştii că tot acasă mă întorc.

Se înmuie pentru o clipă, îşi aşeză mâna pe obrazul meu şi clătină din cap.

— Minciuna pe care mi-o spui e frumoasă, dar tot n-o cred.

— Mă întorc până la unsprezece.

Am înşfăcat cheile de pe blatul mobilei şi am sărutat-o scurt pe obraz.

— Niciun minut peste zece, altfel mâine o să-i faci baie lui Harlon James – la toţi, mă refer!

Am ieşit din bucătărie, înainte ca ea să apuce să mă oprească, luând cu mine „Ameninţarea cu un Ochi“, fără ca ea să observe.

*

— Fii atent! Link stătea atârnat peste geamul Volvoului, iar maşina începu să se încline în direcţia lui. Uau!

— Stai jos!

Se trânti înapoi pe scaun.

— Vezi şanţurile alea negre? Pare ca şi cum cineva a aprins napalm sau a declanşat un aruncător de flăcări de-a lungul drumului, în direcţia Ravenwood. Apoi s-a oprit.

Link avea dreptate. La lumina lunii, vedeam canelurile adânci, late de cel puţin 1,20 metri, pe ambele părţi ale drumului de pământ. La câţiva metri de porţile Ravenwood, acestea dispăreau.

Deşi Ravenwood era neatins, amploarea atacului asupra casei Lenei din noaptea în care Abraham eliberase demonii trebuie să fi fost uriaşă. Ea nu îmi spusese cât de grav era, iar eu nu o întrebasem. Eram mult prea îngrijorat pentru familia mea, casa mea, biblioteca mea şi oraşul meu.

Acum, când vedeam pagubele, speram ca acestea să fie cele mai grave. Am oprit pe marginea drumului şi am coborât amândoi din maşină. Merita să priveşti mai atent efecte pirotehnice de o asemenea amploare.

Link se aplecă lângă dâra neagră din faţa porţii.

— E mai groasă când te apropii de casă. Chiar înainte să dispară.

Am ridicat de jos o ramură neagră care mi s-a dezintegrat în mână.

— Nu seamănă cu ce s-a întâmplat cu casa mătuşii Prue. Aceea arăta mai mult a tornadă. Acesta a fost un fel de incendiu, ca şi cel care a cuprins biblioteca.

— Nu ştiu, frate. Poate demonii fac chestii diferite, de la om la… om, sau ceva de genul…

— Casterii sunt oameni.

Link ridică de jos o altă ramură şi o privi cu atenţie.

— Da, da. Cu toţii suntem oameni, nu? Eu ştiu doar atât, chestia asta e prăjită.

— Crezi că a fost Sarafine? Ea e cu focul.

Detestam această variantă, însă era posibil. Sarafine nu

murise. Era prin preajmă, pe undeva.

— Da, e fierbinte, asta-i clar. Observă că mă holbam la el ca la un nebun. Ce? Nu pot să spun ce văd?

— Sarafine e Regina Întunericului, idiotule!

— Ai văzut vreun film în ultimul timp? Regina Întunericului este întotdeauna „fierbinte“. E fierbinte ca Arsurile de Gradul Trei. Îşi şterse de pe mână cenuşa lăsată de ramura carbonizată. Hai să plecăm de-aici! Ceva îmi provoacă dureri de cap. Nu auzi un bâzâit, ca şi când ar fi o mulţime de drujbe?

Vrăjile de Protecţie. Le putea simţi acum.

Am dat aprobator din cap şi am pornit motorul. Porţile ruginite şi îndoite se deschiseră în întuneric, ca şi când ne-ar fi aşteptat.

*

L., eşti aici?

Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am privit în sus, la casa cea mare. Vedeam ferestrele. Obloanele din lemn scorojit erau acoperite cu iederă, ca şi când camera Lenei nu se schimbase deloc. Ştiam că nu era decât o iluzie şi că Lena mă putea vedea din camera ei prin pereţii de sticlă.

Încerc să o conving pe Reece să stea la etaj cu Ryan, însă e la fel de cooperantă ca de obicei.

Link privea în sus la porticul ferestrei opuse celei a Lenei.

Ce s-a întâmplat cu Ridley?

Am întrebat-o dacă vrea să vină. M-am gândit că va observa faptul că toţi vor fi prezenţi. Mi-a spus că va veni, dar cine ştie? Se comportă ciudat în ultima vreme.

Dacă Ravenwood ar fi avut faţă, camera Lenei ar fi un ochi, iar fereastra lui Ridley, celălalt. Obloanele şubrede erau deschise, deşi atârnau inegal, iar fereastra din spatele lor era murdară. Înainte să mă întorc, am văzut o umbră trecând dincolo de fereastra lui Ridley. Cel puţin aşa mi s-a părut; mi-era greu să-mi dau seama la lumina lunii.

Nu am văzut cine era. Era prea departe. Fereastra

începu să se zguduie din ce în ce mai tare, până când oblonul se desprinse din balamale şi alunecă cu totul sub fereastră. Era ca şi când cineva încerca din răsputeri să o deschidă, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să dărâme toată casa. Pentru o secundă, am crezut că era un cutremur, însă pământul nu se mişca, doar casa.

Ciudat.

Ethan?

— Ai văzut?

M-am uitat la Link, însă el se holba la horn.

— Priveşte! Cad cărămizile, spuse el.

Vibraţia se intensifică şi un soi de energie străbătu casa. Uşa de la intrare începu să se zguduie.

Lena!

Am fugit la uşă. Înăuntru auzeam zgomote, ca şi când lucrurile ar fi fost trântite şi sparte. Mi-am ridicat mâna şi am atins pragul de sus, acolo unde se afla ascunsă sculptura Caster. Nu se întâmplă nimic.

Aşteaptă, Ethan! Ceva nu e în regulă.

Ai păţit ceva?

N-am păţit nimic. Unchiul Macon crede că ceva încearcă să pătrundă înăuntru.

De aici, pare că cineva încearcă să iasă.

Uşa se deschise, iar Lena mă trase înăuntru. Când am trecut pragul, am simţit forţa aceea ca pe o cortină grea. Link intră repede după mine, iar uşa se trânti în urma noastră. După cele trăite afară, m-am simţit uşurat că mă aflam în casă. Asta până când am aruncat o privire în jurul meu.

Mă obişnuisem deja cu schimbările constante din interiorul conacului Ravenwood. Văzusem de toate, de la piese de mobilier vechi până la imagini gotice desprinse dintr-un film de groază clasic, însă eram complet nepregătit pentru acea imagine.

Semăna cu un soi de buncăr supranatural, echivalentul Caster al pivniţei unde doamna Lincoln îşi ţinea proviziile pentru orice fel de scenariu, de la uragane până la apocalipsă. Pereţii păreau capitonaţi cu o armură – foi de

metal argintiu de jos până sus, iar mobila dispăruse. Cărţile şi fotoliile din catifea fuseseră înlocuite cu nişte cilindri uriaşi din plastic şi cutii pline cu lumânări şi whisky scoţian. Mai era acolo un sac cu mâncare pentru câini, pentru Boo, evident, deşi nu îl văzusem niciodată mâncând altceva în afară de friptură.

Un rând de borcane albe semăna suspicios de mult cu provizia de înălbitor a mamei lui Link pe care o păstra pentru a „împiedica infecţia să se răspândească“. M-am apropiat şi am luat în mână un borcan.

— Ce-i ăsta? Un fel de dezinfectant Caster?

Lena mi-l luă din mână şi îl aşeză lângă celelalte.

— Da, se numeşte înălbitor.

Link bătu într-unul dintre cilindrii din plastic.

— Mamei i-ar plăcea locul acesta. Cu siguranţă îl va privi cu alţi ochi pe unchiul tău. Proviziile pentru 36 de ore sau 72 de ore sunt pentru categoria uşoară. Pregătirile de aici sunt pentru un dezastru de proporţii. Eu zic că aveţi suficiente chestii aici cât pentru trei săptămâni. Doar că nu aveţi rangă.

L-am privit nedumerit.

— Rangă?

— Ca să scoată cadavrele de sub dărâmături.

— Cadavrele?

Doamna Lincoln era mai nebună decât credeam.

Link se uită la Lena.

— Şi n-aveţi nici mâncare.

— Aici e deosebirea dintre Casteri şi Muritori, domnule Lincoln. Macon stătea în pragul uşii de la sufragerie, părând total relaxat. Bucătăria poate să pregătească orice avem nevoie. Dar este important să fii pregătit. După-amiaza aceasta este dovada vie.

El arătă spre sufragerie, iar noi l-am urmat. Masa neagră cu picioare în formă de gheare dispăruse, fiind înlocuită de o masă din aluminiu care semăna cu un laborator de cercetare. Link şi cu mine probabil ajunsesem ultimii, deoarece mai erau două locuri libere la masă.

Dacă făceam abstracţie de masa ciudată de laborator şi

de foile de metal de pe pereţi, încăperea îmi amintea de Adunare, atunci când întâlnisem pentru prima oară familia Lenei. Când Ridley era un Caster al Întunericului şi mă păcălise să o duc la Ravenwood. Acum mi se părea ciudat. O lume în care Ridley reprezenta cea mai mare ameninţare.

— Domnule Wate, domnule Lincoln, luaţi loc, vă rog! Încercăm să stabilim sursa vibraţiilor.

M-am aşezat pe unul din cele două scaune libere de lângă Lena, iar Link se aşează pe celălalt. Judecând după numărul persoanelor adunate în jurul mesei, nu doar eu aveam ceva pe suflet, însă n-am spus asta. Nu lui Macon.

Ştiu. Este ca şi când ne-ar fi aşteptat. N-a părut surprins când i-am spus că veniţi. Apoi, au început să îşi facă apariţia şi ceilalţi.

Marian se aplecă în faţă, în ochiul de lumină care cădea pe masă de la cea mai apropiată lumânare.

— Ce s-a întâmplat afară? Am simţit din interior.

Am auzit o voce în spatele meu.

— Nu ştiu, dar s-a simţit şi afară.

Din umbră, l-am văzut pe Macon arătând înspre masă.

— Leah, ce-ar fi să te aşezi în stânga lui Ethan?

Până să apuc să mă întorc, între mine şi Link apăru un scaun liber, iar Leah Ravenwood se aşează pe el.

— Salut, Leah! zise Link.

Ea făcu ochii mari când observă transformarea. Mă întrebam dacă îşi putea da seama că sunt din acelaşi neam.

— Bun venit, frate!

Părul ei negru, prins într-o coadă de cal la baza gâtului, m-a făcut să-mi amintesc, pentru o secundă, de asistenta medicală de la spitalul municipal.

— Leah, tu erai cu mătuşa Prue.

— Sst. Avem chestii mai importante de discutat.

Mă strânse de mână şi îmi făcu cu ochiul – era modul prin care îmi răspundea la întrebare. Leah o veghease pe mătuşa mea pentru mine.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce. Nu fac decât ce mi se spune.

Minţea. Leah era la fel de independentă ca şi Lena.

— Tu nu faci niciodată ce ţi se spune.

Ea râse.

— Bine, atunci fac ce-mi place. Şi îmi place să am grijă de familia mea. Familia mea, familia ta, este acelaşi lucru.

Înainte să apuc să mai spun ceva, Ridley dădu buzna în încăpere, purtând ceva ce semăna mai mult cu lenjerie de corp decât cu îmbrăcăminte. Lumina lumânărilor se intensifică pentru o secundă; era efectul pe care Ridley încă îl avea asupra acestei încăperi.

— Nu-mi văd numele pe cartonaşele de pe masă, dar ştiu că am fost invitată la petrecere. Nu-i aşa, unchiule Macon?

— Eşti mai mult decât bine-venită să ni te alături.

Macon părea calm. Probabil se obişnuise deja cu izbucnirile lui Ridley.

— Cu ce eşti îmbrăcată, scumpo?

Mătuşa Del îşi duse mâna streaşină la ochi, ca şi când îi era greu să vadă hainele care acopereau corpul lui Ridley.

Ridley desfăcu o gumă de mestecat şi aruncă ambalajul pe masă.

— Deci, care din astea două e? Bine-venită sau invitată? Aş vrea să ştiu cât de mult vreţi să mă umiliţi ca să ştiu cât de tare mă supăr.

— Ravenwood este casa ta acum, Ridley.

Macon bătu nerăbdător cu degetele pe masă, dar zâmbi, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume.

— De fapt, Ravenwood aparţine *verişoarei* mele, unchiule M, având în vedere că i l-ai dat ei, iar pe noi, ceilalţi, ne-ai dat la o parte. Era pusă pe harţă în seara aceasta. Cum, fără haleală? Oh, mi-am amintit. Bucătăria nu este în apele ei. Niciunul dintre voi, cu puteri supranaturale, nu sunteţi. Ce ironie, nu? Mă aflu într-o încăpere plină cu toţi aceşti oameni cu puteri supraomeneşti, însă niciunul nu e în stare să pregătească ceva de mâncare.

— Cât tupeu are fata asta!

Mătuşa Del clătină din cap.

Macon îi făcu semn lui Ridley să ia loc.

— Te-aş ruga să arăţi mai mult respect faţă de problemele… minore cu care se pare că ne confruntăm cu toţii.

— Mă rog. Ridley îl excluse pe Macon din discuţie, fluturându-şi unghiile roz-aprins. Să înceapă petrecerea!

Îşi plesni o bretea din chestia pe care o purta pe post de îmbrăcăminte. Ridley era prea dezbrăcată chiar şi după standardele ei.

— Nu ţi-e frig? o întrebă în şoaptă mătuşa Del.

— Este *vintage,* izbucni Ridley.

— De unde? De la *Moulin Rouge?*

Liv stătea în prag, cu braţele pline de cărţi.

Ridley o trase pe Liv de coadă când trecu pe lângă ea ca să se aşeze pe scaunul liber.

— Dacă chiar vrei să ştii, Pippi…

— Vă rog! Macon le reduse pe amândouă la tăcere cu o singură privire. Sunt impresionat de gesturile tale teatrale, Ridley. Mai puţin de îmbrăcăminte. Şi-acum, ia loc, te rog! Macon oftă. Îţi mulţumesc că ni te-ai alăturat, Olivia.

Ridley se strecură pe scaunul care apăruse lângă Link, ignorându-l cât putea de mult. El clipi.

— Nu ştiu ce fel de magazin este „Moo Landrews“, dar dacă au unul şi în mall-ul din Summerville, o să-ţi cumpăr cadoul de ziua ta de acolo.

Ridley privea în faţă, prefăcându-se că nu observă privirea lui fixată asupra ei.

Macon începu.

— Ai simţit vibraţiile, Olivia?

Deşi nu mi-am luat privirea de la faţa lui Macon, am auzit-o pe Liv aşezându-se şi aruncându-şi pe masă ceea ce mi-am imaginat a fi carneţelul ei roşu, apoi învârtind rotiţele selenometrului. Cunoşteam toate sunetele pe care le făcea, aşa cum le cunoşteam şi pe ale lui Link, ale Ammei sau ale Lenei.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule Macon. Liv împinse un teanc de cărţi şi de hârtii înspre el. Am vrut să mă asigur că măsurătorile sunt corecte.

— Continuă, Olivia!

Lena se încordă când Macon rosti numele lui Liv. Simţeam undele care veneau înspre mine din direcţia ei.

Liv nu băgă de seamă acest lucru şi continuă să vorbească.

— Practic, situaţia se înrăutăţeşte. Dacă cifrele sunt corecte, casa aceasta atrage o singură energie.

Minunat! Singurul lucru de care aveam nevoie era să o aud pe Liv vorbind despre atracţie.

— Interesant, zise Macon, încuviinţând din cap. Se intensifică, aşa cum am bănuit noi?

Acest „noi“ a enervat-o pe Lena.

M-am săturat de ea!

— Liv?

La naiba! I-am rostit numele cu voce tare fără să vreau. Ce era cu mine? Nu mai reuşeam nici să comunic prin *Kelting,* nici să vorbesc cum trebuia. Lena se holbă la mine, uluită.

— Da, Ethan?

Liv aştepta să îi pun o întrebare.

Toţi cei de la masă îşi întoarseră capetele spre mine. Trebuia să găsesc ceva să spun. Despre ce era vorba?

Atracţie.

— Mă întrebam…

— Da?

Liv mă privea întrebătoare. Mă bucuram că Reece nu se afla în încăpere, chiar dacă puterile ei o luaseră razna. O Sibilă putea vedea ce simţeam.

Nu era nevoie de un selenometru care să dovedească sau să măsoare acest lucru pentru mine. Chiar dacă nu vom fi mai mult decât amici, Liv şi cu mine vom avea mereu sentimente unul pentru celălalt.

Am simţit cum mi se strânge stomacul. De astă dată, nu erau albine ucigaşe. Mai degrabă nişte demoni care îmi devorau organele interne.

— Demoni, am spus eu din senin.

Toată lumea se holba la mine.

Liv încuviinţă din cap înţelegătoare, aşteptând ca eu să

spun ceva care să aibă logică.

— Aşa e. În ultima vreme, s-a înregistrat mai multă activitate decât de obicei.

— Nu. Vreau să zic, dacă noi presupunem că ceva încearcă să pătrundă în Ravenwood din cauza celor trimise asupra noastră de către Abraham?

Marian se holbă la mine.

— Biblioteca mea aproape că a ars complet. Casa mătuşilor tale a fost distrusă. E o presupunere destul de întemeiată, nu crezi?

Toţi cei din încăpere se uitau la mine ca la un idiot, însă eu am continuat să vorbesc.

— Dacă ne înşelăm? Dacă cineva din interior face asta?

Liv ridică o sprânceană.

Ridley îşi aruncă mâinile în aer.

— E cea mai mare tâmpenie…

— E genial, de fapt, zise Liv.

— Fireşte că asta crezi *tu,* Mary Poppins, zise Ridley, dându-şi ochii peste cap.

— Cred. Dacă nu ai argumente mai convingătoare, ai face bine să taci din gură şi să mă asculţi. Liv se întoarse către Macon. Ethan ar putea avea dreptate. Există o anomalie în numerele pe care nu le-am putut explica. Dacă stau să mă gândesc bine, are logică ce spune el.

— De ce ar face cineva din interior una ca asta? întrebă Lena.

Eu priveam fix carneţelul roşu de pe masă – rândurile de numere, lucrurile care erau sigure şi cunoscute.

— Întrebarea nu este de ce. Vocea lui Macon suna ciudat. Este cine.

Lena îi aruncă o privire lui Ridley. Gândeam acelaşi lucru.

Ridley sări de pe scaun.

— Credeţi că sunt eu? Întotdeauna daţi vina pe mine atunci când se întâmplă ceva neplăcut aici!

— Linişteşte-te, Ridley! spuse Macon. Nimeni…

Însă ea îl întrerupse.

— V-aţi gândit vreodată că numerele de pe ceasul

prostesc al domnişoarei „Perfect“ ar putea fi eronate? Nu, e imposibil, pentru că v-a făcut să îi ciuguliţi din palmă!

Lena zâmbi.

Nu este amuzant, L.

Nu râd.

Macon îşi ridică mâna.

— Ajunge! Este foarte posibil ca nimeni să nu încerce să pătrundă în Ravenwood. Ar putea fi deja înăuntru.

— Nu crezi că am fi observat dacă vreuna dintre creaturile întunecate ale lui Abraham ar fi străpuns vrăjile de protecţie? Vocea Lenei nu era prea convingătoare.

Macon se ridică de pe scaun, cu privirea aţintită asupra mea. Se uita la mine aşa cum se uitase prima oară când ne cunoscuserăm, atunci când îi arătasem medalionul Genevievei la această masă.

— Ai dreptate, Lena. Presupunând că avem de-a face cu o breşă.

Leah Ravenwood îl privea cu atenţie pe fratele ei.

— La ce te gândeşti, Macon?

Macon ocoli masa până când ajunse în faţa mea.

— Sunt mai interesat de lucrurile la care se gândeşte Ethan. Ochii verzi ai lui Macon începură să strălucească. Îmi aminteau de culoarea luminiscentă de la Arcul de Lumină.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o în şoaptă pe Lena, care părea şocată.

— Am ştiut că puterile lui Macon s-au schimbat atunci când a devenit Caster. Habar nu aveam că poate vâna gânduri.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Nu suna bine, mai ales că toată atenţia lui Macon era concentrată asupra mea.

— Mintea e ca un labirint, iar Macon ştie să pătrundă în el. Semăna cu unul dintre răspunsurile pe care le dădea Amma, genul de răspuns care nu te lămurea deloc.

— Vrei să spui că poate citi gândurile?

— Nu aşa cum crezi tu. Poate simţi tulburări şi anomalii, lucruri care nu se potrivesc.

Leah îl privea insistent pe Macon.

Pupilele lui verzi străluceau şi păreau oarbe, cu toate acestea, ştiam că se uita la mine. Era deranjant să fii privit fără să fii văzut. Macon mă privi îndelung un minut.

— Tu, dintre toţi.

— Eu, ce?

— Se pare că ai adus ceva – nu, *pe cineva* – cu tine aici în seara asta. Un musafir neinvitat.

— Ethan n-ar face niciodată asta!

Lena părea la fel de surprinsă ca mine.

Macon o ignoră, privindu-mă în continuare.

— Ceva s-a schimbat, deşi nu pot spune exact ce anume.

— Despre ce vorbeşti?

Simţeam cum mi se face rău.

Marian se ridică încet în picioare, ca şi când nu ar fi vrut să îl sperie.

— Macon, ştii că Ordinea afectează puterile tuturor. Nici tu nu eşti imun. Este posibil să percepi ceva ce nu există?

Lumina verde din ochii lui Macon se estompă.

— Este posibil orice, Marian.

Inima îmi bubuia în piept. Cu o secundă în urmă mă acuza că adusesem pe cineva la Ravenwood, iar acum ce făcea – se răzgândea?

— Domnule Wate, se pare că nu eşti în apele tale. Lipseşte ceva extrem de important. Ceea ce explică de ce am simţit prezenţa unui străin în casa mea, chiar dacă acel străin eşti tu.

Toată lumea se holba la mine. Am simţit un gol în stomac, ca şi când pământul se mişca în continuare sub picioarele mele.

— Lipseşte ceva? Cum adică?

— Ţi-aş spune dacă aş şti. Macon începu să se relaxeze. Din nefericire, nu sunt în totalitate sigur.

Nu ştiam despre ce vorbea Macon, dar nici nu îmi păsa. Nu aveam de gând să îi permit să mă acuze de lucruri pe care nu le făcusem, pentru că puterile lui erau date peste cap şi era prea îngâmfat ca să găsească o soluţie. Lumea se prăbuşea în jurul meu, iar eu aveam nevoie de

răspunsuri.

— Sper că te-ai distrat la vânătoare, sau cum i-o fi zicând. Dar nu am venit aici să vorbim despre asta.

— Dar despre ce?

Macon se aşează în capul mesei. Rosti aceste cuvinte de parcă eu eram cel care îi făcea pe ceilalţi să-şi piardă timpul, lucru care mă înfuria şi mai tare.

— A Optsprezecea Lună nu are legătură cu Ravenwood sau cu Lena, ci cu John Breed. Însă nu ştim unde este sau ce se va întâmpla.

— Cred că are dreptate.

Liv rodea capătul stiloului.

— M-am gândit că poate vreţi să ştiţi ca să îl putem găsi. M-am ridicat în picioare. Îmi cer scuze dacă nu sunt în apele mele. Poate are legătură cu faptul că lumea se prăbuşeşte.

Ethan, unde pleci?

E o tâmpenie.

— Calmează-te, Ethan! Te rog!

Marian dădu să se ridice în picioare.

— Spune-le asta demonilor care au distrus oraşul! Sau lui Abraham şi Sarafinei şi lui Hunting. M-am uitat la Macon. De ce nu îţi îndrepţi privirea cu raze X asupra lor?

Ethan!

Am terminat aici.

N-a vrut să…

Nu-mi pasă ce-a vrut, L.

Macon mă urmărea cu privirea.

— Nu există coincidenţe, nu-i aşa? Atunci când universul mă avertizează în legătură cu ceva, de obicei o face prin mama. Aşa că îi voi da ascultare.

Am ieşit din încăpere înainte ca cineva să apuce să spună ceva. Nu trebuia să fiu Călăuză ca să văd cine era pierdut.

4 octombrie

Carne de pui aţoasă

Nu vedeam nimic altceva decât focul. Îi simţeam dogoarea şi vedeam culoarea flăcărilor. Portocaliu, roşu, albastru. Focul are mai multe culori decât cred oamenii.

Eram în casa Surorilor şi eram blocat acolo.

Unde eşti?

Mi-am privit picioarele. Ştiam că el urma să îşi facă apariţia în orice clipă. Apoi am auzit o voce răzbătând prin flăcările de sub mine.

AŞTEPT.

Alergam pe scări în jos, înspre locul de unde se auzea vocea, însă scările se prăbuşeau sub mine şi, brusc, am căzut în gol. Când pardoseala a cedat, am aterizat în subsol, lovindu-mă cu umărul de lemnele care ardeau jos.

Am văzut portocaliu, roşu, albastru.

Am realizat că mă aflam într-o bibliotecă, în loc să fiu în subsolul mătuşii Prue. Cărţile ardeau în jurul meu.

Da Vinci. Dickinson. Poe. Şi încă una.

Cartea Lunilor.

Am văzut o scânteiere cenuşie care nu aparţinea incendiului.

Era el.

Fumul m-a învăluit, iar eu mi-am pierdut cunoştinţa.

*

M-am trezit pe jos. Când m-am uitat în oglinda din baie, faţa mea era neagră de funingine. Mi-am petrecut restul zilei încercând să nu scuip cenuşă când tuşeam.

*

Dormeam şi mai rău după disputa mea cu Macon, sau

cum vreţi să-i spuneţi. Când mă certam cu Macon ajungeam, de obicei, să mă cert cu Lena, ceea ce era mai dureros decât dacă m-aş fi certat cu toţi ceilalţi la un loc. Însă acum, situaţia era diferită, iar Lena nu ştia ce să spună, aşa cum nu ştiam nici eu.

Încercam să nu ne gândim la ce se întâmpla în jurul nostru, la lucrurile pe care nu le puteam opri şi la răspunsurile pe care nu le puteam găsi. Însă acestea stăteau la pândă, undeva în colţul minţii, deşi nu voiam să recunoaştem acest lucru. Încercam să ne concentrăm atenţia asupra lucrurilor pe care le puteam controla, cum era să o împiedicăm pe Ridley să dea de bucluc şi lăcustele să intre în casele noastre. Pentru că atunci când fiecare zi seamănă cu apocalipsa, după o vreme, ţi se pare un lucru obişnuit, oricât de nebunesc ar părea. Şi nimic nu mai e la fel.

Insectele deveneau mai flămânde, dogoarea mai încinsă, iar locuitorii oraşului mai nebuni. Însă, mai presus de orice, dogoarea era cea pe care o observam cu toţii. Era o dovadă că, indiferent cine marca, sau ieşea la întâlniri, sau zăcea într-un pat de spital – dincolo de toate, din clipa în care te trezeai dimineaţa şi până în clipa în care adormeai seara – ceva nu era în regulă, iar situaţia nu se îmbunătăţea, ci se înrăutăţea.

Nu era nevoie să simt dogoarea de afară ca să îmi dovedească asta. Dovada de care aveam nevoie era înăuntru, în bucătăria noastră. Amma era conectată practic la aragaz la nivel celular, iar când îi trecea ceva prin minte, se materializa în bucătărie. Nu reuşeam să înţeleg ce se petrecea cu ea, iar ea nu avea nici cea mai mică intenţie să îmi spună. Am reuşit să pun cap la cap doar câteva indicii lăsate de ea, în limbajul pe care îl folosea cel mai des – gătitul.

Indiciul numărul unu; carnea de pui aţoasă. De cele mai multe ori, carnea de pui aţoasă era utilă pentru a determina o stare de spirit şi o cronologie, cum era *rigor mortis* într-un serial poliţist. În cazul Ammei, care era vestită în trei districte pentru puiul ei cu găluşte, carnea

de pui aţoasă însemna două lucruri: a) atenţia îi era distrasă şi b) era ocupată. Nu uitase pur şi simplu să scoată puiul din cuptor. Nu avusese timp să se ocupe de el după ce îl scosese. Prin urmare, puiul stătuse prea mult timp la căldură, şi încă şi mai mult timp la răcit, aşteptând-o pe Amma să-şi vină în fire, ca noi, ceilalţi. Voiam să ştiu mereu unde era şi ce făcea.

Indiciul numărul doi: absenţa tartelor. Nu mai făcea tarte, iar când le făcea, faimoasele ei bezele cu lămâie lipseau cu desăvârşire. Ceea ce însemna: a) că ea vorbea cu Cei Mari şi b) în niciun caz nu vorbea cu unchiul Abner. Nu căutasem în dulapul cu băuturi, însă lipsa sticlelor de Jack Daniels ar fi clarificat lucrurile şi pentru unchiul Abner.

Mă întrebam dacă scurta ei călătorie până la vrăjitorul voodoo avea vreo legătură cu asta.

Indiciul numărul trei: ceaiul dulce era foarte dulce, ceea ce însemna că: a) Surorile se furişau în bucătărie şi turnau zahăr în carafă, aşa cum turnau sare în sos, b) Amma era atât de abătută, încât nu mai ţinea socoteala cantităţii de zahăr pe care o turna în ceai sau e) era ceva în neregulă cu mine.

Poate erau toate trei, însă Amma punea ceva la cale, iar eu eram hotărât să aflu ce anume. Chiar dacă eram nevoit să îl întreb personal pe vrăjitorul acela.

Apoi, mai era cântecul. Cu fiecare zi care trecea, îl auzeam din ce în ce mai des, ca o melodie din Top, care se difuza non-stop la radio, încât îţi rămânea în minte.

Optsprezece Luni, optsprezece frici,
Strigătele Muritorilor dispar, apar,
Cele neştiute şi cele nevăzute
Strivite de mâinile Reginei Demonilor…

Regina Demonilor? Pe bune? După traducerea exactă a strofei cu demonii, nici nu voiam să îmi imaginez ce ar însemna o întâlnire cu Regina Demonilor.

Însă versurile cântecelor nu se înşelau niciodată.

Încercam să nu mă gândesc la strigătele Muritorilor sau la mâinile Reginei Demonilor. Însă nu puteam scăpa de gândurile pe care refuzam să le gândesc, de conversaţiile care rămâneau nerostite, de fricile pe care nu mi le destăinuiam niciodată şi de groaza care mă cuprindea. Mai ales noaptea, când mă aflam în siguranţă, în camera mea.

În siguranţă şi extrem de vulnerabil.

Nu eram singurul.

Lena era la fel de vulnerabilă, chiar şi între pereţii protejaţi de vrăji ai conacului Ravenwood. Moştenise ceva şi de la mama ei. Am ştiut că atingea un obiect din cutia aceea de metal crestat atunci când am văzut strălucirea portocalie a flăcărilor…

Focul se aprinse, iar flăcările se încolăceau una câte una în jurul ochiului de aragaz, până când alcătuiră un cerc frumos şi strălucitor deasupra plitei. Sarafine privea fascinată. Uitase de oala cu apă de pe blatul mobilei. În ultima vreme, uita de cină.

Nu se putea gândi la nimic decât la flăcări. Focul avea energie – o putere care sfida până şi legile ştiinţei. Era imposibil de controlat, devorând păduri întregi într-un minut.

Sarafine studia focul de câteva luni. Le urmărea pe cele care nu se întâmplaseră pe canalele despre ştiinţă, iar pe cele adevărate, la buletinele de ştiri. Telefonul era pornit tot timpul. De îndată ce auzea vorbindu-se de vreun incendiu, se oprea din ce făcea şi dădea fuga să se uite. Însă nu aceasta era partea cea mai gravă. Începuse să îşi folosească puterile ca să declanşeze mici incendii. Nimic periculos, doar câteva nesemnificative în pădure. Semănau cu nişte focuri de tabără. Inofensive.

Fascinaţia ei pentru foc începuse cam în aceeaşi perioadă cu vocile. Poate că vocile o îndemnau să privească lucrurile arzând; cine poate şti? Prima dată când auzi vocea şoptită din lăuntrul ei, Sarafine spăla hainele.

Aceasta este o viaţă mizerabilă, fără valoare – o viaţă echivalentă cu moartea. O irosire a marilor haruri pe care le oferă lumea Casterilor. Puterea de a ucide şi de a distruge, de a folosi aerul pe care noi îl respirăm pentru a-ţi reînnoi forţele. Focul Întunericului ţi se pune pe tavă. Îţi oferă libertate.

Coşul de rufe căzu, iar hainele se împrăştiară pe jos. Sarafine ştia că vocea nu era a ei. Nu suna ca a ei, iar gândurile nu îi aparţineau. Cu toate acestea, îşi făcură loc în mintea ei.

Cel mai mare har pe care îl poate oferi lumea Casterilor. *Harul de Cataclist – asta însemna. Asta se întâmpla atunci când un Natural trecea de partea Întunericului. Oricât de mult ar fi vrut Sarafine să creadă că nu era adevărat, ea era un Caster al Întunericului. Ochii ei galbeni îi reaminteau acest lucru de fiecare dată când se uita în oglindă. Lucru pe care nu îl făcea des. Nu suporta* să *îşi vadă reflexia sau posibilitatea ca John să-i vadă din nou ochii.*

Sarafine purta tot timpul ochelari de soare fumurii, deşi lui John nu îi păsa ce culoare aveau ochii ei. „Poate vor mai lumina dărăpănătura asta“, spuse el într-o zi, plimbându-şi privirea prin micul apartament. Era o magherniţă – vopsea scorojită şi plăci de faianţă rupte, centrala termică nu funcţiona şi curentul electric care cădea mereu. Sarafine însă nu va recunoaşte niciodată asta, deoarece locuiau acolo din cauza ei. Nimeni nu închiria apartamente frumoase adolescenţilor fugari, evident.

Nu îşi permiteau o locuinţă mai bună. John făcea mereu rost de bani suficienţi. Nu era greu să găseşti câte ceva de amanetat, atunci când puteai face să dispară obiectele din buzunarele oamenilor sau din vitrinele magazinelor. El era Evanescent, asemenea marilor magicieni ai istoriei – şi a hoţilor. Însă era şi Lumină şi îşi folosea harurile într-un mod atât de josnic pentru ca ei să poată supravieţui.

Pentru ca ea să poată supravieţui.

Vocile îi reaminteau Sarafinei acest lucru în fiecare zi.

„Dacă pleci, el poate să folosească aceste trucuri ca să le impresioneze pe fetele Muritoare, iar tu vei putea face ceea ce te-ai născut să faci.“

Alungă vocile din cap, însă cuvintele lăsară o umbră, o imagine-fantomă care nu dispărea niciodată de tot. Vocile deveneau mai puternice atunci când ea privea cum ardeau lucrurile – aşa cum era acum.

Înainte ca ea să îşi dea seama, prosopul de bucătărie începu să scoată fum, iar marginile sale înnegrite să se răsucească în interior ca un animal care se ghemuia de frică. Detectorul de fum începu să ţipe.

Sarafine lovi prosopul de pardoseală până când flăcările se transformară într-o dâră tristă de fum. Se holba cu lacrimi în ochi la prosopul ars. Trebuia să îl arunce înainte să îl vadă John. Nu îi va putea spune niciodată despre asta. Sau despre voci.

Era secretul ei.

Toată lumea avea secrete, nu?

Era un secret inofensiv.

*

M-am trezit zvârcolindu-mă, însă în camera mea era linişte. Fereastra era închisă, deşi căldura era atât de sufocantă, încât transpiraţia care mi se prelingea pe gât îmi dădea senzaţia că nişte păianjeni se târau încet pe pielea mea. Ştiam că fereastra închisă nu îl putea împiedica pe Abraham să intre în cameră, însă, cumva, mă făcea să mă simt mai bine.

Eram copleşit de o panică iraţională. De fiecare dată când auzeam un scârţâit sau un sunet ciudat, mă aşteptam să văd faţa lui Abraham ieşind din întuneric. Am privit în jurul meu, însă întunericul din cameră era doar întuneric.

Am dat la o parte cearşaful cu piciorul. Îmi era atât de cald, încât ştiam că nu voi mai putea adormi. Am luat paharul de pe noptieră şi mi-am turnat apă pe gât. Pentru

o secundă, am simţit cum mă învăluie aerul, ca apoi dogoarea să mă copleşească din nou.

— Ştii, va fi mai rău înainte să fie mai bine.

Când am auzit vocea, fu cât pe ce să sar în sus de bucurie.

Am văzut-o pe mama şezând pe scaunul din colţul camerei. Pe scaunul pe care îmi aşezasem hainele în ziua înmormântării ei şi pe care nu mai şezusem niciodată de atunci. Arăta la fel ca atunci când o văzusem pentru ultima oară în cimitir – puţin estompată pe margini – însă, în toate celelalte privinţe, era tot mama.

— Mamă?

— Dragul meu.

M-am dat jos din pat şi m-am aşezat pe jos lângă ea, cu spatele lipit de perete. Îmi era teamă să mă apropii prea mult, îmi era teamă că visam, iar ea va dispărea. Îmi doream să stau lângă ea un minut, aşa cum stăteam în bucătărie şi vorbeam despre ziua mea la şcoală sau alte banalităţi. Fie că era aievea sau nu.

— Ce se întâmplă, mamă? Nu te-am mai văzut aşa până acum.

— Există… Ea ezită. Există anumite circumstanţe care îţi permit să mă vezi. Nu am timp să îţi explic. Însă situaţia aceasta este fără precedent, Ethan.

— Ştiu. Lucrurile s-au înrăutăţit.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel. Nu ştiu dacă va exista un final fericit de astă dată. Trebuie să înţelegi asta.

Mi s-a pus un nod în gât şi am încercat să înghit.

— Nu reuşesc să-i dau de capăt. Ştiu că are legătură cu cea de-a Optsprezecea Lună a lui John Breed, însă nu reuşim să îl găsim. Nu ştiu împotriva cui luptăm. Împotriva celei de-a Optsprezecea Luni? Împotriva lui Abraham? Împotriva Sarafinei şi a lui Hunting?

Ea clătină din cap.

— Nu e atât de simplu sau de uşor. Răul are mai multe feţe, Ethan.

— Da, aşa este. Vorbim despre Lumină şi Întuneric.

Lucrurile nu au cum să fie evidente.

— Cred că amândoi ştim că nu este adevărat. Se referea la Lena. Nu eşti răspunzător pentru întreaga lume, Ethan. Nu trebuie să le judeci pe toate. Eşti doar un băiat.

M-am întins şi m-am aruncat în braţele mamei. Mă aşteptam ca mâinile mele să treacă prin ea. Însă o simţeam, ca şi când ar fi fost acolo, ca şi când ar fi fost în viaţă, deşi, atunci când am privit-o, imaginea ei era neclară. M-am agăţat de ea şi mi-am înfipt degetele în umerii ei moi şi calzi.

Mi se părea un miracol că o puteam atinge. Poate chiar era.

— Băieţelul meu! spuse ea în şoaptă.

Îi simţeam mirosul. Simţeam toate mirosurile – roşiile coapte, creozotul cu care îşi acoperea cărţile din arhivă. Mirosul ierbii proaspăt cosite din cimitir în nopţile când priveam împreună crucile luminate.

M-a ţinut în braţe câteva minute, iar mie mi s-a părut că nu plecase niciodată. Apoi mi-a dat drumul, însă eu m-am agăţat de ea.

Am ştiut pentru câteva minute ce împărtăşiserăm.

Am început să suspin. Am plâns aşa cum nu o mai făcusem din copilărie. De când căzusem pe scări atunci când fugisem după maşinile Matchbox cărora le dădusem drumul în jos pe balustradă sau de când căzusem din vârful leagănului de la locul de joacă din curtea şcolii. Această căzătură m-a durut mai tare decât orice rană fizică.

Ea mă îmbrăţişă, ca atunci când eram copil.

— Ştiu că eşti supărat pe mine. Trece o vreme până când simţi adevărul.

— Nu vreau să-l simt. Doare prea tare.

Ea mă strânse mai tare la pieptul ei.

— Dacă nu îl vei simţi, nu vei putea să te detaşezi.

— Nu vreau să mă detaşez.

— Nu te poţi împotrivi sorţii. Sosise vremea mea.

Părea atât de sigură pe ea, atât de împăcată. La fel ca mătuşa Prue, când o ţinusem de mână în spital. Sau ca

Twyla, când o văzusem trecând în Lumea de Dincolo în noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni.

Nu era corect. Cei care rămâneau în urmă nu mai aveau nicio certitudine.

— Mi-aş fi dorit să nu fi sosit.

— Şi eu, Ethan.

— Vremea ta… ce înseamnă, mai exact?

Ea îmi zâmbi în timp ce mă mângâia pe spate.

— La momentul potrivit, vei şti.

— Nu ştiu ce să mai fac. Mi-e teamă să n-o dau în bară.

— Vei face lucrul corect, Ethan. Şi dacă nu vei reuşi, atunci lucrul corect te va găsi pe tine. Aşa funcţionează Roata Sorţii.

M-am gândit la ce îmi spusese mătuşa Prue: „Roata Sorţii… Ne striveşte pe toţi“.

Când am privit-o pe mama în ochi, am observat că obrajii ei erau brăzdaţi de lacrimi, ca şi ai mei.

— Ce este, mamă?

— Nu ce, dragul meu. Îmi atinse obrazul în timp ce începea să dispară încet înapoi în întunericul cald. Cine.

9 octombrie

Dispută aprigă

Câteva zile mai târziu, şedeam în separeul bun de la „Dar-ee Keen“, pe care Link pusese stăpânire, neoficial. Nişte „boboci“ agitaţi plecară în momentul în care sosirăm noi. Mi-am amintit de vremea când am fost şi noi „boboci“, Link şi cu mine. El le saluta din cap pe fetele care treceau pe lângă separeul nostru, iar eu mă îndopam cu barabule.

— Cred că acum cumpără un alt soi. Astea sunt chiar gustoase.

Mi-am vârât încă o barabulă în gură. Nu mai mâncasem aşa ceva de mult. Însă în acea zi, arătau delicioase pe tabla tuciurie cu meniuri.

— Cred că începi să-ţi pierzi minţile, frate. Nici măcar eu nu mănânc aşa ceva.

Am ridicat din umeri când Lena şi Ridley se aşezară în separeu cu două pahare de *shake.* Ridley a început să le bea pe amândouă.

— Mmm. Zmeură.

— E prima oară când guşti aşa ceva, Rid?

Link părea bucuros că o vede. Îşi vorbeau din nou. Mă aşteptam ca peste cinci minute să înceapă iar să se dondănească.

— Mmm. Oreo. Dumnezeule!

Ea îşi vârî paiele în gură şi începu să bea din ambele pahare în acelaşi timp.

Lena părea dezgustată şi scoase la iveală o pungă de cartofi prăjiţi.

— Ce faci?

— Am vrut zmeură cu Oreo, mormăi ea, iar paiele îi alunecară din gură.

Am arătat cu degetul înspre afişul de deasupra casei de

marcat pe care scria: „Orice doriţi, putem realiza“.

— Ştii că poţi s-o comanzi aşa.

— Prefer s-o beau în stilul meu. E mai amuzant. Despre ce vorbeam?

Link aruncă pe masă un teanc de broşuri împăturite.

— E mare tam-tam cu petrecerea pe care o dă Savannah Snow după meciul cu Summerville.

— Distracţie plăcută!

I-am furat Lenei un cartof prăjit.

Link se strâmbă.

— Au, frate, mai întâi barabulele, iar acum asta? Cum poţi mânca porcăria asta? Miroase a păr murdar şi a ulei rânced. El adulmecă din nou. Şi un şobolan sau doi.

Lena lăsă punga să-i cadă din mână.

Am luat un alt cartof prăjit.

— Obişnuiai să mănânci porcăria asta tot timpul. Şi erai şi mult mai amuzant.

— Ei bine, am de gând să mă distrez. V-am făcut rost de invitaţii la petrecerea lui Savannah. Vom merge cu toţii.

Despături broşurile portocalii şi iată: patru invitaţii portocalii, toate tăiate în formă de cerc şi desenate astfel încât să arate ca nişte mingi de baschet.

Lena ridică una cu două degete, de parcă ar fi fost acoperită cu păr murdar şi ulei rânced.

— Biletul de aur. Presupun că asta înseamnă că suntem de gaşcă acum.

Link nu îi înţelese sarcasmul.

— Da, eu v-am făcut lipeala.

Ridley îşi sorbi băuturile. Golise ambele pahare.

— De fapt, eu am făcut-o.

— Poftim?

Mi s-a părut că nu auzisem bine.

— Savannah a invitat întreaga trupă, iar eu i-am zis că trebuie să-mi aduc şi prietenii. Pentru siguranţă sau ce-o fi, ştiţi voi. Ridley aşează paharele pe masă. Îmi puteţi mulţumi mai târziu. Sau acum.

— Ce-ai zis?

Lena se uită la verişoara ei ca la o nebună.

Ridley părea nedumerită.

— Că sunteţi prietenii mei?

Lena clătină din cap.

— Cealaltă parte.

— Siguranţă?

— Înainte de asta.

Rid căzu o clipă pe gânduri.

— Trupă?

— Asta.

Lena rosti cuvântul de parcă ar fi fost o înjurătură.

Trebuia să fie o glumă. M-am uitat la Link, care îmi evita privirea.

Ridley ridică din umeri.

— Mda, mă rog. Echipă. Tot uit cuvântul. Mie-mi plac fustele. Chestia asta este singurul mod prin care pot fi Sirenă, dacă tot sunt blocată în trupul ăsta de Muritor. Ea zâmbi fals. Haideţi, Pisicile Sălbatice!

Lena rămase fără cuvinte. Simţeam cum ferestrele restaurantului începeau să se zgâlţâie, ca şi când rafale de vânt s-ar fi izbit în ele. Ceea ce probabil se şi întâmpla.

Mi-am mototolit şerveţelul.

— Glumeşti? Ai trecut în tabăra lor acum?

— Poftim?

— A lui Savannah Snow şi a lui Emily Ashers – fetele care ne hărţuiau tot timpul în şcoală, izbucni Lena. Cele pe care noi le urâm.

— Nu văd de ce te ambalezi aşa.

— Oh, nu ştiu. Poate pentru că te-ai alăturat echipei care a înfiinţat un club care dorea exmatricularea mea din şcoală anul trecut. Echipa majoretelor-mortale a liceului Jackson, îţi aminteşti?

Ridley căscă.

— Mă rog. Spune-mi ceva ce are legătură cu mine.

M-am uitat cu colţul ochiului la ferestre. Se zgâlţâiau în continuare. O ramură se izbi de o fereastră, ca şi când ar fi fost aruncată de jos, ca o crenguţă. Eu am tras-o pe Lena de un cârlionţ.

Calmează-te, L.!

Sunt calmă.

Nu vrea să-ţi facă rău.

Nu. Pentru că nici nu observă, nici nu îi pasă.

M-am întors către Link, care îşi ţinea mâinile după cap, savurând reacţiile noastre.

— Ştiai despre asta?

Link râni.

— N-am ratat niciun antrenament. L-am făcut să îşi coboare privirea. Ei, hai! Arată foarte sexy în fustiţele alea. Arsuri de gradul trei, iubito.

Ridley zâmbi.

Eram sigur că Link îşi pierduse minţile.

— Ţi se pare o idee bună?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dacă o face fericită? Ştii vorba aia: ţine-ţi prietenii aproape şi hainele duşmanilor… Stai, cum era?

M-am uitat la Lena.

Trebuie să văd asta.

Ferestrele începură să se zgâlţâie şi mai tare.

*

În după-amiaza zilei următoare, ne-am dus să ne convingem singuri. Fata se mişca bine, trebuia să recunoaştem. Nu puteam nega acest lucru, chiar dacă Ridley purta fusta de majoretă cu un maiou de culoarea metalului în loc de uniforma standard auriu cu albastru.

— Mă întreb dacă se pricepe la asta pentru că a fost Sirenă.

O urmăream pe Ridley cum executa sărituri peste cap de-a lungul terenului de baschet.

— Mda. Mă întreb şi eu.

Lena nu părea prea convinsă.

— Crezi cumva că există vreo vrajă pentru majorete? Există un cuvânt în latină pentru majorete?

Lena o urmări pe Ridley executând încă o dată sărituri peste cap.

— Nu ştiu, dar voi afla.

Priveam din cea mai înaltă tribună şi, după primele zece

minute de antrenament, era evident ce se întâmpla de fapt. Adevăratul motiv pentru care Ridley se alăturase echipei. O înlocuia pe Savannah în toate privinţele. Rid era baza, ţinând echipa în timp ce aceasta construia o piramidă. Ea iniţia încurajările, inventându-le pe parcurs de câteva ori. Cel puţin aşa mi se părea mie. Restul fetelor din echipă se împleticeau în spatele ei, încercând să îi imite mişcările aparent dezordonate.

Când încuraja, strigătele ei erau atât de puternice, încât le distrăgea atenţia jucătorilor de pe teren. Sau o fi fost maioul metalic. „Să vă văd, *Wildcats!* Puteţi fi jucăriile mele! Jucaţi mingea şi aruncaţi-o sus! Ridley a venit la liceul Jackson.“

Băieţii izbucniră în râs, în afară de Link. Arăta de parcă ar fi vrut să arunce cu o minge de baschet în ea. Doar că cineva i-o luă înainte. Savannah sări de pe bancă, cu braţul în atelă, şi se duse glonţ la Ridley.

— Cred că încurajarea asta nu făcea parte din repertoriul lor.

Lena îşi luă capul în mâini.

— Cred că chestia asta dintre Ridley şi Savannah o să ducă la exmatricularea noastră din şcoală până la sfârşitul sezonului.

Amândoi ştiam ce se întâmpla atunci când te legai de femei ca doamna Snow. Ca să nu mai pomenim de Savannah Snow.

— Ei bine, trebuie să-i acordăm credit lui Ridley pentru un lucru. E octombrie, iar ea e tot la Jackson. A rezistat mai mult de trei zile.

— Aminteşte-mi să-i fac un tort când ajung acasă. Lena era enervată. Ultima oară când am fost împreună la şcoală, mi-am petrecut jumătate din timp făcându-i temele. Altminteri, ar fi convins fiecare băiat din şcoală să i le facă în locul ei. Aşa funcţionează ea.

Lena îşi aşează capul pe pieptul meu. Când ne-am unit degetele, am simţit un şoc. Deşi ştiam că voi simţi o arsură pe piele în câteva minute, merita. Voiam să îmi amintesc acea senzaţie – nu şocul, ci atingerea de dinaintea lui, felul

cum îi simţeam mâna într-a mea.

Nu credeam că va veni o vreme când voi fi nevoit să îmi amintesc. Când ea va fi oriunde altundeva, mai puţin în braţele mele. Până primăvara trecută, când ea mă părăsise, amintirile – unele prea dureroase pentru a le evoca, altele prea dureroase pentru a le uita – erau tot ce mai aveam. De ele mă agăţam.

Şezând lângă ea pe treptele din faţa casei mele.

Comunicând cu ea prin *Kelting* în timp ce eu stăteam întins pe patul meu, iar ea pe al ei.

Felul în care îşi răsucea medalionul de la gât atunci când era pierdută în gânduri, cum făcea acum, în timp ce urmărea meciul.

Acel „nimic neobişnuit“ dintre noi, care era incredibil şi extraordinar. Şi nu se datora faptului că ea era Caster, ci faptului că ea era Lena, iar eu o iubeam.

Prin urmare, o priveam în timp ce ea le urmărea pe Ridley şi pe Savannah. Până când zarva de pe teren se intensifică şi risipi tăcerea – nu era nevoie să auzi ce îşi spuneau ca să ştii ce se întâmpla.

— Ok, asta e o greşeală de începător. Lena îmi povestea ce se întâmplă când Savannah se apropie de Ridley. Ridley se zburlea ca o pisică vagaboandă. Vezi ce vreau să spun? Nu poţi să o ataci aşa pe Rid şi să crezi că nu vei fi zgâriată.

Lena se încordă. Îmi dădeam seama că nu ştia dacă să coboare sau nu pe teren, înainte ca situaţia să se agraveze.

Emory i-o luă înainte, ademenind-o pe Ridley spre tuşă. Savannah încercă să pară furioasă, însă era evident că răsuflă uşurată.

La fel şi Lena.

— Asta aproape că mă face să semăn cu Emory.

— Nu poţi rezolva toate problemele lui Ridley în locul ei.

— Nu o pot rezolva pe niciuna. Mi-am petrecut toată viaţa încercând să nu îi rezolv problemele lui Ridley.

Am înghiontit-o cu umărul.

— De asta sunt problemele lui Ridley.

Se relaxă şi se aşează pe bancă.

— De când ai devenit atât de Zen?

— Nu sunt Zen. Sau eram? Nu mă gândeam decât la mama şi la cuvintele înţelepte pe care mi se spusese dincolo de mormânt. Poate că începuse să-mi stăpânească mintea. M-a vizitat mama.

De îndată ce aceste cuvinte mi-au ieşit pe gură, am şi regretat.

Lena se ridică în picioare atât de repede, încât n-am apucat s-o trag în jos.

— Când? De ce nu mi-ai povestit? Ce ţi-a spus?

— Cu câteva nopţi în urmă. N-am avut chef să vorbesc despre asta.

Mai ales după ce o văzusem pe mama Lenei afundându-se şi mai adânc în întuneric într-o viziune pe care o avusesem tot în noaptea aceea. Însă era mai mult de-atât. Mă simţeam demoralizat – vorbeam în somn cu mătuşa mea inconştientă, uitam chestii atunci când mă trezeam –, apoi mai era acea povară grea a apocalipsei, care mă copleşea. Nu voiam să recunosc cât de grav era, nici Lenei, nici mie însumi.

Lena îşi întoarse atenţia la terenul de baschet. Se simţea jignită.

— Ai o grămadă de noutăţi azi.

Am vrut să-ţi spun, L., însă a fost prea copleşitor.

Ai fi putut să-mi spui pur şi simplu.

Încercam să înţeleg anumite lucruri. Bănuiesc că am fost supărat pe ea în tot acest timp, am învinovăţit-o pentru că a murit. Nu e o nebunie?

Ethan, gândeşte-te cum m-am comportat eu când am crezut că unchiul Macon a murit. Am luat-o razna.

N-a fost vina ta.

Nu spun că a fost. De ce crezi că ar trebui să fie mereu vina cuiva? Nu a fost vina mamei tale că a murit, însă o parte din tine încă o condamnă. Este firesc.

Şedeam unul lângă celălalt pe bancă fără să vorbim. Le priveam pe majorete scandând şi pe sportivi jucând baschet.

Ethan, de ce crezi că ne-am găsit unul pe celălalt în

visele noastre?

Nu ştiu.

Nu aşa se întâlnesc oamenii de obicei.

Bănuiesc că nu. Uneori mă întreb dacă nu mă aflu într-unul dintre acele vise când te afli în comă. Poate că zac în spitalul municipal chiar acum.

Mi-a venit să râd, însă mi-am amintit ceva.

Spitalul municipal.

A Optsprezecea Lună. Am întrebat-o pe mama despre ea.

Despre John Breed?

Am aprobat din cap.

Nu mi-a spus decât că răul are mai multe feţe şi că nu eram eu în măsură să judec.

Ah. Chestia legată de a judeca. Vezi? Este de acord cu mine. Am ştiut că mama ta m-ar fi plăcut.

Mai aveam o întrebare nebunească.

L, ai auzit vreodată de Roata Sorţii?

Nu. Ce e?

După spusele mamei, nu este un lucru. Este o persoană.

— Poftim?

O luasem prin surprindere, iar ea întrerupse comunicarea prin *Kelting.*

— Ciudat e faptul că aud mereu cuvintele astea: Roata Sorţii. Şi mătuşa Prue a pomenit de ea când am adormit în camera ei. Trebuie să aibă legătură cu a Optsprezecea Lună, altminteri nu cred că mama ar fi pomenit de ea.

Lena se ridică în picioare şi îmi întinse mâna.

— Haide!

M-am ridicat şi eu.

— Ce faci?

— O las pe Ridley să-şi rezolve singură problemele. Să plecăm!

— Unde plecăm?

— Să le rezolvăm pe ale tale.

9 octombrie

Ochiul Bun

Se pare că Lena credea că răspunsul la problemele noastre se afla la biblioteca din Gatlin, deoarece peste cinci minute ne aflam acolo. Clădirea era împrejmuită de lanţuri, lucru care o făcea să semene mai degrabă cu un şantier decât cu o bibliotecă. Jumătatea lipsă din acoperiş era acoperită cu prelate uriaşe albastre. Intrarea era flancată de covorul smuls de pe pardoseala de ciment şi distrus atât de apă, cât şi de foc. Am păşit pe scândurile arse şi am pătruns înăuntru.

Partea cealaltă a bibliotecii era izolată cu un material plastic care arsese. Nu voiam să ştiu cum arăta zona aceea. Aripa unde ne aflam noi avea un aer la fel de deprimant. Rafturile dispăruseră, fiind înlocuite de cutii cu cărţi care păreau sortate în grămezi.

Distruse. Parţial distruse. Recuperabile.

Doar dulapul cu fişe stătea acolo, neatins. Nu vom reuşi să scăpăm niciodată de chestia asta.

— Mătuşă Marian! Eşti aici?

Am trecut printre cutii, aşteptându-mă să o văd pe Marian plimbându-se de colo-colo în şosete, cu o carte deschisă în mâini.

În schimb, l-am văzut pe tata şezând pe o cutie în spatele dulapului cu fişe şi vorbind entuziasmat cu o femeie.

Era imposibil!

Lena se postă în faţa mea, astfel încât ei să nu observe că îmi venea să vărs.

— Doamna English! Ce căutaţi aici? Domnule Wate! Nu ştiam că o cunoaşteţi pe profesoara noastră.

Ea reuşi să şi zâmbească, de parcă întâlnirea noastră

aici ar fi fost o coincidenţă plăcută.

Eu mă holbam în continuare.

Ce naiba caută aici cu ea?

Dacă tata era nervos, nu lăsa să se vadă acest lucru. Părea entuziasmat – fericit chiar, ceea ce era şi mai rău.

— Ştiai că Lilian ştie la fel de multe despre istoria acestui district ca şi mama ta?

Lilian? Mama?

Doamna English îşi ridică ochii de la cărţile împrăştiate pe jos în jurul ei, iar privirile noastre se întâlniră. Pentru o secundă, mi se păru că pupilele ei erau doar o dungă, ca la ochii de pisică. Chiar şi în cazul ochiului de sticlă, care nu era adevărat.

Ai văzut, L.?

Ce să văd?

Însă nu mai era nimic de văzut – era doar profesoara noastră de engleză care clipea cu ochiul de sticlă în timp ce cu cel bun îl privea pe tatăl meu. Părul ei era o claie cenuşie care se asorta cu puloverul lălâi şi gri pe care îl purta peste rochia fără formă. Era cea mai severă profesoară din liceu dacă ignorai defectul pe care majoritatea oamenilor alegeau să îl exploateze – Ochiul de sticlă. Nu mi-am imaginat niciodată că ea exista în afara sălii de clasă. Însă iat-o, existenţa ei revărsându-se peste tatăl meu. Am simţit că mi se face rău.

Tatăl meu vorbea în continuare.

— Mă ajută să găsesc material pentru *A Optsprezecea Lună.* Cartea mea, ştii? Îşi întoarse atenţia către doamna English, zâmbind. Nu te mai bagă în seamă. Jumătate dintre studenţii mei ascultă muzică la ipod sau vorbesc la celulare. E ca şi când ar fi surzi.

Doamna English îl privi ciudat şi râse. Mi-am dat seama că nu o auzisem niciodată râzând. Râsul în sine nu era deranjant, ci faptul că doamna English râdea la glumele tatei. Era deranjant şi dezgustător.

— Nu ai dreptate în totalitate, Mitchell.

Mitchell?

Aşa îl cheamă, Ethan. Nu te panica!

— După spusele lui Lilian, a Optsprezecea Lună ar putea fi privită ca un puternic motiv istoric. Fazele lunii s-ar putea coordona cu…

— Mă bucur să vă văd, doamnă. Nu mai suportam să aud teoriile tatei despre a Optsprezecea Lună sau să văd cum le împărtăşeşte profesoarei mele de engleză. Am trecut pe lângă ei în drumul meu spre arhivă. Te aşteptăm la cină, tată! Amma găteşte friptură înăbuşită.

Habar nu aveam ce gătea Amma, însă friptura înăbuşită era preferata lui, iar eu voiam ca el să se întoarcă acasă până la ora cinei.

Voiam ca el să existe fără profesoara mea de engleză.

Probabil că ea a înţeles ceea ce nu înţelese tatăl meu, că voiam să o văd doar ca pe profesoara mea de engleză, deoarece, de îndată ce am dat să plec, Lilian English dispăru şi doamna English o înlocui.

— Ethan, nu uita că am nevoie de rezumatul eseului tău despre *Creuzetul!* Mâine să fie pe biroul meu până la sfârşitul orei, te rog! Şi dumneata, domnişoară Duchannes.

— Da, doamnă.

— Bănuiesc că ai făcut deja o schiţă?

Am dat afirmativ din cap, însă uitasem complet de eseu, darămite de schiţă. Engleza nu se afla pe lista mea de priorităţi în ultima vreme.

— Şi? Doamna English mă privea întrebătoare.

Ai de gând să mă ajuţi, L.?

Nu te uita la mine. Nu m-am gândit la asta.

Mersi.

Mă duc să mă ascund în vraiştea din secţiunea de referinţă până vor pleca ei.

Trădătoareo!

— Ethan?

Profesoara aştepta un răspuns.

Eu mă holbam la ea, iar tatăl meu se holba la mine. Toată lumea se uita la mine. Mă simţeam ca un peştişor auriu prins într-un acvariu.

Care era durata de viaţă a unui peştişor auriu? Fusese una dintre întrebările din emisiunea *Jeopardy!* pe care

Surorile o urmăriseră cu câteva seri în urmă. Încercam să gândesc.

— Peştişor de aur.

Nu ştiu de ce rostisem asta. În ultima vreme, scoteam pe gură cuvinte fără să mă gândesc.

— Ce-ai spus?

Doamna English părea nedumerită. Tata se scărpină în cap, încercând să îşi ascundă stânjeneala.

— Mă refeream la cum este să trăieşti într-un acvariu ca peştişor auriu, împreună cu un alt peştişor auriu. E complicat.

Doamna English nu păru impresionată.

— Luminează-mă, domnule Wate!

— Discernământ şi liberul arbitru. Cred că voi scrie despre discernământ. Cine are puterea de a decide ce este bun şi ce este rău, ştiţi? Păcatul şi toate celelalte. Adică, acesta vine de undeva de mai de sus sau vine de la oamenii împreună cu care trăieşti? Sau din oraşul natal?

Parcă aş fi vorbit în somn. Sau o fi fost mama?

— Şi? Cine are această putere, domnule Wate? Cine este judecătorul final?

— Nu ştiu. N-am scris încă eseul, doamnă. Însă nu cred că noi, peştişorii aurii, avem dreptul să ne judecăm unul pe celălalt. Uite ce-au păţit fetele acelea din *Creuzetul.*

— Cineva *din afara* comunităţii ar fi făcut o treabă mai bună?

Am simţit cum mă înfior, de parcă ar fi existat într-adevăr un răspuns corect sau greşit la această întrebare. La ora de engleză, nu existau răspunsuri corecte sau greşite atâta timp cât aveai argumente cu care să îţi susţii părerea. Mi se părea că nu mai vorbeam despre tema la engleză.

— Voi da răspunsul în eseul meu.

Am privit în altă parte. Mă simţeam ca un idiot. La oră, acesta ar fi fost un răspuns bun, însă acum, când stăteam în faţa ei, mi se părea a fi altceva.

— Vă deranjez? Eram salvat de Marian. Îmi pare rău, Mitchell, dar trebuie să închid biblioteca mai devreme azi.

Ce-a mai rămas din ea. Mă tem că trebuie să mă ocup de nişte chestiuni oficiale legate de bibliotecă.

Se uită la doamna English şi zâmbi.

— Vă rog să veniţi în altă zi! Cu puţin noroc, sperăm să ne revenim şi să deschidem până la vară. Ne place atunci când profesorii vin să se documenteze aici.

Doamna English începu să îşi adune hârtiile.

— Desigur.

Marian îi îndemnă să plece înainte ca tata să apuce să întrebe de ce nu plecam şi eu cu el. Ea întoarse pancarta şi încuie uşa, deşi nu mai rămăsese nimic de furat.

— Mulţumesc că m-ai salvat, mătuşă Marian!

Lena îşi îţi capul de după o stivă de cărţi.

— Au plecat?

Ţinea în mână o carte învelită într-una dintre eşarfele ei. Puteam zări doar titlul, acoperit parţial de materialul gri-strălucitor. *Marile speranţe.*

Cartea Sarafinei.

Ca şi cum nu se întâmplaseră destule în această după-amiază.

Marian îşi scoase batista şi îşi şterse lentilele ochelarilor.

— N-a fost chiar o salvare. Aştept să sosească nişte musafiri oficiali şi sunt aproape sigură că ar fi mai bine dacă voi doi aţi pleca înainte ca aceştia să vină.

— O secundă, să-mi iau geanta.

Lena dispăru după cutii, iar eu am urmat-o îndeaproape.

— Ce faci cu asta?

I-am smuls cartea din mână şi, în secunda în care am atins-o, rafturile rupte dispărură în întuneric…

Era târziu când îl întâlnise prima oară. Sarafine ştia că nu ar fi trebuit să se plimbe singură seara târziu. Muritorii nu reprezentau o ameninţare pentru ea, însă ştia că mai existau şi alte creaturi. Începuse să audă din nou vocile şi simţise nevoia să iasă din casă.

Când zări silueta în colţul străzii, inima începu să îi bubuie în piept. Însă când bărbatul se apropie,

Sarafine îşi dădu seama că acesta nu reprezenta o ameninţare. Barba lui lungă era albă, la fel şi părul. Purta un costum închis la culoare şi papion şi se rezema într-un baston negru.

El îi zâmbea, de parcă s-ar fi cunoscut.

— Bună seara, copilă! Te-am aşteptat.

— Poftim? Cred că mă confundaţi cu altcineva.

Ea zâmbi. O fi senil.

Bătrânul izbucni în râs.

— Nu poţi fi confundată. Recunosc un Cataclist atunci când văd unul.

Sarafine simţi cum îi pompează sângele rece prin vene.

El ştia.

Flăcările se aprinseră de-a lungul trotuarului, la doar câţiva metri depărtare de bastonul bătrânului. Sarafine închise ochii, încercând să îl controleze, însă nu reuşi.

Sarafine tremura.

— Ce vrei?

— Am venit să te ajut. Vezi tu, faci parte din familie. Poate ar trebui să mă prezint. Îi întinse mâna. Eu sunt Abraham Ravenwood.

Ea cunoştea acest nume. Îl văzuse în arborele genealogic al fraţilor ei vitregi.

— Hunting şi Macon spuneau că ai murit.

— Ţi se pare că aş fi mort? El zâmbi. Nu mi-a venit încă vremea. Te-am aşteptat pe tine.

— Pe mine? De ce?

Nici măcar familia ei nu mai voia să vorbească cu ea. Îi era greu să creadă că cineva o aşteptase.

— Încă nu înţelegi ce eşti, nu-i aşa? Auzi chemarea? Vocile? El privi în flăcări. Observ că ţi-ai descoperit deja harul.

— Nu e un har, e un blestem.

El îşi întoarse repede capul către ea, iar Sarafine îi văzu ochii negri.

— Cine ţi-a spus asta? Casterii, bănuiesc. El clătină

din cap. Nu mă mir㠄. Casterii sunt mincinoşi, nu foarte diferiţi de Muritori. Însă nu este şi cazul tău. Un Cataclist este cel mai puternic Caster din lumea noastră, născut din Focul Întunericului. Din punctul meu de vedere, este mult prea puternic ca să poată fi considerat Caster.

Era oare posibil? Să fie înzestrată cu cel mai puternic har din lumea Casterilor? O parte din ea îşi dorea cu ardoare să fie adevărat – să fie specială în loc să fie alungată. Partea din ea care îşi dorea să cedeze impulsurilor.

Să ardă totul în drumul ei.

Să îi facă să plătească pe toţi aceia care o făcuseră să sufere.

Nu!

Alungă aceste gânduri. John. Se concentră asupra lui John şi a ochilor lui frumoşi, verzi.

Sarafine tremura.

— Nu vreau să fiu Întunecată.

— E cam târziu pentru asta. Nu te poţi împotrivi naturii tale. Abraham râse; era un râs sinistru. Şi-acum, să-ţi vedem ochişorii aurii!

Abraham avusese dreptate. Sarafine nu se putea împotrivi naturii ei şi nici nu o putea ascunde. Nu avea de ales. Avea două suflete care se luptau în acelaşi trup. Binele şi răul. Lumina şi Întunericul.

John era singurul lucru care o trăgea spre Lumină. Îl iubea, deşi, uneori, simţea acea iubire ca pe o amintire îndepărtată pe care o putea vedea, dar nu o putea atinge.

Cu toate acestea, încerca să o atingă.

Reuşea să vadă cel mai bine această amintire atunci când stăteau întinşi în pat, îmbrăţişaţi.

— Ştii cât de mult te iubesc? îi şopti John, cu buzele lipite de urechea ei.

Sarafine se lipi de el, ca şi când căldura lui s-ar fi putut îmbiba în pielea ei rece şi ar fi putut-o transforma din interior.

— Cât de mult?

— Mai mult decât orice şi decât oricine. Mai mult decât mă iubesc pe mine.

— Şi eu simt la fel.

Mincinoaso! Auzea vocea şi acum.

John se aplecă până când frunţile lor se lipiră.

— Nu voi mai simţi asta niciodată pentru nimeni. Tu eşti aleasa. Vocea lui era joasă şi aspră. Ai deja optsprezece ani. Căsătoreşte-te cu mine!

Sarafinei îi răsună în cap o altă voce. O voce care îi pătrundea noaptea în gânduri şi în vise. Era a lui Abraham. „Crezi că îl iubeşti, dar nu este aşa. Nu poţi iubi pe cineva care nu ştie cine eşti. Tu nu eşti Caster; eşti una de-a noastră.“

— Izabel?

John o privea insistent, căutând-o în ochii ei pe fata de care se îndrăgostise. O fată care se mistuia încetul cu încetul.

Cât mai rămăsese din ea?

— Da. Sarafine îşi aşează braţele în jurul gâtului lui, încercând să se agaţe din nou de el. Mă voi căsători cu tine.

*

Lena deschise ochii. Stătea întinsă lângă mine pe pardoseala murdară din beton, iar vârfurile tenişilor noştri aproape că se atingeau.

— Dumnezeule, Ethan! Totul a început atunci când ea l-a cunoscut pe Abraham.

— Mama ta trecuse deja de partea Întunericului.

— N-ai de unde să ştii asta. Poate că ar fi putut lupta împotriva firii ei, ca unchiul Macon.

Ştiam cât de mult îşi dorea Lena să creadă că mama ei avea ceva bun în ea. Că nu era menită să devină monstrul ucigaş pe care îl cunoşteam amândoi.

Poate.

Ne-am ridicat de jos când Marian apăru de după colţ.

— Se face târziu. Oricât de mult mi-a lipsit să vă văd

trândăvind întinşi pe jos, trebuie să vă rog să plecaţi. Mi-e teamă că nu va fi o chestiune prea plăcută.

— Ce vrei să spui?

— Consiliul îmi va face o vizită.

— Consiliul?

Nu eram sigur la care consiliu se referea.

— Consiliul Păstrătorilor.

Lena încuviinţă din cap şi zâmbi compătimitor.

— Mi-a spus unchiul Macon. Te putem ajuta cu ceva? Să scriem scrisori sau să semnăm o petiţie? Să împărţim pliante?

Marian zâmbi. Arăta obosită.

— Nu. Îşi fac doar datoria.

— Şi care ar fi aceea?

— Să se asigure că noi, ceilalţi, respectăm regulile. Presupun că a sosit momentul admonestării. Sunt pregătită să îmi asum responsabilitatea pentru faptele mele. Şi nimic mai mult. „Responsabilitatea este preţul măreţiei.“ Ea îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Hm, Platon? mi-am dat eu cu presupusul.

— Winston Churchill. Ea oftă. Atât pot cere ei de la mine, atât pot cere şi eu. Acum e timpul să plecaţi.

Acum că doamna English şi tata plecaseră, am observat că Marian purta nişte haine care nu erau stilul ei. În locul unei rochii viu colorate, purta o robă neagră peste o rochie neagră. De parcă ar fi mers la înmormântare, ultimul loc unde aş fi lăsat-o pe Marian să meargă fără mine.

— Nu plecăm nicăieri.

Ea clătină din cap.

— Doar acasă.

— Nu.

— Ethan, nu cred că este o idee bună.

— Când Lena şi cu mine ne-am aflat în faţa plutonului de execuţie, tu te-ai pus în bătaia puştii – tu şi cu Macon. Nici nu mă gândesc să plec de aici.

Lena se aşează pe unul dintre puţinele scaune rămase intacte, instalându-se confortabil.

— Nici eu.

— Sunteţi foarte amabili, amândoi. Însă nu vreau să vă amestecaţi în treaba asta. Cred că e mai bine pentru toată lumea.

— N-ai observat că atunci când cineva spune asta, nu e bine pentru nimeni, mai ales pentru persoana care face această afirmaţie?

M-am uitat la Lena.

Du-te după Macon! Eu rămân aici cu Marian. Nu vreau să treacă singură prin asta.

Lena era deja la uşă, încuietoarea deschizându-se singură, înainte ca Marian să apuce să spună ceva.

S-a făcut!

Mi-am aşezat braţul pe după umerii lui Marian şi am strâns-o.

— Nu este acesta unul dintre acele momente în care ar trebui să scoatem o carte care să ne spună ca prin minune că totul va fi în regulă?

Ea râse şi, pentru o secundă, mi s-a părut că o văd pe Marian cea de altădată, pe acea Marian care nu era judecată pentru nişte lucruri de care nu era vinovată, care nu îşi făcea griji pentru lucruri care nu depindeau de ea.

— Nu-mi amintesc să fi descoperit în ultima vreme cărţi în care să scrie aşa ceva.

— Mda. Să ne ţinem departe de poeţi. Gata cu Edgar Allan Poe pe ziua de azi.

Ea zâmbi.

— Poeţii nu sunt chiar atât de răi. Îl avem întotdeauna pe Platon, de exemplu. Ea mă bătu uşor pe braţ. Curajul e un soi de izbăvire, Ethan. Ea scotoci într-o cutie şi scoase la iveală o carte înnegrită. Vei fi bucuros să afli că Platon a supravieţuit marelui incendiu de la biblioteca municipală din Gatlin.

Deşi lucrurile se înrăutăţeau, era pentru prima oară de săptămâni bune când mă simţeam mai bine.

9 octombrie

Reglare de conturi

Şedeam în arhivă, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Încăperea rămăsese relativ neatinsă, ceea ce era un miracol. Arhiva fusese îmbibată cu apă, nu arsă, graţie sistemului automat de stingere a incendiilor din tavan. Noi trei aşteptam la masa lungă din mijlocul încăperii, bând ceai dintr-un termos.

Eu amestecam absent într-al meu.

— Consiliul nu ar trebui să te viziteze în *Lunae Libri?*

Marian clătină din cap.

— Nici nu cred că mă mai vor acolo. Acesta este singurul loc unde au fost de acord să vorbească cu mine.

— Îmi pare rău, zise Lena.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Sper doar…

Pocnetul zdravăn al fulgerului umplu încăperea, urmat de bubuitul tunetului, iar apoi de fasciculele de lumină orbitoare. Nu era sunetul Teleportării, ci altceva nou. Cartea apăru prima.

Cronicile Casterilor.

Acesta era titlul scris pe copertă. Ateriză pe masă, între noi. Cartea era atât de groasă, încât masa scârţâi sub greutatea ei.

— Ce-i asta? am întrebat.

Marian îşi duse degetul la buze.

— Sst.

Trei siluete învelite în mantii îşi făcură apariţia, una după cealaltă. Prima siluetă, un bărbat înalt, ras pe cap, îşi ridică mâna. Tunetul şi fulgerul încetară brusc. A doua siluetă, o femeie, îşi aruncă gluga pe umeri, lăsând să se vadă o albeaţă nefirească şi copleşitoare: păr alb, piele albă şi irişi atât de albi, încât părea imaterială. Ultima

siluetă, un bărbat de mărimea unui fundaş, îşi făcu apariţia între masă şi vechiul birou al mamei, deranjându-i hârtiile şi cărţile. Acesta ţinea în mână o clepsidră mare din alamă. Clepsidra era însă goală. Nu exista nici măcar un grăunte de nisip înăuntru.

Singurul lucru pe care cei trei îl aveau în comun erau veşmintele. Fiecare dintre ei purta o robă neagră, grea, cu glugă şi câte o pereche ciudată de ochelari, de parcă ar fi fost un soi de uniformă.

Am privit mai atent ochelarii. Păreau a fi făcuţi din aur, argint şi bronz, metale îmbinate într-o împletitură groasă. Sticla lentilelor era faţetată, asemenea diamantului din inelul de logodnă al mamei. Mă întrebam cum puteau vedea prin ei.

— *Salve,* Marian din *Lunae Libri,* Păstrătoarea Lumii, a Adevărului şi a Lumii fără de Sfârşit!

M-au trecut fiorii când i-am auzit vorbind la unison, de parcă ar fi fost o singură persoană. Lena mă apucă de mână.

Marian păşi în faţă.

— Slave, Mare Consiliu al Păstrătorilor, Consiliu al Înţelepţilor, al Celor Cunoscute şi a Celor Care Nu Pot Fi Ştiute!

— Ştii care este scopul vizitei noastre aici?

— Da.

— Mai ai ceva de spus în afara celor pe care le ştim deja?

Marian clătină din cap.

— Nu am.

— Recunoşti că ai acţionat în cadrul Ordinii Lucrurilor şi că ai încălcat jurământul sfânt?

— I-am permis unei persoane care se afla în grija mea să facă acest lucru, da.

Voiam să dau explicaţii însă din cauza sunetului răsunător al vocilor care vorbeau în cor şi al ochilor albi ai femeii, abia dacă reuşeam să respir.

— Unde este acea persoană?

Marian îşi strânse mai tare roba în jurul trupului.

— Nu este aici. I-am spus să plece.

— De ce?

— Ca să o feresc de rău, răspunse Marian.

— De noi.

Rostiră aceste cuvinte fără nici cea mai mică urmă de emoţie.

— Da.

— Eşti înţeleaptă, Marian din *Lunae Libri.*

Marian nu părea prea înţeleaptă în acel moment. Părea îngrozită.

— Am citit despre *Cronicile Casterilor* – poveştile şi informaţiile despre Casteri pe care le păstraţi. Şi ştiu ce le-aţi făcut Muritorilor şi Casterilor care au greşit, aşa cum a greşit şi ea.

Ei o analizară pe Marian ca şi când ar fi fost o insectă la microscop.

— Ţii la persoana asta? Cea care nu va mai fi Păstrătoare? O copilă?

— Da. Îmi este ca o fiică. Nu sunteţi în măsură să o judecaţi.

Vocile se intensificară.

— Nu ne vorbeşti tu despre puterile noastre! Noi îţi vorbim despre ale tale.

Apoi am auzit o altă voce, una pe care o mai auzisem de nenumărate ori atunci când mă simţeam tot atât de neajutorat.

— Domnilor, doamnă, nu aşa ne adresăm doamnelor de prestigiu din Sud. Macon stătea în spatele nostru, cu Boo Radley la picioarele lui. Mă văd nevoit să vă rog să arătaţi mai mult respect faţă de doamna doctor Ashcroft. Este o Păstrătoare *îndrăgită* a acestei comunităţi. Îndrăgită de mulţi dintre cei puternici, atât din lumea Casterilor, cât şi din cea a Incubuşilor.

Macon era îmbrăcat impecabil. Eram aproape convins că avea acelaşi costum pe care îl purtase la întrunirea Comisiei Disciplinare, atunci când îşi făcuse apariţia ca să o salveze pe Lena de doamna Lincoln şi de gloata care voia să o linşeze.

Leah Ravenwood se materializă lângă el, în haina ei neagră, ţinând în mână toiagul. Bade, puma ei, mârâi, plimbându-se încoace şi-ncolo prin faţa ei.

— Fratele meu spune adevărul. Familia noastră îl sprijină atât pe el, cât şi pe Păstrătoare. Ar fi trebuit să ştiţi asta înainte să alegeţi această direcţie. Ea nu este singură.

Marian se uită recunoscătoare la Macon şi la Leah.

Cineva se opri în prag, în spatele lui Leah.

— Dacă este cineva de vină, atunci sunt eu. Liv trecu pe lângă Leah şi pe lângă Macon. Nu sunt eu cea pe care aţi venit să o pedepsiţi? Sunt aici. Daţi-i drumul!

Membrii Consiliului o priviră cu solemnitate.

— Incubusul şi Succubusul nu prezintă interes pentru noi.

— Ţin locul familiei mele, spuse Liv. Nu am pe nimeni în afară de doamna doctor Ashcroft.

— Eşti curajoasă, copilă!

Liv nu se clinti şi nici nu dădu drumul mâinii lui Marian.

— Mulţumesc.

— Şi nesăbuită.

— Mi s-a mai spus. Destul de des, ca să fiu sinceră.

Liv îi privea ca şi când nu s-ar fi temut deloc de ei, ceea ce ştiam că era imposibil. Însă vocea ei nu era deloc tremurătoare. Era ca şi când se simţea uşurată că acest moment sosise în sfârşit şi nu mai trebuia să se teamă de el.

Membrii Consiliului nu terminaseră cu ea.

— Ţi-a fost acordată o încredere sacră, iar tu ai ales să o încalci.

— Am ales să ajut un prieten. Am ales să salvez o viaţă. Aş face-o din nou, răspunse Liv.

— Nu erai în măsură să iei astfel de decizii.

— Îmi asum consecinţele faptelor mele. După cum am zis, aş face-o din nou dacă aş fi nevoită. Sunt lucruri pe care le faci pentru persoanele pe care le iubeşti.

— Iubirea nu prezintă interes pentru noi, răspunseră vocile în cor.

— „E nevoie doar de dragoste.“

Liv le cita membrilor Consiliului Păstrătorilor din Beatles. Dacă tot avea să cadă, măcar s-o facă într-o manieră elegantă.

— Înţelegi ce spui?

Liv dădu afirmativ din cap.

— Da.

Membrii Consiliului îşi plimbară privirile prin încăpere, de la Liv şi Marian, la Macon şi Leah.

Când fulgeră, încăperea fu inundată de un val de căldură şi energie. Din *Cronicile Casterilor* radia lumina.

Bărbatul cel înalt se adresă celorlalţi doi, iar vocea deveni mai gravă, acum că nu mai vorbeau în cor.

— Vom transmite Păstrătorilor cele spuse aici. Există anumite consecinţe, iar acestea trebuie suportate.

Macon făcu o plecăciune.

— Vă doresc călătorie plăcută. Să ne faceţi o vizită dacă veţi mai trece prin frumosul nostru oraş. Sper că veţi putea zăbovi mai mult timp data viitoare ca să gustaţi faimoasa noastră plăcintă cu lapte bătut.

Femeia cu ochii albi îşi scoase ochelarii şi privi în direcţia lui Macon. Însă era imposibil să îţi dai seama la ce se uita de fapt, deoarece nu îşi mişca deloc ochii.

Când fulgeră din nou, aceştia se făcură nevăzuţi.

Tunetul bubui în timp ce cartea mai rămase pe masă preţ de o secundă. Apoi dispăru şi aceasta, urmând siluetele negre în lumină.

— La naiba!

Liv se prăbuşi în braţele lui Marian.

Eu am rămas încremenit locului.

Parcă fusesem în iad.

*

Mulţumit că Păstrătorii plecaseră, Macon se apropie de uşă.

— Marian, regret că trebuie să te las, dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verific. Sau, mai degrabă, să le caut.

Liv îl urmă, înţelegând aluzia.

Însă Macon nu se uita la Liv.

— Lena, mi-ar plăcea să mă însoţeşti dacă nu te superi.

— Poftim?

Lena părea nedumerită.

Dar nu la fel de nedumerită ca Liv, care îşi lua deja carneţelul.

— Vă pot ajuta, ştiu unde se află toate cărţile…

— Nu e nevoie, Olivia. Informaţia pe care o caut eu nu se află în cărţile pe care le-ai citit. Consiliul Păstrătorilor nu le permite celorlalţi Păstrători accesul la informaţiile privind originile Consiliului. Aceste informaţii sunt păstrate de către Casteri.

El îi făcu un semn din cap Lenei, care îşi îndesa deja lucrurile în geantă.

— Fireşte. Da. Liv părea ofensată. Îmi imaginez.

Macon se opri lângă uşă.

— Leah, te superi dacă o laşi pe Bade? Cred că Marian s-ar bucura dacă i-ar ţine companie în seara aceasta.

Ceea ce însemna că nu voia să o lase singură pe Marian, fără o gardă de corp de nouăzeci de kilograme prin preajmă.

Leah scărpină capul felinei uriaşe.

— Deloc. Oricum trebuie să mă întorc la spitalul municipal, iar acolo nu prea este agreată prezenţa animalelor.

Bade înconjură masa unde şedeam, găsindu-şi într-un final un loc lângă Marian.

Lena se uită la mine, iar eu mi-am dat seama că nu voia să mă lase singur cu Liv şi cu Marian, însă nu voia nici să îl dezamăgească pe Macon. Mai ales că îi cerea ei ajutorul, nu lui Liv.

Du-te, L.! E în regulă. Nu mă supăr.

Răspunsul ei fu un sărut în văzul tuturor şi o privire plină de înţeles aruncată lui Liv. Apoi plecară.

După ce plecară cei doi, am rămas în arhivă cu Liv şi cu Marian, prelungind momentul cât am putut de mult. Nici nu îmi mai aminteam ultima oară când rămăseserăm

singuri doar noi trei. Îmi era dor. Liv şi Marian vorbind în citate, iar eu dând mereu răspunsurile greşite.

Într-un final, Liv se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Nu vreau să aveţi şi alte probleme din cauza mea.

Marian se holba în ceaşca goală de ceai.

— Olivia, nu crezi că te-aş fi putut opri dacă aş fi vrut?

Liv arăta de parcă nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Nici măcar n-ai fost acolo când l-am ajutat pe Ethan să îl elibereze pe Macon din Arcul de Lumină.

— Am fost acolo atunci când ai coborât în Tuneluri împreună cu Ethan şi cu Link. Te-aş fi putut opri atunci. Marian inspiră încet. Cândva, am avut o prietenă. Şi dacă aş putea da timpul înapoi, dacă aş fi putut face ceva să o salvez, aş fi făcut-o. Acum ea nu mai este şi nu o mai pot aduce înapoi.

I-am strâns mâna lui Marian.

— Îmi pare rău, spuse Liv. Îmi pare rău că ţi-am creat atâtea probleme. Mi-aş dori să îi pot convinge să te lase în pace.

— Nu poţi. Nimeni nu poate. Uneori, se întâmplă să faci ceea ce trebuie şi să rămână totuşi lucruri de reparat. Cineva trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru asta.

Liv se holba la o cutie murdară, care zăcea pe jos.

— Eu ar trebui să fiu aceea.

— Nu sunt de acord. Aceasta este şansa mea să ajut o altă prietenă, una pe care o iubesc foarte mult. Marian zâmbi şi se întinse să îi ia mâna lui Liv. Oraşul acesta are nevoie de o bibliotecară, fie ea Păstrătoare sau nu.

Liv o îmbrăţişă pe Marian ca şi când nu ar fi vrut să îi mai dea drumul. Marian o strânse pentru ultima oară pe Liv, apoi se uită la mine.

— EW, ţi-aş fi recunoscătoare dacă o vei însoţi pe Liv până la Ravenwood. Mi-e teamă să nu ajungă pe contrasens dacă îi dau maşina mea.

Am îmbrăţişat-o pe Marian şi i-am şoptit la ureche.

— Ai grijă de tine!

— Întotdeauna am.

*

Ca să ajungem într-o parte sau alta a oraşului Gatlin, eram nevoiţi să facem multe ocolişuri. Prin urmare, cinci minute mai târziu, treceam cu maşina pe lângă casa mea, cu Liv pe scaunul din dreapta, ca şi când am fi distribuit cărţi de la bibliotecă sau ne-am fi oprit la „Dar-ee Keen“. Ca şi când ar fi fost vara trecută.

Însă maroul copleşitor care acoperea totul, precum şi bâzâitul a mii de lăcuste mă readuceau în prezent.

— Aproape că simt miros de plăcintă de aici, zise Liv, uitându-se înspre casa mea cu nostalgie.

Am aruncat o privire scurtă către fereastra deschisă.

— Amma n-a mai făcut de mult plăcintă, probabil miroase a pui prăjit cu nuci *pecan.*

Liv gemu.

— Habar nu ai cum e să trăieşti în Tuneluri, mai ales când Bucătăria nu este în apele ei. De câteva săptămâni, mă hrănesc numai cu HobNobs. Dacă nu voi primi un alt pachet în curând, am încurcat-o.

— Ştii, există aici un magazin care se numeşte „Stop & Steal“, am spus.

— Ştiu. Dar mai există şi puiul prăjit gătit de Amma.

Am ştiut de la început unde bătea, iar când a rostit aceste cuvinte îndreptam deja maşina înspre trotuar.

— Haide! Pun pariu pe zece parai că a făcut şi biscuiţi.

— M-ai convins deja când ai spus „prăjit“.

Amma îi dădu lui Liv toate copanele, semn că încă o compătimea după cele întâmplate vara trecută. Din fericire, Surorile dormeau. Nu aveam chef să răspund la întrebări despre motivul pentru care adusesem în casă o fată, alta decât Lena.

Liv înfuleca mai repede decât Link în copilărie. Până am început eu a treia bucată de carne, ea se afla deja la a doua porţie.

— Locul doi? Eu spusesem asta, însă am văzut expresia de pe faţa Ammei când am rostit aceste cuvinte. După

standardele din Gatlin, aceste două cuvinte erau o blasfemie. Ce e mai bun?

— Bucata de carne pe care urmează să o mănânc. Şi, posibil, bucata de carne următoare.

Ea întinse farfuria goală.

Am văzut-o pe Amma zâmbind în sinea ei când adăugă ulei Wesson în oala de douăzeci de litri.

— Aşteaptă până vei gusta o porţie direct din friteuză! Nu ai mai gustat aşa ceva, nu-i aşa, Olivia?

— Nu, doamnă. Nu am mai mâncat mâncare gătită de la a Şaptesprezecea Lună.

Iată-l din nou. Acel nor bine cunoscut care se aşează iarăşi peste bucătărie. Mi-am dat farfuria la o parte. Pielea crocantă mă făcea să mă înec.

Amma şterse „Ameninţarea cu un Ochi“ cu un prosop de vase.

— Ethan Lawson Wate! Du-te şi adu-i prietenei noastre una dintre cele mai bune dulceţuri ale mele! În cămară. Raftul de sus.

— Da, doamnă.

Amma strigă în urma mea, înainte să ajung în hol.

— Fără borcanul cu felii de pepene verde murat. Pe acela îl ţin pentru mama lui Wesley. A ieşit cam acru anul acesta.

Uşa de la subsol era vizavi de camera Ammei. Scările de lemn erau brăzdate de urme negre, asemenea unei bezele arse, de pe vremea când eu şi cu Link aşezaserăm o oală fierbinte pe scări în încercarea de a găti singuri desert cu orez expandat. Deoarece fusese cât pe ce să facem o gaură într-una dintre trepte, Amma se uitase urât la mine zile în şir. De fiecare dată când coboram scările, călcam pe urma respectivă.

Atunci când coborai în subsolul unei case din Gatlin, sentimentul nu era foarte diferit de cel pe care îl aveai atunci când treceai printr-o Uşă Caster. Deşi subsolul casei noastre nu semăna cu Tunelurile, întotdeauna îl vedeam ca pe o lume subterană misterioasă. În oraşul nostru, cele mai mari secrete erau păstrate sub paturi şi în subsoluri.

Comoara putea fi o grămadă de reviste vechi ascunse în camera tehnică sau provizii de fursecuri pentru o săptămână, ascunse în frigiderul industrial al Ammei. Oricare variantă ar fi fost, ieşeai din subsol fie cu braţele pline, fie cu stomacul plin.

La baza scărilor, se afla un cadran îngust. Nu exista nicio uşă, doar o aţă care atârna de partea cealaltă a cadranului. Am tras de aţă cum o făcusem de nenumărate ori în trecut şi am dat cu ochii de colecţia valoroasă a Ammei. Fiecare casă de pe aici avea o cămară, iar aceasta era una dintre cele mai bogate cămări din cele trei districte. Borcanele cu capac ale Ammei conţineau orice, de la felii de pepene verde murat şi cele mai subţiri păstăi de fasole verde până la cele mai rotunde cepe şi gogonele. Ca să nu mai pomenim de umpluturi pentru tarte şi dulceţuri: piersici, prune, rubarbă, mere, cireşe. Erau atât de multe rafturi, încât începeau să te doară dinţii doar uitându-te la ele.

Mi-am trecut degetele peste rândul de sus, unde Amma îşi ţinea toate premiile, reţetele secrete şi borcanele pentru musafiri. Totul era porţionat, ca şi când am fi fost în armată, iar borcanele acestea erau pline cu penicilină sau muniţie, sau poate mine de teren, pentru că trebuia să le ţii în mână cu grijă.

— Ce privelişte!

Liv stătea în prag, în spatele meu.

— Sunt surprins că Amma te-a lăsat să cobori aici. Acestea sunt proviziile ei secrete.

Luă un borcan şi se uită la el.

— E atât de lucios.

— Gelatina trebuie să strălucească, iar fructele să nu plutească. Murăturile trebuie tăiate la aceeaşi dimensiune, morcovii trebuie să fie frumoşi şi rotunzi, tehnica de clădire, impecabilă.

— Ce anume?

— Modul în care le aşezi în borcane, vezi?

— Desigur. Liv zâmbi. Ce ar zice Amma dacă ar şti că îi divulgi secretele din bucătărie?

Dacă le ştia cineva, eu eram acela. Îi ţinusem companie Ammei în bucătărie de când mă ştiam, arzându-mă la degete cu chestii pe care nu ar fi trebuit să le ating, vârând pe ascuns pietricele şi surcele şi tot soiul de lucruri în oalele cu dulceaţă.

— Lichidul trebuie să acopere tot conţinutul.

— Bulele sunt bune sau rele?

Eu am râs.

— N-o să vezi nicio bulă în borcanele Ammei.

Ea arătă înspre raftul de jos. Acolo se afla un borcan atât de plin de bule, încât ai fi crezut că Amma încercase să îl umple cu bule, nu cu cireşe. Am îngenuncheat în faţa raftului şi l-am scos de acolo. Era un borcan cu capac vechi, acoperit cu pânză de păianjen. Nu îl mai observasem până atunci.

— Nu poate fi al Ammei. Am întors borcanul în mâini. „DIN BUCĂTĂRIA LUI PRUDENCE STATHAM.“ Am clătinat din cap. Este al mătuşii Prue. Cred că e mai nebună decât credeam.

Nimeni nu îi oferea Ammei ceva care provenea din altă bucătărie. Nu şi dacă voiau să le fie bine.

Când am aşezat borcanul la loc, am observat o bucată de frânghie murdară, atârnând în spatele raftului de jos.

— Stai. Ce-i asta?

Când am tras de frânghie, rafturile începură să scârţâie, ca şi când ar fi fost pe punctul de a cădea. Am pipăit cu degetele până când am dat de locul unde frânghia se întâlnea cu peretele. Am tras din nou de ea, iar lemnul a început să cedeze.

— Există ceva în spate.

— Ai grijă, Ethan!

Rafturile se deschiseră încet în faţă, lăsând să se vadă un al doilea spaţiu. În spatele cămării se afla o încăpere secretă, cu pereţi de cărămidă brută şi pardoseală murdară. Încăperea dădea într-un tunel întunecat. Am pătruns înăuntru.

— E unul dintre Tuneluri?

Liv privi în întuneric, în urma mea.

— Cred că e un tunel din lumea Muritorilor.

I-am aruncat o privire lui Liv din întunericul tunelului. Camera o făcea să pară mică. Era în siguranţă acolo, înconjurată de curcubeiele Ammei captate într-un borcan.

Mi-am dat seama unde stăteam.

— Am văzut poze cu astfel de încăperi secrete şi tuneluri. Sclavii fugari le foloseau ca să evadeze din case noaptea, fără a fi văzuţi.

— Vrei să spui că…?

Am dat afirmativ din cap.

— Ethan Carter Wate sau altcineva din familia sa făcea parte din reţeaua „Underground Railroad“[7].

[7] Reţea informală de rute secrete şi adăposturi folosite de sclavii din Statele Unite în secolul XIX pentru a fugi în statele libere sau în Canada cu ajutorul aboliţioniştilor. (n.tr.)

9 octombrie

Temporis Porta

— Cine este Ethan Carter Wate, mai exact? întrebă Liv.

— Străunchiul meu. A luptat în Războiul Civil, apoi a dezertat pentru că nu credea că lupta pentru o cauză dreaptă.

— Mi-amintesc acum. Dr. Ashcroft mi-a spus povestea lui Ethan şi a Genevievei şi a medalionului.

Preţ de o clipă, m-am simţit vinovat că Liv se afla aici în locul Lenei. Ethan şi Genevieve reprezentau mai mult decât o poveste pentru mine şi Lena. Ea ar fi simţit importanţa acestui moment.

Liv îşi trecu degetele de-a lungul peretelui.

— Crezi că tunelul acesta face parte din „Underground Railroad“?

— Ai fi surprinsă să afli câte case vechi din Sud au o astfel de începere.

— Dacă este adevărat, atunci unde duce tunelul acesta?

Venise lângă mine. Am luat felinarul vechi din cuiul bătut în perete, între cărămizile fărâmicioase. Când am învârtit cheia, felinarul se umplu de lumină.

— Cum e posibil să mai aibă petrol? Chestia asta cred că este veche de 150 de ani.

De un zid era rezemată o bancă şubredă de lemn. Sub ea, erau aranjate cu grijă o ploscă militară, un soi de sac din pânză şi o pătură de lână. Acestea erau acoperite cu un strat subţire de praf.

— Haide să vedem unde duce!

Am ţinut felinarul în faţa mea. Nu vedeam decât tunelul care şerpuia şi, din când în când, câte o porţiune cu cărămidă zidită în pământ.

— Ce ţi-e şi cu Călăuzele astea. Cred că pot să meargă

oriunde poftesc.

Ea îşi ridică mâna şi atinse tavanul de deasupra capetelor noastre. Praful maro începu să curgă, iar ea îşi feri capul, tuşind.

— Ţi-e frică?

Am înghiontit-o cu umărul.

Liv se lăsă pe spate şi trase de sfoara răsucită. Uşa falsă se închise în spatele nostru cu o bufnitură puternică, apoi se făcu întuneric.

— Dar ţie?

Tunelul se termina cu o înfundătură. Nu aş fi văzut trapa de deasupra capetelor noastre dacă Liv nu ar fi observat o fâşie de lumină care venea de sus. Uşa nu mai fusese deschisă de mult, deoarece atunci când a împins-o ca să ieşim, în tunel şi peste noi se revărsară lopeţi de pământ.

— Unde suntem? Vezi ceva? strigă Liv de jos.

Deşi abia am reuşit să îmi proptesc piciorul în peretele de pământ, am reuşit cumva să ies la suprafaţă.

— Suntem într-un câmp de partea cealaltă a Rutei 9. Văd casa mea de aici. Cred că acest câmp a aparţinut familiei mele înainte să se construiască şoseaua.

— Prin urmare, domeniul Wate trebuie să fi fost un adăpost. Le-ar fi fost destul de uşor să fure mâncare din cămară folosind tunelul.

Deşi se uita la mine, mi-am dat seama că Liv era cu gândul departe.

— Apoi noaptea, când erai în siguranţă, ajungeai aici. Am coborât din nou în tunel, trăgând trapa după mine. Mă întreb dacă Ethan Carter Wate ştia. Dacă era implicat.

După ce îmi apăruse în viziuni, simţeam că ar fi fost în stare să acă asta.

— Mă întreb dacă Genevieve ştia, zise Liv.

— Cât de multe ştii despre Genevieve?

— Am citit dosarele.

Fireşte că le citise.

— Poate au făcut-o împreună.

— Poate a avut legătură cu chestia aia.

Liv privea dincolo de mine.

— Cu ce?

Ea arătă cu degetul în spatele meu. Nişte scânduri erau bătute în cuie, formând un „X” ciudat. Deoarece scândurile începeau să putrezească, dincolo de ele se zărea o uşă.

— Ethan, îmi imaginez eu…?

Am clătinat din cap.

— Nu. Şi eu o văd.

Nu era o uşă din lumea Muritorilor. Am recunoscut simbolurile gravate în lemnul vechi, deşi nu le puteam citi. Vizavi de trapa care ducea în lumea Muritorilor se afla o a doua uşă, care ducea în lumea Casterilor.

— Ar fi mai bine să plecăm, zise Liv.

— Adică să intrăm acolo.

Am aşezat felinarul pe jos.

Liv îşi scosese deja carneţelul roşu şi începuse să deseneze, deşi părea îngrijorată.

— Adică să ne întoarcem acasă.

Deşi părea enervată, îmi dădeam seama că şi ea era la fel de curioasă ca şi mine să vadă ce se afla dincolo de acea uşă.

— Ştii că îţi doreşti să intri acolo.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Prima scândură se rupse, desprinzându-se în momentul în care am tras de ea.

— Ceea ce îmi doresc este ca tu să te ţii departe de Tuneluri, înainte să dăm de alte belele.

Ultima scândură căzu pe jos. În faţa mea se afla un cadran din lemn sculptat care încadra o uşă dublă masivă. Partea de jos părea să dispară în pământ. M-am aplecat ca să mă uit mai bine. Nişte rădăcini legau uşile de pământ. Mi-am trecut degetele peste ele. Erau aspre şi solide, însă n-am recunoscut lemnul.

— Este frasin şi sorb, cred, zise Liv. O auzeam cum mâzgăleşte în carneţelul ei. Nu există nici frasini, nici sorbi în apropiere de Gatlin. Sunt copaci supranaturali. Le oferă protecţie creaturilor Luminii.

— Ceea ce înseamnă?

— Ceea ce înseamnă că, probabil, uşile acestea sunt de undeva de foarte departe. Şi ar putea duce undeva foarte departe.

Am încuviinţat din cap.

— Unde?

Ea apăsă cu palma modelul de-a lungul glafului sculptat.

— Habar n-am. Madrid. Praga. Londra. În Regatul Unit există sorbi.

Începu să reproducă simbolurile de pe uşi pe o foaie de hârtie.

Am tras de mâner cu ambele mâini. Zăvorul de fier scârţâi, însă uşile nu se deschiseră.

— Nu asta-i întrebarea.

— Ah, nu?

— Întrebarea e ce căutăm noi aici? Ce ar trebui să vedem? Am tras din nou de mâner. Şi cum ajungem pe partea cealaltă?

— Sunt trei întrebări. Liv privi cu atenţie uşile. Cred că este asemănător glafului de la Ravenwood. Gravurile reprezintă un fel de cod de acces înăuntru.

— Descifrează-l! Trebuie să găsim o cale prin care să putem intra.

— Mă tem că nu este chiar atât de simplu. Aşteaptă. Acolo sus, e scris cumva un cuvânt?

Ea înlătură cu mâna praful de pe cadran. Pe ramă se vedea o inscripţie.

— Nu m-ar mira să fie o uşă Caster.

Am frecat lemnul cu mâna, iar acesta se fărâmiţă sub degetele mele. Indiferent ce fel de uşă era, era foarte veche.

— „Temporis Porta“. Uşa Timpului? Ce înseamnă? întrebă Liv.

— Înseamnă că nu avem timp pentru asta.

M-am împins în uşă. Am simţit un val de căldură şi de energie în locul unde mi-am lipit faţa de lemnul vechi. Acesta vibra.

— Ethan?

— Sst.

„Haideţi! Deschideţi-vă! Ştiu că trebuie să văd ce e acolo.“

M-am concentrat asupra uşilor din faţa mea, aşa cum o făcusem şi în cazul Arcului de Lumină, ultima oară când încercaserăm să găsim o cale prin care să intrăm în Tuneluri.

„Sunt Călăuză. Ştiu asta. Arătaţi-mi calea!“

Am auzit sunetul distinct pe care îl făcea lemnul atunci când se crăpa şi trosnea.

Lemnul se cutremură ca şi când uşile s-ar fi prăbuşit.

„Haideţi! Arătaţi-mi!“

M-am dat în spate când acestea se deschiseră, despicate de lumină. Praful se scurse din sigiliu, ca şi când nu s-ar mai fi deschis de o mie de ani.

— Cum ai reuşit?

Liv se holba la mine.

— Nu ştiu, dar s-au deschis. Să mergem!

Când am păşit înăuntru, praful şi lumina se risipiră în jurul nostru. Liv îşi întinse mâna, însă, înainte să i-o apuc, am dispărut…

Mă aflam singur, în mijlocul unui hol imens. Arăta întocmai cum îmi imaginasem eu Europa, poate Anglia sau Franţa sau Spania – un loc străvechi şi atemporal. Însă nu puteam fi sigur. Cel mai îndepărtat loc unde ajunsesem prin Tuneluri fusese Marea Barieră. Încăperea era la fel de mare ca un vapor, era înaltă şi dreptunghiulară, şi construită în întregime din piatră. Nu cred că era o biserică, ci ceva ce semăna cu o biserică sau cu o mănăstire – vastă, sfântă şi învăluită în mister.

Grinzi masive brăzdau tavanul, înconjurate de pătrate mai mici din lemn. În interiorul fiecărui pătrat se afla un trandafir auriu, un cerc cu petale.

Cercurile Caster?

Ceva nu era în regulă.

Locul acesta nu mi se părea deloc cunoscut. Până şi energia din aer – care bâzâia asemenea unui cablu electric

rupt – o simţeam diferit.

În partea cealaltă a încăperii se afla o nişă, prevăzută cu un mic balcon. Cinci ferestre erau înşirate de-a lungul peretelui, înălţându-se mai sus decât cele mai înalte case din Gatlin şi încadrând încăperea cu o lumină plăcută care se furişa prin valurile de voal atârnate deasupra lor. Draperii groase şi aurii cădeau de o parte şi de cealaltă şi nu îmi puteam da seama dacă briza care pătrundea prin ferestre era din lumea Casterilor sau din lumea Muritorilor.

Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri care se curbau în zona de jos sub forma unor bănci, aproape de pardoseală. Văzusem astfel de imagini în cărţile mamei. Călugării şi discipolii şedeau pe astfel de bănci ca să se roage.

De ce mă aflam acolo?

Când mi-am ridicat din nou privirea, încăperea se umpluse brusc de oameni. Ocupau toată banca, precum şi spaţiul din faţa mea, înghesuindu-se şi împingându-se din toate părţile. Nu le puteam vedea feţele; jumătate din ei purtau mantii. Însă toţi fremătau de nerăbdare.

— Ce se întâmplă? Ce aşteptăm?

Nimeni nu răspunse. Era ca şi când nu mă vedeau, ceea ce nu avea logică. Nu eram într-un vis. Mă aflam într-un loc real.

Mulţimea se mişca în faţă, murmurând, apoi am auzit o lovitură de ciocănel.

— *Silentium.*

Apoi am văzut nişte feţe cunoscute şi mi-am dat seama unde mă aflam. Unde trebuie să fiu.

Consiliul Păstrătorilor.

La capătul coridorului stătea Marian, cu glugă pe cap şi mantie şi cu mâinile legate cu o frânghie din aur. Stătea în balconul care domina încăperea, alături de bărbatul înalt care îşi făcuse apariţia în arhiva bibliotecii. „Consiliul Păstrătorilor“, i-am auzit pe oameni spunând în jurul meu. Păstrătoarea albinoasă stătea în spatele lui.

Bărbatul vorbea în latină, iar eu nu înţelegeam ce spune. Însă oamenii din jurul meu înţelegeau. Parcă îşi pierduseră

minţile. *„Ulterioris Arcis Concilium, quod nulii rei – sive homini, sive animali, sive Numini Atro, sive Numini Albo – nisi Rationi Rerum paret, Marianam ex Arce Occidentali Perfidiae condemnat.“*

Consiliul Păstrătorilor repetă cuvintele în engleză, iar eu am înţeles de ce oamenii din jurul meu reacţionaseră astfel. „Consiliul Păstrătorilor, care răspunde doar în faţa Ordinii Lucrurilor, nu în faţa omului, a creaturii sau a puterii, Întuneric sau Lumină, o găseşte pe Marian de la Arhiva Occidentală vinovată de Trădare.“

Am simţit o durere sfredelitoare în stomac, ca şi când trupul mi-ar fi fost tăiat în bucăţi cu o sabie uriaşă.

— Lipsa ei de implicare are urmări. Pentru care trebuie să plătească. Păstrătoarea, deşi Muritoare, se va întoarce în Focul Întunericului de unde vin toate puterile.

Când membrii Consiliului Păstrătorilor îi scoaseră lui Marian gluga, i-am văzut ochii, cu cearcăne adânci în jurul lor. Era rasă pe cap. Arăta ca un prizonier de război.

— Ordinea a fost stricată. Până când se va stabili o Nouă Ordine, trebuie aplicată Vechea Lege, iar Consecinţele suportate.

— Marian! Nu îi poţi lăsa…

Am încercat să îmi croiesc loc prin mulţime, însă cu cât încercam mai mult să avansez, cu atât mai mult înainta mulţimea şi cu atât mai departe mi se părea ea.

Până când m-am lovit de ceva, de cineva imobil şi de neclintit. Când mi-am ridicat privirea m-am uitat direct în ochiul de sticlă al lui Lilian English.

Doamna English? Ea ce caută aici?

— Ethan?

— Doamna English, trebuie să mă ajutaţi. Au pus mâna pe Marian Ashcroft. Îi vor face rău. Ea nu are nicio vină. Nu a făcut nimic!

— Cum ţi se pare judecătorul acum?

— Poftim?

Vorbea fără noimă.

— Eseul tău. Trebuie să îl am pe biroul meu mâine.

— Ştiu asta. Nu despre eseul meu vorbeam.

Oare nu înţelegea ce se întâmpla?

— Eu cred că da.

Vocea ei mi se părea diferită, străină.

— Judecătorul se înşală. Toţi se înşală.

— Cineva trebuie să fie de vină. Ordinea a fost stricată. Dacă nu este vina lui Marian Ashcroft, atunci cine e de vină?

Nu aveam un răspuns.

— Nu ştiu. Mama a spus…

— Mamele mint, spuse doamna English, cu vocea lipsită de emoţie. Îşi lasă copiii să trăiască această mare minciună care este existenţa Muritoare.

Simţeam cum mă inundă un val de furie.

— Nu vorbiţi despre mama mea! Nu o cunoaşteţi.

— Roata Sorţii. Mama ta ştie despre asta. Viitorul nu este predeterminat. Doar tu poţi să opreşti Roata ca să nu o strivească pe Marian Ashcroft, ca să nu îi strivească pe toţi.

*

Doamna English dispăru, iar încăperea rămase goală. În faţa mea se afla o uşă fină de sorb, încastrată în perete de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. *Temporis Porta.*

Am întins mâna după mâner. În secunda în care l-am atins, m-am trezit de partea cealaltă a uşii, în tunelul din lumea Muritorilor, holbându-mă la Liv.

— Ethan! Ce s-a întâmplat?

Când m-a îmbrăţişat, am simţit un crâmpei din legătura care va fi mereu între noi.

— Sunt bine, nu-ţi face griji!

M-am retras. Zâmbetul ei dispăru şi se îmbujoră la faţă când îşi dădu seama cum reacţionase. Îşi duse braţele la spate, împreunându-le stânjenită, de parcă şi-ar fi dorit să le poată face să dispară.

— Ce-ai văzut? Unde-ai fost?

— Nu sunt foarte sigur, dar ştiu că a fost Consiliul Păstrătorilor. I-am recunoscut pe doi dintre Păstrătorii care au venit la bibliotecă. Dar cred că am fost în viitor.

— În viitor? De unde ştii?

Rotiţele se învârteau mereu în mintea lui Liv.

— Am văzut procesul lui Marian, care nu a avut loc încă.

Liv învârtea creionul pe care şi-l aşezase după ureche.

— *Temporis Porta* înseamnă „Uşa Timpului“. Este posibil.

— Eşti sigură?

După ceea ce văzusem, speram să fi fost mai mult un avertisment – un viitor posibil care nu era pecetluit.

— Nu avem de unde să ştim, dar dacă *Temporis Porta* este un portal, şi asta pare că este, atunci este posibil să fi văzut ceva ce nu s-a întâmplat încă. Viitorul real.

Liv începu să mâzgălească în carneţelul ei roşu. Ştiam că voia să îşi amintească fiecare detaliu al acestei conversaţii.

— După ceea ce am văzut, sper să te înşeli.

Ea se opri din scris.

— Presupun că n-a fost de bine, nu?

— Nu. Eu m-am oprit în loc. Dacă, într-adevăr, am văzut viitorul, atunci nu o putem lăsa pe Marian să ajungă la judecată. Promite-mi că dacă ei vor veni din nou, mă vei ajuta să o ţin departe de Consiliu. Nu cred că ea ştie…

— Promit.

Se întunecă la faţă, iar vocea ei era răguşită. Ştiam că îi venea să plângă.

— Să sperăm că mai există o explicaţie.

Ştiam însă că nu exista nicio altă explicaţie. Şi Liv ştia.

Am făcut cale-ntoarsă, prin praf, prin căldură şi prin întuneric, până când n-am mai simţit nimic altceva decât cum se prăbuşeşte lumea în jurul meu.

13 octombrie

Biletul de aur

În seara aceea, după vizita Consiliului Păstrătorilor, Marian intră în casă şi nu mai ieşi, din câte ştiam eu. A doua zi, m-am oprit pe la ea să mă asigur că era bine. Nu răspunse la uşă şi nu era nici la bibliotecă. În ziua următoare, i-am dus corespondenţa pe verandă. Am încercat să mă uit pe ferestre, însă jaluzelele erau coborâte, iar draperiile trase.

Azi am sunat din nou la sonerie, însă ea nu mi-a răspuns. M-am aşezat pe treptele din faţa casei şi am început să îi frunzăresc corespondenţa. Nimic neobişnuit – facturi. O scrisoare de la Universitatea Duke referitoare, probabil, la granturile pentru cercetările ei. Şi o scrisoare returnată. N-am recunoscut adresa. Kings Langley.

Oare de ce îmi suna cunoscut? Îmi simţeam mintea înceţoşată, de parcă ştiam ceva, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume.

— Cred că asta îmi aparţine.

Liv se aşează pe trepte lângă mine. Avea părul împletit şi purta blugi rupţi şi un tricou cu tabelul periodic al elementelor.

La suprafaţă, Liv părea aceeaşi. Însă ştiam că, în vara aceea, se schimbaseră anumite lucruri în ceea ce o privea.

— Nu te-am întrebat dacă eşti bine după scena din bibliotecă, atunci când a venit Consiliul. Adică, te simţi… bine?

— Presupun că da. Însă ce s-a întâmplat la *Temporis Porta* m-a speriat mai tare.

Părea speriată şi absentă.

— Şi pe mine.

— Ethan, eu cred că ai văzut viitorul. Ai păşit prin uşă şi

ai fost transportat într-un alt loc fizic. Aşa funcţionează un portal temporal.

Consiliul Păstrătorilor nu mi s-a părut a fi un vis sau o viziune. A fost ca şi când aş fi păşit într-o altă lume. Mi-aş fi dorit doar ca acea lume să nu fie viitorul.

Liv se întunecă la faţă. Altceva o preocupa.

— Ce e?

— Mă gândeam. Liv îşi răsuci agitată selenometrul. *Temporis Porta* s-a deschis doar pentru tine. Pe mine de ce nu m-a lăsat să trec?

Pentru că mie mi se întâmplă tot felul de lucruri rele. Asta mi-a trecut prin gând, deşi n-am spus-o cu voce tare. Nu i-am spus, de asemenea, că o văzusem pe doamna English în viitor.

— Nu ştiu. Deci, ce facem acum?

— Singurul lucru pe care îl putem face. Ne asigurăm că Marian nu ajunge la Consiliul Păstrătorilor.

Mi-am ridicat privirea către uşa ei.

— Poate ar trebui să ne bucurăm că nu vrea să iasă din casă. Ar fi trebuit să ştiu că nu va ieşi nimic bun dacă mă furişez în cămara Ammei.

— Cu excepţia dulceţurilor.

Liv schiţă un zâmbet. Încerca să îmi distragă atenţia de la singurul lucru de care nu voi putea scăpa niciodată – de mine însumi.

— Cireşe?

— Căpşuni. Rosti cuvântul în două silabe: căp-şuni. Cu o lingură, direct din borcan.

— Parc-ai fi Ridley. Numai dulciuri, mereu.

Zâmbi când auzi asta.

— Voiam să te întreb: ce mai fac Ridley, Link şi Lena?

— Ăă, ştii tu. Ridley dărâmă şcoala. Acum e majoretă.

Liv izbucni în râs.

— Sirenă, majoretă. Nu prea sunt la curent cu cultura americană, dar până şi eu sesizez asemănările.

— Aşa o fi. Link este cel mai masiv băiat din campus pe care l-ai văzut vreodată. Fetele stau agăţate de el. Are succes la fete.

— Lena ce mai face? Bucuroasă că şi-a recuperat unchiul, pun pariu. Şi pe tine.

Ea nu se uită la mine, iar eu nu m-am uitat la ea. Când continuă să vorbească, se uită la soarele strălucitor, în loc să mă privească pe mine. Atât de mult îşi dorea să nu mi-o spună în faţă.

— Mi-e greu, ştii? Mă trezesc că mă gândesc la tine, sunt lucruri pe care aş vrea să ţi le spun, lucruri pe care le consider amuzante sau ciudate, dar nu eşti acolo.

Îmi venea să arunc cât colo corespondenţa lui Marian şi s-o iau la fugă pe scări în jos.

În schimb, am inspirat adânc.

— Ştiu. Noi, restul, suntem împreună, iar tu eşti singură. După toate prin câte am trecut, te-am lăsat baltă. E nasol.

O spusesem în sfârşit. Nu îmi dăduse pace din ziua în care ne întorseserăm în Gatlin, din ziua în care Liv coborâse în Tuneluri cu Macon.

— Îl am pe Macon. Se poartă minunat cu mine, aproape ca un tată. Ea răsuci bucăţile de aţă pe care le purta mereu la încheietura mâinii. Însă îmi e dor de tine şi de Marian, iar faptul că nu pot să vorbesc cu niciunul dintre voi este îngrozitor, de fapt. Nu vreau să îi cauzez şi alte neplăceri. Însă este ca şi cum cineva ţi-ar spune că trebuie să renunţi la îngheţată, sau la chipsurile din creveţi, sau la Ovaltine.

— Ştiu. Îmi pare rău că totul este atât de ciudat.

Ciudată era conversaţia aceea. Liv era însă suficient de curajoasă ca să o poarte.

Se uită pieziş la mine şi schiţă un zâmbet.

— M-am tot gândit, după ce te-am văzut ieri. Nu e ca şi când n-aş putea vorbi cu tine fără să încerc să te sărut. Nu eşti *chiar atât* de irezistibil.

— Mie-mi spui?

— Mi-aş dori să pot imprima un abţibild şi să mi-l lipesc pe frunte. DECLAR ÎN MOD OFICIAL CĂ NU VREAU SĂ ÎL SĂRUT PE ETHAN WATE. ÎNGĂDUIŢI-MI, VĂ ROG, SĂ FIU PRIETENĂ CU EL.

— Am putea face nişte tricouri pe care să scrie

PLATONIC.

— Sau NU IEŞIM ÎMPREUNĂ.

— NU SUNTEM ATRAŞI UNUL DE CELĂLALT.

Oftând, Liv scoase din grămadă scrisoarea returnată.

— Îmi plângeam de milă în urmă cu câteva săptămâni. Am trimis o scrisoare acasă şi i-am întrebat dacă mă primesc înapoi.

Mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre familia lui Liv.

— *Acasă* acasă? Familiei tale?

— Doar mamei. Tata nu mai e demult. Viaţa spectaculoasă a unui fizician. El a convins-o pe mama să mă trimită la Oxford, de fapt. Am renunţat la universitate ca să vin aici. Am simţit că sosise vremea să plec, sau aşa mi s-a părut atunci.

— Şi acum?

Nu voiam ca ea să plece.

— Acum simt că nu o pot părăsi pe Marian până când nu se rezolvă toată treaba asta încâlcită.

Am încuviinţat din cap în timp ce mă jucam cu şireturile.

— M-aş bucura dacă ar ieşi din casă.

Nu voiam să mă gândesc însă la viitorul care o putea aştepta dacă ieşea.

— Ştiu. Nu este nici la bibliotecă. Poate are nevoie de puţin răgaz.

Liv verificase aceleaşi locuri ca mine, firește. Ne asemănam în multe privinţe nu doar pentru că eram singurii Muritori din ecuaţie.

— Ştii, ai fost destul de curajoasă acolo, în bibliotecă.

Ea zâmbi.

— Aşa-i că a fost minunat? Am fost mândră de mine. Apoi m-am vârât în pat şi am plâns zece ore neîntrerupt.

— Nu te condamn. A fost intens.

Iar ea nu văzuse decât o parte. Consiliul Păstrătorilor era mult mai rău.

— Noaptea trecută… am început eu, însă ea mă întrerupse.

— Ştii, trebuie să plec…

Deoarece nu stăteam bine cu sincronizarea, fireşte, propoziţiile noastre se suprapuseră. Râmaserăm un minut tăcuţi şi stânjeniţi. Cu toate acestea, nu îmi venea să plec.

Ea se ridică în picioare, netezindu-şi pantalonii scurţi.

— Mă bucur că am avut ocazia să stăm de vorbă.

— Şi eu.

În timp ce ea străbătea aleea îngrijită care ducea la poarta lui Marian, mi-a venit o idee. Nu era o idee perfectă, dar era decentă.

— Aşteaptă! Am scos din buzunar un pliant portocaliu, împăturit. Ia-l!

Liv îl despături.

— Ce-i asta?

— O invitaţie la petrecerea lui Savannah Snow, după meciul de baschet împotriva echipei din Summerville, sâmbătă seara. Este cel mai râvnit bilet din oraş.

Mi-a fost greu să spun asta şi să păstrez o mină serioasă.

— Cum aţi obţinut, tu şi Lena, invitaţii la petrecerea lui Savannah?

— Subestimezi puterile combinate ale unei foste Sirene şi ale unui Linkubus.

Vârî pliantul în buzunar.

— Şi te-ai gândit să adaugi în amestec şi o Păstrătoare-în-Pregătire exmatriculată?

— Nu ştiu dacă noi vom merge, dar Link şi Ridley vor fi cu siguranţă acolo. Ar trebui să vii şi tu, să petrecem împreună, ca pe vremuri.

Ea ezită.

— Mă mai gândesc.

— Te mai gândeşti?

— Nu va fi puţin ciudat dacă tu şi Lena veţi fi acolo?

Fireşte că va fi.

— De ce să fie ciudat?

Am încercat să par convingător.

— De ce spun oamenii astfel de lucruri? Nu ştiu cât de confortabil se va simţi Lena în preajma mea. Ea privi cerul, ca şi când răspunsul ar fi fost ascuns în acel univers de un albastru infinit. Tocmai de aceea avem nevoie de acele

tricouri.

Mi-am vârât mâinile în buzunare, încercând să găsesc un răspuns.

— L-ai adus înapoi pe Macon. I-ai luat apărarea lui Marian. Lena te respectă atât pe tine, cât şi ceea ce ai făcut ca să ne ajuţi pe amândoi. Locuieşti, practic, la Ravenwood – sub el, cel puţin. Faci parte din familie.

Ea mişti ochii, privindu-mă cu atenţie ca şi când nu mă credea. Ceea ce era logic, având în vedere că nu eram în totalitate sincer.

— Poate. Posibil. Doar atâta pot, având în vedere circumstanţele.

— Îl iau ca pe un răspuns pozitiv.

— Trebuie să mă întorc. Mă aşteaptă Macon. Voi lua în considerare petrecerea.

Scoase o cheie din buzunar şi o ridică în aer. Era în formă de semilună, asemănătoare cu cea pe care o avea Marian. Acum Liv putea deschide Uşile Exterioare, care făceau legătura dintre lumea Muritorilor şi cea a Casterilor. Lucrul ăsta îmi dădea o senzaţie plăcută. Îmi făcu cu mâna şi dispăru după colţ, iar eu m-am întors înspre casa întunecată. Jaluzelele erau în continuare trase.

Am lăsat corespondenţa pe balansoarul de lângă uşa de la intrare, sperând că nu va mai fi acolo dimineaţă. Speram ca amintirile mele despre *Temporis Porta* să dispară şi mai repede.

*

— Ce-ai făcut? Te rog, spune-mi că glumeşti!

Eram la Cineplex şi stăteam la coadă ca să luăm popcorn. Lena nu părea la fel de încântată de împăcarea cu Liv pe cât sperasem eu. De fapt, aşa cum prevăzusem, nu era deloc încântată. Dacă Liv se hotăra să vină la petrecere, Lena va afla că eu fusesem cel care o invitase. Era mai bine dacă o înfruntam acum. O iubită furioasă era una, o fată Caster furioasă însemna că riscai să-ţi pierzi un membru sau să cazi de pe o stâncă.

Intenţionasem să îi spun Lenei că descoperisem

Temporis Porta împreună cu Liv seara trecută. Având în vedere reacţia acesteia la invitaţia la petrecere, mi s-a părut potrivit să mai aştept puţin.

Trebuia însă să mărturisesc restul.

Am oftat şi mi-am repetat argumentul, deşi ştiam că nu voi rezolva nimic.

— Dacă ar fi vreo problemă, crezi că aş invita-o pe Liv în acelaşi loc unde merg cu tine? Nu crezi că mi-aş face nişte planuri secrete?

— Ce planuri secrete?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pentru că n-am niciunul.

— Să zicem că ai avea.

— Dar nu am.

Conversaţia noastră degenera.

— Ethan, vorbim ipotetic.

— Asta-i o capcană.

Ştiam că nu era bine să răspund la întrebările ipotetice ale unei fete.

Când am ajuns la tejghea, mi-am scos portmoneul.

— Ei bine?

Lena se uita la mine ca la un nebun.

— Ca de obicei.

Ca de obicei? Ce era „ca de obicei“? Mintea mea se blocase complet.

— Ca de obicei, am repetat eu tâmp.

Ea îmi aruncă o privire, apoi se întoarse către vânzătoare.

— Popcorn şi *Milk Duds,* vă rog.

Eşti bine?

Da, doar că m-am blocat. Nu ştiu.

Vânzătoarea îi întinse Lenei popcornul peste tejghea şi se uită la mine. Am citit lista de pe perete.

— Ce-ai zice de… popcorn şi *Hot Tamales?*

Hot Tamales?

Nu au Red Hots, L.

Te gândeşti la cine ştiu eu?

Am ridicat din umeri. Fireşte că mă gândeam. Amma nu

pregătea „pacheţele de primăvară“ cu satârul sau umplutură pentru plăcintă cu „Ameninţarea cu un Ochi“. Creioanele ascuţite le ţinea în sertar şi nu mai văzusem de săptămâni bune o integramă pe masa din bucătărie.

Ethan, nu-ţi face griji în legătură cu Amma. Îşi va reveni. Amma n-a fost niciodată întunecată atât de mult timp. Avem un copac cu sticle în curtea din faţa casei.

De când şi-a făcut apariţia Abraham în casa voastră?

Mai degrabă de când a început şcoala.

Lena îşi aruncă punga de *Milk Duds* în cutia cu popcorn.

Dacă eşti aşa de îngrijorat, de ce nu vorbeşti cu ea?

Ai încercat vreodată să o întrebi pe Amma ceva?

Da. Nu. Poate ar trebui să mergem să-i facem o vizită vrăjitorului voodoo.

Nu te supăra, L., dar nu este genul de individ pe care ai vrea să îl întâlnească prietena ta. Nu ştiu dacă un Caster adevărat s-ar simţi bine acolo.

Întreaga echipă de majorete trecu pe lângă noi. Ridley era împreună cu un tip pe care nu îl cunoşteam, care îşi ţinea mâna în buzunarul de la spate al fustei ei elastice. Nu era de la Jackson; Summerville, bănuiam eu. Savannah stătea agăţată de Link, care o privea insistent pe Ridley în timp ce aceasta se prefăcea că nu îl observă. Emily mergea în spatele lor, împreună cu Charlotte şi cu Eden. Pe chipul lui Savannah se citea furia. Nu mai era cea care ţinea piramida.

— Staţi cu noi? strigă Link când trecu pe lângă noi.

Savannah zâmbi şi făcu cu mâna. Lena se uita la ei de parcă aceştia s-ar fi plimbat pe stradă în chiloţi.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu situaţia asta, spuse ea.

— Nici eu.

— I-ai explicat lui Rid că avem bilete în ultimele rânduri?

— Oh, nu…

Prin urmare, ne-am trezit prinşi între Link, care era cu Savannah, şi Ridley, care era cu tipul de la Summerville, în ultimele patru rânduri. Genericul abia începuse să curgă

când Savannah îi şoptea la ureche lui Link şi chicotea. Din câte îmi dădeam eu seama, era doar o scuză ca să-şi apropie gura de a lui. Eu l-am înghiontit cu cotul cât am putut de tare.

— Au!

— Ridley e chiar lângă noi, omule.

— Da. Cu maimuţoiul ăla.

— Ţi-ar plăcea ca şi ea să se agaţe de el aşa?

Ridley nu era genul de fată care să o ia razna. Ea se răzbuna.

Link se aplecă în faţă, uitându-se dincolo de Lena şi de mine, la Ridley. Maimuţoiul din Summerville îşi aşezase deja mâna pe piciorul ei. Când văzu că Link se uita în direcţia ei, Ridley îl luă de braţ pe tip şi îşi dădu la o parte părul blond cu şuviţe roz. Apoi scoase o acadea şi începu să o despacheteze.

Link se foi în scaun.

— Da. Ai dreptate. O să-i rup oasele…

Lena îl apucă de mânecă înainte ca Link să apuce să se ridice în picioare.

— Ba n-o să faci nimic. Dacă eşti cuminte, o să fie şi ea. Atunci poate o să începi să-ţi dai întâlniri ca un om normal şi-o să încetezi cu jocul acesta stupid.

— Sst! Maimuţoiul din Summerville ne aruncă o privire. Linişte! Unii dintre noi vor să vadă filmul.

— Da, sigur! ţipă Link la el. Ştiu ce încerci să vezi.

Link îmi aruncă o privire rugătoare.

— Te rog, lasă-mă să ies afară şi să-l bat de să-i sară fulgii, înainte să ratez părţile bune! Ştii că oricum o s-o fac.

Avea dreptate. Era Linkubus, iar regulile se schimbaseră.

— Eşti pregătit să o laşi pe Ridley s-o bată pe Savannah de să-i sară fulgii?

El clătină din cap.

— Nu ştiu cât mai pot suporta. Rid mă scoate din minţi.

Pentru o secundă, mi s-a părut că îl recunosc pe Link cel de altădată, obsedat de fata care nu va fi niciodată de

nasul lui. Poate asta era. Poate că va crede mereu că Ridley nu era potrivită pentru el, deşi situaţia lui se schimbase.

— Trebuie să o inviţi la petrecerea lui Savannah, să-ţi fie parteneră.

Era singura modalitate prin care puteam dezamorsa bomba.

— Glumeşti? Asta ar însemna să declar război întregii echipe de majorete. Savannah mi-a cerut deja să fac tot felul de chestii – să merg mai repede ca să aranjăm totul şi multe altele.

— Eu doar mi-am exprimat părerea.

M-am îndopat cu popcorn şi *Hot Tamales.* Mă ardea gura, lucru pe care l-am luat ca pe un semn. Era timpul să tac din gură.

Nu mai voiam să dau sfaturi.

La sfârşitul serii, Link îl bătu măr pe tipul din Summerville în parcare. Ridley îl făcu pe Link în toate felurile, iar Savannah interveni. Preţ de un minut, am crezut că se vor lua şi ele la bătaie, până când Savannah îşi aminti că avea braţul în atelă şi se prefăcu că toată povestea fusese o mare neînţelegere.

Când am ajuns acasă, am găsit un bileţel lipit pe uşa de la intrare. Era de la Liv.

„M-am răzgândit. Ne vedem la petrecere. XO, Liv.“

XO.

Era doar o chestie cu care fetele încheiau o scrisoare, corect?

Corect.

Eram terminat.

18 octombrie

O fată foarte rea

A trebuit să duc luptă de convingere cu Amma ca să mă lase la petrecerea lui Savannah. Şi nu era ca şi când nu ar fi observat dacă aş fi plecat pe furiş. Amma nu mai mergea nicăieri. Nu se mai dusese la casa ei din Wader's Creek de când scosese cărţile de tarot care o trimiseseră în cripta reginei voodoo. Când am întrebat-o de ce nu se mai întorcea acasă, intra în defensivă, deşi nu voia să recunoască.

— Crezi că le pot lăsa pe Surori să-şi poarte singure de grijă? Ştii că Thelma n-a mai fost în apele ei de la accident.

— Of, Miss Amma. Nu mai face atâta caz. Uneori sunt mai confuză, atâta tot, strigă Thelma din camera alăturată, unde aranja canapelele.

Mătuşa Mercy prefera o pernă şi două pături. Mătuşa Grace prefera două perne şi o pătură. Mătuşa Mercy detesta păturile folosite, ceea ce însemna că trebuia să le speli înainte să i le dai. Mătuşa Grace detesta pernele care miroseau a păr, chiar dacă era vorba despre al ei. Mai trist era faptul că, de la „accident" încoace, ştiam mai multe despre preferinţele lor legate de perne şi despre locurile unde ascundeau îngheţata de cafea decât mi-aş fi dorit.

Accidentul.

Înainte, „accidentul" era un termen folosit pentru accidentul de maşină suferit de mama. Acum, era un exemplu de politeţe sudistă pentru starea mătuşii Prue. Nu ştiam dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău, însă odată ce Amma începu să invoce „accidentul", nu am mai putut-o convinge să se răzgândească.

Cu toate astea, încercam în continuare.

— Mătuşile nu stau treze după ora opt. Ce-ai zice dacă

am juca Scrabble împreună, apoi eu voi pleca odată ce ele vor merge la culcare?

Amma clătină din cap în timp ce scotea şi vâra în cuptor tăvi cu prăjituri: *snickerdoodle*[8], melasă, fursecuri sfărâmicioase. Prăjituri, nu plăcintă. Prăjiturile erau pentru comenzi. Nu le servea niciodată prăjituri Celor Mari. Nu ştiu de ce, dar Cei Mari nu se dădeau în vânt după prăjituri. Ceea ce însemna că ea nu vorbea cu ei.

— Pentru cine coci în seara asta, Amma?

— Hm, acum te crezi prea bun pentru prăjiturile mele?

— Nu, dar ai scos milieurile de hârtie, ceea ce înseamnă că astea nu sunt pentru mine.

Amma începu să aranjeze prăjiturile pe tavă.

— Da deştept mai eşti! Le duc la spitalul municipal. M-am gândit că le-ar prinde bine nişte prăjituri asistentelor drăguţe de acolo, în aceste nopţi lungi.

— Deci, pot să plec?

— Eşti mai prostuţ decât credeam dacă îţi imaginezi că Savannah Snow ar vrea să te vadă acolo.

— Este o simplă petrecere de liceeni.

Ea zise în şoaptă:

— Nu este o petrecere simplă de liceeni atunci când mergi împreună cu un Caster, cu un Incubus şi cu o Sirenă expirată.

Se dovedi faptul că Amma putea să-mi ţină o prelegere chiar şi în şoaptă. Trânti uşa cuptorului, apoi îşi puse mâinile acoperite cu mănuşi de bucătărie în şolduri.

— Un sfert de Incubus, am răspuns eu în şoaptă. De parcă asta ar fi avut vreo relevanţă. Petrecerea are loc acasă la familia Snow. Ştii prea bine cum sunt. L-am imitat cât am putut de bine pe reverendul Blackwell. „Oameni buni, cu frică de Dumnezeu. Ţineţi Bi-bli-a lângă patul vostru!“

Amma îmi aruncă o privire ameninţătoare. Am renunţat.

— Nu se va întâmpla nimic.

— Dacă aş fi primit un bănuţ de fiecare dată când ai

[8] Fursecuri care au în compoziţie unt sau ulei, zahăr şi făină şi sunt tăvălite prin scorţişoară (n.tr.)

spus asta, acum aş trăi într-un castel. Amma înveli prăjiturile în folie de plastic. Dacă petrecerea se ţine acasă la familia Snow, atunci de ce vrei să te duci? Dacă-mi amintesc bine, anul trecut nu ai fost invitat.

— Ştiu. Dar m-am gândit că va fi distractiv.

M-am întâlnit cu Lena la colţul străzii Dove, deoarece ea avusese şi mai puţin noroc cu unchiul ei şi fusese nevoită să se furişeze afară din casă. Se temuse atât de mult că o va vedea Amma şi că o va trimite acasă, încât parcase dricul o stradă mai încolo. Nu e ca şi cum maşina ei ar fi fost uşor de trecut cu vederea.

Macon specificase clar că nimeni nu va merge la petreceri atâta timp cât Ordinea era stricată, cu atât mai puţin acasă la familia Snow. Ridley specificase la fel de clar că va merge. *Cum se aşteptau să îşi găsească locul ca Muritoare dacă nu avea voie să facă chestii normale împreună cu noii ei prieteni Muritori?* Zarurile fuseseră aruncate. Într-un final, mătuşa Del cedase, chiar dacă Macon rămăsese ferm pe poziţie.

Aşadar, în vreme ce Ridley ieşise pe uşa de la intrare, Lena fusese nevoită să găsească o modalitate prin care să se furişeze afară din casă.

— El crede că stau îmbufnată în camera mea pentru că nu m-a lăsat să merg la petrecere, zise Lena, oftând. Ceea ce am şi făcut până când am găsit o cale de ieşire.

— Cum ai ieşit din casă? am întrebat-o.

— A trebuit să folosesc cincisprezece vrăji diferite: de camuflare, de orbire, de uitare, de deghizare, de duplicare.

— Duplicare? Adică, te-ai clonat?

Era o vrajă nouă.

— Doar mirosul meu. Oricine face o vrajă de revelaţie în casă ar putea fi păcălit, pentru un minut sau două. Ea oftă. Însă unchiul Macon nu poate fi păcălit. S-a zis cu mine când va afla că am plecat. Crezi că e greu să locuieşti cu un Clarvăzător? Tot ce îşi doreşte unchiul Macon este să îşi exerseze harul de a citi gândurile.

— Minunat! Deci, avem toată noaptea la dispoziţie.

Am tras-o mai aproape de mine, iar ea se rezemă cu spatele de maşina ei.

— Hm. Poate mai mult. Nu cred că mai pot intra în casă în noaptea asta. Locul e Legat de o mie de ori.

— Poţi sta cu mine dacă vrei. Am sărutat-o pe gât, urcând înspre ureche. Buzele mă ardeau deja, însă nu îmi păsa. De ce să mergem la petrecerea asta idioată când avem o maşină în stare perfectă aici?

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută până când capul a început să îmi bubuie la fel de tare ca şi inima. Apoi se retrase, ferindu-se.

— Mătuşa Mercy şi mătuşa Grace ar fi în culmea fericirii, nu? Ar merita, doar să le văd feţele când voi coborî dimineaţa la micul dejun. Poate aş putea purta unul dintre prosoapele tale.

Ea râse, iar eu îmi şi imaginam, doar că ţiuitul din capul meu deveni atât de puternic, încât am renunţat.

— Hai să spunem că limbajul ar deveni mult mai colorat decât „funduleţ“.

— Pun pariu că ar chema „nenorocita aia de po-liţie“.

Avea dreptate.

— Da, numai că eu voi fi cel arestat pentru că ţi-am compromis imaginea.

— Atunci cred că ar fi mai bine să mergem să-l luăm pe Link, cât mai ai ocazia.

Nu îmi mai aminteam de când nu mai pusesem piciorul în casa lui Savannah, însă am început să mă simt inconfortabil din clipa în care am urcat scările. Erau poze cu ea peste tot – purtând diademe strălucitoare şi tot soiul de panglici MISS, NU-I AŞA CĂ SUNT MAI BUNĂ DECÂT TINE?, pozând în uniforma de majorete, cu pompoanele în mâini –, precum şi un rând întreg cu ceea ce mi s-a părut a fi un portofoliu de fotomodel, cu Savannah în costume de baie, cu gene false şi prea mult ruj. Se vedea treaba că se dădea cu ruj încă din scutece.

Era evident că reşedinţa Snow nu mai avea nevoie de accesorii pentru petrecere. Dincolo de masa plină cu sute

de brioşe în formă de mingi de baschet, dincolo de bolul cu punci, cu cuburi de gheaţă în formă de mingi de baschet, dincolo de sendvişurile cu pui şi salată, tăiate în formă de mingi de baschet cu ajutorul unor matriţe rotunde, Savannah era cel mai mare ornament dintre toate. Purta în continuare uniforma de majorete, însă pe un obraz îşi scrisese numele lui Link, iar pe celălalt, desenase o inimă uriaşă roz. Stătea în mijlocul curţii din spate – aşteptând, zâmbind, luminând locul de parcă ar fi fost un brad împodobit la o petrecere de Crăciun. În clipa în care Savannah îl văzu pe Link, a fost ca şi când cineva ar fi apăsat pe întrerupător ca să aprindă luminiţele.

— Wesley Lincoln!

— Salut, Savannah!

Savannah spera să sară scântei între ei, însă nu avu ocazia. Când venea vorba de Link, o singură fată putea provoca asemenea scântei şi era doar o chestiune de minute până când avea să sosească şi să lumineze locul.

Mai degrabă o oră.

Atunci îşi făcu apariţia Ridley, agitând spiritele puţin – mai mult, de fapt.

— Bună seara, băieţi!

Link îşi întoarse repede capul când o văzu şi zâmbi cu gura până la urechi, confirmând ceea ce ştiam deja. Ridley îi rămăsese încă sub piele. Ştiam cum era să ai un astfel de radar. Acelaşi lucru simţeam şi eu faţă de Lena.

Pfu! Nu miroase-a bine, L.

Ştiu.

— Haide! Lucrurile o să scape de sub control.

Am luat-o pe Lena de mână şi când m-am întors să plec, am dat nas în nas cu Liv. Lena îmi aruncă o privire.

La naiba!

Cu toată agitaţia, uitasem complet că îi dădusem o invitaţie lui Liv.

— Lena, zise Liv, zâmbind.

— Liv, zise Lena, schiţând un zâmbet. Nu ştiam dacă vei veni.

— Serios? I-am lăsat un bileţel lui Ethan.

Liv zâmbi şi se uită la mine.

— Serios.

Lena îmi aruncă o privire de genul: „Vorbim noi mai târziu despre asta“.

Liv ridică din umeri.

— Doar îl cunoşti pe Ethan.

„Nu-i aşa?“ Asta înţelese Lena.

— Da, îl cunosc.

Lena nu mai zâmbea.

Am început să intru în panică şi am observat masa pe care era bolul cu punci, care se afla la vreo patru metri depărtare.

— Mă duc să iau ceva de mâncare. Vreţi să vă aduc ceva?

— Nu.

Liv îmi zâmbi ca şi când totul ar fi fost în regulă.

— Absolut nimic.

Lena îmi zâmbi de parcă ar fi vrut să mă strângă de gât.

Am şters-o cât am putut de repede.

Doamna Snow stătea lângă bolul cu punci şi vorbea cu doi bărbaţi pe care nu îi mai văzusem până atunci. Amândoi purtau şepci şi cămăşi.

— Este o surpriză, le spunea doamna Snow. Acesta este motivul pentru care fiica mea a vrut să organizeze o mică petrecere. Ca să puteţi vorbi cu Wesley într-un cadru neoficial.

— Drăguţ din partea fiicei dumneavoastră, doamnă.

— Savannah este o fată extrem de atentă. Îi pune mereu pe ceilalţi pe primul loc. Iar prietenul ei, Wesley, este un baschetbalist foarte talentat. De aceea v-a invitat soţul meu. Wesley provine dintr-o familie bună de credincioşi. Mama lui se implică în tot ce se petrece în oraşul acesta.

Am încremenit lângă masă, cu o minge de baschet din ciocolată vârâtă pe jumătate în gură. Bărbaţii erau recrutori de la facultate şi veniseră aici ca să îl cunoască pe Link.

Am privit în partea cealaltă a curţii, unde Link şi Savannah dansau, iar Ridley le dădea târcoale ca un

rechin. Rid urma să acţioneze în orice clipă, atacând atât de repede, încât nu va mai rămâne nimic altceva decât sânge în apă.

Am luat-o din loc, fiind cât pe ce să răstorn bolul cu punci.

— Scuze, Savannah, trebuie să vorbesc cu Link.

L-am apucat pe Link de braţ şi l-am scos afară din curtea lui Savannah.

— Ce naiba?

Link se uită la mine ca la un nebun.

— Au venit nişte recrutori, de la universitate. Doamna Snow a aranjat toată treaba asta pentru tine. Dacă o vei lăsa pe Ridley să se apropie de Savannah în seara asta, o să dai cu piciorul la tot.

— Despre ce vorbeşti?

Părea nedumerit.

— Baschet. Recrutori de la colegiu. E şansa ta să pleci de-aici.

El clătină din cap.

— Nu, frate. Ai înţeles greşit. Nu vreau să plec din oraşul acesta. Vreau să plec de la petrecerea asta.

— Poftim?

El clătină din cap în timp ce se întorcea la petrecere.

— Nu este vorba despre Savannah. N-a fost niciodată. E Ridley, bună sau rea. Se uită la mine de parcă ar fi suferit de o boală incurabilă. Nu pot scăpa.

— De ce să scapi, Shrinky Dink[9]?

Ridley stătea cu spatele lipit de poartă. Spre deosebire de celelalte fete din echipă, nu era îmbrăcată în uniforma de majorete. Rochia ei verde era atât de strânsă în unele locuri şi atât de decupată în altele, încât nu ştiai unde să te uiţi.

Link se apropie de ea.

— Haide, Rid! Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu asta a spus iubita ta. Mi-a spus că nu vrei să

[9] Jucării pentru copii sau kit de activităţi format din foi de plastic flexibil care, încălzite în cuptor, se micşorează fără a-şi schimba culoarea sau forma (n.tr.)

vorbeşti cu mine. De fapt, mi-a spus să plec naibii de pe proprietatea ei.

— Savannah nu este iubita mea.

Am încercat să mă prefac că nu ştiam ce va urma. Am încercat să nu ascult şi să nu-mi pese. Însă am sesizat disperarea din vocea lui Link.

— N-a fost nimeni în afară de tine.

— Despre ce vorbeşti?

Ea încremeni, însă era prea târziu. Link nu mai putu să se abţină.

— Uneori îmi trec prin minte lucruri nebuneşti, cum ar fi că îmi doresc să fiu cu tine pentru totdeauna. Să locuim într-o rulotă şi călătorim prin lume. Mă refer la destinaţii. Tu ai putea compune cântece, iar eu le-aş putea interpreta în concerte. Nu înţelegi?

Faţa lui Ridley arăta de parcă urma să se descompună în mii de bucăţi.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Spune că vei fi iubita mea, ca odinioară.

O vedeam cum ezită şi mi-am dat seama că n-aş fi vrut să fiu în locul ei în acel moment. Deoarece ea nu mai era Ridley de altădată, aşa cum nici el nu mai era Link de odinioară. Nimic nu mai era la fel. Pentru nimeni.

Apoi ea le observă pe Lena şi pe Liv, care priveau dintr-o parte – şi pe mine, stând în partea cealaltă. Chipul ei se întunecă. Ridley nu va ceda, mai ales nu în faţa noastră.

— Ce tot vorbeşti acolo, Shrinky Dink?

— Haide, Rid. Eşti iubita mea. Nu te mai preface că nu simţi acelaşi lucru pentru mine.

— Eu sunt Sirenă. Nu sunt iubita nimănui. Nu *simt* nimic. Şi nu mă îndrăgostesc. Nu pot. Ea începu să se retragă. N-a fost decât un rol pe care l-am jucat.

— Rid, nu mai eşti Sirenă. Nu vei mai fi niciodată.

Ridley se întoarse pe călcâie, cu ochii albaştri plini de furie.

— Aici te înşeli. N-am de gând să rămân blocată în oraşul acesta jalnic pentru totdeauna. Şi nici să nu te gândeşti că voi călători prin lume într-o rulotă jerpelită cu

tine. Am alte planuri.

— Ridley…

Link părea extrem de nefericit.

— Planuri măreţe. Şi pot să-ţi spun de pe acum că nu te includ şi pe tine. Se întoarse cu faţa la noi. Sau pe vreunul dintre voi.

Link arăta de parcă i-ar fi tras o palmă peste faţă. Pentru un tip care făcea glume mai tot timpul, nu îl auzisem niciodată deschizându-şi astfel sufletul în faţa unei fete.

În timp ce Ridley mergea înspre poartă, Link lovi cu piciorul şezlongul de lângă el, făcându-l să zboare prin aer.

Savannah, care se afla în partea cealaltă a curţii, profită de ocazie, îşi netezi părul blond şi îşi croi drum printre invitaţi către Link. Îşi vârî mâinile sub tricoul lui.

— Haide să dansăm, Link!

În clipa următoare dansau, iar Savannah stătea agăţată de el. Lena, Liv şi cu mine ne holbam de parcă am fi asistat la un accident pe Route 9 în care erau implicate trei maşini. Nu ne puteam lua privirea de la ei.

Liv strâmbă din nas.

— Ar trebui să lăsăm să se întâmple asta?

Lena ridică din umeri.

— Nu văd ce am putea face în privinţa asta. Doar dacă nu vrei să te duci la ei.

— Nu, mulţumesc.

Fu momentul în care Savannah – care, evident, nu îşi dădea seama că dansa cu un tip cu inima frântă, ale cărui speranţe şi visuri pentru dragoste adevărată, contracte cu case de discuri şi plimbări cu rulota prin ţară tocmai fuseseră spulberate – acţionă.

Noi trei ne-am ţinut răsuflarea la unison.

Chiar acolo, sub luminile pâlpâitoare, Savannah îi luă faţa lui Link în mâini şi îl trase înspre ea.

— Aoleo!

Liv îşi ascunse faţa.

— E de rău.

Nici Lena nu voia să privească.

— Suntem terminaţi.

M-am pregătit sufleteşte.

Sărutul dură douăzeci de secunde.

Până când Ridley aruncă o privire peste umăr.

Puteai auzi sunetul de la un kilometru depărtare. Ridley stătea în spatele porţii, la marginea curţii, ţipând atât de tare, încât toţi cei prezenţi la petrecere se opriră din dansat. Îşi ţinea mâna pe catarama cu scorpion şi îşi mişca buzele de parcă ar fi rostit o vrajă.

— Doar nu face… zise Lena în şoaptă.

Am luat-o de mână pe Lena.

— Trebuie să o oprim. Şi-a pierdut minţile.

Însă era prea târziu.

Într-un minut, totul se transformă în haos.

Am simţit cum Vraja inundă mulţimea ca un val. Aproape că o vedeai cum loveşte o persoană, ca apoi să treacă la următoarea. Îţi puteai da seama pe cine afectase, după expresiile furioase şi strigătele pe care le lăsa în urma ei. Dacă în urmă cu un minut cuplurile dansau, acum se certau. Băieţii se îmbrânceau în vreme ce victimele colaterale încercau să se dea la o parte. Asta până când erau lovite de Vrajă şi începeau să se îmbrâncească şi să strige.

Am auzit bolul cu punci spărgându-se, însă nu îl puteam vedea din cauza majoretelor care se trăgeau una pe cealaltă de păr şi a jucătorilor echipei de baschet care se placau unul pe celălalt. Până şi doamna Snow ţipa la recrutori, spunându-le câteva de la obraz de să nu mai calce pe-acolo.

Privirea Lenei se întunecă.

— O simt – e *Furia!*

Ne apucă pe Liv şi pe mine şi ne trase înspre poartă, însă era prea târziu.

Am ştiut asta în momentul în care Vraja lovi, deoarece Liv se întoarse şi îi trase o palmă Lenei peste faţă cât putu de tare.

— Ai înnebunit?

Lena îşi duse mâna la obraz, care se înroşise deja.

Când Liv arătă cu degetul către ea, selenometrul greu şi

negru i se învârti în jurul încheieturii.

— Asta este pentru toate văicărelile, prinţeso.

— Poftim?

Părul Lenei începu să se încreţească în timp ce ochii verzi-aurii i se îngustară.

Liv continuă:

— Vai, sărmana de mine. Iubitul meu superb este atât de îndrăgostit de mine, dar inima mea e frântă pentru că – hei – aşa ar trebui să se comporte frumoasele fete emo cum sunt eu.

— Taci!

Lena părea pregătită să îi tragă un pumn în faţă lui Liv. Am auzit bubuitul unui tunet pe cer.

— În loc să fiu fericită că mă iubeşte un tip minunat, o să-mi mai trag un strat de ojă neagră şi-o să fug cu un alt tip superb.

— Nu aşa s-a întâmplat!

Lena se pregăti să o lovească pe Liv, însă eu am apucat-o de braţ. Începu să plouă.

Liv îşi continuă discursul.

— Şi – stai – sunt cel mai puternic Caster din univers. Asta în caz că voi, Muritorii de rând, nu vă simţeaţi deja de rahat.

— Ai înnebunit? ţipă Lena la ea, însă era greu să auzi din cauza vacarmului. Unchiul meu a murit. Am crezut că voi deveni Întunecată.

— Ştii cum e să îţi petreci timpul cu un tip de care îţi place? Să îl ajuţi să îşi caute iubita, care nu vrea să fie găsită? Să îl vezi cum îşi frânge inima, şi pe a ta, pentru o fată Caster idioată căreia puţin îi pasă de el?

Fulgerul brăzdă cerul, iar ploaia şi grindina ne lovea. Lena o atacă pe Liv. Eu m-am postat în faţa ei, încercând să o împiedic.

— Ajunge, Liv! Te înşeli.

Habar nu aveam ce făcea Liv, dar voiam ca ea să tacă.

— Sentimente pentru el? În sfârşit recunoşti!

Lena ţipa.

— Nu recunosc nimic decât că eşti o scârbă nenorocită

care crede că lumea se învârte în jurul cârlionţilor ei.

De atât fu nevoie. Lena îşi smuci braţele şi o împinse pe Liv de umeri. Aceasta căzu pe spate, izbindu-se de pământ. Lena nu avea de gând să o lase să aibă ultimul cuvânt. Sau ultima lovitură.

— OK, domnişoară „Nu-sunt-aici-ca-să-ţi-fur-iubitul“. Lena imită vocea lui Liv. Pe bune, suntem doar prieteni, deşi sunt mai deşteaptă şi mai blondă decât voi, restul, la un loc. Aţi observat simpaticul meu accent britanic?

Liv aruncă cu noroi în ea, însă Lena se feri la timp. Lena nu se opri aici.

— Şi dacă nu este suficient, o să fac pe martira, ca să vă simţiţi vinovaţi pentru tot restul vieţii. Sau poate o să-mi petrec tot timpul cu unchiul tău, ca să mă vadă ca pe fiica pe care nu a avut-o niciodată. Ah, stai – are deja! Dar cui îi pasă. Dacă Lena are ceva, o să încerc să i-l iau.

Liv se ridică cu greu în picioare şi încercă să treacă pe lângă mine. Eu am oprit-o.

— Încetaţi! Vă comportaţi ca nişte idioate. E o Vrajă! Nici măcar nu ştiţi pe cine ar trebui să fiţi supărate.

— Şi tu ştii? ţipă Lena, încercând să îşi întindă mâna pe după mine ca să o apuce de păr pe Liv.

— Fireşte că ştiu. Singura persoană pe care sunt supărat nu este aici. M-am aplecat şi am ridicat din iarba noroioasă cureaua cu scorpion a lui Ridley. I-am întins-o Lenei. Ridley e de vină, dar a dispărut. Aşa că n-am la cine să ţip.

Am auzit huruitul motorului Beaterului. Am arătat înspre poartă şi am văzut cum maşina se desprinde de bordură.

— De fapt, cred că există cineva şi mai supărat pe ea decât mine. Şi se pare că pleacă în căutarea ei.

— Chiar crezi că este vorba despre vreo Vrajă?

Lena se uită la Liv.

— Nu. Cred că ne încăierăm mereu ca nişte câini vagabonzi pe stradă atunci când încercăm să socializăm la petreceri.

Liv îşi dădu ochii peste cap.

— Vezi? Iar începi, trebuie să faci tu mereu pe deşteaptă.

Lena încercă să se elibereze, însă eu o ţineam strâns de ambele braţe.

— Este o *Furie*, tâmpito! izbucni Liv.

— Eu sunt tâmpită? Am spus că e *Furie* înainte să înceapă tot haosul acesta.

Le-am împins pe amândouă prin poartă, în faţa mea.

— Amândouă vă comportaţi ca nişte tâmpite. Acum ne vom urca în maşină şi vom merge la Ravenwood. Dacă nu vă puteţi spune lucruri frumoase una alteia, atunci tăceţi din gură!

Nu trebuia să îmi fac griji, deoarece, dacă am învăţat un lucru despre fete, atunci acela era că, în scurt timp, ele vor înceta să se mai terfelească una pe cealaltă. Vor fi prea ocupate să mă terfelească pe mine.

*

— Asta e pentru că lui îi e frică să ia o decizie, spuse Liv.

— Nu, este pentru că el nu vrea să supere pe nimeni, i-o trânti Lena.

— Tu de unde ştii? Nu spune niciodată ceea ce gândeşte.

— Nu e asta. Nu gândeşte niciodată ceea ce spune, ripostă Lena.

— Ajunge!

Am intrat pe porţile de fier îndoite de la Ravenwood, furios pe amândouă. Furios pe Ridley. Furios pe felul în care decurgea anul. *Furia,* aceasta era denumirea corectă pentru ceea ce se întâmpla. Detestam faptul că mă simţeam astfel şi detestam şi mai mult faptul că ştiam că sentimentele erau reale, chiar dacă fusese nevoie de o vrajă care să le scoată la suprafaţă.

Lena şi Liv se certau în continuare când am coborât din maşină. Chiar dacă ştiau că se aflau sub influenţa unei Vrăji, nu se puteau abţine. Sau poate nu voiau. Ne-am apropiat de uşa de la intrare, iar eu m-am postat între ele. Pentru orice eventualitate.

— De ce nu ne laşi în pace? Lena îşi făcu loc în faţa lui Liv. Ai auzit vreodată de cea de-a cincea roată la căruţă?

Liv o împinse.

— De parc-aş fi vrut să vin aici? Iar trebuie să rezolv eu lucrurile? Apoi o să uitaţi de mine, până data viitoare…

Nu le mai ascultam. Priveam fereastra lui Ridley. Am văzut o umbră trecând prin faţa ei, dincolo de draperii. Nu am văzut decât o siluetă, dar mi-am dat seama că nu e Ridley.

Link trebuie să fi sosit înaintea noastră, doar că eu nu văzusem Beaterul.

— Cred că Link este aici.

— Nu-mi pasă. Ridley are de dat nişte explicaţii.

Lena era pe la jumătatea scărilor când eu am trecut pragul. Am simţit schimbarea imediat – până şi aerul părea diferit. Mai uşor, oarecum. Am privit în urmă, la Liv.

Expresia de pe faţa ei afişa ceea ce simţeam eu. Nedumerire. Dezorientare.

— Ethan, nu ţi se pare că e ceva ciudat?

— Ba da…

— Este *Furia,* spuse Liv. S-a rupt vraja. Nu poate trece de Legături.

— Ridley! Unde eşti?

Lena se afla la câteva trepte de uşa verişoarei ei. Când ajunse în dreptul ei, o deschise larg fără să bată. Nu părea să îi pese dacă Link se afla înăuntru. Însă nu avea importanţă.

Tipul din camera lui Ridley nu era Link.

18 octombrie

Ostaticul

— Ce naiba?

I-am auzit vocea înainte să îl văd. Asta poate pentru că nu se aştepta să mă vadă în camera lui Ridley, aşa cum nici eu nu mă aşteptam să îl văd acolo.

John Breed stătea întins pe covorul roz al lui Ridley, cu o consolă de jocuri video într-o mână şi o pungă de Doritos în cealaltă.

— John? Lena era la fel de surprinsă ca mine. Ar fi trebuit să fii mort.

— John Breed? Aici? Este imposibil.

Liv era şocată.

John aruncă punga şi sări în picioare.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc.

M-am postat în faţa Lenei şi a lui Liv ca să le protejez.

— Eu sunt dezamăgit.

Lena nu avea nevoie de protecţie. Trecu în faţa mea.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea după toate cele întâmplate? Te-ai prefăcut că îmi eşti prieten când, de fapt, nu ai vrut decât să mă duci la Abraham. Afară bubui tunetul. Fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună.

— Nu este adevărat. Nu am ştiut ce aveau de gând să facă. Adu-mi Biblia! *Cartea Lunilor,* ce vrei tu. Jur pe ele.

— Nu putem face asta. Având în vedere că e la Abraham.

Eram furios şi nu voiam să îl ascult pe John cum face pe prostul. Era o tactică nouă, iar eu încă încercam să mă obişnuiesc cu faptul că se afla în camera lui Ridley şi mânca Doritos.

Lena nu terminase încă.

— Şi ca şi când n-ar fi fost suficient, l-ai transformat pe

Link în… tine.

Părul Lenei începea să se încreţească, iar eu speram că încăperea nu va lua foc.

— N-a fost vina mea. Abraham mă obligă să fac chestii. John se plimba de colo-colo. Nici măcar nu îmi amintesc mare lucru din ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Am traversat încăperea şi m-am postat în faţa lui. Nu îmi păsa că mă putea omorî.

— Îţi aminteşti cum ai târât-o pe Lena până la altar şi ai legat-o? Partea asta ţi-o aminteşti?

John se opri în loc şi se holbă la mine, ochii lui verzi căutându-i pe ai mei. Abia l-am auzit când a spus:

— Nu.

Îl uram. Amintirea mâinilor lui pe Lena – fusese cât pe ce să o pierd în noaptea aceea. Însă părea că spunea adevărul.

John se lăsă pe pat.

— Îmi pierd memoria uneori. Mi se întâmplă asta încă din copilărie. Abraham spune că se datorează faptului că sunt diferit, dar eu nu îl cred.

— Vrei să spui că ar avea vreo legătură cu asta?

Liv îşi scoase carneţelul roşu.

John ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Lena se uită la mine.

Dacă spune adevărul?

Şi dacă minte?

— Asta nu explică prezenţa ta în camera lui Ridley, spuse Lena. Sau cum ai intrat în Ravenwood.

John se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— De ce n-o întrebi pe verişoara ta manipulatoare?

Părea destul de înfuriat pentru un tip care tocmai fusese prins că intrase clandestin într-o casă.

Lena se întunecă la faţă.

— Ce legătură are Ridley?

John clătină din cap, lovind cu piciorul un maldăr de haine murdare.

— Nu ştiu. Are legătură. Ea mă ţine închis aici.

Nu ştiu dacă a fost felul în care a spus-o sau pentru că vorbeam despre Ridley, însă o parte din mine l-a crezut.

— Stai puţin. Cum adică te ţine închis aici?

El clătină din cap.

— Practic, m-a ţinut închis de două ori. Prima oară în Arcul de Lumină, apoi aici, când m-a eliberat.

— Când te-a eliberat? Lena era uluită. Dar am îngropat Arcul de Lumină…

— Verişoara ta l-a scos din pământ şi l-a adus aici. M-a eliberat, iar eu am rămas închis în casa asta de atunci. Locul acesta este atât de bine Legat, încât nu pot ajunge mai departe de bucătărie.

Legăturile. Nu ţineau ceva departe de Ravenwood; ţineau pe cineva înăuntru. Exact cum îmi imaginasem.

— Când te-a eliberat?

— Cândva în august, cred.

Mi-am amintit ziua în care Lena şi cu mine veniserăm aici ca să coborâm în Tuneluri – fâșâitul pe care mi se păruse că îl auzeam.

— August? Eşti aici de două luni? Lena începea să-şi piardă cumpătul. Tu eşti cel care o ajută pe Ridley. Aşa reuşeşte să facă Vrăji.

John râse, însă era un râs plin de amărăciune.

— O ajut? Datorită bibliotecii unchiului tău, mă foloseşte ca pe duhul ei personal, iar văgăuna asta este lampa mea.

— Cum a reuşit să îl împiedice pe Macon să te găsească?

Liv nota fiecare cuvânt.

— Prin *Occultatio,* o Vrajă de Ascundere. Ea m-a obligat s-o fac, bineînţeles. Lovi cu pumnul în perete, lăsând să se vadă tatuajul negru care se încolăcea în jurul părţii superioare a braţului. Încă un semn că era întunecat, indiferent de culoarea ochilor lui. Unchiul Lenei are cărţi despre aproape orice, dar nu şi despre cum poţi scăpa de aici.

Nu voiam să îl ascult plângându-se despre felul în care era tratat. L-am urât pe John de prima oară când l-am văzut primăvara trecută, iar acum îşi făcuse apariţia ca să ne distrugă din nou vieţile. M-am uitat la Lena. Nu

reuşeam să citesc nimic pe faţa ei, nu reuşeam să îi citesc nici gândurile.

Oare la fel simţea şi Lena în ceea ce o privea pe Liv?

Doar că Liv nu încercase să îmi răpească iubita şi nici nu le pusese în primejdie viaţa prietenilor mei.

— Interesant, pentru că am câteva sticle atârnate de un copac în faţa casei mele şi tare mi-ar plăcea să te pot vârî într-una, am zis eu.

John se întoarse către Lena.

— Sunt prins aici. Nu pot pleca, iar verişoara ta nebună mi-a promis că mă va ajuta. Însă a vrut să fac mai întâi câteva lucruri pentru ea.

Îşi trecu degetele prin păr, iar eu am observat că nu arăta la fel de bine pe cât îmi aminteam eu. Din cauza tricoului negru, şifonat, şi a bărbii nerase de dimineaţă, arăta de parcă ar fi urmărit toată ziua telenovele şi s-ar fi îndopat cu Doritos.

— Ridley nu e Sirenă, este o escroacă.

— Dar cum o ajuţi dacă nu poţi pleca de la Ravenwood? întrebă Liv. Era o întrebare bună. Ai învăţat-o să facă vrăji?

John râse.

— Glumeşti? Le-am transformat pe majorete în zombi, iar pe petrecăreţi i-am făcut să se încaiere. Crezi că Ridley ar reuşi să facă o *Furie*? Abia dacă reuşeşte să-şi lege singură şireturile de când e Muritoare. Cine crezi că i-a făcut tema la matematică tot anul?

— Eu nu. Îmi dădeam seama că Lena începea să se mai domolească, iar acest lucru mă scotea din minţi. John era ca o infecţie dureroasă şi urâtă de care nu mă puteam descotorosi. Atunci cum face vrăji, dacă n-ai învăţat-o tu?

John arătă cu degetul cureaua de la brâul Lenei.

— Cu chestia aia. El trase de o gaică liberă, din partea de sus a blugilor. Funcţionează ca un conductor. Ridley poartă cureaua, iar eu fac vrăjile.

Cureaua aceea sinistră cu scorpion. Nu era de mirare că nu şi-o dădea niciodată jos. Era legătura ei cu lumea Casterilor şi cu John Breed – singura modalitate prin care

putea avea puteri.

Liv clătină din cap.

— Nu-mi place s-o spun, dar totul are logică acum.

Avea logică, într-adevăr, însă acest lucru nu schimba nimic pentru mine. Oamenii minţeau. Iar John Breed era un mincinos, din punctul meu de vedere. M-am întors către Lena.

— Doar nu crezi ce spune? Nu trebuie să avem încredere în el.

Lena îşi mută privirea de la Liv la mine.

— Şi dacă spune adevărul? A ştiut despre majorete. Şi despre petrecere. Cred că sunt de acord cu Liv. Totul are logică.

Voi două sunteţi acum de acord?

A fost o vrajă, Ethan. Vraja Furia îi face pe oameni să devină incontrolabil de furioşi.

Mie mi s-a părut foarte real.

L-am privit bănuitor pe John.

— Nu putem fi siguri.

John oftă.

— Sunt încă aici, dacă n-ai observat.

Lena aruncă o privire înspre uşă.

— Ei bine, există o posibilitate.

Liv se uită la ea, dând din cap.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Hei! John se uită la mine. Întotdeauna sunt aşa?

— Da. Nu. Taci!

*

Reece stătea în mijlocul camerei lui Ridley, cu braţele încrucişate şi cu un aer dezaprobator. Îmbrăcată cu pulover şi purtând perle, părea venită dintr-o familie tradiţionalistă din Sud. Nu era prea încântată pentru că era folosită pe post de detector de minciuni uman şi păru şi mai enervată atunci când îl văzu pe John Breed în camera surorii ei. Poate că Reece îşi imaginase că Ridley va deveni o Cercetaşă ca ea, acum că era Muritoare. Însă, încă o dată, sora ei o readucea cu picioarele pe pământ.

Dacă stau să mă gândesc bine, era păcat că DAR solicita prezentarea descendenţei. Reece ar fi putut scrie propriul capitol.

— Dacă voi doi credeţi că voi păstra secretul acesta, sunteţi mai nebuni decât sora mea. Aţi întrecut *prea mult* măsura.

Niciunul din noi nu îşi dorea să audă o prelegere din gura lui Reece, însă Lena nu renunţă.

— Nu îţi cerem să păstrezi secretul. Vrem să ştim dacă el spune adevărul înainte să îi spunem unchiului Macon ce se petrece.

Probabil Lena spera că John minţea, că Ridley nu ascundea un Incubus periculos, pe care îl furase din mormânt, şi nu îi folosea puterile.

Nu ştiam care variantă era mai rea.

— Pentru că vei fi pedepsită pentru tot restul vieţii? întrebă Reece.

— Ceva de genul.

Reece bătu nerăbdătoare din picior.

— Să fim bine înţeleşi. Îi veţi spune unchiului Macon, sau o voi face eu.

Bineînţeles că avea să-i spună. Nu putea rata o pedeapsă pe cinste.

Eu nu îmi făceam griji doar că ne va pâri.

— Eşti sigură că va funcţiona, având în vedere că…

— Având în vedere că ce? izbucni Reece. Având în vedere că puterile mele sunt puţin mai slabe? Asta vrei să spui?

Minunat. O Reece furioasă nu era niciodată un lucru bun.

— Voiam să spun, eşti sigură că îţi vei da seama dacă minte?

Era prea târziu să dau înapoi.

Reece se uita la mine de parcă ar fi vrut să-mi smulgă capul.

— Nu că ar fi treaba ta, dar încă sunt o Sibilă. Voi citi pe faţa lui adevărul. Dacă puterile mele nu vor *funcţiona,* nu voi vedea nimic.

Lena se băgă între noi.

Te-ai vârât în chestia asta până peste cap. Mă ocup eu.

Mulţumesc.

Am de-a face cu Reece „Bestia“ de mai mult timp decât tine. E o abilitate dobândită.

— Reece. Lena îi luă mâna, iar eu am văzut cum părul începe să i se încreţească. M-am cutremurat. Să faci vrăji unui Caster nu era niciodată o idee bună. Eşti cea mai puternică Sibilă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu mă lua cu de-astea. Reece îşi retrase mâna. Sunt singura Sibilă pe care ai cunoscut-o vreodată.

— Dar ştii că am încredere în tine, orice-ar fi.

Lena îi zâmbi încurajator verişoarei ei. Reece ne privi încruntată pe amândoi.

Eu m-am uitat în altă parte. Fie că puterile dădeau sau nu rateuri, încercam să evit să privesc în ochii unei Sibile. Am observat că Liv nu scosese niciun cuvânt şi nici nu privise în direcţia lui Reece.

— O singură încercare. Apoi îi veţi spune unchiului Macon, indiferent de verdict. Pentru că toată chestia asta demonstrează, încă o dată, de ce *nu* ar trebui să ţi se permită să faci vrăji atunci când eşti minor.

Îşi încrucişă din nou braţele pe piept. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că acest gest însemna „da“.

John sări jos de pe pat şi se apropie de Reece.

— Hai să terminăm odată cu chestia asta! Ce trebuie să fac?

Reece privi în ochii verzi ai lui John, studiindu-i faţa de parcă ar fi conţinut toate răspunsurile pe care le căutam noi.

— Tu eşti făptaşul.

John nu se clinti. O privea cu aceeaşi intensitate pe Reece, lăsând-o să-i absoarbă gândurile şi amintirile. Reece se întoarse înaintea lui, clătinând din cap de parcă nu îi plăcea ce văzuse.

— Este adevărat. Nu a ştiut ce puneau la cale Abraham şi Sarafine şi nu îşi aminteşte ce s-a întâmplat în noaptea respectivă. Ridley l-a eliberat din Arcul de Lumină, iar de

atunci el se află aici, înfăptuind faptele ticăloase ale lui Ridley.

John se uită la mine.

— Mulţumit?

— Stai! Cum e posibil aşa ceva?

Reece ridică din umeri.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc. Nu este diabolic, este doar ticălos. Uneori, e o linie subţire între cele două.

— Hei! John părea mai puţin infatuat acum. Credeam că tu eşti cea amabilă. Unde a dispărut faimoasa ospitalitate de la Ravenwood.

Reece îl ignoră.

Ar fi trebuit să mă simt uşurat, însă Reece avea dreptate. Eram dezamăgit. Nu voiam ca John să fie marioneta Sarafinei sau a lui Abraham. Voiam să fie unul dintre personajele negative. Aşa îl percepeam eu, aşa îl voi percepe mereu.

Mai mult decât orice, voiam ca şi Lena să îl perceapă astfel.

Lena nu se gândea la John.

— Trebuie să vorbim cu unchiul meu. Trebuie să o găsim pe Ridley înainte să facă vreo prostie.

Corect. Din câte o cunoşteam pe Ridley, probabil că în acel moment făcea autostopul ca să plece din Summerville. După grozăvia din seara aceea, ştia că Lena îi va spune lui Macon. Iar Ridley nu suporta criticile.

— Cred că e cam târziu pentru asta.

Lena se aplecă şi dădu la o parte un colţ al covorului roz.

— Să mergem!

— Eşti sigură? N-aş vrea să-l trezim.

Nu voiam nici să îi văd faţa când îi vom spune că Ridley transformase casa lui Savannah Snow într-un ring de box, folosindu-se de cureaua vrăjită a unui Incubus pe care îl căutam cu toţii – şi care, din întâmplare, locuia în camera lui Ridley.

Lena ridică trapa.

— Mă îndoiesc că doarme.

Liv clătină din cap.

— Lena are dreptate. Trebuie să îi spunem lui Macon. Chiar acum. Nu înţelegi, noi am… Ea ezită şi se uită la Lena. Unchiul tău încearcă să îl găsească pe John Breed de luni întregi.

Lena încuviinţă din cap. Nu era un zâmbet, dar era ceva.

— Să mergem!

John desfăcu o nouă pungă de Doritos.

— Dacă tot coborâţi acolo, l-aţi putea ruga să mă lase să plec de aici?

— N-ai decât să-l rogi chiar tu, spuse Lena. Vii cu noi.

John privi în întunericul care ducea în Tunelurile de sub noi, apoi se uită la mine.

— N-am crezut niciodată că mă vei salva, Muritorule.

Îmi venea să îl omor sau să-i trag un pumn în nas. Voiam să îl fac să plătească pentru tot ce îi făcuse Lenei şi lui Link, şi pentru toate necazurile pe care Abraham le abătuse asupra noastră din cauza lui. Însă voi lăsa asta în seama lui Macon.

— Nu te salvez, crede-mă.

El zâmbi, iar eu am păşit în gol, căutând cu piciorul soliditatea treptelor pe care nu le voi vedea niciodată.

19 octombrie

Arma supremă

Când am bătut la uşa camerei de studiu a lui Macon, aceasta se deschise larg. Nu trebuia să îmi fac griji că îl trezeam. Link, care arăta deplorabil, şedea la masă.

Macon îmi făcu semn cu mâna să intru.

— Link mi-a povestit tot. Din fericire, a venit direct aici, înainte să rănească pe cineva.

Nu luasem în considerare amploarea pagubelor pe care le-ar fi putut provoca un Incubus furios.

— Care parte din *tot* ştiţi?

Am păşit înăuntru.

— Că nepoata mea s-a furişat afară din casă. El mă privi cu subînţeles. N-a fost o decizie prea înţeleaptă.

— Aşa e, domnule.

Macon era deja furios şi nu voiam să îi spun ceva care să îl înfurie şi mai tare.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi că Ridley a reuşit cumva să facă vraja *Furia?*

Era din ce în ce mai furios.

— Ştiu că sunteţi supărat, dar am ceva mai important să vă spun. Am aruncat o privire înspre uşă. Sau poate-ar fi mai bine să vă convingeţi singur.

— John Breed! Macon îl domina prin statură. Ce răsturnare de situaţie, având în vedere cele întâmplate.

John stătea lângă uşă, de parcă avea de gând să o ia la fugă, în stilul Muritorilor. Nu mai făcea pe deşteptul în prezenţa lui Macon.

Link se holba la John de parcă voia să îl rupă în bucăţi.

— Ce naiba caută el aici?

Îl compătimeam pe Link, că ajunsese în aceeaşi încăpere cu John. Cred că îl ura pe John şi mai mult decât îl uram

eu.

Lena nu se putea uita nici la unchiul ei, nici la Link. Îi era ruşine că nu îşi dăduse seama mai devreme. Însă, mai mult decât orice, ştiam că îşi făcea griji în legătură cu verişoara ei, indiferent ce ar fi făcut aceasta.

— Ridley a furat Arcul de Lumină din mormântul unchiului Macon după ce l-am îngropat noi. L-a eliberat pe John şi s-a folosit de curea ca de un conductor prin care el îi transmitea puterile lui.

— Curea?

Liv îşi scoase carneţelul roşu.

— Cea pe care o poartă Lena. Cureaua aceea dezgustătoare, cu scorpionul vârât în cataramă.

Macon îşi întinse mâna. Lena desfăcu catarama şi îi întinse cureaua.

Link se întoarse către John.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic. Ridley îmi dă ordine de când m-a eliberat din Arcul de Lumină.

— De ce-ai acceptat? Nici măcar lui Macon nu îi venea să creadă. Nu pari a fi genul altruist.

— N-am avut de ales. Sunt blocat în casa asta de luni bune, încercând să scap. John se rezemă de perete. Ridley nu a vrut să mă ajute decât dacă găseam o cale prin care ea să poată face vrăji. Şi am găsit-o.

— Chiar vrei să credem că un Incubus hibrid puternic i-a permis unei Muritoare să îl ţină închis în camera ei?

John clătină din cap, frustrat.

— Este vorba despre Ridley. Cred că toţi aveţi prostul obicei de a o subestima. Întotdeauna găseşte o cale prin care să obţină ceea ce vrea.

Ştiam cu toţii că avea dreptate.

— Spune adevărul, unchiule Macon, zise Reece, din locul unde se afla, lângă şemineu.

— Eşti absolut sigură?

Reece nu avea de gând să se răstească la Macon aşa cum se răstise la mine.

— Sunt sigură.

John părea uşurat.

Liv păşi în faţă, cu carneţelul în mână. Nu o interesau motivele pentru care Ridley ar putea sau nu face ceva. Ea voia fapte.

— Ştii, te căutam, îi zise ea lui John.

— Zău? Pun pariu că nu sunteţi singurii.

Liv şi Macon îl convinseră pe John să se aşeze la masă alături de noi, ceea ce l-a făcut pe Link să refuze invitaţia. El se rezemă de peretele de lângă şemineu, îmbufnat. Lăsând deoparte dramatismul lui Linkubus, John îl schimbase pe Link într-un mod pe care eu nu îl voi înţelege niciodată cu adevărat. Şi mai ştiam ceva ce John nu ştia.

Indiferent cât de mult îi plăcea lui Link să le înnebunească pe fete, acest lucru nu conta în esenţă. Exista doar o singură fată pe care şi-o dorea Link şi niciunul dintre noi nu ştia unde se afla aceasta.

— Abraham a făcut mari eforturi ca să dea de urma ta, distrugând la propriu oraşul acesta. Pe mine mă interesează să ştiu de ce. Abraham nu face nimic fără motiv.

Macon punea întrebările, în timp ce Liv nota răspunsurile pe care le dădea John. Reece şedea în faţa lui John, încercând să îşi dea seama dacă minţea.

John ridică din umeri.

— Nu sunt foarte sigur. M-a găsit când eram copil, însă nu se comportă tocmai ca un tată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Macon încuviinţă din cap.

— Ai spus că te-a găsit. Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

John se foi stânjenit pe scaun.

— Nu ştiu. Au dispărut. Sunt aproape convins că s-au descotorosit de mine pentru că eram… ştiţi voi, diferit.

Liv se opri din scris.

— Toţi Casterii sunt diferiţi.

John râse.

— Eu nu sunt un Caster obişnuit. Puterile mele nu s-au manifestat în adolescenţă. Liv se holbă la el. El arătă

înspre carneţelul ei. Poate ai vrea să scrii partea asta.

Ea ridică o sprânceană. *Subiectul afişează o atitudine combativă.* Îmi imaginam eu scris pe o pagină.

— M-am născut aşa, iar puterile mele au devenit din ce în ce mai puternice. Ştii cum e să poţi face lucruri pe care ceilalţi de vârsta ta nu le pot face?

— Da.

Se simţea ceva în vocea lui Liv, un amestec de tristeţe şi compătimire. Fusese întotdeauna mai inteligentă decât ceilalţi din jurul ei, proiectând dispozitive care măsurau atracţia gravitaţională a Lunii sau orice alt lucru despre care nimănui nu îi păsa sau pe care nimeni nu îl înţelegea.

Macon îl privea cu atenţie pe John. Puteai observa cum un fost Incubus îl evalua pe acest Incubus străin şi nou.

— Ce puteri ai mai exact, în afară de faptul că eşti imun la efectele luminii?

— Puteri normale pe care le au Incubuşii – forţă, auz, miros amplificate. Pot Călători. Iar fetele mă plac.

John tăcu şi se uită la Lena de parcă ar fi împărtăşit un secret. Ea privi în altă parte.

— Nu atât de mult pe cât ai crede tu, am zis eu.

El îmi zâmbi, bucurându-se de protecţia lui Macon.

— Mai pot face şi alte lucruri.

Liv îl privi cu atenţie.

— Cum ar fi?

Link stătea cu braţele încrucişate peste piept şi privea uşa, prefăcându-se că nu asculta. Însă eu ştiam că era atent la discuţie. Fie că îi plăcea sau nu, el şi John erau legaţi pentru totdeauna. Cu cât afla mai multe despre John, cu atât mai multe putea afla despre el însuşi.

John se uită la Reece, apoi la Lena. Indiferent ce era, nu voia să spună.

— Diferite chestii.

Macon clipi repede.

— Ce anume? Ai putea să dezvolţi?

John cedă.

— Pare mai important decât este, dar pot absorbi puterile celorlalţi Casteri.

Liv se opri din scris.

— Cum face un Empath?

Bunica Lenei putea împrumuta temporar puterile celorlalţi Casteri, însă ea nu descrisese niciodată acest procedeu ca pe o „absorbţie“.

John clătină din cap.

— Nu. Eu le păstrez.

Liv făcu ochii mari.

— Vrei să spui că poţi fura puterile celorlalţi Casteri?

— Nu. Îşi păstrează puterile, dar le am şi eu. E ca un soi de colecţie.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă Liv.

Macon se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sunt foarte curios să aud răspunsul la această întrebare, domnule Breed.

John îi aruncă din nou o privire Lenei. Îmi venea să sar peste masă.

— Nu trebuie decât să îi ating.

— Poftim?

Lena arăta de parcă el tocmai îi trăsese o palmă. Asta făcuse el când îşi plimbase mâinile pe trupul ei în ringul de dans de la Exile? Sau când ea urcase pe motocicleta lui în acea zi la lac? Îi sustrăgea puterile, ca un parazit?

— Nu e ca şi când aş face-o intenţionat. Se întâmplă pur şi simplu. Nici măcar nu ştiu cum să folosesc cea mai mare parte a puterilor pe care le deţin.

— Sunt convins că Abraham ştie.

Macon îşi turnă în pahar un lichid negru dintr-o carafă care apăruse pe masă. Nu era niciodată un semn că lucrurile decurgeau bine.

Liv şi Macon se uitară unul la celălalt, un schimb de priviri tacit.

Îmi şi imaginam cum se învârteau rotiţele în capul lui Liv.

— Ce ar putea plănui Abraham?

— Cu ajutorul unui Incubus hibrid care colecţionează puterile celorlalţi Casteri? răspunse Macon. Nu sunt în totalitate sigur, dar cu astfel de abilităţi de partea sa,

Abraham poate deţine arma supremă. Muritorii nu ar avea nici cea mai mică şansă împotriva unei asemenea puteri.

John se întoarse cu faţa la Macon.

— Ce-aţi spus?

— Vrei să-ţi repet…

— Staţi. John îl întrerupse pe Macon, înainte ca acesta să îşi termine fraza. Îşi închise ochii ca şi când ar fi încercat să îşi amintească ceva. „Casterii sunt o rasă imperfectă. Ne infestează descendenţele şi îşi folosesc puterile ca să ne oprime. Dar va veni o zi în care vom deţine arma supremă cu care îi vom eradica de pe suprafaţa pământului.“

— Ce porcărie mai e şi asta?

John îi atrăsese atenţia lui Link.

— Abraham şi Silas rosteau mereu aceste cuvinte atunci când eram copil. Trebuia să le învăţ pe de rost. Uneori, când făceam câte o trăsnaie, Silas mă punea să scriu ore în şir cuvintele astea.

— Silas?

Macon se încordă la auzul numelui tatălui său. Mi-am amintit lucrurile pe care mi le spusese mama despre Silas în viziunile despre Arcul de Lumină. Părea a fi un monstru, abuziv şi rasist, care încerca să transmită ura pe care o simţea şi fiilor lui şi, din câte se părea şi lui John.

Macon se uită la John, verdele ochilor lui întunecându-se atât de tare, încât deveni aproape negru.

— Cum l-ai cunoscut pe tatăl meu?

John îşi ridică privirea, iar ochii lui verzi îi întâlniră pe ai lui Macon. Vocea lui sună diferit atunci când răspunse – nu era nici puternică, nici obraznică, nu semăna deloc cu cea a lui John Breed.

— El m-a crescut.

24 octombrie

Cel Care Este Doi

După aceea, Macon şi Liv îşi petrecură cea mai mare parte a timpului interogându-l pe John despre Abraham şi despre Silas şi despre cine mai ştie ce, în timp ce Lena şi cu mine scotoceam fiecare carte din camera de studiu a lui Macon. Mai existau scrisori vechi de la Silas, prin care acesta îl îndemna pe Macon să se alăture tatălui şi fratelui său în lupta împotriva Casterilor. În afară de astea, nu exista niciun indiciu despre trecutul lui John, nicio referire la vreun Caster sau Incubus cu abilităţi similare.

În puţinele dăţi în care ni s-a permis să fim prezenţi la anchetă, Macon urmărea cu atenţie interacţiunea dintre Lena şi John. Cred că era îngrijorat că influenţa ciudată pe care John o exercitase asupra Lenei în trecut s-ar putea manifesta din nou. Însă Lena era mai puternică acum, iar John o enerva la fel de mult cum ne enerva pe noi toţi. Eu eram mai îngrijorat în privinţa lui Liv. Văzusem reacţia fetelor Muritoare din Gatlin atunci când John intrase pentru prima oară în Dar-ee Keen. Însă Liv părea imună.

Eram obişnuit cu urcuşurile şi coborâşurile vieţii dintre lumea Casterilor şi lumea Muritorilor, însă mai nou erau doar coborâşuri. În aceeaşi săptămână în care John Breed îşi făcu apariţia la Ravenwood, hainele lui Ridley dispăruseră din camera ei, ca şi când ar fi plecat pentru totdeauna. Iar câteva zile mai târziu, starea mătuşii Prue se înrăutăţise.

Nu am mai rugat-o pe Lena să mă însoţească data următoare când m-am dus la spitalul municipal. Simţeam nevoia să fiu singur cu mătuşa Prue. Nu ştiu de ce, aşa cum nu ştiam prea multe despre ce mi se întâmpla în ultima vreme. Poate că îmi pierdeam minţile. Sau poate că

mi le pierdusem demult şi nici măcar nu ştiam.

*

Era un frig înfiorător, de parcă cineva ar fi sustras tot freonul şi curentul electric din aparatele de aer condiţionat din Districtul Gatlin şi le-ar fi pompat în spitalul municipal. Mi-aş fi dorit să fie frig oriunde altundeva, dar nu acolo, unde frigul se încolăcea în jurul pacienţilor, de parcă ar fi fost nişte cadavre într-un frigider.

Un astfel de frig nu îţi crea niciodată o senzaţie plăcută şi, categoric, nu mirosea niciodată bine. Cel puţin transpiraţia te făcea să te simţi viu, iar mirosul era cât se poate de uman. Poate petrecusem prea mult timp cugetând asupra implicaţiilor metafizice ale căldurii.

După cum am spus, eram nebun.

Bobby Murphy nu spuse nimic când m-am apropiat de recepţie, nici măcar nu se uită la mine. Îmi întinse un *clipboard* şi o legitimaţie. Nu ştiam dacă vraja „Taci-naibii-din-gură“ pe care o făcuse Lena îl afecta tot timpul sau doar când eram eu prin preajmă. Oricare ar fi fost explicaţia, mie îmi convenea. Nu aveam chef de poveşti.

Nu m-am mai uitat nici în salonul celuilalt John, nici în cel cu goblenul şi am trecut glonţ pe lângă salonul cu petrecerea tristă de zi de naştere. Mi-am ţinut respiraţia când am trecut pe lângă încăperea „cu mâncare care nu era mâncare“, înainte să mă lovească mirosul de Ensure.

Apoi am simţit miros de lavandă şi am ştiut că mătuşa Prue era acolo.

Leah şedea într-un scaun lângă patul ei şi citea o carte în limba Casterilor sau a Demonilor. Nu era îmbrăcată în uniforma spitalului de culoarea piersicii. Îşi ţinea ghetele proptite pe un coş de gunoi dărăpănat din faţa ei. Era evident că renunţase să se mai dea drept asistentă medicală.

— Salutare!

Îşi ridică privirea, surprinsă că mă vede.

— Salutare şi ţie! Era şi timpul. Mă întrebam pe unde umbli.

— Nu ştiu. Am fost ocupat. Cu prostii.

Am luat-o razna, am alergat după Incubuşi hibrizi şi după Ridley, după mama, după doamna English şi după o chestie nebunească despre nu ştiu ce Roată…

Ea zâmbi.

— Mă bucur să te văd.

— Şi eu. Atât am reuşit să spun. Am arătat înspre ghetele ei. Nu îţi fac zile fripte din cauza ăstora?

— Nu. Nu sunt genul de fată căreia oamenii să îi facă zile fripte.

Nu voiam să stau la taclale. Pe zi ce trecea, îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc, chiar şi cu oamenii la care ţineam.

— Te superi dacă petrec puţin timp cu mătuşa Prue? Singur, ştii?

— Fireşte că nu. Mă duc să văd ce face Bade. Dacă nu o voi dresa în curând, va trebui să doarmă afară, când ea e, de fapt, o pisică de interior.

Trânti cartea pe scaun şi ieşi pe uşă.

Eram singur cu mătuşa Prue.

Devenise şi mai mică de când o văzusem ultima oară. Acum existau tuburi acolo unde nu fuseseră, de parcă s-ar fi transformat într-o maşinărie cu fiecare centimetru. Semăna cu un măr care se cocea la soare, zbârcindu-se în moduri imposibile. O vreme, am ascultat pulsul ritmat al brăţărilor de plastic din jurul gleznelor, extinzându-se şi contractându-se, extinzându-se şi contractându-se.

De parcă asta ar fi putut înlocui faptul că nu umbla, nu exista, nu privea emisiunea *Jeopardy!* împreună cu surorile ei, nu se plângea de tot, iubind totul în acelaşi timp.

I-am luat mâna. Tubul care îi era vârât în gură scotea bule cu fiecare respiraţie. Părea să fie ud ca un umidificator care avea apă înăuntru. Era ca şi când ea s-ar fi înecat cu propriul aer.

Pneumonie. Am auzit-o pe Amma vorbind cu doctorul în bucătărie. Din punct de vedere statistic, atunci când pacienţii în comă mureau, pneumonia era „Doamna cu coasa“. Mă întrebam dacă sunetul pe care îl scotea tubul

din gâtlejul ei însemna că mătuşa Prue se apropia de un sfârşit anticipat de statistici.

Când mă gândeam că mătuşa mea era doar o altă statistică îmi venea să arunc coşul de gunoi pe fereastră. În schimb, i-am luat mâna plăpândă într-a mea. Degetele ei semănau cu nişte surcele iarna. Am închis ochii şi i-am luat şi mâna cealaltă, încolăcindu-mi degetele puternice cu degetele ei fragile.

Mi-am aşezat fruntea pe mâinile noastre şi am închis ochii. Îmi imaginam cum îmi ridicam capul şi o vedeam zâmbind, fără benzi şi fără tuburi. M-am întrebat dacă a dori era acelaşi lucru cu a te ruga; dacă sperai la ceva cu toată fiinţa puteai transforma acel lucru în realitate.

Încă mă gândeam la asta când am deschis ochii, aşteptându-mă să văd salonul mătuşii Prue, patul ei amărât de spital şi pereţii deprimanţi, de culoarea piersicii. În schimb, m-am trezit stând în soare, în faţa unei case în care fusesem de nenumărate ori…

Casa Surorilor arăta exact aşa cum mi-o aminteam eu, înainte ca Demonii să o distrugă. Pereţii, acoperişul, aripa în care se afla dormitorul mătuşii Prue – toate erau la locul lor. Nici măcar o scândură albă de pin sau o ţiglă de pe acoperiş nu era deranjată.

Aleea care ducea la veranda care înconjura casa era mărginită de hortensii, aşa cum îi plăcea mătuşii Prue. Sârma de haine a Lucillei era în continuare întinsă peste peluză. Pe verandă şedea un câine – un Yorkshire terrier care semăna ciudat de bine cu Harlon James, doar că nu era el. Blana acestui câine era mai aurie, însă eu l-am recunoscut şi m-am aplecat să îl mângâi. Pe medalionul lui scria: „Harlon James III“.

— Mătuşă Prue?

Cele trei balansoare albe se aflau pe verandă, cu măsuţe din răchită între ele. Pe una dintre ele se afla o tavă, cu două pahare de limonadă. M-am aşezat în al

doilea balansoar, lăsându-l liber pe primul. Mătuşii Prue îi plăcea să şadă în cel mai apropiat de alee, iar eu m-am gândit că poate şi-ar dori să şadă în balansoarul acela dacă va veni.

Aveam senzaţia că va veni.

Doar ea mă dusese acolo, nu?

L-am mângâiat din nou pe Harlon James III, ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că se afla în camera de zi din casa noastră, împăiat. M-am uitat din nou la masă.

— Mătuşă Prue!

M-a speriat, deşi o aşteptam. Nu arăta mai bine decât arăta întinsă în patul de spital, în viaţa reală. Tuşi, iar eu am auzit sunetul ritmat bine cunoscut al aparatelor. În jurul gleznelor avea brăţările din plastic, extinzându-se şi contractându-se, de parcă s-ar fi aflat în continuare în patul de spital.

Zâmbi. Faţa ei părea transparentă. Pielea îi era atât de palidă şi de subţire, încât puteai vedea albastrul movuliu al venelor de dedesubt.

— Mi-a fost dor de tine. Mătuşa Grace, mătuşa Mercy şi mătuşa Thelma îşi ies din minţi fără tine. Amma, la fel.

— O văd pe Amma aproape în fiecare zi, iar pe tatăl tău la sfârşitul săptămânii. Vin ca să vorbească cu mine mai mult decât alţi oameni.

Ea strănută.

— Îmi pare rău. Lucrurile merg de-a-ndoaselea.

Ea îmi făcu cu mâna.

— Nu plec nicăieri. Încă nu. M-au pus în arest la domiciliu, ca pe criminalii aceia de la tv.

Tuşi şi clătină din cap.

— Unde suntem, mătuşă Prue?

— Nu ştiu. Dar nu avem prea mult timp la dispoziţie. Te ţin cam ocupat. Ea îşi desfăcu lanţul şi scoase ceva de pe el. Nu o văzusem să poarte lanţul în spital, însă l-am recunoscut. E de la tata, care îl are de la tatăl lui, care îl are de demult, înainte ca tu să fii

un gând în mintea Bunului Dumnezeu.

Era un trandafir confecţionat din aur.

— Este pentru iubita ta. Ca să mă ajute să veghez asupra ei pentru tine. Spune-i să-l poarte cu ea.

— De ce îţi faci griji în privinţa Lenei?

— Nu-ţi bate tu căpşorul cu asta! Fă ce ţi-am spus!

Strănută din nou.

— Dar Lena e bine. Voi avea mereu grijă de ea. Ştii asta.

Gândul că mătuşa Prue îşi făcea griji în legătură cu Lena mă speria mai tare decât tot ce se întâmplase în ultimele luni.

— Cu toate astea, dă-i-l!

— Aşa voi face.

Apoi mătuşa Prue dispăru, lăsând în urma ei un pahar cu limonadă pe jumătate gol şi un balansoar care se legăna încă.

*

Când am deschis ochii, lumina puternică din salonul mătuşii m-a făcut să-i închid pe jumătate. Atunci am realizat că soarele bătea dintr-o parte, mult mai jos decât atunci când sosisem. M-am uitat la celular. Trecuseră trei ore.

Ce se întâmpla cu mine? De ce era mai uşor să mă furişez în lumea mătuşii Prue decât să port o conversaţie simplă în lumea mea? Când am vorbit prima oară cu ea, nu mi s-a părut că trecuse timpul deloc şi nu aş fi reuşit să o fac fără un Natural puternic alături.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu.

— Eşti bine, puştiule?

Leah stătea în prag.

Mi-am coborât privirea şi mi-am descleştat degetele de pe trandafirul mic din aur. „Este pentru iubita ta.“ Nu eram bine. Eram aproape convins că nimic nu era bine.

Am dat afirmativ din cap.

— Sunt bine, doar obosit. Ne mai vedem, Leah.

Ea îmi făcu semn de rămas-bun, iar eu am ieşit din salon

simţind o apăsare pe umeri, ca şi când aş fi cărat un rucsac plin cu pietre.

Când m-am urcat în maşină şi radioul a pornit, nu am fost surprins să aud melodia bine-cunoscută. După ce o văzusem pe mătuşa Prue, m-am simţit uşurat. Pentru că îl auzeam din nou, la fel de clar ca ploaia care nu mai căzuse de luni bune. Cântecul meu întunecat.

„Optsprezece Luni, optsprezece se apropie,
Roata Sorţii însăşi vine,
Cel Care Este Doi, apoi
Va aduce Ordinea înapoi.

Cel Care Este Doi, indiferent ce-o fi însemnând, avea legătură cu restabilirea Ordinii.

Dar ce legătură avea cu Roata Sorţii – Roata care era o *ea?* Cine era suficient de puternic să controleze Ordinea Lucrurilor şi să ia formă umană?

Existau Casteri ai Luminii şi ai Întunericului, Succubuşi şi Sirene, Sibile şi Ghicitori. Mi-am amintit versurile cântecului precedent – cel despre Regina Demonilor. Era posibil ca aceasta să ia formă umană, să intre în trupul unui Muritor. Exista o singură Regină Demon pe care o ştiam eu şi care putea face acest lucru. Sarafine.

În sfârşit o informaţie la care să mă gândesc. Deşi Liv şi Macon îşi petrecură fiecare zi din ultima săptămână cu John – tratându-l ca pe Frankenstein, sau ca pe un musafir regal, sau ca pe un prizonier de război, în funcţie de zi –, acesta nu le spusese nimic care să explice ce rol juca el în toată povestea asta.

Eu încă nu spusesem nimănui, în afară de Lena, despre vizitele pe care i le făcusem mătuşii Prue. Începeam să simt că totul se potrivea, aşa cum toată compoziţia din bol ajunge în biscuiţi, cum ar spune Amma.

Roata Sorţii. Cel Care Este Doi. Amma şi vrăjitorul voodoo. John Breed. A Optsprezecea Lună. Mătuşa Prue. Cântecele Întunecate.

Dacă aş reuşi să le descifrez înainte să fie prea târziu.

*

Când am ajuns la Ravenwood, Lena şedea pe veranda din faţă. O vedeam cum mă priveşte în timp ce treceam prin porţile strâmbe din fier.

Mi-am amintit ce îmi spusese mătuşa Prue atunci când îmi dăduse trandafirul din aur. „Este pentru iubita ta. Să mă ajute să veghez asupra ei.“

Nu voiam să mă gândesc la asta.

M-am aşezat lângă Lena pe treapta de sus. Ea îşi întinse mâna şi luă medalionul pe care îl agăţă la lanţ fără să spună un cuvânt.

Este pentru tine. De la mătuşa Prue.

Ştiu. Mi-a spus.

— Am adormit pe canapea şi, brusc, a apărut, zise Lena. A fost întocmai cum mi-ai descris tu – un vis care nu părea a fi un vis. Eu am încuviinţat din cap. Ea îşi rezemă capul de umărul meu. Îmi pare rău, Ethan.

Priveam grădinile, care erau în continuare verzi în ciuda dogorii, a lăcustelor şi a tot ceea ce se abătuse asupra noastră.

— Ţi-a mai spus şi altceva?

Lena încuviinţă din cap şi îşi întinse mâna ca să îmi atingă obrazul. Când se întoarse către mine, mi-am dat seama că plânsese.

Nu cred că mai are mult de trăit.

De ce?

Mi-a spus că a venit să-şi ia rămas-bun.

În seara aceea, nu am mai ajuns acasă. M-am trezit singur pe treptele din faţa casei lui Marian. Deşi ea era înăuntru, iar eu afară, mă simţeam mai bine la ea acasă decât la mine acasă.

Pentru moment. Nu ştiam cât timp va sta acolo şi nu voiam să mă gândesc ce m-aş face fără ea.

Am adormit pe veranda ei măturată cu grijă. Nu îmi amintesc dacă am visat în noaptea aceea.

1 noiembrie

Creuzetele

— Ştii, bebeluşii se nasc fără rotule.

Mătuşa Grace se aşează confortabil între pernele canapelei, înainte ca sora ei să îşi facă apariţia.

— Grace Ann, cum poţi spune aşa ceva? E de-a dreptul tulburător.

— Mercy, este adevărat. Am citit asta în *Readers Digestive.* Cititorii ăştia sunt plini de informaţii.

— Ce te-a apucat să vorbeşti despre genunchii bebeluşilor?

— N-aş putea să-ţi spun. Mă gândeam cum se schimbă lucrurile. Dacă bebeluşilor le cresc rotule, eu de ce nu pot să zbor? De ce nu există scări spre lună? De ce nu se mărită Thelma cu băiatul acela chipeş, Jim Clooney?

— Nu poţi zbura pentru că n-ai aripi. N-are niciun sens să se construiască scări spre lună pentru că acolo nu poţi respira. Iar pe băiatul acela îl cheamă George Clooney, iar Thelma nu se poate mărita cu el pentru că locuieşte în Hollywood şi nici măcar nu e metodist.

Le auzeam discutând în camera alăturată în timp ce îmi mâncam cerealele. Uneori, le înţelegeam pe Surori, deşi conversaţiile lor păreau fără noimă. Îşi făceau griji în legătură cu mătuşa Prue. Se pregăteau pentru posibila ei moarte. Bebeluşilor le creşteau rotule, presupun. Lucrurile se schimbau. Asta nu era nici un lucru bun, nici un lucru rău, aşa cum nici rotulele nu erau bune sau rele. Cel puţin, asta-mi spuneam eu.

Altceva se schimbase.

Amma nu era în bucătărie în dimineaţa aceasta. Nu îmi aminteam când fusese ultima oară când plecasem la şcoală fără să o văd. Chiar şi atunci când era supărată şi refuza să

pregătească micul dejun, tot trântea una-alta prin bucătărie, bombănind şi aruncându-mi câte o privire aspră.

„Ameninţarea cu un Ochi“ se afla pe suportul de linguri, complet uscată.

Nu îmi plăcea să plec fără să salut. Am deschis sertarul unde Amma îşi ţinea creioanele ascuţite. Am luat un creion şi am rupt o foaie din carneţel. Voiam să îi spun că am plecat la şcoală. Nu era mare scofală.

M-am aplecat peste blat şi am început să scriu.

— Ethan Lawson Wate!

Am tresărit, deoarece nu o auzisem pe Amma intrând.

— Iisuse, Amma! Era să fac infarct.

Când m-am întors, ea arăta de parcă era pe punctul să facă unul. Faţa îi era cenuşie şi îşi scutura capul de parcă ar fi fost nebună.

— Amma, ce s-a întâmplat?

Am dat să mă apropii de ea, însă ea îşi ridică mâna.

— Stai! Mâna îi tremura. Ce făceai?

— Îţi scriam un bileţel.

I-am arătat foaia de hârtie.

Ea arătă cu degetul osos înspre cealaltă mână a mea, cea în care ţineam creionul.

— Nu scriai cu mâna bună.

M-am uitat la creionul pe care îl ţineam în mâna stângă şi l-am lăsat să cadă, privindu-l cum se rostogoleşte pe pardoseală.

Scrisesem cu mâna stângă.

Dar eu eram dreptaci.

Amma ieşi cu spatele din bucătărie, cu ochii strălucitori, şi o luă la fugă de-a lungul holului.

— Amma! am strigat-o eu, însă ea trânti uşa în urma ei. Am lovit cu pumnul în ea. Amma! Trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

Ce se întâmplă cu mine.

— Ce-i gălăgia asta? strigă mătuşa Grace din camera de zi. Încerc să-mi urmăresc serialele.

M-am lăsat jos, cu spatele lipit de uşa Ammei, şi am aşteptat. Însă ea nu ieşi. Nu avea de gând să îmi spună ce

se întâmpla. Trebuia să îi dau de capăt singur.

Era timpul să-mi crească şi mie rotule.

*

Nu mai aveam aceeaşi stare de spirit mai târziu, când m-am întâlnit din întâmplare cu tata, care era din nou cu doamna English. De astă dată nu erau la bibliotecă. Luau prânzul la şcoala mea. În sala mea de clasă. Unde îi puteau vedea toţi, inclusiv eu. Nu eram chiar atât de pregătit pentru o schimbare.

Am făcut greşeala să predau eseul meu despre *Creuzetul* în timpul pauzei de prânz, deoarece uitasem să i-l dau la ora de engleză. Am împins uşa fără să mă uit mai întâi prin gemuleţul pătrat şi am dat peste ei. Împărţeau nişte resturi de pui prăjit gătit de Amma. Cel puţin ştiam că va fi aţos.

— Tată?

Tata zâmbi înainte să se întoarcă, ceea ce m-a făcut să înţeleg că ştia că acest lucru se va întâmpla. Avea zâmbetul pregătit.

— Ethan? Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere pe teritoriul tău. Voiam să discut anumite lucruri cu Lilian. Are câteva idei minunate legate de proiectul „A Optsprezecea Lună“.

— Nici nu mă îndoiesc. I-am zâmbit doamnei English şi i-am arătat hârtia. Eseul meu. Voiam să îl pun în cutia dumneavoastră. Nu mă băgaţi în seamă.

Aşa cum n-o să vă bag în seamă nici eu pe voi.

Însă nu am scăpat atât de uşor.

— Eşti pregătit pentru mâine? mă întrebă doamna English, aruncându-mi o privire întrebătoare.

Eu mi-am făcut curaj. Răspunsul mecanic la acea întrebare era mereu „nu“, însă habar nu aveam pentru ce trebuia să fiu pregătit.

— Doamnă?

— Pentru reconstituirea procesului vrăjitoarelor din Salem? Vom încerca aceleaşi cazuri pe care se bazează *Creuzetul.* Ţi-ai pregătit studiul de caz?

— Da, doamnă.

Asta explica prezenţa plicului maro, însemnat ENGLEZĂ, din rucsacul meu. Nu prea fusesem atent la oră în ultima vreme.

— Ce idee minunată, Lilian! Mi-ar plăcea să asist, dacă nu te deranjează, spuse tata.

— Nu mă deranjează deloc. Poţi filma procesele pentru noi. Le putem urmări ulterior.

— Minunat!

Tata radia.

Am simţit cum ochiul de sticlă se întoarce către mine când am ieşit din sala de clasă.

L., ştiai că vom reconstitui procesele vrăjitoarelor din Salem mâine, la ora de engleză?

Nu ţi-ai învăţat studiul de caz? Te mai uiţi măcar în rucsac?

Ştiai că tata va filma? Eu ştiu. Pentru că i-am întrerupt masa de prânz pe care o lua împreună cu doamna English.

Iac.

Ce putem face?

Se aşternu o tăcere lungă.

Cred c-ar trebui să începem să îi spunem domnişoara English?

Nu e amuzant, L.

Poate ar trebui să termini de citit Creuzetul *până mâine.*

Când în viaţa ta există ceva cu adevărat malefic, atunci răul obişnuit, de fiecare zi – directorii care te trimiteau în detenţie, manualele care îţi confiscau existenţa de licean, – începe să fie mai puţin terifiant. Asta dacă nu cumva tatăl tău iese cu profesoara de engleză cu un ochi de sticlă.

Indiferent cum priveai lucrurile, Lilian English era rea – fie în adevăratul sens al cuvântului, fie în sensul lui obişnuit. Oricum ar fi fost, ea mânca pui aţos împreună cu tata, iar eu eram terminat.

*

Creuzetul – mi-am dat sama – era mai mult despre scorpii decât despre vrăjitoare, după cum avea să spună şi

Lena. M-am bucurat că am aşteptat până la sfârşit ca să termin de citit piesa de teatru. Acest lucru m-a făcut să urăsc, mai mult decât de obicei, jumătate din liceul Jackson, precum şi întreaga echipă de majorete.

La începutul orei, eram mândru că terminasem de citit şi că ştiam câteva lucruri despre John Proctor, tipul care este păcălit. Nu anticipasem însă costumele – fete în rochii gri şi şorţuri albe şi băieţi în cămăşi albe şi pantaloni vârâţi în şosete. Nu primisem mesajul scris sau era în rucsac. Nici Lena nu era costumată.

Doamna English ne aruncă o privire cu ochiul ei de sticlă şi ne scăzu cinci puncte. Am încercat să ignor faptul că tatăl meu şedea în spatele clasei, cu camera de filmat a şcolii, veche de cincisprezece ani.

Sala de clasă era rearanjată ca să semene cu o sală de judecată, fetele mâhnite se aflau într-o parte – conduse de Emily Asher. Se pare că ele trebuiau să se prefacă posedate. Emily era în mediul ei. Toate erau. Judecătorii se aflau lângă ei, iar boxa martorilor, în cealaltă parte.

Doamna English îşi îndreptă Ochiul Bun înspre mine.

— Domnule Wate, ce-ar fi să începi în personajul lui John Proctor, apoi vom face schimb de roluri pe parcurs? Eram tipul a cărui viaţă urma să fie distrusă de nişte Emily Asher. Lena, tu vei fi Abigail. Vom începe cu piesa de teatru, apoi, pe parcursul întregii săptămâni, ne vom ocupa de cazurile pe care se bazează aceasta.

M-am dus la scaunul meu aşezat într-un colţ, iar Lena s-a dus la celălalt.

Doamna English îi făcu semn cu mâna tatălui meu.

— Să-i dăm drumul, Mitchell!

— Sunt pregătit, Lilian.

Toţi colegii se uitară la mine.

Reconstituirea se desfăşură fără niciun hop, ceea ce însemna, de fapt, că se desfăşură cu toate hopurile obişnuite. Bateria camerei de filmat se termină în primele cinci minute. Judecătorul principal fu nevoit să meargă la toaletă. Fetele mâhnite fură prinse că trimiteau mesaje, iar

confiscarea telefoanelor fu un necaz şi mai mare decât cel pe care Diavolul ar fi trebuit să îl abată asupra lor încă de la început.

Deşi tatăl meu nu scoase un cuvânt, ştiam că este acolo. Prezenţa lui mă inhiba: nu puteam vorbi, nu mă puteam mişca, nu puteam respira. De ce se afla acolo? De ce îşi petrecea timpul cu doamna English? Nu exista o explicaţie logică.

Ethan! Trebuie să prezinţi poziţia apărării.

Poftim?

Am privit în camera de filmat. Toţi cei din sală se holbau la mine.

Vorbeşte, altfel va trebui să mă prefac că am un atac de astm, aşa cum a făcut şi Link în timpul examenului la biologie.

— Mă numesc John Proctor.

Am tăcut. Mă chema John.

Ca pe John de la spitalul municipal. Şi ca pe John care şedea pe covorul roz din camera lui Ridley. Şi din nou, eram eu, şi era John.

Ce încerca să îmi spună universul?

— Ethan? doamna English părea iritată.

M-am uitat peste hârtie.

— Mă numesc John Proctor, iar acuzaţiile acestea sunt false.

Nu ştiam dacă era replica bună. Am privit din nou în camera de filmat, însă nu l-am văzut pe tata în spatele ei.

Era altceva. Reflexia mea din lentile începu să se mişte, ca nişte cercuri pe suprafaţa lacului. Apoi, încet, reflexia deveni clară. Preţ de o secundă, mă vedeam din nou pe mine.

Îmi priveam reflexia în timp ce schiţam un zâmbet strâmb.

Mă simţeam de parcă primisem un pumn în faţă.

Nu puteam respira.

Pentru că nu zâmbeam.

— Ce naiba?

Vocea îmi tremura. Fetele mâhnite izbucniră în râs.

Ethan, te simţi bine?

— Mai ai ceva de adăugat la această apărare convingătoare, domnule Proctor? Doamna English era mai mult decât iritată. Credea că mă prosteam.

Mi-am frunzărit notiţele, cu mâinile tremurânde, şi am găsit un citat.

— „Cum aş putea trăi fără nume? Ţi-am dat sufletul, lasă-mi numele!“

Simţeam ochiul ei de sticlă aţintit asupra mea.

Ethan! Spune ceva!

— „Lasă-mi sufletul! Lasă-mi numele!“

Era replica greşită, însă ceva în legătură cu ea mi se părea potrivit.

Ceva mă urmărea. Nu ştiam nici ce era, nici ce dorea.

Dar ştiam cine eram eu.

Eram Ethan Wate – fiul Lilei Jane Evers Wate şi al lui Mitchell Wate. Fiul unei Păstrătoare şi al unui Muritor, fan al baschetului şi, al ciocolatei cu lapte, al benzilor desenate şi al romanelor pe care le ascund sub pat. Am fost crescut de părinţii mei, de Amma şi de Marian, şi de acest oraş, cu toţi cei care locuiesc în el, buni sau răi.

Şi iubeam o fată, pe care o chema Lena.

Întrebarea este: cine eşti tu? Şi ce vrei de la mine?

Nu am aşteptat un răspuns. Trebuia să plec din sala aceea. Mi-am croit drum printre scaune. Nu reuşeam să ajung la uşă suficient de repede. M-am trântit în ea cu toată forţa şi am luat-o la fugă de-a lungul coridorului fără să privesc înapoi.

Pentru că ştiam deja cuvintele. Le auzisem de nenumărate ori şi de fiecare dată aveau mai puţin logică.

Şi de fiecare dată îmi întorceau stomacul pe dos.

AŞTEPT.

1 noiembrie

Regina Demonilor

Când trăieşti într-un orăşel, nu scapi aşa uşor după ce fugi de la şcoală în toiul reconstituirii unui eveniment istoric pe care profesoara ta de engleză o pregăteşte de câteva săptămâni. Nu şi fără urmări. În mod normal, acest lucru ar însemna suspendare, sau măcar pedeapsă. În Gatlin, însemna că Amma te obliga să te duci acasă la profesoară cu o farfurie plină cu fursecuri cu unt de arahide.

Exact acolo mă aflam eu.

Am bătut la uşă, sperând ca doamna English să nu fie acasă. Priveam insistent uşa roşie, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt. Lenei îi plăceau uşile roşii. Spunea că roşul era o culoare veselă, iar Casterii nu aveau uşi roşii. Pentru Casteri, uşile erau periculoase – toate pragurile erau. Doar Muritorii aveau uşi roşii.

Mama detestase uşile roşii. Nu îi plăceau nici oamenii care aveau uşi roşii. Ea spunea că a avea o uşă roşie în Gatlin însemna că erai genul de persoană căreia nu îi era teamă să fie diferită. Însă dacă trăiai cu impresia că a avea o uşă roşie va face acest lucru pentru tine, atunci nu te deosebeai, practic, de ceilalţi.

Nu am avut timp să găsesc propria teorie despre uşile roşii, pentru că, în scurt timp, această uşă roşie se deschise larg. Doamna English stătea în faţa mea, într-o rochie înflorată şi papuci de casă flauşaţi.

— Ethan? Ce cauţi aici?

— Am venit să-mi cer scuze, doamnă.

I-am întins farfuria.

— V-am adus nişte fursecuri.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să intri.

Păşi în spate, deschizând uşa mai larg.

Nu era răspunsul la care mă aşteptam. Îmi imaginasem că îmi voi cere scuze, îi voi oferi faimoasele fursecuri cu unt de arahide ale Ammei, ea le va accepta, apoi voi pleca de-acolo. Nu credeam că o voi urma în căsuţa ei. Uşă roşie sau nu, cu siguranţă nu eram încântat.

— Ce-ar fi să ne aşezăm în salon?

Am urmat-o într-o încăpere micuţă care nu semăna cu niciun salon pe care îl văzusem până atunci. Era cea mai micuţă casă în care fusesem vreodată. Pereţii erau acoperiţi cu portrete de familie în alb şi negru. Erau atât de vechi, iar feţele atât de mici, încât aş fi fost nevoit să mă opresc şi să le privesc cu atenţie pe fiecare în parte, lucru care le făcea pe toate să pară ciudat de intime. Ciudate pentru Gatlin, cel puţin, unde membrii familiilor noastre erau afişaţi mereu, atât cei decedaţi, cât şi cei în viaţă.

Doamna English era într-adevăr ciudată.

— Ia loc, te rog! Mă duc să îţi aduc un pahar cu apă.

Nu era o întrebare – părea să fie obligatoriu. Intră în bucătărie, care era de mărimea a două debarale. Auzeam apa curgând.

— Mulţumesc, doamnă.

Pe poliţa de deasupra şemineului, se afla o colecţie de figurine din ceramică: un glob, o carte, o pisică, un câine, o lună, o stea. Era versiunea Lilian English a colecţiei de nimicuri a Surorilor, pe care nu aveai voie să le atingi decât atunci când ajungeau cioburi pe peluza din faţa casei lor. În mijlocul şemineului, se afla un televizor mic, cu antenele ca nişte urechi de iepure, care cred că nu funcţiona de vreo douăzeci de ani. Pe el era aşezată o plantă de interior, care semăna cu o pânză de păianjen, şi care făcea ca totul să semene cu o jardinieră imensă. Doar că planta părea că se usucă, ceea ce făcea ca jardiniera care nu era jardinieră, de pe televizorul care nu era televizor, de pe şemineul care nu era şemineu să pară toate inutile.

Lângă şemineu, se afla o bibliotecă mică. Părea să fie

reală, având în vedere cărţile care se aflau în ea. M-am aplecat să citesc titlurile: *Să ucizi o pasăre căutătoare, Omul invizibil, Frankenstein, Dr. Jekyll și domnul Hyde, Marile speranţe.*

Uşa de la intrare se trânti şi am auzit o voce pe care nu m-aş fi aşteptat niciodată să o aud în casa profesoarei mele de engleză.

— *Marile speranţe.* Una dintre preferatele mele. Este atât de… tragică.

Sarafine stătea în prag, privindu-mă cu ochii ei galbeni. Abraham îşi făcu apariţia într-un fotoliu înflorat şi uzat, dintr-un colţ al încăperii. Părea în largul lui, ca şi când ar fi fost doar un alt musafir. *Cartea Lunilor* se odihnea pe genunchii lui.

— Ethan? Ai deschis uşa…

Doamna English avu nevoie doar de o secundă ca să revină din bucătărie. Nu ştiu dacă de vină au fost străinii din salonul ei sau ochii galbeni ai Sarafinei, însă doamna English scăpă paharul din mână, iar acesta se sparse pe covorul cu flori.

— Voi cine sunteţi?

Eu m-am uitat la Abraham.

— Au venit aici pentru mine.

El râse.

— Nu şi de data asta, băiete. Am venit pentru altceva.

Doamna English tremura.

— Nu am nimic de valoare. Sunt o simplă profesoară.

Sarafine zâmbi, lucru care o făcea să pară şi mai dementă.

— De fapt, ai ceva ce este foarte valoros pentru noi, *Lilian.*

Doamna English făcu un pas în spate.

— Nu ştiu cine sunteţi, dar ar trebui să plecaţi. Probabil că vecinii mei au sunat deja la poliţie. Aceasta este o stradă foarte liniştită.

Ea ridică tonul. Eram aproape convins că doamna English era pe punctul de a avea o cădere nervoasă.

— Lăsaţi-o în pace!

Am dat să mă apropii de Sarafine, însă ea îşi răsfiră degetele.

Am simţit forţa, de zece ori mai mare decât din orice altă mână, lovindu-mă în piept. Când m-am izbit cu spatele de rafturi, cărţi prăfuite se împrăştiară pe jos, în jurul meu.

— Ia loc, Ethan! Cred că este mai comod să priveşti sfârşitul lumii aşa.

Nu mă puteam ridica în picioare. Simţeam încă în piept greutatea forţei Sarafinei.

— Sunteţi nebuni, zise în şoaptă doamna English, cu ochii mari.

Sarafine îşi aţinti ochii înspăimântători asupra doamnei English.

— Habar n-ai.

Abraham îşi stinse trabucul pe măsuţa doamnei English şi se ridică din fotoliu. Deschise *Cartea Lunilor* ca şi când şi-ar fi pus semn la o pagină anume.

— Ce faci? Invoci alţi Demoni? am strigat eu.

De astă dată, râseră amândoi.

— Ceea ce voi invoca eu va face Demonii să pară nişte pisici domestice.

Începu să citească într-o limbă pe care nu o recunoşteam. Trebuie să fie vreo limbă Caster – Niadic, poate. Cuvintele erau aproape melodice, asta până când le repetă în engleză şi mi-am dat seama ce însemnau.

— „Din sânge, cenuşă şi tristeţe. Pentru Demonii întemniţaţi dedesubt…“

— Opreşte-te! am strigat eu.

Abraham nici măcar nu se uită la mine.

Sarafine îşi răsuci uşor încheietura, iar eu am simţit cum mi se strânge pieptul.

— Eşti martor la scrierea istoriei, Ethan – atât pentru Casteri, cât şi pentru Muritori. Fii mai respectuos!

Abraham citea în continuare.

— „Îl invoc pe Creatorul lor…“

În clipa în care Abraham rosti ultimul cuvânt, doamna English scoase un strigăt, iar trupul i se arcui violent. Îşi

dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe jos, ca o păpuşă de cârpe. Gâtul i se odihnea pe piept într-un mod ciudat. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât că arăta atât de lipsită de viaţă.

Ca şi când ar fi fost moartă.

Abraham începu să citească din nou, însă eu aveam senzaţia că mă aflam sub apă – totul se mişca cu încetinitorul şi se auzea înăbuşit. Câţi oameni vor mai muri din cauza lor?

— „… ca să îi răzbune. Şi să slujească!“

Vocea lui Abraham răsună în încăperea mică, iar pereţii începură să se zgâlţâie. Închise Cartea cu zgomot şi se apropie de trupul doamnei English.

Planta ca o pânză de păianjen căzu de pe televizor, iar ghiveciul se sparse de piatra şemineului. Figurinele se legănau înainte şi înapoi. Fragmente din viaţa doamnei English se dezbinau.

— Vine! îi strigă Sarafine lui Abraham, iar eu mi-am dat seama că amândoi se holbau la trupul doamnei English.

Am încercat să mă ridic, însă greutatea mă apăsa în continuare pe piept. Nu puteam opri ceea ce urma să se întâmple.

Era deja prea târziu.

Gâtul doamnei English se ridică primul, apoi trupul, încet, ridicându-se de jos ca şi când ar fi fost tras de nişte sfori invizibile. Era oribil felul în care corpul ei neînsufleţit se mişca asemenea unei marionete. Când trupul ei ajunse în poziţie verticală, îşi deschise pleoapele brusc.

Însă nu avea ochi. În locul lor erau doar nişte umbre.

Zguduitul se opri şi întreaga încăpere rămase nemişcată.

— Cine mă cheamă?

Doamna English vorbea, însă nu era vocea ei. Nu era umană. Nu exista nicio variaţie, nicio intonaţie – era bântuitoare şi sinistră.

Abraham zâmbi. Era mândru de ceea ce făcuse.

— Eu. Ordinea este stricată şi te chem ca să îi aduci în faţă pe cei fără suflet, pe cei care pribegesc în abisul de sub pământ, ca să ni se alăture aici.

Ochii goi ai doamnei English priveau dincolo de el, însă vocea îi răspunse.

— Nu se poate.

Sarafine se uită la Abraham, panicată.

— Despre ce…

El o reduse pe Sarafine la tăcere cu o privire şi se întoarse către creatura care ocupase trupul doamnei English.

— Nu m-am exprimat eu clar. Avem trupuri pentru ei. Adu-i aici pe cei fără suflet şi oferă-le trupurile Casterilor Luminii. Aceasta va fi Noua Ordine. O vei lega tu.

Se auzi un huruit în interiorul trupului doamnei English, ca şi când creatura ar fi râs într-un mod bolnav.

— Eu sunt Lilum. Timpul. Adevărul. Destinul. Râul nesfârşit. Roata Sorţii. Nu ascult de ordinele voastre.

Lilum. Lilian English. Era ca un soi de glumă cosmică proastă. Doar că nu era o glumă, iar eu îmi repetam neîncetat acest lucru în gând.

Roata Sorţii ne striveşte pe toţi.

Abraham părea uluit, iar Sarafine se dădea în spate, împleticindu-se. Indiferent ce era chestia asta, Lilum, cei doi crezuseră că o vor putea controla.

Abraham strânse mai tare în mână *Cartea Lunilor* şi schimbă tactica.

— Atunci apelez la tine, Regină Demon. Ajută-ne să făurim o Nouă Ordine. Una în care Lumina va fi în sfârşit eclipsată de Întuneric pentru totdeauna.

Am încremenit. Toate începeau să se lege. Cântecul Întunericului avea dreptate. Chiar dacă nu aş fi auzit nimic despre fiinţa aceasta, Lilum, cântecul mă avertizase de mai multe ori despre Regina Demonilor şi despre Roata Sorţii.

Am încercat să nu mă panichez.

Lilum răspunse cu o voce tulburător de calmă.

— Lumina şi Întunericul nu au nicio însemnătate pentru mine. Nu există decât puterea, născută din Focul Întunericului, unde au fost create toate puterile.

Despre ce vorbea? Ea era Regina Demonilor. Asta nu însemna că era Întunecată?

— Nu. Vocea Sarafinei era o şoaptă. Nu este posibil. Regina Demonilor este Întunericul însuşi.

— Adevărul meu este Focul Întunericului, sursa puterii atât a Luminii, cât şi a Întunericului.

Sarafine părea nedumerită, ceva ce nu văzusem la ea, exceptând viziunile.

Atunci am realizat că ea şi Abraham nu o înţelegeau deloc pe Lilum. Nu puteam pretinde că eu o înţelegeam, însă ştiam că nu era Întunecată în sensul în care credeau ei. Era ceva doar al ei. Poate că Lilum era gri, o nouă nuanţă a spectrului. Sau poate era exact opusul, iar Lilum nu era nici Lumină, nici Întuneric – era absenţa amândurora.

Oricare ar fi fost răspunsul, ea nu era una de-a lor.

— Dar poţi fauri o Nouă Ordine, spuse Sarafine.

Doamna English îşi smuci capul în direcţia de unde venea vocea Sarafinei.

— Pot. Dar există un preţ care trebuie plătit.

— Care este preţul? am strigat eu, fără să mă gândesc.

Capul se smuci în direcţia mea.

— Un Creuzet.

Regina Demonilor, Roata Sorţii sau cine-o fi fost nu se referea la tema mea de la engleză.

— Nu înţeleg.

— Taci, băiete! se răsti Abraham.

Însă Lilum privea în gol în direcţia mea.

— Muritorul acesta are cuvintele pe care le cer eu.

Lilum tăcu. Vorbea despre doamna English.

— Creuzet. Un vas în care se topesc metale. O alegorie a Muritorilor. Oare scotocea în mintea doamnei English după cuvintele potrivite?

— O încercare crâncenă.

Ea tăcu.

— Da. O încercare. În a Optsprezecea Lună.

— Care-i încercarea?

— În a Optsprezecea Lună, repetă ea. Pentru Cel care va restabili Ordinea.

Era mesajul din Cântecul întunecat pe care îl auzisem eu

– mă rog, în mare parte.

Cel Care Este Doi.

— Cine? vru să ştie Abraham. Spune-mi acum! Cine va restabili Ordinea?

Doamna English îşi suci gâtul într-un mod nefiresc către Abraham. Îl fixa cu orbitele negre. Un bubuit zgudui casa.

— Nu ascult de ordinele voastre.

Înainte ca el să răspundă, o lumină orbitoare ţâşni din orbitele negre în care ar fi trebuit să fie ochii doamnei English – direct înspre Abraham şi Sarafine. Abraham nici măcar nu avu timp să dispară. Lumina îi lovi şi explodă în jurul lor, umplând încăperea. Strânsoarea invizibilă a Sarafinei dispăru, iar eu mi-am acoperit ochii cu braţele ca să îi feresc de lumină. Însă o simţeam în continuare, ca şi când m-aş fi uitat la soare.

După câteva secunde, acea strălucire imposibilă se diminuă, iar eu mi-am luat braţele de pe faţă. M-am uitat la locul unde stătuseră Abraham şi Sarafine. Pete negre îmi întunecau privirea.

Abraham şi Sarafine nu mai erau.

— Sunt morţi? M-am trezit eu sperând.

Poate că Abraham folosise de prea multe ori *Cartea Lunilor.* Cartea lua întotdeauna ceva în schimb.

— Morţi. Lilum tăcu. Nu. Nu e timpul judecăţii lor.

Nu eram de acord, însă nu aveam de gând să contrazic o creatură suficient de puternică încât să îi facă să dispară pe Abraham şi pe Sarafine.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— I-am alungat. Nu doresc să le aud vocile.

Nu îmi răspunse la întrebare.

Însă mai aveam una şi trebuia să îmi fac curaj să i-o adresez.

— Cel care trebuie să treacă încercarea în a Optsprezecea Lună – te referi la Cel Care Este Doi?

Ea îşi întoarse orbitele negre înspre mine, iar vocea începu să vorbească.

— Cel Care Este Doi, în Care Datoria este plătită. Focul Întunericului, din care izvorăsc toate puterile, va restabili

Ordinea.

— Deci o putem repara? Ordinea, adică?

— Dacă Datoria va fi plătită, va exista o Nouă Ordine.

Vocea ei era complet indiferentă, de parcă ceea ce speram eu nu însemna nimic.

— Ce înţelegi prin Datorie?

— Datorie. Plată. Sacrificiu.

Sacrificiu.

Din partea Celui Care Este Doi.

— Nu Lena, am zis eu în şoaptă. Nu o puteam pierde din nou. Nu poate fi ea sacrificiul. Nu a vrut să strice Ordinea.

— Lumină şi Întuneric. Balanţa perfectă. Magie adevărată.

Lilum tăcu. Oare cugeta, căuta cuvinte în mintea doamnei English sau se săturase să îmi audă şi mie vocea?

— Nu ea este Creuzetul. Copilul Întunericului şi al Luminii va Lega Noua Ordine.

Nu era Lena.

Am inspirat adânc.

— Stai. Atunci cine este?

— Altcineva.

Poate că nu înţelegea ce o întrebam.

— Cine?

— Îl vei găsi pe Cel Care Este Doi.

Cele două umbre negre de pe faţa doamnei English se holbau la mine.

— De ce eu?

— Pentru că tu eşti Călăuza. Cel care arată calea între lumile noastre. Lumea Demonilor şi lumea Muritorilor.

— Poate că nu vreau să fiu Călăuza.

Am spus-o fără să mă gândesc, dar era adevărat. Nu ştiam cum s-o găsesc pe această persoană. Nu voiam ca soarta Muritorilor şi a Casterilor să depindă de mine.

Pereţii începură să se zguduie din nou, iar figurinele din ceramică să se ciocnească unele de altele. Am privit cum luna mică se apropia periculos de marginea poliţei.

— Înţeleg. Nu putem alege ce suntem în Ordine. Eu sunt Regina Demonilor.

Oare voia să spună că nici ea nu îşi dorea să fie ceea ce era?

— Ordinea Lucrurilor există mai departe. Râul curge. Roata se învârteşte. Momentul acesta îl schimbă pe următorul. Tu ai schimbat totul.

Pereţii încetară să se mai zguduie, iar luna se opri chiar înainte să cadă de pe marginea poliţei.

— Aceasta este calea. Nu există o alta.

Înţelegeam asta.

Fu ultimul lucru pe care îl spuse Lilum înainte ca trupul posedat al doamnei English să se prăbuşească pe pardoseală.

1 noiembrie

Ochiul rău

Cu ochelarii căzuţi de pe nas, cu ochiul de sticlă închis şi cu părul desprins din coc, Lilian English aproape că semăna cu o persoană.

Cu o persoană amabilă.

Am sunat la urgenţă. Apoi m-am aşezat în fotoliul înflorat, holbându-mă la trupul doamnei English şi aşteptând să sosească ambulanţa. Mă întrebam dacă era moartă. Încă o victimă a acestui război pe care nu eram sigur că îl puteam câştiga.

Încă un lucru de care mă făceam responsabil.

Ambulanţa sosi la scurt timp. Când Woody Porter şi Bud Sweet găsiră pulsul, am răsuflat uşurat. I-am privit cum încarcă patul pe rotile în „autobuz“, cum îi spunea Woody.

— Poţi să anunţi un apropiat al său? întrebă Bud, trântind uşile ambulanţei.

Nu avea pe nimeni.

— Da. Voi anunţa pe cineva.

M-am întors în căsuţa doamnei English, am străbătut holul şi am intrat în bucătăria cu tapet cu pasărea Colibri. Nu voiam să îl sun pe tata, însă îi datoram acest lucru doamnei English având în vedere prin ce trecuse. Am ridicat receptorul roz şi m-am holbat la şirurile de cifre.

Începu să îmi tremure mâna.

Poate eram în stare de şoc. Asta îmi spuneam eu, însă ştiam că era mai mult de-atât. Mi se întâmpla ceva. Însă nu ştiam ce anume. Am închis ochii, încercând să găsesc cu degetele cifrele corecte.

În mintea mea se derulau combinaţii de cifre. Numărul Lenei şi al lui Link şi cel de la Biblioteca Publică din Gatlin. Doar un singur număr de telefon nu mi-l puteam aminti.

Pe al meu.

*

Era prima zi când Lilian English nu merse la şcoală. Fu diagnosticată cu epuizare severă. Era logic, bănuiesc. Abraham şi Sarafine puteau induce această stare oricui şi fără ajutorul unei Regine a Demonilor.

Lena şi cu mine stăteam singuri în sala de clasă câteva zile mai târziu. Deşi ora se terminase, iar directorul Harper strânsese lucrările pe care nu avea să le noteze niciodată, noi rămăseserăm în băncile noastre.

Bănuiesc că amândoi voiam să mai zăbovim puţin într-un loc unde doamna English nu fusese niciodată o marionetă, unde fusese Regina Demonilor. Adevărata doamnă English era braţul justiţiei, deşi nu era Roata Sorţii. Nu existase niciodată nicio abatere la ora ei. Având în vedere acest aspect şi episodul cu Creuzetul, am înţeles de ce Lilum se dezvoltase în trupul doamnei English.

— Ar fi trebuit să ştiu. S-a comportat ciudat tot anul, am zis eu, oftând. Şi am ştiut că ochiul de sticlă s-a aflat pe partea greşită cel puţin o dată.

— Crezi că Lilum preda la ora de engleză? Ai spus că Lilum vorbea foarte ciudat. Am fi observat.

Lena avea dreptate.

— Lilum trebuie să se fi aflat în trupul doamnei English de ceva timp, pentru că Abraham şi Sarafine au venit la ea acasă. Ştiau ce căutau, crede-mă.

Şedeam în tăcere, unul într-un capăt al sălii, iar altul în celălalt capăt. În ziua aceea, eu stăteam pe partea ochiului rău. Era una din acele zile. Îi povestisem de trei ori Lenei cele întâmplate seara trecută, fără partea în care îmi uitasem numărul de telefon. Nu voiam să îşi facă şi ea griji. Însă ea tot nu înţelegea. Nici nu o condamnam. Deşi fusesem de faţă, nici eu nu mă descurcam mai bine.

Într-un final, Lena începu să vorbească din partea ochiului bun.

— De ce crezi că trebuie să îl găsim pe Cel Care Este Doi?

Era mai afectată decât mine, poate pentru că tocmai aflase povestea. Sau poate pentru că era implicată mama ei.

— Ai ratat întregul discurs despre Creuzet?

Îi povestisem tot ceea ce îmi aminteam.

— Nu. Adică, ce poate face acest „Cel“ şi nu putem face noi? Să făurească Noua Ordine sau, mă rog.

Se ridică de pe scaunul ei şi se aşează pe marginea catedrei doamnei English, cu picioarele atârnând. Noua Ordine. Nu era de mirare că se gândea la ea. Lena ştia că Lilum spusese că ea va fi cea care o va Lega.

— Cum Legi o Nouă Ordine? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri.

— Habar n-am.

Trebuia să existe o cale prin care să aflăm.

— Poate găsim ceva despre asta în *Lunae Libri.*

Lena părea frustrată.

— Sigur. Caută la „N“, pentru *Noua Ordine.* Sau la „L“, pentru *Legare.* Sau la „P“, pentru *psihopat,* pentru că aşa încep să mă simt.

— Mie-mi spui?

Oftă şi îşi legănă picioarele şi mai tare.

— Chiar dacă aş şti cum s-o fac, întrebarea este: de ce eu? Am stricat-o pe ultima.

Părea obosită. Tricoul îi era ud de transpiraţie, iar medalionul îi era prins în părul lung.

— Poate că trebuia stricată. Uneori, lucrurile trebuie stricate pentru a fi reparate.

— Sau poate nu trebuiau reparate.

— Vrei să plecăm de-aici? Mi-au ajuns discuţiile despre Creuzet pe ziua de azi.

Ea dădu afirmativ din cap, recunoscătoare.

— Şi eu.

În timp ce străbăteam coridorul ţinându-ne de mână, am văzut cum părul Lenei începe să se încreţească. Vraja Brizei. Prin urmare, nu m-am mirat că domnişoara Hester nici măcar nu îşi ridică privirea de la unghiile ei lungi pe care şi le dădea cu ojă mov atunci când noi trecurăm pe

lângă ea, lăsând în urma noastră lumea Demonilor şi pe cea a Muritorilor.

*

Lacul Moultrie era într-adevăr la fel de fierbinte şi de maro cum spusese Link. Nu era pic de apă. Nu era nici ţipenie de om, deşi existau câteva suvenire lăsate de doamna Lincoln şi de prietenele ei, vârâte în noroiul crăpat de pe malul în pantă.

GRUP SUPRAVEGHERE
RAPORTAŢI ORICE COMPORTAMENT APOCALIPTIC

Îşi scrisese jos până şi numărul de telefon de acasă.

— Ce înseamnă, mai exact, comportament apocaliptic?

Lena încercă să nu zâmbească.

— Nu ştiu, dar sunt convins că dacă am ruga-o pe doamna Lincoln să dea detalii, le-ar scrie aici mâine. Am căzut pe gânduri. Pescuitul interzis. Depozitarea interzisă. Invocarea Diavolului interzisă. Dogoarea, lăcustele sau Demonii interzişi.

Lena lovi cu piciorul noroiul uscat.

— Râurile de sânge interzise. Îi povestisem visul meu – cel puţin, acela. Sacrificiul uman interzis.

— Nu-i da idei lui Abraham!

Lena îşi aşează capul pe umărul meu.

— Îţi aminteşti ultima oară când am fost aici? Am împuns-o cu un fir uscat de algă. Ai fugit şi te-ai urcat pe motocicleta lui John.

— Nu vreau să-mi amintesc partea asta. Vreau să-mi amintesc partea bună, zise ea în şoaptă.

— Există multe părţi bune.

Ea zâmbi, iar eu am ştiut că nu voi uita niciodată acea zi. Şi nici ziua în care o găsisem plângând în grădina de la Greenbrier. Existau momente când mă uitam la ea şi totul se oprea. Când lumea dispărea şi ştiam că nimic nu ne va putea despărţi.

Am lipit-o de mine şi am sărutat-o apăsat, într-un lac

secat unde nu ne putea vedea nimeni şi unde nimănui nu îi păsa. Cu fiecare secundă care trecea, simţeam durerea care se intensifica şi presiunea inimii care îmi bubuia, însă nu m-am oprit. Nu conta nimic altceva decât acest moment. Voiam să îi simt mâinile pe pielea mea, buzele ei trăgându-mi buza de jos. Voiam să îi simt trupul lipit de al meu până când nu mai puteam simţi nimic altceva.

Pentru că, dacă nu îl găseam pe cel pe care trebuia să îl găsim şi nu îl convingeam pe Cel Care Este Doi să facă ceea ce trebuia să facă până la a Optsprezecea Lună, aveam tristul sentiment că nu avea importanţă ce urma să ni se întâmple.

Ea închise ochii, iar eu i-am închis pe ai mei şi, chiar dacă nu ne ţineam de mână, aveam senzaţia că ne ţineam.

Pentru că ştiam ce împărtăşeam.

20 noiembrie

Generaţia următoare

— Lasă-mă în pace, cercetaşule! Ţi-am spus tot ce ştiu. De ce aş ascunde ceva acum? John zâmbi şi se uită la Liv. Eu nu port decât pantalonii. Ea poartă cureaua.

Era adevărat. Cureaua lui cu scorpion era prinsă în jurul taliei lui Liv. Lena i-o dăduse lui Liv, din moment ce ea era bona lui John atunci când Macon nu era prin preajmă. Nu îl lăsau niciodată singur. Noaptea, Macon Lega camera de studiu cu vrăji pentru Tăinuire şi Îngrădire.

Însă dacă John spunea adevărul în ceea ce privea abilităţile lui, nu trebuia decât să îl atingă pe Macon ca să obţină o parte din puterile lui. Întrebarea era de ce nu o făcuse? Începeam să cred că nu voia să plece, însă asta nu avea nicio logică.

În ultima vreme, nimic nu avea logică.

De la discuţia mea cu Lilum – Roata Sorţii, Regina Demonilor, doamna English Care Nu Era Doamna English – aveam mai multe întrebări decât răspunsuri. Habar nu aveam cum să îl găsesc pe Cel Care Este Doi şi habar nu aveam cât timp mai aveam la dispoziţie.

Trebuia să aflu când era a Optsprezecea Lună. De când John din spitalul municipal mâzgălise acest mesaj, nu îmi puteam scoate din cap gândul că avea legătură cu John Breed.

Acestui John nu părea să îi pese. Stătea tolănit pe un pat de lângă perete, alternând între a dormi şi a mă enerva pe mine.

Lena era frustrată. Şarmul lui John nu avea niciun efect asupra ei.

— Abraham trebuie să îţi fi spus ceva despre a Optsprezecea Lună.

El ridică din umeri, părând plictisit.

— Iubitul tău vorbeşte întruna despre asta.

— Zău? Vrei să te ridici şi să-mi închizi gura?

Calmează-te, Ethan! Nu-l lăsa să te enerveze!

Liv interveni.

— Ethan, cred că ar trebui să ne comportăm mai civilizat. Din câte ştim, John este o victimă a terorii lui Abraham, ca noi.

Tonul din vocea ei era compătimitor – prea compătimitor.

— Ţi-a muşcat vreun *prieten bun* în ultima vreme? am izbucnit eu.

Liv părea stânjenită.

— Atunci nu-mi vorbi mie despre comportament civilizat.

John se ridică de pe pat.

— Nu e nevoie să-i vorbeşti astfel. Eşti furios pe mine. Nu te răzbuna pe Olivia. Îşi dă toată osteneala să vă ajute.

M-am uitat la Liv. Se îmbujoră la faţă în timp ce îşi verifica selenometrul. Mă întrebam dacă magnetismul de Incubus al lui John avea efect asupra ei.

— Nu te supăra, dar taci naibii din gură!

— Ethan!

Lena îmi aruncă o privire, specifică ei. Acum o primeam din toate părţile.

John era amuzat.

— Ba vrei să vorbesc, ba vrei să tac. Anunţă-mă când te hotărăşti.

Nu voiam să mai vorbesc deloc cu el. Voiam să dispară.

— Liv, ce rost are să-l mai păstrăm aici? Nu ne-a spus nimic. Pun pariu că s-a folosit de abilităţile lui de a sustrage puterile Casterilor ca să le transmită un mesaj lui Abraham şi Sarafinei, care sunt pe drum încoace chiar acum.

Liv îşi încrucişă braţele, dezaprobator.

— John n-a sustras puterile nimănui. E singur cu mine în cea mai mare parte a timpului. Sau cu Macon şi cu mine. Ea se îmbujoră. Nu rezolvi nimic dacă ţipi la el. Practic, John este o victimă a torturii. Nici nu îţi poţi imagina cum

l-au tratat Silas şi Abraham în copilărie. Nimic nu se compară cu ce a îndurat el.

M-am întors spre John.

— Deci cu asta te-ai ocupat aici, jos? I-ai spus lui Liv poveşti triste ca să te compătimească? Chiar eşti un ticălos manipulator.

John se ridică în picioare şi se apropie de mine.

— E ciudat, şi eu mă gândeam ce ticălos şarmant eşti tu.

— Zău?

Mi-am strâns pumnul.

— Nu.

Şi el făcu la fel.

— Ajunge! Lena se postă între noi. Nu ajută la nimic.

— Şi nu este nici ştiinţific, politicos sau amuzant măcar, adăugă Liv.

John se întoarse agale la patul lui.

— Nu ştiu de ce toată lumea este atât de convinsă că asta are legătură cu mine.

Nu aveam de gând să îi spun despre mesajul primit de la un puşti care se lovise la cap şi nu vorbea.

— Are legătură cu a Optsprezecea Lună. A Lenei este abia în februarie, asta dacă Sarafine şi Abraham nu scot din nou lunile.

Lena îşi încrucişă braţele şi se uită la John.

El ridică din umeri, lăsând să se vadă tatuajul negru de pe braţ.

— Deci, mai ai câteva luni. Ar fi bine să te pui pe treabă.

— N-a spus că este vorba despre a Optsprezecea Lună a Lenei, ţi-am spus. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Liv se întoarse către mine.

— Cine n-a spus asta?

Rahat. Nu voiam să îi spun încă despre Lilum, mai ales în prezenţa lui John. Lena nu era singura fată pe care o cunoşteam care se credea a fi altceva. Liv nu mai era Păstrătoare, dar se comporta ca una.

— Nimeni. N-are importanţă.

Liv mă privea cu atenţie.

— Ai spus că un tip, John, din spitalul municipal ştia despre a Optsprezecea Lună – cel din salonul cu ziua de naştere sinistră. Am crezut că acesta este motivul pentru care ai venit aici ca să îl necăjeşti pe John.

— Îl necăjesc pe John? Asta crezi tu că fac?

Nu îmi venea să cred cât de repede reuşise să i se bage pe sub piele.

— De fapt, eu i-aş spune „hărţuire“.

John era îngâmfat.

Nu l-am băgat în seamă. Eram prea ocupat să lămuresc lucrurile cu Liv.

— A fost un tip pe care îl chema John, însă nu era în salonul cu ziua de naştere…

M-am oprit.

Un tip pe care îl chema John.

Lena se uită la mine.

Salonul cu ziua de naştere.

Ne gândeam amândoi la acelaşi lucru.

Dacă am privit situaţia dintr-o perspectivă greşită?

— John, când e ziua ta de naştere?

Stătea întins, aruncând cu mingea deasupra locului unde îşi proptise ghetele de perete.

— De ce, vrei să-mi organizezi o petrecere, Muritorule? Nu mă dau în vânt după tort.

— Răspunde la întrebare! zise Lena.

Mingea lovi din nou peretele.

— Pe 22 decembrie. Cel puţin, aşa mi-a spus Abraham. Probabil a ales o dată la voia întâmplării. El m-a găsit, aţi uitat? Nu e ca şi când aş fi avut un bileţel prins de cămaşă cu data naşterii mele scris pe el.

Nu putea fi atât de idiot.

— Ţi se pare că Abraham e genul de individ căruia i-ar păsa dacă ai sau nu o zi de naştere?

Mingea nu mai lovi peretele.

Liv frunzărea un almanah. Am auzit cum îşi ţine răsuflarea.

— Dumnezeule!

John se apropie de masă şi se aplecă peste umărul lui

Liv.

— Ce e?

— Pe 22 decembrie este solstiţiul de iarnă, cea mai lungă noapte a anului.

John se trânti pe scaunul de lângă ea. Încerca să pară plictisit, expresia lui obişnuită, însă îmi dădeam seama că era curios.

— Aşadar, este o noapte lungă. Cui îi pasă?

Liv închise almanahul.

— Celţii considerau solstiţiul de iarnă ca fiind cea mai sfântă zi a anului. Ei credeau că Roata Anului se oprea din învârtit pentru o scurtă perioadă în momentul solstiţiului. Era o vreme a curăţării şi a renaşterii…

Liv vorbea în continuare, însă eu nu mai auzeam nimic, în afară de propriile gânduri.

Roata Anului.

Roata Sorţii.

Curăţare şi renaştere.

Un sacrificiu.

Era ceea ce încerca să îmi spună Lilum acasă la doamna English. În a Optsprezecea Lună, în noaptea solstiţiului de iarnă, trebuia făcut un sacrificiu care să aducă Noua Ordine.

— Ethan? Lena mă privea insistent, îngrijorată. Eşti bine?

— Nu. Niciunul dintre noi nu este. M-am uitat la John. Dacă spui adevărul şi nu îi aştepţi pe Abraham şi pe Sarafine să vină să te salveze, atunci trebuie să îmi spui tot ce poţi despre el.

John se aplecă peste masă, spre mine.

— Dacă îţi închipui că nu pot să scap dintr-o cămăruţă de studiu din Tuneluri, atunci eşti mai idiot decât credeam. Habar nu ai de ce sunt în stare. Sunt aici pentru că… Îi aruncă o privire lui Liv. Nu am altundeva unde să mă duc.

Nu ştiam dacă minţea. Însă toate semnele – cântecele, mesajele, chiar şi mătuşa Prue şi Lilum – arătau înspre el.

John îi întinse un creion lui Liv.

— Scoate-ţi carneţelul roşu şi îţi voi spune tot ce vrei să

ştii.

După ce l-am ascultat pe John povestind despre copilăria lui cu Silas Ravenwood – aparent un sergent de instrucţie militară care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aplicându-i bătăi crunte lui John sau obligându-l să memoreze doctrina anti-Caster a lui Silas – până şi eu am început să îl compătimesc puţin. Nu că aş fi recunoscut vreodată.

Liv nota fiecare cuvânt.

— Aşadar, practic, Silas îi urăşte pe Casteri. E interesant, având în vedere că s-a căsătorit cu doi dintre ei. Ea îi aruncă o privire lui John. Şi a crescut unul.

Când John râse, nu aveai cum să nu sesizezi amărăciunea din vocea lui.

— N-aş vrea să mă aflu prin preajmă dacă te-ar auzi că îmi spui astfel. Silas şi cu Abraham nu m-au considerat niciodată Caster. Din punctul de vedere al lui Abraham, eu sunt „generaţia următoare“ – mai puternică, mai rapidă, imună la lumina soarelui şi alte calităţi. Abraham este destul de apocaliptic pentru un Demon. Crede că sfârşitul se apropie, chiar dacă va trebui să îl aducă chiar el, iar rasa inferioară va fi în sfârşit exterminată.

Mi-am frecat faţa cu mâinile. Nu ştiam cât mai puteam suporta.

— Presupun că asta este o veste proastă pentru noi, Muritorii.

John îmi aruncă o privire ciudată.

— Nu Muritorii sunt rasa inferioară. Voi sunteţi undeva jos în lanţul trofic. El se referă la Casteri.

Liv îşi vârî creionul după ureche.

— Nu mi-am dat seama cât de mult îi urăşte pe Casterii Luminii.

John clătină din cap.

— Nu înţelegi. Nu vorbesc despre Casierii Luminii. Abraham vrea să se descotorosească de toţi Casterii.

Lena îşi ridică privirea, surprinsă.

— Dar Sarafine… începu Liv.

— Nu-i pasă de ea. Îi spune doar ce vrea să audă. Vocea lui John era serioasă. Lui Abraham Ravenwood nu-i pasă de nimeni.

*

Au existat multe nopţi în care nu am putut dormi, însă în noaptea aceea, nu voiam. Voiam să uit de Abraham Ravenwood care complota ca să distrugă lumea şi de Lilum care promitea că aceasta se va autodistruge. Fireşte, dacă cineva nu se oferea să se sacrifice, iar eu trebuia să îl găsesc pe acest cineva.

Dacă aş fi adormit, aceste gânduri s-ar fi transformat în râuri de sânge la fel de reale ca şi noroiul de pe aşternuturile mele, atunci când o cunoscusem pe Lena. Voiam să mă ascund undeva de toate astea, undeva unde coşmarurile, râurile şi realitatea nu mă puteau găsi. Pentru mine, locul acela era mereu într-o carte.

Ştiam care era aceea. Nu se afla sub patul meu; se afla într-una dintre cutiile de pantofi aşezate unele peste altele lângă perete. Ştiam ce conţine fiecare dintre cutiile acelea în care se găseau lucrurile cele mai importante pentru mine.

Cel puţin aşa credeam.

Preţ de o secundă, nu m-am putut mişca. Am scanat cutiile viu colorate, căutând o hartă mentală care să mă ducă la cea corectă. Însă nu era acolo. Mâinile începură să îmi tremure. Mâna dreaptă, cu care obişnuiam să scriu, şi mâna stângă, cea cu care scriam acum. Nu ştiam unde era.

Ceva era în neregulă cu mine şi nu avea nicio legătură cu Casterii, cu Păstrătorii sau cu Ordinea Lucrurilor. Mă schimbam, pierzând câte puţin din mine cu fiecare zi care trecea. Şi habar nu aveam de ce.

Lucille sări de pe pat când am început să scotocesc prin cutii, aruncând capacele şi împrăştiind totul pe pardoseala din dormitor, de la dopuri de sticle şi cartonaşe cu baschetbalişti, până la poze vechi cu mama. Nu m-am oprit până când nu am găsit-o într-o cutie neagră de Adidas. Am ridicat capacul şi era acolo – *Despre oameni şi şoareci* de

John Steinbeck.

Nu era o poveste veselă, genul de poveste pe care te-ai aştepta să o citească o persoană care încerca să scape de ceea ce o bântuia. Însă eu am ales-o dintr-un motiv anume. Era despre sacrificiu; că era sacrificiu de sine sau sacrificarea altcuiva pentru a-ţi salva pielea, lucrurile erau discutabile.

M-am gândit că mă voi hotărî în seara aceea, pe măsură ce citesc. Târziu mi-am dat seama că şi altcineva trebuie să fi căutat răspunsurile în paginile unei cărţi.

Lena!

Şi ea întorcea paginile.

Când Sarafine împlini nouăsprezece ani, dădu naştere unei fetiţe frumoase. Bebeluşul era o surpriză şi, deşi Sarafine îşi petrecea zilele privind chipul delicat al fiicei sale, copila era şi bucurie, şi blestem. Sarafine nu îşi dorise niciodată un copil.

Nu îşi dorea ca acesta să ducă o viaţă plină de incertitudini acum că nu mai era o Duchannes. Nu voia ca fetiţa ei să lupte împotriva Întunericului despre care Sarafine ştia că pândea înlăuntrul ei. Până când copila era botezată cu numele real la şaisprezece ani, Sarafine îi spunea Lena, pentru că însemna „cea luminoasă“, în speranţa deşartă că va putea alunga blestemul. John râdea. Părea a fi un obicei al Muritorilor să îşi pună speranţele într-un nume.

Sarafine trebuia să îşi pună speranţele în ceva.

Lena nu era singura persoană care apăruse pe neaşteptate în viaţa ei.

Sarafine se plimba singură când îl văzu pe Abraham Ravenwood stând în acelaşi colţ unde îl întâlnise prima oară, aproape cu un an în urmă. Părea că aşteaptă, ca şi când ar fi ştiut că venea. Ca şi când ar fi putut vedea, cumva, lupta care se dădea în mintea ei. O luptă pe care ea nu ştia dacă o va câştiga.

El îi făcu cu mâna, de parcă ar fi fost prieteni vechi.

— Pari tulburată, domnişoară Duchannes. Te supără ceva? Te pot ajuta cu ceva?

Barba albă şi toiagul lui Abraham îi aminteau Sarafinei de bunicul ei. Îi era dor de familia ei, chiar dacă aceştia o respinseseră.

— Nu cred.

— Te împotriveşti în continuare firii tale? Vocile sunt mai puternice?

Erau, dar el de unde ştia? Incubuşii nu deveneau Întunecaţi. Erau născuţi în Întuneric.

El încercă din nou.

— Provoci incendii din greşeală? Se numeşte „Trezirea Focului“.

Sarafine încremeni. Provocase câteva incendii fără să vrea. Atunci când trăirile ei se intensificau, era ca şi când acestea s-ar fi materializat în flăcări. Doar două gânduri o chinuiau în acel moment: focul şi Lena.

— Nu ştiam că are o denumire, zise ea în şoaptă.

— Există câteva lucruri pe care nu le ştii. Aş dori să te invit să le studiezi împreună cu mine. Te pot învăţa tot ceea ce trebuie să ştii.

Sarafine privi în altă parte. El era Întunecat, un Demon. Ochii lui negri îi spuneau tot ceea ce trebuia să ştie. Nu putea avea încredere în Abraham Ravenwood.

— Ai un copil acum, nu-i aşa? Nu era o întrebare. Vrei să trăiască legată de un blestem care există încă înainte să te fi născut tu? Sau vrei ca ea să poată să se Revendice singură?

Sarafine nu îi spuse lui John că se întâlnea cu Abraham Ravenwood în Tuneluri. N-ar fi înţeles-o. John vedea lumea în alb şi negru, Lumină şi Întuneric. El nu ştia că cele două puteau coexista în aceeaşi persoană, cum era şi cazul ei. Ei nu îi plăcea să mintă, dar o făcea pentru Lena.

Abraham îi arătă ceva despre care nimeni din

familia ei nu vorbise niciodată – o profeţie legată de blestem. O profeţie care o va salva pe Lena.

— Casterii din familia ta – sunt convins – nu ţi-au spus niciodată despre asta. Ţinea în mână hârtia ştearsă în timp ce citea cuvintele care promiteau să schimbe totul: „Primul va reveni/Însă al Doilea ar putea alege să se întoarcă“.

Sarafine îşi ţinu respiraţia.

— Înţelegi ce vrea să spună? Abraham ştia ce însemnătate aveau cuvintele pentru ea şi că se agăţa de ale lui ca şi când acestea ar fi făcut parte din profeţie. Primul Natural născut în familia Duchaness va fi Întunecat, un Cataclist. Se referea la ea. Însă al doilea va avea o şansă. Se poate Revendica.

Sarafine îşi găsi curajul să pună întrebarea care o chinuia.

— De ce mă ajuţi?

Abraham zâmbi.

— Am şi eu un băiat, nu cu mult mai mare decât Lena. Îl creşte tatăl tău. Părinţii lui l-au abandonat pentru că are nişte puteri neobişnuite. Şi pentru că are şi el un destin.

— Nu vreau ca fiica mea să devină Întunecată.

— Nu cred că înţelegi cu adevărat Întunericul. Mintea ta a fost otrăvită de către Casterii Luminii. Lumina şi întunericul sunt două părţi ale aceleiaşi monede.

Sarafine se întrebă dacă el avea dreptate. Se ruga să aibă dreptate.

Abraham o învăţa, de asemenea, cum să controleze imboldurile şi vocile. Nu exista decât o singură cale prin care puteau fi exorcizate. Sarafine provoca incendii, arzând suprafeţe întinse de holde şi întinderi de păduri. Era o uşurare să dea frâu liber puterilor sale. Şi nimeni nu era rănit.

Însă vocile nu îi dădeau pace, şoptindu-i la nesfârşit acelaşi cuvânt.

Arde.

Atunci când nu o bântuiau vocile, îl auzea pe Abraham şi frânturi din conversaţiile lor: „Casterii Luminii sunt mai răi decât Muritorii. Plini de invidie pentru că puterile lor sunt inferioare, vor să amestece sângele nostru cu cel al Muritorilor, însă Ordinea Lucrurilor nu va permite asta.“ Noaptea, târziu, unele cuvinte aveau sens. „Casterii Luminii resping Focul Întunecat, de unde izvorăsc toate puterile.“ Pe unele încerca să le ascundă undeva într-un sertar al minţii. „Dacă ar fi suficient de puternici, ne-ar ucide pe toţi.“

*

Stăteam întins pe jos, în dezordinea de pe pardoseala camerei mele, şi mă holbam la tavanul albastru. Lucille şedea pe pieptul meu şi îşi lingea labele.

Vocea Lenei îşi făcu loc în mintea mea atât de repede, încât aproape că nu am auzit-o.

O făcea pentru mine. M-a iubit.

Nu ştiam ce să spun. Era adevărat, însă nu era atât de simplu. Sarafine se afunda din ce în ce mai mult în Întuneric cu fiecare viziune.

Ştiu că te-a iubit, L. Însă nu cred că s-a putut împotrivi lucrurilor care i se întâmplau.

Nu îmi venea să cred că luam apărarea femeii care o omorâse pe mama mea. Însă Izabel nu era Sarafine, cel puţin nu imediat. Sarafine o omorâse pe Izabel, tot aşa cum o omorâse şi pe mama.

Abraham a fost cauza.

Lena căuta un ţap ispăşitor. Cu toţii făceam asta.

Am auzit paginile întorcându-se.

Lena, n-o atinge!

Nu-ţi face griji. Nu declanşează de fiecare dată viziunile.

M-am gândit la Arcul de Lumină şi la felul în care mă scotea din această lume şi mă transpunea într-o alta la voia întâmplării. Nu voiam să mă gândesc la ultimul lucru pe care îl spunea Lena – de fiecare dată. De câte ori deschisese cartea Sarafinei? Lena începu să facă *Kelting*

din nou înainte să mă hotărăsc dacă să o întreb sau nu.

Cuvintele următoare sunt preferatele mele. Le-a scris de nenumărate ori în interiorul copertelor.

„Suferinţa a fost mai puternică decât celelalte învăţături şi m-a învăţat să înţeleg cum era inima ta.“

Mă întrebam la inima cui se referea Sarafine.

Poate la a ei.

24 noiembrie

Mai mult în neregulă decât în regulă

Era Ziua Recunoştinţei, ceea ce însemna două lucruri.

O vizită din partea mătuşii Caroline.

Şi concursul anual de gătit între tarta cu nuci *pecan* a Ammei, tarta cu mere a Ammei şi tarta cu dovleac a Ammei. Amma câştiga întotdeauna, însă competiţia era crâncenă, iar jurizarea provoca mult zgomot în jurul mesei.

Anul acesta, eram mai nerăbdător decât de obicei. Era prima oară când Amma cocea o tartă în ultimele luni, iar o parte din mine bănuia că singurul motiv pentru care o făcuse azi era ca să nu observe nimeni acest lucru. Însă nu îmi păsa. Datorită tatei, care era îmbrăcat în haina sport în loc de pijamale ca anul trecut, a mătuşii Caroline şi a lui Marian, care jucau Scrabble cu Surorile, şi datorită mirosului de tartă din cuptor, aproape că uitasem de lăcuste şi de dogoare şi că mătuşa din partea bunicilor lipsea de la masă. Partea mai dificilă era că toate astea îmi aminteau de toate celelalte lucruri pe care le uitasem în ultima vreme – lucrurile pe care nu dorisem să le uit. Mă întrebam cât timp voi mai reuşi să îmi amintesc.

Exista doar o singură persoană care mi-ar fi putut da un răspuns la această întrebare.

Am stat în faţa uşii dormitorului Ammei câteva secunde bune înainte să bat. A obţine răspunsuri de la Amma era ca şi când ai extrage dinţi, iar dinţii aparţin unui aligator. Fusese mereu secretoasă. Era o parte din ea la fel cum erau bomboanele *Red Hots* şi cuvintele încrucişate, şorţul şi superstiţiile ei. Poate era o caracteristică a Clarvăzătoarelor. Însă de astă dată era diferit.

Nu o văzusem niciodată plecând de lângă cuptor de Ziua

Recunoştinţei în timp ce tartele ei se coceau sau uitând complet de tarta cu lămâie pentru unchiul Abner.

Mi-am ridicat mâna ca să bat la uşă.

— Ai de gând să intri sau vrei să faci o gaură în covor? strigă Amma din cameră.

Am deschis uşa, aşteptându-mă să văd rânduri de rafturi cu borcane cu capac, pline cu de toate, de la sare gemă până la pământ din cimitir. Rafturi doldora de volume crăpate care fuseseră primite moştenire şi caiete cu reţetele Ammei. De curând, realizasem că acele reţete s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu gătitul. Camera Ammei îmi amintea mereu de o farmacie, învăluită în mister, unde se găsea leac pentru orice durere, cum era Amma însăşi.

Însă nu şi azi. Camera ei era vraişte, aşa cum fusese şi a mea după ce împrăştiasem pe jos conţinutul a douăzeci de cutii de pantofi. Părea să caute ceva ce nu găsea.

Sticlele care, de obicei, erau înşirate cu grijă pe rafturi, cu eticheta la vedere, stăteau grămadă pe comodă. Cărţile erau aşezate unele peste celelalte pe jos, pe pat, oriunde numai pe rafturi nu. Unele dintre ele erau deschise – jurnale vechi scrise de mână în Gullah, limba Celor Mari. Mai existau şi alte lucruri pe care nu le văzusem acolo până atunci: pene negre, ramuri şi o găleată cu pietre.

Amma stătea în mijlocul dezordinii.

Am păşit înăuntru.

— Ce s-a întâmplat aici?

Ea şi-a ridicat mâna, iar eu am tras-o în sus.

— Nu s-a întâmplat nimic. Fac curăţenie. Ţi-ar prinde şi ţie bine să faci curăţenie în haosul acela pe care tu îl numeşti cameră. Amma încercă să mă facă să plec, însă eu nu m-am clintit. Hai, du-te! Tartele sunt aproape gata.

Trecu pe lângă mine. Într-o secundă, va fi în hol şi în drum spre bucătărie.

— Ce se întâmplă cu mine? am spus eu brusc, iar Amma se opri locului.

Preţ de o secundă, ea nu scoase un cuvânt.

— Ai şaptesprezece ani. Mă aştept să fie mai multe în neregulă cu tine decât în regulă.

Nu se întoarse.

— Cum ar fi că, brusc, scriu cu mâna stângă şi detest ciocolata cu lapte şi ouăle jumări pregătite de tine? Că uit numele oamenilor pe care îi cunosc de-o viaţă? La chestii de-astea te referi?

Amma ştia ce mi se întâmpla.

Ea inspiră adânc. Poate că, în sfârşit, avea să-mi spună.

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar o să… o să verific. S-ar putea să aibă legătură cu dogoarea asta sau cu insectele astea nenorocite, cu problemele pe care le au Casterii.

Minţea. Era pentru prima oară în viaţa ei când Amma îmi dădea ceea ce părea a fi un răspuns direct. Lucru care era şi mai suspect.

— Amma, ce îmi ascunzi? Ce ştii?

— „Trăieşte-al meu Mântuitor.“ Se uită la mine, sfidătoare. Era un vers dintr-un imn pe care îl auzeam la biserică în copilărie, când făceam cocoloşi din hârtie şi încercam să nu adorm.

— Amma!

— „Ce gând dulce, mângâietor.“

Ea mă bătu cu palma pe spate.

— Te rog!

Începu să cânte, ceea ce mi se păru o nebunie. Felul în care sună vocea ta atunci când crezi că ceva îngrozitor urmează să se întâmple, dar încerci să îţi spui că nu se va întâmpla. Groaza se simte în voce, chiar şi atunci când crezi că poţi s-o ascunzi.

Nu poţi.

— „Trăieşte, trăieşte cel ce-a murit.“ Ea mă împinse afară din cameră. „Trăieşte Salvatorul meu.“

Uşa se trânti în urma mea.

— Şi-acum… Ea se afla deja la jumătatea holului, fredonând restul imnului. Hai să mâncăm înainte ca mătuşile tale să apuce să intre în bucătărie şi să dea foc casei.

Am privit-o cum o ia la fugă de-a lungul holului, strigând înainte să intre în bucătărie.

— Toată lumea în sufragerie, înainte să mi se răcească

mâncarea!

Începeam să cred că voi avea mai mult noroc dacă l-aş întreba pe Salvatorul meu.

Când mi-am aplecat capul şi am intrat în sufragerie, toţi se aşezau la locurile lor. Lena şi Macon trebuie să fi sosit atunci; stăteau într-o parte a încăperii în timp ce Marian era angrenată într-o conversaţie cu mătuşa Caroline în capătul celălalt. Amma dădea ordine din bucătărie, unde pasărea se „odihnea“. Mătuşa Grace se apropia de masă, târşâindu-şi picioarele şi fluturându-şi batista.

— Hai să nu mai lăsăm pasărea asta frumoasă să mai aştepte! A avut parte de o moarte nobilă, ar fi de-a dreptul necuviincios.

Thelma şi mătuşa Mercy o urmau îndeaproape.

— Dacă tu numeşti moarte nobilă o alice în dos, atunci presupun că ai dreptate.

Mătuşa Mercy trecu pe lângă sora ei, astfel încât să ocupe locul din faţa biscuiţilor.

— Să nu începi iar, Mercy Lynne. Ştii că vegetalismul ne aduce mai aproape de o lume fără chiloţi şi fără predicatori. Este un lucru dovedit.

Lena se aşează lângă Marian, încercând să-şi stăpânească râsul. Până şi lui Macon îi era greu să păstreze o mină serioasă. Tata stătea în spatele scaunului Ammei, aşteptând-o să iasă din bucătărie ca să o ajute să se aşeze. Auzindu-le pe mătuşa Mercy şi pe mătuşa Grace cicălindu-se, mă făcu să îi simt lipsa şi mai mult mătuşii Prue. Când m-am aşezat pe scaun, mi-am dat seama că mai lipsea cineva.

— Unde-i Liv?

Marian îi aruncă o privire lui Macon înainte să răspundă.

— A hotărât să rămână acasă în seara asta.

Mătuşa Grace auzise suficient încât să-şi spună părerea.

— Ei bine, nu e deloc în spiritul american. Ai invitat-o, Ethan?

— Liv nu este americancă. Şi da. Adică, da, doamnă. Am

invitat-o.

Era aproape adevărat. O rugasem pe Marian să o aducă cu ea.

Asta era o invitaţie, nu? Marian îşi desfăcu şerveţelul şi şi-l aşeză în poală.

— Nu sunt convinsă că s-ar fi simţit confortabil dacă ar fi venit.

Lena îşi muşcă buza, ca şi când s-ar fi simţit prost.

E vina mea.

Sau a mea, L. Nu am invitat-o personal.

Mă simt prost.

Şi eu.

Nu mai apucarăm să spunem altceva, deoarece chiar în acel moment Amma intră în sufragerie, aducând preparatul din fasole verde.

— Aşa. A sosit momentul să îi mulţumim Bunului Dumnezeu şi să mâncăm.

Când ea se aşeză, tata îi ţinu scaunul, apoi se aşeză şi el la locul lui. Ne unirăm mâinile în jurul mesei, iar mătuşa Caroline îşi plecă fruntea ca să spună rugăciunea de Ziua Recunoştinţei, aşa cum o spunea mereu.

Simţeam puterea familiei mele. O simţeam la fel cum o simţisem atunci când mă alăturam unui Cerc al Casterilor. Chiar dacă Lena şi Macon erau singurii Casteri prezenţi, simţeam acea putere. Bâzâitul propriei noastre puteri în locul celui al lăcustelor care ne distrugeau oraşul sau al Incubuşilor care brăzdau văzduhul.

Apoi l-am auzit. În locul rugăciunii, nu auzeam decât cântecul, bubuindu-mi în cap atât de tare, încât aveam impresia că îmi va exploda.

Optsprezece Luni, optsprezece morţi
Optsprezece întorşi cu capu-n jos,
Pământul sus, cerul jos
Sfârşitul zilelor, e rândul Secerătorii…

Optsprezece morţi? Rândul Secerătorii?

Când mătuşa Caroline termină de rostit rugăciunea,

eram pregătit să încep.

După şase tarte, cea cu alune *pecan* şi, ca de obicei, Amma, au fost declarate câştigătoare. Cum se întâmpla întotdeauna după o masă copioasă alcătuită din carne de curcan, tata moţăia pe canapea, îngrămădit între Surori. Cina luă sfârşit brusc atunci când ne simţirăm cu toţii prea sătui ca să mai putem sta cu spatele drept pe scaune.

Eu nu am mâncat atât de mult cum o făceam de obicei. Mă simţeam prea vinovat. Nu mă gândeam decât la Liv, care era singură în Tuneluri de Ziua Recunoştinţei, fie că era sau nu sărbătoare şi pentru ea.

Ştiu.

Lena stătea în pragul uşii de la bucătărie, privindu-mă insistent.

L., nu e ceea ce crezi.

Lena se apropie de blatul mobilei, unde erau strânse resturile de mâncare.

— Cred că ar trebui să pui la pachet nişte tartă şi s-o duci în Tuneluri.

— De ce vrei să fac asta?

Lena părea stânjenită.

— Am înţeles ce simţea abia în seara în care Ridley a făcut vraja *Furia.* Ştiu cum e să nu ai prieteni. Trebuie să fie şi mai rău să îi ai, iar apoi să-i pierzi.

— Să înţeleg că vrei să fiu prieten cu Liv?

Nu credeam una ca asta.

Ea clătină din cap. Vedeam cât de greu îi era.

— Nu. Vreau să ştii că am încredere în tine.

— E unul dintre acele teste pe care băieţii nu le înţeleg şi nu le trec niciodată?

Ea zâmbi, acoperind ceea ce mai rămăsese din tarta cu alune *pecan* cu o folie de aluminiu.

— Azi, nu.

Lena şi cu mine nici nu apucarăm să deschidem uşa de la intrare, când Amma ne surprinse.

— Unde credeţi că mergeţi?

— La Ravenwood. Mă duc să-i duc lui Liv nişte tartă cu alune *pecan.*

Amma încercă să îmi arunce acea Privire, însă, nu ştiu cum, fu doar o privire în direcţia mea.

— Adică, vei coborî în Tuneluri.

— Doar ca să o văd pe Liv, promit.

Amma îşi frecă medalionul de aur.

— Cobori şi urci. Nu vreau să aud de vrăji sau incendii, demoni sau orice alte creaturi ale Întunericului. Nimic. Ai înţeles?

O înţelegeam mereu, chiar şi atunci când nu vorbea.

*

Lena deschise Uşa Exterioară care se afla în pardoseala din camera lui Ridley. Încă nu îmi venea să cred că mă lăsa să cobor singur. Însă dacă puteai simţi atunci când iubitul tău se gândea să sărute o altă fată, nu era un pas foarte mare.

Lena îmi întinse plăcinta.

— Te aştept aici. Voiam să arunc o privire prin cameră.

Mă întrebam dacă ea mai intrase în cameră din seara în care îl găsisem pe John. Ştiam că Lena îşi făcea griji pentru Ridley, mai ales acum că nu mai avea puteri.

— Nu stau mult.

Am sărutat-o şi am păşit pe treptele pe care nu le puteam vedea.

Le-am auzit vocile înainte să le văd feţele.

— Nu ştiu dacă aşa se sărbătoreşte Ziua Recunoştinţei în Sud, având în vedere că nu am servit niciodată cina de Ziua Recunoştinţei. E destul de elegant, cu cina îngheţată şi toate celelalte.

Era Liv. Părea ciudat de fericită.

Nu a fost nevoie să aud cealaltă voce ca să ştiu a cui era.

— Ai noroc. Nici eu n-am sărbătorit niciodată Ziua Recunoştinţei. Abraham şi Silas nu se dădeau în vânt după sărbători. Apoi mai e şi chestia asta cu „nu-simţi-nevoia-să-mănânci“. Aşa că nu o pot compara cu nimic.

John.

— Cum? Nici Halloween? Nici Crăciunul? Nici Ziua Boxului?

Liv râdea, însă mi-am dat seama că era o întrebare adevărată.

— Niciuna.

— Ce păcat! Îmi pare rău.

— Nu-i mare scofală.

— Înseamnă că acum sărbătorim pentru prima oară Ziua Recunoştinţei.

Am auzit-o râzând.

— Împreună, adăugă el.

Felul în care o spuse îmi provocă greaţă, ca şi când aş fi mâncat prea multe tarte, iar apoi m-aş fi îndopat cu carne de curcan şi sendviş cu umplutură.

Mi-am scos capul de după colţ. John şi Liv stăteau aplecaţi peste masă, în camera de studiu pe care Macon o amenajase pentru ea. Pe masă se aflau două lumânări şi o cină încropită pe o tava strâmbă din aluminiu. Curcan. Mă simţeam îngrozitor, mai ales după cina pe care o pregătise Amma.

Liv ţinea în mână bricheta lui John, pare-se, şi încerca să aprindă lumânările care se aflau pe masă între ei.

— Îţi tremură mâna.

— Ba nu îmi tremură. Ea îşi privi mâna. Ei bine, e cam răcoare aici.

— Te intimidez? John zâmbi. E în regulă. N-o să-mi schimb părerea despre tine.

— Dacă mă intimidezi? Te rog. Obrajii lui Liv deveniră rozalii. Nu mi-e frică de tine, dacă la asta te referi.

Se priviră insistent pentru o clipă.

— Au!

Liv scăpă bricheta şi îşi scutură mâna. Se arsese la deget.

— Ai păţit ceva? Lasă-mă să văd.

John îi luă mâna şi îi desfăcu degetele ca să i le cerceteze. Îşi aşează mâna peste a ei, acoperindu-i palma mică cu palma-i uriaşă.

Liv îşi muşcă buza.

— Cred că ar trebui să las să curgă apă rece pe ea.

— Aşteaptă puţin.

— Ce… Liv îşi privi mâna. John şi-o retrase pe-a lui, iar Liv o ridică pe a ei, mişcându-şi repede degetele. Nu mă mai doare. Nici măcar nu mai e roşu. Cum ai făcut?

John părea stânjenit.

— După cum ziceam, dacă ating un Caster, îi pot sustrage o parte din puteri. Nu i le fur. Se întâmplă pur şi simplu.

— Eşti Taumaturg. Un vindecător. Ca şi Ryan, verişoara Lenei. Nu ai…

— Stai liniştită, n-a fost a ei. Am sustras-o de la o fată peste care am dat întâmplător.

Nu îmi dădeam seama dacă era sarcastic sau nu.

Pe chipul lui Liv se citi uşurarea.

— Este remarcabil. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea îşi privi din nou cu atenţie degetul.

— Nu ştiu nimic decât că sunt o ciudăţenie a naturii.

— Nu sunt convinsă că natura are vreo legătură cu asta, având în vedere faptul că nu există nimeni altcineva ca tine în tot universul, din câte ştiu eu. Dar eşti special.

Rosti aceste cuvinte cu atâta convingere, încât aproape că le-am crezut. Ca şi când nu ar fi vorbit cu John Breed.

— Sunt atât de special, încât nimeni nu mă vrea în preajma sa. El râse amarnic. Atât de special, încât fac chestii pe care nici nu mi le amintesc.

— Acasă numeam asta „a semna condica în fiecare bar“.

— Am pierdut săptămâni întregi, Olivia.

Detestam felul în care îi rostea numele.

O-li-vi-a. Ca şi când voia să prelungească fiecare silabă cât putea de mult.

— Ţi se întâmplă mereu?

Liv părea curioasă, însă nu doar din punct de vedere ştiinţific. Pentru că părea, de asemenea, tristă.

El încuviinţă din cap.

— Cu excepţia perioadei când am fost în Arcul de Lumină. Acolo n-ai ce să-ţi aminteşti.

Mi-am dres glasul şi am intrat în încăpere.

— Zău? Atunci poate-ar trebui să te vârâm din nou acolo.

Cei doi se speriară. Mi-am dat seama de asta, deoarece John se întunecă la faţă, iar tipul care vorbise cu Liv dispăruse.

— Ethan, ce cauţi aici?

Liv părea ameţită.

— Ţi-am adus nişte tartă cu alune *pecan* făcută de Amma. Ţi-am simţit lipsa la cină. Nu vreau să vă deranjez.

Doar că voiam.

Liv îşi aruncă şerveţelul pe masă.

— Nu fi ridicol! Nu întrerupi nimic. Tocmai voiam să mâncăm ceva ce seamănă cu o găină.

— Hei! Vezi că vorbeşti despre prima cină de Ziua Recunoştinţei pe care o servim împreună, iubito.

John îi zâmbi ei şi se holbă la mine.

Eu l-am ignorat.

— Liv, crezi că mă poţi ajuta un minut cu ceva?

Ea îşi împinse scaunul de la masă.

— După tine, Călăuză.

Simţeam privirea lui John aţintită asupra mea când am ieşit din încăpere.

Iubito.

Am prins-o pe Liv de braţ de îndată ce am ieşit din raza vizuală a Incubusului.

— Ce faci?

— Încerc să iau cina de Ziua Recunoştinţei.

Ea se îmbujoră la faţă, însă nu încetini pasul.

— Ce faci *cu el,* am vrut să spun?

Ea îşi smuci braţul.

— Cauţi ceva anume? Există un motiv pentru care ai nevoie de mine?

Ajunseserăm în *Lunae Libri* şi ne făcuserăm nevăzuţi după rafturi. Vedeam cum torţele luminau pereţii, marcând traseul pe care îl străbătuserăm. Ea luă o torţă de pe perete.

— Din câte ştiam eu, el nu mănâncă nimic altceva decât

Doritos.

— Aşa e. Îmi ţine companie. Ca un… prieten.

Eu m-am postat în faţa ei, iar ea se opri în loc.

— Nu este prietenul tău, Liv.

Părea enervată.

— Atunci ce este? Dacă te crezi aşa un mare expert?

— Nu ştiu ce este sau ce face, dar ştiu că nu este prietenul tău.

— De ce-ţi pasă?

— Liv, ai fi putut veni la noi azi. Ai fost invitată. Macon şi Marian au fost şi ei acolo. Au vrut să vii şi tu.

— Asta da invitaţie. Nu-mi vine să cred că am ratat-o.

Ştiam că se simţea jignită, însă nu ştiam cum să îndrept lucrurile. Ar fi trebuit să o invit personal.

— Toţi am vrut să vii.

— Sunt convinsă. Aşa cum sunt convinsă că mai am încă vânătăile pe care mi le-a lăsat Lena când ne-am întâlnit ultima oară.

— *Furia* a fost o vrajă. Nici tu n-ai fost mai prejos, crede-mă.

Ea se mai înmuie.

— Ştiu că aş fi putut veni acasă la tine azi. Dar locul meu nu este acolo. Nu mi-l găsesc nicăieri. Aşa cum nu şi-l găseşte nici John, presupun. Poate că Muritorii şi Incubuşii nu sunt chiar atât de diferiţi.

— Locul tău este cu noi, Liv. Nu trebuie să stai aici cu el. Nu eşti un monstru.

Cum era el.

Ethan? Totul e în regulă?

Lena făcea *Kelting* cu mine.

Da, L. Vin într-un minut.

Nu-i grabă.

Era felul Lenei de a spune că nu o deranja dacă stăteam de vorbă cu Liv, fie că aş fi convins-o sau nu pe Liv să creadă acest lucru. Nici eu nu eram convins că o credeam.

Liv se holba la mine.

— Ce cauţi aici, de fapt? Pentru că sunt aproape sigură că nu te interesează viaţa mea socială.

— Te înşeli.

Încă ţineam în mână tarta învelită în folie de aluminiu.

Ea o luă, desfăcu folia şi rupse o bucată de tartă.

— E delicioasă. Aşadar, nu există nicio noutate?

Ea mai rupse un colţ. Tarta Ammei era o distragere bună.

— Ce ştii despre Roata Sorţii?

Ea păru surprinsă.

— E ciudat că mă întrebi.

Astfel, brusc, subiectul despre viaţa personală a lui Liv se încheie, iar noi revenirăm la subiectul ei preferat – orice altceva.

— De ce?

— M-am tot gândit la asta de când am descoperit *Temporis Porta.*

Liv îşi scoase carneţelul roşu şi îl deschise la o pagină din mijloc.

Am văzut un desen cu trei cercuri perfect rotunde, fiecare împărţit de nişte spiţe aşezate în diferite modele.

— Doar asta mi-am amintit în legătură cu uşa.

— Arată corect. Spuneai că e un fel de cod?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu sunt sigură, pentru că ai deschis uşa fără să te foloseşti de el. Am căutat simbolul în biblioteca lui Macon.

— Şi?

Arătă cu degetul înspre desen.

— Cercul care se repetă. Cred că are legătură cu ceea ce tu numeşti „Roata Sorţii“.

— Şi cu *Temporis Porta*?

— Cred că da. Însă nu înţeleg ceva.

— Ce anume?

Era semn rău dacă Liv nu înţelegea ceva.

— Uşa s-a deschis singură. Nici măcar nu ai atins vreunul dintre cercuri. N-aş fi crezut dacă nu aş fi văzut acest lucru cu ochii mei.

Mi-am amintit de senzaţia aspră a lemnului de sorb pe frunte.

— Iar eu nu am putut trece deloc prin ea.

— Dar ai spus că nu înţelegi de ce.

Nu eram sigur unde bătea.

— Indiferent ce-o fi Roata Sorţii, cred că are legătură cu tine, nu cu mine.

Am lăsat-o să creadă asta, însă ştiam mai bine. Încă auzeam vocea Ammei în minte.

„Roata Sorţii ne striveşte pe toţi.“

6 decembrie

Suflet scindat

— Ethan!

Lena ţipa, iar eu nu o puteam găsi. Încercam să fug, însă cădeam mereu, deoarece pământul se mişca sub picioarele mele. Pavajul de pe strada principală se scutura cu atâta putere, încât praful şi pietricelele îmi intrau în ochi. Drumul se cutremura, iar eu aveam impresia că stăteam pe marginea a două plăci tectonice care se ciocneau.

Am rămas aşa, cu un picior pe fiecare placă, în vreme ce lumea se cutremura, iar hăul dintre ele se lărgea. Crăpătura era atât de mare, încât am ştiut că voi cădea în gol. Şi se lărgea din ce în mai tare.

Era doar o chestiune de timp.

— Ethan!

Auzeam vocea Lenei, însă nu o puteam vedea.

M-am uitat prin crăpătură şi am văzut-o – jos de tot, sub mine.

Apoi, m-am trezit căzând în gol…

*

M-am lovit mai tare de pardoseală decât de obicei.

Lena!

I-am auzit vocea răguşită şi pe jumătate adormită.

Sunt aici. N-a fost decât un vis.

M-am întors pe spate, încercând să îmi recapăt răsuflarea. Am mototolit cearşaful şi l-am aruncat în partea cealaltă a camerei.

Totul este în regulă.

Ştiam că nu păream prea convingător.

Serios, Ethan. N-ai păţit nimic la cap?

Am făcut semn, deşi ea nu mă putea vedea.

N-am nimic la cap. Mă îngrijorează însă plăcile tectonice ale Pământului.

Ea tăcu preţ de o secundă.

Şi îţi faci griji pentru mine.

Da, L. Şi pentru tine.

Ştia că atunci când mă trezeam strigându-i numele avusese parte de un alt sfârşit violent şi tragic într-unul dintre coşmarurile mele despre care nu mai vorbeam de la a Şaptesprezecea Lună încoace. Iar coşmarurile deveneau din ce în ce mai înspăimântătoare.

Se datorează întâmplărilor de care am avut parte vara trecută, Ethan. Şi eu le retrăiesc încă.

Nu i-am spus însă că aveam coşmaruri în fiecare noapte sau că nu ea era în pericol de astă dată. Nu credeam că vrea să ştie cât de intens retrăiam totul.

Mai exista un obstacol care nu mă lăsa să îmi văd de viaţa mea. Răspunsul la o întrebare pe care Amma nu voia să mi-l dea şi pe care nu reuşeam să îl aflu. Însă eram aproape convins că mai exista cineva care îl ştia, iar eu aveam suficient curaj încât să mă duc să îl văd.

Singura întrebare era dacă îl puteam convinge să mi-l spună.

*

Afară era întuneric beznă când am tras uşa de la intrare în urma mea. Când m-am întors, Lucille şedea pe verandă şi se uita la mine.

— Nu ţi-a ajuns când ai fost ultima oară în Tuneluri? Lucille îşi înclină capul într-o parte; era răspunsul ei obişnuit. Să plecăm!

Am auzit un fâșâit. De fapt, sună ca o sfâşiere urâtă.

M-am rotit pe călcâie. Nu eram pregătit pentru o altă vizită din partea lui Abraham. De data asta însă nu era el – nici pe departe.

Link stătea întins pe spate, imobilizat în tufişuri.

— Chestia asta cu Călătoritul trebuie exersată nu glumă, frate. Ieşi din tufişuri şi îşi curăţă hainele. Unde mergem?

— De unde ai ştiut că vreau să merg undeva? Iar te-ai

plimbat prin mintea mea?

Dacă o făcuse, era mort.

— Ţi-am mai spus că nu vreau să-mi fac de lucru cu acel „Templu al morţii“. Îşi netezi tricoul cu Iron Maiden. Nu mai dorm, ai uitat? Mă plimbam pe-afară şi te-am auzit când te-ai furişat la parter. E una dintre superputerile mele. Deci, unde mergem?

Nu eram sigur dacă să îi spun. Însă adevărul era că nu voiam să merg singur.

— În New Orleans.

— Nu cunoşti pe nimeni în… Link clătină din cap. De ce trebuie să fie mereu cimitire şi cripte, frate? Nu putem pierde vremea undeva unde nu sunt doar cadavre?

Încă o întrebare la care nu aveam răspuns.

*

Mormântul reginei voodoo, Marie Laveau, era exact la fel. Mă holbam la X-urile scrijelite pe uşă şi mă întrebam dacă nu era indicat să facem şi noi unul, în caz că nu aveam să ne mai întoarcem. Însă nu am avut timp să mă gândesc prea mult la asta, deoarece Link deschise uşa într-o clipită şi pătrunserăm înăuntru.

Treptele putrede şi strâmbe se aflau tot acolo, ducând în întuneric. La fel şi mirosul de fum şi de putregai care îţi rămânea îmbibat iu piele, chiar şi după ce făceai duş.

Link tuşi.

— Lemn dulce şi benzină. E greţos.

— Sss! Taci!

Când am ajuns la baza scărilor, am văzut atelierul, sau cum s-o fi numind locul acela. Din interior răzbătea o scânteiere slabă, luminând borcanele şi sticlele. Pielea începu să mă mănânce atunci când am văzut reptilele şi şoriceii care încercau înnebuniţi să evadeze.

Lucille se ascunse după picioarele mele, ca şi când s-ar fi temut să nu ajungă într-unul dintre acele borcane.

— Cum ştim dacă este acasă? întrebă în şoaptă Link.

N-am apucat să răspund, când am auzit o voce în spatele nostru.

— Sunt întotdeauna acasă, într-o formă sau alta.

Am recunoscut vocea gravă şi accentul puternic al vrăjitorului. Arăta şi mai periculos de aproape. Nu avea riduri, însă faţa îi era brăzdată de cicatrici. Semănau cu nişte zgârieturi şi înţepături, ca şi când ar fi fost atacat de o creatură care nu se afla într-unul dintre borcanele sale. Cozile lui lungi şi împletite arătau lamentabil. Vedeam mici obiecte împletite prin ele. Simboluri de metal şi amulete, fragmente de os şi mărgele legate atât de strâns, încât păreau una cu părul. În mână ţinea toiagul din piele de şarpe.

— Ne… ne cerem scuze că am dat buzna aşa, m-am bâlbâit eu.

— A meritat provocarea? El strânse toiagul în mână. Încălcarea proprietăţii este o nerespectare a legii. Şi a voastră, şi a mea.

— Nu am venit aici în urma unei provocări. Vocea îmi tremura în continuare. Vă căutam. Am nişte întrebări şi cred că sunteţi singura persoană care îmi poate da răspunsurile.

Vrăjitorul strânse din ochi şi îşi frecă barba-cioc, intrigat. Sau poate se gândea cum să scape de trupurile noastre după ce ne va omorî.

— Ce te face să crezi că ştiu răspunsurile?

— Amma. Adică, Amarie Treadeau. A fost aici. Trebui să ştiu de ce. Reuşisem să îi captez atenţia. Cred că a avut legătură cu mine.

El mă privea cu atenţie.

— Aşadar, tu eşti. E interesant că ai venit aici, în loc să te duci la Clarvăzătoarea ta.

— Nu vrea să-mi spună nimic.

Era ceva în expresia lui, de nerecunoscut.

— Pe-aici.

Îl urmarăm în încăperea unde mirosea a fum şi a moarte. Link, care se afla lângă mine, îmi şopti:

— Eşti sigur că e o idee bună?

— Am un Incubus cu mine, nu?

Era o glumă proastă. Eram însă atât de speriat, încât

nici nu puteam gândi.

— Un sfert. Link inspiră adânc. Sper să fie de-ajuns.

Vrăjitorul se aşeză în spatele mesei de lemn în vreme ce Link şi cu mine stăteam în faţa lui, pe partea cealaltă.

— Ce ştii tu despre treaba mea cu Clarvăzătoarea?

— Ştiu că a venit la dumneata pentru că nu îi plăcea ce îi arătau cărţile. Nu voiam să îi dezvălui nimic din ce ştiam. Îmi era teamă să nu îşi dea seama că mai fuseserăm acolo. Vreau să ştiu ce i-au arătat cărţile. De ce a avut nevoie de ajutorul dumitale.

El mă privea cu atenţie, de parcă putea vedea prin mine. La fel privea şi mătuşa Del o încăpere atunci când voia să observe dedesubturile.

— Sunt două întrebări şi doar una din ele contează.

— Care?

Ochii lui străluciră în întuneric.

— Clarvăzătoarea are nevoie de mine ca să o ajut să facă ceva ce nu poate face ea. Să se alăture *ti-bon-age*-ului, să dreagă cusăturile pe care le-a rupt chiar ea.

Habar nu aveam despre ce vorbea. Ce cusături rupsese Amma?

Nici Link nu înţelegea.

— *T-bone* ce? Despre ce friptură e vorba?

Vrăjitorul îşi fixă ochii asupra mea.

— Chiar nu ştii ce te aşteaptă? Ne urmăreşte chiar acum.

Amuţisem.

Ne urmăreşte chiar acum.

— Ce… ce este? Abia am reuşit să rostesc aceste cuvinte. Cum scap?

Vrăjitorul se apropie de terariul cu şerpi care se zvârcoleau şi îndepărtă capacul.

— Iar sunt două întrebări. Nu pot răspunde decât la una singură.

— Ce mă urmăreşte?

Vocea îmi tremura, la fel şi mâinile – fiecare părticică din mine tremura.

Vrăjitorul ridică un şarpe, cu dungi negre, roşii şi albe.

Şarpele se încolăci în jurul braţului său, iar vrăjitorul îşi ţinea capul de parcă ar fi ştiut că acesta putea ataca.

— Îţi voi arăta.

*

Ne conduse în mijlocul încăperii, aproape de sursa fumului greţos, o coloană uriaşă care semăna cu o lumânare. Părea să fi fost făcută de mână. Lucille se ghemui sub o masă din apropiere, încercând să evite fumul, sau poate şarpele sau individul nebun, care părea să ducă nişte coji de ou la un bol care se afla la picioarele noastre. Zdrobi cojile cu o mână, atent să acopere capul şarpelui cu cealaltă.

— *Ti-bon-age*-ul trebuie să fie unul. Niciodată separat. El închise ochii. Îl voi invoca pe Kalfu. Avem nevoie de ajutorul unui duh puternic.

Link mă înghionti cu cotul.

— Nu prea-mi place cum sună.

Vrăjitorul închise ochii şi începu să vorbească. Am recunoscut nuanţe din creola franceză a Twylei, care era amestecată cu o limbă pe care nu o mai auzisem niciodată. Cuvintele erau înăbuşite, ca şi când vrăjitorul i-ar fi vorbit cuiva care se afla suficient de aproape încât să îl audă şoptind.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să vedem, însă nu putea fi mai ciudat decât mătuşa Prue în afara trupului ei sau Lilum în interiorul trupului doamnei English.

Fumul începu să freamăte uşor, devenind din ce în ce mai dens. Îl priveam cum se încolăcea şi începea să prindă formă.

Vrăjitorul începu să facă incantaţia cu voce tare.

Fumul se schimbă din negru în gri, iar şarpele şuieră. Ceva prindea formă din fum. Mai văzusem aşa ceva, în Cimitirul Bonaventure, când Twyla invocase stafia mamei.

Nu îmi puteam lua privirea de la fum. Trupul se forma de jos în sus, la fel cum se întâmplase şi în cazul mamei. Tălpile şi picioarele.

— Ce naiba?

Link se dădu în spate, însă se împiedică.

Trunchiul şi braţele.

Faţa se formă ultima.

Se holba la mine.

O faţă pe care aş fi recunoscut-o oriunde.

Era a mea.

Am tresărit şi am început să mă dau în spate, împleticindu-mă.

— Sfinte Sisoe! exclamă Link, însă vocea lui părea îndepărtată.

Am simţit cum mă cuprinde panica, precum două braţe care mi se încolăceau în jurul gâtului. Figura începu să se estompeze, însă înainte de aceasta, Stafia zise:

— Aştept.

Apoi dispăru.

Vrăjitorul întrerupse incantaţia, lumânarea se stinse şi totul luă sfârşit.

— Ce-a fost asta? Mă holbam la vrăjitor. De ce există o Stafie care arată ca mine?

El se duse la terariu şi aşeză şarpele lângă ceilalţi.

— Nu seamănă cu tine. Este *ti-bon-age*-ul tău. Cealaltă jumătate a sufletului tău.

— Ce-aţi spus?

Vrăjitorul luă un chibrit şi reaprinse lumânarea.

— Jumătate din suflet este cu cei vii, iar cealaltă jumătate cu cei morţi. Ai lăsat-o în urmă.

— Unde am lăsat-o în urmă?

— În Lumea de Dincolo. Atunci când ai murit.

Părea aproape plictisit.

Când am murit.

Se referea la noaptea în care Lena şi Amma mă aduseseră înapoi, în a Şaisprezecea Lună.

— Cum?

Vrăjitorul îşi scutură mâna, iar chibritul se stinse.

— Dacă te întorci prea repede, sufletul se poate frânge. Se poate scinda. O parte a sufletului se întoarce printre cei vii, iar cealaltă parte rămâne cu cei morţi. Este prins între această lume şi Cealaltă, legat de jumătatea care lipseşte

până când se vor uni.

Scindat.

Nu putea fi explicaţia corectă. Asta ar fi însemnat că nu aveam decât o jumătate de suflet. Nici măcar nu părea posibil.

Cum putea o persoană să aibă doar o jumătate de suflet? Ce se întâmpla cu restul? Unde…

Legat de jumătatea care lipseşte.

Ştiam ce mă urmărise în tot acest timp, pândind din umbră.

Eu – celălalt eu.

Era motivul pentru care mă schimbam, motivul pentru care eram din ce în ce mai puţin eu cu fiecare zi care trecea.

Motivul pentru care nu îmi mai plăcea ciocolata cu lapte sau ouăle-jumări ale Ammei. Motivul pentru care nu reuşeam să îmi amintesc ce se afla în cutiile de pantofi din camera mea sau numărul meu de telefon. Motivul pentru care eram, brusc, stângaci.

Genunchii mi-au cedat şi am simţit cum cad în faţă. Am văzut podeaua cum devine din ce în ce mai aproape. O mână mă apucă de braţ şi mă trase înapoi în picioare. Era Link.

— Şi cum poţi uni cele două jumătăţi? Există vreo vrajă sau ceva de genul?

Link părea nerăbdător, ca şi când ar fi fost pregătit să mă azvârle pe umăr şi să fugă cu mine acasă.

Vrăjitorul îşi dădu capul pe spate şi râse. Când vorbi, mi s-a părut că privea drept prin mine.

— E nevoie de mai mult decât de o simplă vrajă. De aceea a venit la mine Clarvăzătoarea ta. Dar nu-ţi face griji, avem o înţelegere.

Mă simţeam de parcă cineva ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe mine.

— Ce fel de înţelegere?

Mi-am amintit ce îi spusese Ammei în noaptea în care o urmăriserăm până acolo. „Nu există decât un singur preţ.“

— Care-i preţul? ţipam, iar vocea îmi răsună în urechi.

Vrăjitorul îşi ridică toiagul învelit în piele de şarpe şi îl îndreptă către mine.

— În seara asta, ţi-am spus mai multe decât ar fi trebuit.

Când zâmbi, tot întunericul şi răul din el luară chip de om.

— Cum de noi nu trebuie să îţi plătim? întrebă Link.

— Clarvăzătoarea va plăti cu vârf şi îndesat pentru toţi.

Ar fi trebuit să îl întreb din nou, însă ştiam că nu îmi va spune. Şi dacă existau secrete şi mai ascunse decât acesta, atunci nu voiam să ştiu.

7 decembrie

Cărţile Providenţei

Când am ajuns acasă, trecuse bine de miezul nopţii. Toată lumea din casă dormea, cu excepţia unei singure persoane. Lumina din camera Ammei era aprinsă, strălucind între cele două obloane albăstrui. Mă întrebam dacă ştia că plecasem de acasă şi unde fusesem. Speram să ştie. Mi-ar fi fost de o sută de ori mai uşor să fac ceea ce aveam de gând să fac.

Amma nu era genul de persoană pe care să o confrunţi. Era o confruntare în sine. Trăia după propriile reguli şi legi – după lucrurile în care credea, care, pentru ea, erau la fel de certe ca răsăritul soarelui. Era, de asemenea, singura mamă pe care o mai aveam. Şi, de cele mai multe ori, singurul părinte. Ideea de a mă certa cu ea mă făcea să mă simt gol pe dinăuntru şi îmi provoca greaţă.

Însă nu la fel de gol pe dinăuntru cum mă simţeam ştiind că eram doar pe jumătate. Jumătate din persoana care fusesem întotdeauna. Amma ştia, însă nu spunea un cuvânt.

Iar cuvintele pe care le rostea erau minciuni.

*

Am bătut la uşa dormitorului ei, înainte să am timp să mă răzgândesc. Ea îmi deschise imediat, de parcă m-ar fi aşteptat. Purta halatul alb cu trandafiri roz, pe care i-l făcusem cadou de ziua ei anul trecut.

Amma nu se uită la mine. Privi dincolo de mine, de parcă ar fi putut vedea ceva mai mult decât peretele din spatele meu. Poate că vedea. Poate că existau bucăţi din mine împrăştiate peste tot, ca cioburile de sticlă.

— Te-aşteptam.

Vocea ei era plăpândă şi obosită. Se trase din prag, lăsându-mă să intru în cameră.

Era în continuare dezordine în camera Ammei, însă un lucru era diferit. Pe măsuţa rotundă de lângă fereastră erau împrăştiate nişte cărţi. M-am apropiat de măsuţă şi am luat în mână o carte. Era Sabia Sângerândă. Nu erau cărţi de tarot.

— Iar te uiţi în cărţi? Ce spun în noaptea asta, Amma?

Ea traversă încăperea şi se apucă să strângă cărţile.

— Nu prea multe. Cred că am văzut tot ceea ce trebuia să văd.

O altă carte îmi atrase atenţia. Am ridicat-o în faţa mea.

— Ce zici de asta? Suflet Scindat. Ce are de spus?

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia din a treia încercare reuşi să-mi ia cartea din mână.

— Crezi că ştii ceva, dar o parte din ceva este egal cu nimic. Nu îţi e de prea mare folos.

— Cum ar fi o parte din suflet, vrei să spui? Sau şi acesta e egal cu nimic?

Am spus aceste cuvinte ca să o rănesc, ca să îi zdruncin sufletul, ca să vadă şi ea cum era.

— Unde-ai auzit asta?

Vocea îi tremura. Strânse în mână lanţul pe care îl purta în jurul gâtului şi frecă medalionul uzat de aur care atârna de acesta.

— La prietenul tău din New Orleans.

Amma făcu ochii mari şi se prinse cu mâna de spătarul scaunului ca să îşi păstreze echilibrul. După reacţia ei, mi-am dat seama că în seara aceea nu mă văzuse în cărţi înviind suflete cu vrăjitorul.

— Îmi spui adevărul, Ethan Wate? Te-ai dus să te întâlneşti cu diavolul acela?

— M-am dus la el pentru că m-ai minţit. Nu am avut de ales.

Însă Amma nu mă asculta. Amesteca frenetic cărţile, învârtindu-le între palmele ei mici.

— Mătuşă Ivy, arată-mi ceva! Spune-mi ce înseamnă asta!

— Amma!

Bolborosea ceva în timp ce rearanja neîncetat cărţile.

— Nu văd nimic. Trebuie să existe o cale. Întotdeauna există. Doar trebuie să cauţi.

Am apucat-o uşor de umeri.

— Amma, pune cărţile jos! Vorbeşte cu mine!

Ea ridică o carte. Pe faţă era imaginea unei vrăbii cu o aripă frântă.

— Viitorul Uitat. Ştii cum se numesc cărţile astea? „Cărţile Providenţei“, pentru că prezic mai mult decât viitorul. Îţi prezic soarta. Ştii care e diferenţa? Am clătinat din cap. Îmi era frică să spun ceva. I se dezlegase limba. Viitorul ţi se poate schimba.

Am privit în ochii ei negri, care se umplură de lacrimi.

— Poate ţi se poate schimba şi soarta.

Lacrimile începură să îi curgă, în timp ce clătina isteric din cap.

— Roata Sorţii ne striveşte pe toţi.

Nu mai suportam să aud fraza aceasta. Amma nu devenea doar întunecată, ci şi nebună, iar asta se întâmpla chiar sub ochii mei.

Ea se îndepărtă, îşi strânse halatul şi se lăsă în genunchi. Îşi ţinea ochii strâns închişi şi bărbia ridicată către tavanul albastru.

— Unchiul Abner, mătuşă Ivy, bunică Sulla, am nevoie de mijlocirea voastră. Iertaţi-mi fărădelegile, aşa cum Bunul Dumnezeu ne iartă pe toţi.

O priveam cum aşteaptă, în timp ce murmura la nesfârşit aceste cuvinte. Trecu o oră până să renunţe, extenuată şi învinsă.

Cei Mari nu îşi făcură apariţia.

*

Când eram mic, mama spunea că tot ceea ce voiai să afli despre Sud se afla fie în Savannah, fie în New Orleans. Din câte se părea, acelaşi lucru se putea spune şi despre viaţa mea.

Lena nu era de acord. În dimineaţa următoare, ne

contraziceam pe acest subiect în spatele clasei, în timpul orei de istorie. Iar eu aveam câştig de cauză.

— Un Suflet Scindat nu înseamnă două lucruri, L. Este un singur lucru împărţit în două.

Când am spus „două suflete“, Lena auzi doar „două“ şi presupuse că mă ofeream să fiu Cel Care Este Doi.

— Ar putea fi oricare din noi. Eu sunt Cel Care Este Doi, dacă ar fi să fie cineva. Uită-te la ochii mei!

Îi simţeam panica crescândă.

— Nu spun că eu aş fi Cel Care Este Doi, L. Nu sunt decât un Muritor. Dacă un Caster a stricat Ordinea, cred că e nevoie de mai mult decât un Muritor ca să o restabilească, nu crezi?

Nu părea convinsă, însă în străfundul ei trebuie să fi ştiut că aveam dreptate.

De bine, de rău, asta eram – un Muritor. Era sursa singurei probleme dintre noi. Motivul pentru care abia puteam să ne atingem şi pentru care nu puteam fi cu adevărat împreună. Cum aş fi putut salva lumea Casterilor, când abia puteam trăi în ea?

Lena zise în şoaptă:

— Link. El este două lucruri: Incubus şi Muritor.

— Ssst. I-am aruncat o privire lui Link, dar acesta nu era atent, deoarece încerca să scrijelească „Linkubus“ pe bancă cu un pix. Sunt aproape convins că nu se încadrează în niciuna din aceste categorii.

— John este două lucruri: Caster şi Incubus.

— L.

— Ridley. S-ar putea să mai existe o urmă de Sirenă în ea, chiar dacă este Muritoare. Două. Acum îşi întinse mâna. Amma este Clarvăzătoare şi Muritoare. Două lucruri.

— Nu este Amma!

Trebuie să fi strigat, deoarece toată clasa se întoarse către mine. Lena părea jignită.

— Nu este, domnule Wate? Pentru noi, restul, am crezut că este. Domnul Evans părea pregătit să îşi scoată pachetul roz cu bileţele pentru detenţie.

— Îmi cer scuze, domnule.

M-am ascuns după manualul de istorie şi am zis în şoaptă.

— Ştiu că sună ciudat, dar este un lucru bun. Acum ştiu de ce se întâmplă toate aceste lucruri nebuneşti, cum ar fi visele ciudate şi faptul că îmi văd cealaltă jumătate peste tot. Acum totul are logică.

Nu era în totalitate adevărat şi Lena nu era convinsă, însă nu spuse nimic, şi nici eu. Cu toate câte se întâmplau: dogoarea, lăcustele, Abraham şi Demonii, John Breed şi Lilum, care posedase trupul profesoarei de engleză, m-am gândit că aveam suficiente griji.

Cel puţin, asta-mi spuneam eu.

*

SĂ NINGĂ! E TIMPUL PENTRU O SCHIMBARE A VREMII!
CUMPĂRAŢI-VĂ BILETELE ACUM!

Posterele erau peste tot, de parcă evenimentul ar fi avut nevoie de publicitate. Se apropia balul de iarnă, iar anul acesta Comitetul de Dans, alcătuit din Savannah Snow şi fan-clubul ei, hotărî să îl numească „Balul de zăpadă“. Savannah insista că nu avea nicio legătură cu ea, ci cu valul de căldură, motiv pentru care toată lumea îi spunea „Balul de fleaşcă“. Lena şi cu mine participam.

Ea nu vru să participe, mai ales după cele întâmplate la balul de iarnă de anul precedent. Când i-am dat biletele, mai că nu le-a dat foc.

— E o glumă, nu?

— Nu e o glumă.

Şedeam în faţa ei la masă în timpul pauzei de prânz şi împungeam cu paiul cubul de gheaţă din paharul cu suc. Nu avea să meargă bine.

— Cum ţi-a trecut prin cap că aş vrea să merg la bal?

— Ca să dansezi cu mine, am zis, aruncându-i o privire demnă de milă.

— Putem dansa în camera mea. Ea îşi întinse mâna. De fapt, vino aici. Voi dansa cu tine chiar acum, aici, în

cantină.

— Nu e acelaşi lucru.

— Nu merg.

Lena se încăpăţâna.

— Atunci voi merge cu altcineva, am spus eu.

Ea miji ochii.

— Cum ar fi Amma.

Ea clătină din cap.

— De ce îţi doreşti atât de mult să mergi? Şi nu spune pentru că vrei să dansezi cu mine.

— Ar putea fi ultimul nostru dans.

Ar fi fost o uşurare să ne facem griji pentru ceva atât de infim cum ar fi un dans dezastruos în loc să ne facem griji pentru distrugerea lumii. Eram aproape dezamăgit că Ridley nu se afla prin preajmă ca să distrugă totul cu stil.

Aşadar, într-un final Lena cedase, chiar dacă era încă supărată. Nu îmi păsa. O convinsesem să mergem. Cu toate câte se întâmplau în ultima vreme, nu ştiam dacă va mai exista vreodată un bal la Jackson.

*

Şedeam pe metalul fierbinte din tribunele de pe teren şi luam prânzul în ceea ce ar fi trebuit să fie o zi friguroasă de decembrie. Deoarece Lena şi cu mine nu voiam să dăm ochii cu doamna English, iar Link nu voia să dea ochii cu Savannah, tribunele deveniseră ascunzătoarea noastră.

— Tu conduci mâine, nu?

Am aruncat cu coaja de pâine în Link. În seara zilei următoare era balul şi, între Link şi Lena, existau şanse jumi-juma să ajungem acolo.

— Sigur. Doar că nu mă pot hotărî dacă să îmi prind părul sau să mi-l las desfăcut. Abia aştept să-mi vezi noua rochie sexy.

Link îmi aruncă înapoi coaja de pâine.

— Staţi s-o vedeţi pe-a mea. Lena îşi scoase banda elastică de la încheietura mâinii şi îşi prinse părul în coadă. Cred că voi purta o pelerină de ploaie şi nişte ghete şi o să-mi iau şi o umbrelă, în caz că cineva se va gândi să

ia în serios chestia asta cu „Balul de fleaşcă“.

Nu încercă să-şi ascundă tonul sarcastic.

O ţinea aşa de când îi convinsesem să meargă.

— Nu sunteţi obligaţi să mă însoţiţi. Dar acesta s-ar putea să fie ultimul bal din Gatlin, poate de oriunde. Eu merg.

— Nu mai spune asta. Nu va fi ultimul bal.

Lena era frustrată.

— Nu te ambala. Link îmi trase un pumn în umăr puţin cam tare. Va fi fabulos. Lena va rezolva totul.

— Zău? Lena schiţă un zâmbet. Poate că John te-a muşcat mai tare decât credeam.

— Sigur. N-ai vreo vrajă de genul „Să-Nu-Fie-Un-Bal-Infect“? Link era deprimat de când plecase Ridley. Ah, mi-am amintit. N-ai. Pentru că o să fie infect indiferent ce vrajă ai face.

— Ce-ar fi să încerci vraja „Stai-Acasă-şi-Tacă-ţi-Fleanca“? Având în vedere că te duci la bal cu Savannah Snow.

Am mototolit învelişul sendvişului.

— *Ea* m-a invitat pe mine.

— Tot *ea* te-a invitat pe tine la petrecerea ei de după meci şi uite ce bine a ieşit.

Nu deschide subiectul, Ethan!

Păi, e adevărat.

Lena ridică o sprânceană.

O *să-l faci să se simtă mai prost.*

Savannah se pricepe de minune la asta, crede-mă.

Link oftă.

— Unde credeţi că se află acum?

— Cine? am întrebat eu, deşi ştiam amândoi la cine se referea.

El mă ignoră.

— Probabil că stârneşte zâzanie pe undeva.

Lena îşi împături punga în care avusese prânzul în pătrăţele din ce în ce mai mici.

— Cu siguranţă stârneşte zâzanie pe undeva.

Sună clopoţelul.

— E mai bine aşa, probabil.

Link se ridică în picioare.

— Cu siguranţă e mai bine aşa, am întărit eu.

— Putea fi şi mai rău, bănuiesc. Nu e ca şi când aş fi fost obsedat de ea. Ca şi când aş fi fost îndrăgostit de ea.

Nu eram sigur pe cine încerca să convingă. Îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să traverseze terenul înainte să apuc să spun ceva.

— Mda, asta chiar ar fi fost nasol.

Am luat-o pe Lena de mână, apoi i-am dat drumul înainte să mă ia cu ameţeli.

— Mi-e atât de milă de el. Ea se opri în loc şi îşi strecură mâinile pe după mijloc. Am tras-o mai aproape, iar ea îşi aşează capul pe pieptul meu. Ştii că aş face orice pentru tine, nu?

Am zâmbit.

— Ştiu că ai merge la bal pentru mine.

— Aş merge. Şi merg.

Am sărutat-o pe frunte, odihnindu-mi buzele pe pielea ei cât am putut de mult.

Ea îşi ridică privirea la mine.

— Poate ne vom distra mâine. Să îl ajutăm pe Link să uite de verişoara mea o vreme.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Am o idee. Ceva care să aline inima unui Linkubus.

Vârful cozii ei începu să se încreţească, iar eu am traversat terenul dorindu-mi să existe o vrajă pentru asta.

12 decembrie

Balul de fleaşcă

Când Link opri în faţa casei mele, Savannah şedea deja pe locul din dreapta al Beaterului. El coborî din maşină şi mă întâmpină pe trotuar, ca şi când ar fi avut ceva să îmi spună. Purta o cămaşă de costum şifonată, care îl făcea să arate ca un membru al unei trupe de *mariachi,* pantaloni de costum şi bascheţi.

— Faine ţoale.

— Am crezut că Savannah le va detesta. Am crezut că va refuza să urce în maşină. Am încercat totul, jur.

În mod normal, ar fi jubilat. În seara aceasta însă părea nefericit.

Rid chiar i-a pus capac, L.

Adu-l aici! Am un plan.

— Am crezut că te întâlneşti cu Savannah la bal. Nu ar fi trebuit să fie acolo împreună cu Emily şi cu restul Comitetului de Dans?

Mi-am coborât vocea, deşi nu era nevoie. Auzeam muzica formaţiei Holy Rollers răsunând în boxe, ca şi când Link ar fi încercat să o înăbuşe pe Savannah.

— Am încercat şi asta. Ea a vrut să facem poze. El se cutremură. Mama ei şi mama mea. A fost un coşmar. El începu să o imite pe mama lui. „Zâmbiţi! Wesley, părul ţi-e zbârlit. Stai drept. Pozează!“

Îmi şi imaginam. Doamna Lincoln era foarte hotărâtă când avea un aparat de fotografiat în mână şi era imposibil să îl lase pe fiul ei să o ducă pe Savannah Snow la balul de iarnă fără să nu imortalizeze momentul pentru generaţiile viitoare. Doamna Lincoln şi doamna Snow erau insuportabile atunci când se aflau amândouă în aceeaşi încăpere. Mai ales când încăperea era camera de zi a lui

Link, deoarece nu aveai unde să te aşezi sau să îţi rezemi măcar mâna, pentru că totul era înfăşurat în plastic.

— Pun pariu pe cinci parai că Savannah nu va pune piciorul în Ravenwood.

Link schiţă un zâmbet.

— Asta sper şi eu.

*

De pe bancheta din spate a Beaterului, Savannah părea că şedea într-o baltă de frişcă roz. Încercă să vorbească cu mine de câteva ori, însă nu o auzeam din cauza muzicii. Când am virat la răscrucea care ducea înspre Ravenwood, ea începu să se agite.

Link opri radioul.

— Eşti sigură că nu te deranjează, Savannah? Ştii, se spune că Ravenwood este bântuit încă de pe vremea Războiului.

Rosti aceste cuvinte de parcă ar fi spus o poveste cu stafii.

Savannah îşi ridică bărbia.

— Nu mi-e frică. Lumea vorbeşte multe. Asta nu înseamnă că este adevărat.

— Da?

— Ar trebui să auzi ce vorbesc oamenii despre tine şi despre prietenii tăi. Ea se întoarse ca să se uite la mine. Fără supărare.

Link dădu din nou volumul radioului la maximum, încercând să îi acopere vocea, în timp ce porţile din Ravenwood se deschideau cu un scârţâit. „Picnicul ăsta nu-i picnic. / Tu eşti puiul meu prăjit. / Lins pe degete…“

Savannah ţipă la el peste muzică.

— Mă faci pui prăjit?

— Da’ de unde! Pe tine, Regina Fleşcăită? Niciodată.

El închise ochii şi începu să bată ritmul cu degetele pe bordul maşinii. În timp ce coboram din maşină, îl compătimeam şi mai mult pe Link.

Link dădu să deschidă portiera, însă Savannah nu se clinti. Ideea de a pune piciorul în Ravenwood nu părea a fi

prea inspirată.

Uşa se deschise înainte să bat. Am văzut nişte valuri de material verde, cu o strălucire aurie, astfel încât ambele culori se îmbinau. Lena deschise uşa larg, iar materialul se ridică de pe umerii ei, alunecându-i pe talie ca nişte frânturi de aripi.

Îţi aminteşti?

Îmi amintesc. Eşti frumoasă.

Îmi aminteam, într-adevăr. În seara aceea, Lena era un fluture, ca şi luna din noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni a ei. Magia de atunci era prezentă şi acum.

Ochii îi străluceau.

Unul verde, unul auriu. Cel Care Era Doi.

Mă străbătu un fior, ciudat pentru o seară caldă de decembrie.

Lena nu observă, iar eu am încercat să îl ignor.

— Arăţi… Wow!

Ea se învârti, zâmbind.

— Îţi place? Voiam să fac ceva diferit. Să ies puţin din coconul meu.

N-ai fost niciodată într-un cocon, L.

Zâmbetul ei se lărgi, iar eu am spus-o din nou cu voce tare.

— Arăţi… ca tine. Perfect.

Ea îşi dădu la o parte un cârlionţ ca să îmi arate lobul urechii – un fluturaş din aur, cu o aripă din aur şi cu cealaltă verde.

— Mi i-a comandat unchiul Macon. Şi acesta.

Ea îmi arătă un fluturaş care se odihnea la baza gâtului ei, prins de un lanţ delicat din aur.

Mi-aş fi dorit să fi purtat şi lanţul cu medalionul. Ultima oară când o văzusem fără el, lucrurile nu se sfârşiseră prea bine. Nu voiam să se schimbe ceva la Lena.

Ea zâmbi.

Ştiu. O să-mi pun lanţul cu medalion după seara asta.

Eu m-am aplecat şi am sărutat-o. Apoi i-am întins cutiuţa albă pe care o ţineam în mână. Amma îi făcuse un corsaj, la fel ca anul trecut.

Lena deschise cutia.

— Este minunat. Nu îmi vine să cred că nu mai înfloreşte nicio floare prin preajmă.

Mai era una însă, un singur boboc auriu, cuibărit printre frunzele verzi. Dacă le priveai din unghiul corect, semănau cu nişte aripi, aproape aşa cum ştiuse Amma.

Poate că mai reuşea să vadă anumite lucruri.

Când i-am prins corsajul la încheietură, acesta se desfăcu. Când am tras de el, am observat că Lena purta brăţara subţire de argint din cutia Sarafinei. N-am spus nimic. Nu voiam să stric seara, înainte ca aceasta să fi început.

Link claxonă şi dădu muzica şi mai tare.

— Ar fi bine să plecăm. Link nu mai are răbdare. Cel puţin, aşa cred.

Lena inspiră adânc.

— Stai! Ea îşi aşează mâna pe braţul meu. Mai e ceva.

— Ce?

— Să nu te superi.

Nu exista un bărbat în lumea asta care să nu ştie ce însemnau aceste cuvinte. Urma să îmi dea un motiv ca să mă supăr.

— N-o să mă supăr.

Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Trebuie să îmi promiţi.

Şi mai rău.

— Promit.

De astă dată mi se puse un nod în stomac.

— Le-am spus că pot veni şi ei.

Ea vorbi repede, ca şi când n-ar fi vrut să o aud.

— Cui i-ai spus?

Nu eram convins că voiam să ştiu. Existau atât de multe răspunsuri greşite la această întrebare.

Lena deschise uşa vechiului birou al lui Macon. Prin deschizătură, i-am văzut pe John şi pe Liv stând împreună lângă şemineu.

— Sunt tot timpul împreună mai nou. Vocea ei ajunse o şoaptă. Eram aproape convinsă că se întâmpla ceva. Apoi

Reece a văzut că reparau ceasul de perete stricat al bunicului lui Macon şi le-a văzut feţele.

Un ceas de perete. Ca un selenometru sau o motocicletă. Lucruri care funcţionau aşa cum funcţiona mintea lui Liv. Am alungat acest gând. Nu John Breed, nu cu Liv.

— Repară un ceas de perete? M-am uitat la Lena. Asta-i marea dezvăluire?

— Reece i-a văzut, ţi-am spus. Uită-te la ei. Nu trebuie să fii Sibilă ca să-ţi dai seama.

Liv purta o rochie demodată, ca şi când ar fi găsit-o în podul lui Marian. Avea umerii dezgoliţi, iar rochia cădea în valuri complicate de dantelă, întrerupte doar de cureaua din piele uzată cu catarama din scorpion. Semăna cu un personaj dintr-un film pe care îl vizionai la ora de engleză după ce citeai cartea. Părul blond îi era desfăcut, nu împletit. Arăta diferit. Părea… fericită. Nu voiam să mă gândesc la asta.

L? Ce se întâmplă?

Priveşte!

John stătea în spatele ei, îmbrăcat într-unul dintre costumele lui Macon. Cel puţin, aşa părea. Semăna cu Macon cel de odinioară – întunecat şi periculos. Îi prindea lui Liv de bretea un bucheţel de flori. Ea îl tachina. Am recunoscut tonul.

Lena avea dreptate. Oricine i-ar fi văzut, ar fi observat că se petrecea ceva.

Liv îl prinse de mână în timp ce el bâjbâia.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ar curge sânge.

El încercă din nou.

— Atunci nu te mişca.

— Nu mă mişc. Acul se mişcă.

Mâinile lui tremurau.

Eu mi-am dres glasul, iar ei îşi ridicară privirile. Liv se îmbujoră şi mai tare când mă văzu. John îşi îndreptă umerii.

— Salutare!

Liv se înroşea în continuare.

— Salut!

Nu ştiam ce să spun.

— Ce situaţie stânjenitoare.

John zâmbi de parcă eram prieteni. M-am întors către Lena fără să răspund, pentru că nu eram prieteni.

— Chiar dacă nu ar fi cea mai ciudată idee pe care o puteai avea – şi nu spun că nu este – cum crezi că vom reuşi? Niciunul din ei nu merge la Jackson.

Lena îmi arătă două bilete la bal.

— Tu ai cumpărat două, iar eu am cumpărat două. Ea arătă înspre John. Fă cunoştinţă cu partenerul meu.

Poftim?!

Ea se uită la Liv.

— Şi cu partenera ta.

De ce faci asta?

— Putem merge cu cine vrem. Doar până când vom intra.

Ai înnebunit, L.?

Nu. Îi fac o favoare unui prieten.

M-am uitat la John şi la Liv.

Care din ei doi este brusc prietenul tău?

Ea îşi aşeză mâinile pe umerii mei şi mă sărută pe obraz.

— Tu.

— Nu înţeleg.

Mergem mai departe. Lasă lucrurile să decurgă de la sine.

M-am uitat la John şi la Liv.

Aşa crezi tu că mergem mai departe?

Lena încuviinţă din cap.

— Hei! Dacă vreţi să vorbiţi cu voce tare, putem aştepta în camera cealaltă.

John ne privea nerăbdător.

— Scuze. Ne-am înţeles deja. Lena îmi aruncă o privire cu subînţeles. Nu-i aşa?

Poate că noi eram înţeleşi, însă ştiam pe cineva care nu va înţelege.

— Ai habar ce-o să spună Link despre asta? Ne aşteaptă în maşină cu Savannah.

Lena îi făcu un semn din cap lui John, iar eu am auzit un

fâșâit care venea de afară. Muzica din maşină se opri brusc.

— Link e deja la bal. Deci, ar trebui să plecăm şi noi, nu?

John o luă de mână pe Liv.

— L-ai *teleportat* pe Link? Am simţit cum mi se încordează umerii. Nici măcar nu l-ai atins.

John ridică din umeri.

— Nu prea respect regulile, ţi-am spus. Pot face o mulţime de lucruri. De cele mai multe ori, nici nu ştiu cum reuşesc.

— Asta mă linişteşte şi mai mult.

— Relaxează-te! A fost ideea iubitei tale.

— Ce-o să creadă Savannah?

Mi-o şi imaginam povestindu-i întâmplarea mamei ei.

— Nu-şi va aminti nimic. Lena mă apucă de mână. Haide! Luăm dricul.

Lena îşi luă cheile.

Eu am clătinat din cap.

— Ultimul lucru pe care şi l-a dorit Link a fost să meargă singur cu Savannah la bal.

— Ai încredere în mine.

Cuvintele pe care niciun bărbat nu vrea să le audă de la iubita lui.

Ce pui la cale? Dă-mi un indiciu.

— Trupa trebuia să ajungă acolo mai devreme.

Ea mă trase după ea.

— Trupa? Adică Holy Rollers?

Acum eram complet debusolat. Directorul Harper nu ar fi permis ca Holy Rollers să cânte la bal aşa cum nu ar fi permis – de fapt, nu exista comparaţie. Nu se va întâmpla niciodată.

Părul Lenei se încreţi în briza inexistentă şi îmi aruncă cheile.

12 decembrie

O lumină în întuneric

Vedeam din parcare luminile intermitente prin ferestrele superioare ale sălii de sport. Petrecerea era deja în toi.

Lena mă trase de braţ.

— Haide! Nu putem rata aşa ceva!

Am auzit urletul inconfundabil al lui Link şi am încremenit. Trupa Holy Rollers îşi susţinea concertul, aşa cum spusese Lena.

M-a cuprins panica pentru o clipă. A Optsprezecea Lună era aproape, iar noi urma să participăm la un bal organizat la Jackson. Părea o prostie, aşa cum era şi dacă am fi rămas acasă şi am fi aşteptat sfârşitul lumii, ştiind că nu puteam face nimic ca să îl oprim. Poate cea mai mare prostie era să cred că îl puteam opri.

Prin urmare, am adoptat cea mai logică atitudine, aceea de a tăcea din gură şi de a o cuprinde de mijloc pe cea mai frumoasă fată din parcare.

— Bine, L. Spune tot! Ce-ai făcut?

— Am vrut ca el să aibă o noapte specială fără Ridley. Lena mă luă de braţ. Şi am vrut ca şi tu să ai parte de una. Ea privi peste umăr înspre locul de unde răzbăteau şoaptele lui John şi râsul lui Liv. Cum am vrut să aibă toată lumea, bănuiesc.

Mai ciudat era faptul că înţelegeam de ce o făcuse. Vara care trecuse ne blocase pe toţi, ca şi când nu ar fi luat sfârşit, de fapt. Amma nu mai putea citi în cărţi sau comunica cu Cei Mari. Marian nu mai avea voie să îşi facă treaba. Liv nu se mai pregătea să devină Păstrătoare. Macon abia dacă ieşea din Tuneluri. Link încă încerca să îşi dea seama cum să fie Incubus şi cum să o uite pe Ridley. Iar John fusese blocat cu adevărat în Arcul de

Lumină. Până şi dogoarea persista, ca o vară nesfârşită din infern.

Totul în Gatlin se blocase.

Ceea ce făcuse Lena în acea seară nu avea să schimbe nimic, dar poate reuşeam să lăsăm vara în urma noastră. Poate că, într-o bună zi, aceasta va dispărea, luând cu ea dogoarea, insectele şi toate amintirile urâte.

Poate vom reveni la normal. La versiunea noastră de normal, cel puţin. Chiar dacă timpul trecea şi se apropia a Optsprezecea Lună.

Putem face mai mult decât să ne simţim normali, Ethan. Putem fi *normali.*

Lena îmi zâmbi, iar eu am tras-o mai aproape de mine în timp ce ne îndreptam către sala de sport.

Interiorul sălii fusese transformat, iar tema părea să fie… Link. Trupa Holy Rollers se afla pe scenă, luminată de reflectoare pe care Comitetul de Dans nu şi-ar fi permis niciodată să le închirieze. Link se afla în centrul ei, cu cămaşa şifonată descheiată şi udă de transpiraţie. Ba bătea la tobe, ba cânta din voce, ba aluneca de-a lungul scenei cu suportul pentru microfon în mână. De fiecare dată când se apropia de marginea scenei, un grup de „boboace“ ţipa.

Şi, pentru a doua oară în viaţa mea, mi s-a părut că Holy Rollers suna ca o trupă adevărată – fără o acadea de cireşe prin preajmă.

— Ce-ai făcut?

I-am strigat Lenei peste muzică.

— Consider-o ca pe o vrajă de genul „Să-Nu-Fie-Un-Bal-Infect“.

— Deci, toată chestia asta a fost, de fapt, ideea lui Link.

Am zâmbit, iar ea a încuviinţat din cap.

— Exact.

În drum spre ringul de dans, am trecut pe lângă un fundal din carton. Am văzut un scăunel, însă fotograful nu era nicăieri. Tot aranjamentul părea puţin cam suspect.

— Unde-i fotograful, L.?

— Soţia lui a intrat în travaliu.

Lena nu se uită la mine.

— Lena.

— Serios. Poţi întreba pe cine vrei, dar nu pe ea. E puţin cam ocupată în momentul acesta.

Trecurăm pe lângă Liv şi John, care şedeau la o masă lângă ringul de dans.

— N-am văzut aşa ceva decât la televizor, zise Liv, bucurându-se de atmosferă.

— Un bal de liceu american? John zâmbi. Şi pentru mine este prima oară. John îşi întinse mână ca să o tragă de o şuviţă blondă. Hai să dansăm, Olivia!

*

O oră mai târziu, trebuia să recunosc că Lena avusese dreptate. Ne distram cu toţii şi nu mai aveam impresia că era vară. Părea să fie un bal de liceu obişnuit, când aşteptai să înceapă melodiile lente ca să poţi sta lipit de iubita ta. Savannah atrăgea atenţia cu rochia ei pufoasă ca vata pe băţ. Dansă până şi cu Earl Petty – o dată. Singura excepţie era transformarea lui Link în zeu al muzicii rock. Însă în seara aceea, nici măcar acest lucru nu părea imposibil.

Fatty îi săltă pe ceilalţi membri ai trupei Holy Rollers pentru că fumau în faţa sălii de sport în timp ce lista de melodii, aprobată anterior de Comitetul de Dans, răsuna în boxe. Însă Fatty nu prea avea ce face, deoarece toţi aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani şi erau nişte nemernici bine-cunoscuţi. Acest lucru se adeveri când chitaristul principal îi şopti ceva la ureche lui Emily Asher, care, pentru prima oară în viaţă, rămase fără cuvinte.

M-am dus să îl caut pe Link, pe care l-am găsit pe hol, lângă dulăpioare. Holul era întunecat, cu excepţia unui neon care pâlpâia. Era un loc potrivit să se ascundă de Savannah. Mă gândeam să îi spun cât de minunat fusese pe scenă, deoarece nimic nu l-ar fi făcut mai fericit. Însă nu am avut ocazia.

El îşi ştergea sudoarea de pe frunte când am văzut-o apărând de după colţ.

Era Ridley.

Gata cu fericirea lui Link.

M-am ascuns lângă uşa laboratorului de biologie înainte ca ei să mă observe. Poate că Ridley îi va spune unde fusese în tot acest timp. Pe Lena şi pe mine cu siguranţă ne va minţi când o vom întreba.

— Salutare, *Hot Rod!*

Sugea o acadea de cireşe, purta mult negru şi lăsa la vedere multă piele. Ceva nu era în regulă, însă nu îmi dădeam seama ce anume.

— Pe unde naiba ai umblat?

Link îşi azvârli cămaşa transpirată pe jos.

— Pe-aici.

— Toată lumea şi-a făcut griji pentru tine. Chiar şi după prostiile pe care le-ai făcut.

Toată lumea însemnând *el.*

Ridley râse.

— Mda, sunt convinsă.

— Deci, unde… El tăcu o clipă. De ce porţi ochelari de soare, Rid?

M-am lipit şi mai tare cu spatele de perete şi am privit de după colţ. Ridley purta ochelari de soare negri, genul pe care îi purta mereu.

— Scoate-i!

El aproape striga. Dacă muzica nu ar fi fost suficient de tare, cineva l-ar fi putut auzi.

Ridley se rezemă de dulapul de lângă Link.

— Nu te înfuria, *Shrinky Dink.* N-am fost făcută niciodată pentru viaţa de Muritor. Amândoi ştim asta.

Când Link îi trase ochelarii de pe nas, i-am văzut ochii galbeni. Erau ochii unui Caster al Întunericului.

— Ce-ai făcut?

Link părea descurajat.

Ea ridică din umeri.

— Ştii, mi-am cerut iertare. Cred că toată lumea şi-a dat seama că am fost pedepsită suficient de mult timp. E *un chin* să fii Muritor.

Link se holba la linoleumul de pe jos. Cunoşteam

privirea aceea. Era aceeaşi privire pe care o avea ori de câte ori mama lui începea să îi ţină prelegeri, ameninţându-l cu chinurile iadului dacă nu obţinea note mai bune sau dacă nu renunţa să mai citească volumele pe care i le interzicea ea. Privirea aceea spunea: „Nimic din ce voi face nu va schimba lucrurile“.

— Cine este „toată lumea“, Rid? Sarafine? Abraham? El clătina din cap. Te-ai întors la ei după tot ce ţi-au făcut? După ce au încercat să ne omoare? L-ai eliberat pe John Breed din Arcul de Lumină după tot ce mi-a făcut?

Ea se postă în faţa lui, aşezându-şi mâinile pe pieptul lui.

— A trebuit să îl eliberez. Mi-a dat putere. Vorbea pe un ton ridicat, din care dispăruse sarcasmul. Nu înţelegi? Doar aşa pot fi eu.

Link o apucă de încheietură şi o împinse.

— Mă bucur că poţi fi din nou tu. Se pare că n-am ştiut niciodată cum eşti tu în realitate. Sunt un idiot.

El se îndreptă către uşile duble care duceau în sala de sport.

— Am făcut-o pentru noi! Ridley părea că suferă cu adevărat. Dacă nu înţelegi asta, înseamnă că eşti într-adevăr un idiot.

Link se întoarse.

— Pentru noi? De ce ai face asta pentru noi?

— Nu înţelegi? Acum putem fi împreună. Suntem la fel. Nu mai sunt o Muritoare tâmpită de care să te plictiseşti peste şase luni.

— Crezi că mi-a păsat?

Ea râse.

— Ţi-ar fi păsat, crede-mă. Eram un nimeni.

— Pentru mine erai cineva.

El se uită la tavan, ca şi când răspunsul la toată acea încurcătură s-ar fi aflat în pătratele uzate.

Ridley micşoră distanţa dintre ei.

— Vino cu mine! În seara asta. Eu nu pot rămâne aici, dar am venit după tine.

În timp ce o priveam, o vedeam pe Sarafine – cea din viziuni. Cea care se împotrivea firii ei în timp ce

Întunericul punea stăpânire pe ea. Poate că familia Lenei se înşela.

Poate că exista încă Lumină în Întuneric.

Link îşi apropie capul de al ei, frunţile lor atingându-se pentru o secundă.

— Nu pot. Nu după ce le-au făcut prietenilor mei şi ţie. Nu pot fi unul de-ai lor, Rid. Eu nu sunt ca tine şi nici nu vreau.

Ea era uluită. Se putea citi acest lucru în ochii ei, chiar dacă erau galbeni.

— Rid?

— Uită-te bine, *Hot Rod!* Aceasta este ultima oară când mă vei mai vedea.

Ea mergea cu spatele, dar cu privirea aţintită asupra lui.

Apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Acadeaua de cireşe se rostogoli pe jos.

Vocea lui Link era atât de blândă încât abia l-am auzit când a ridicat acadeaua şi a strâns-o în palmă.

— Rea sau bună, vei fi mereu fata mea.

După ce o văzuse pe Ridley, pe Link nu îl mai interesă ideea de a fi un zeu al muzicii rock. Era într-o dispoziţie proastă şi nu era singurul. Lena abia dacă scosese un cuvânt de când îi spusesem de Ridley. Balul se terminase pentru noi.

Parcarea era pustie. Nimeni nu pleca de la un astfel de bal atât de repede. Dricul staţiona în capătul îndepărtat al parcării, sub felinarul spart. Link mergea în spatele nostru, iar Liv şi cu John în faţa noastră, ţinându-se de mână. Eu ascultam zgomotul paşilor noştri pe asfalt. Aşa mi-am dat seama că John se oprise din mers.

— Nu. Nu acum, zise el în şoaptă.

I-am urmărit privirea, însă era întuneric beznă şi nu vedeam nimic.

— Ce e?

— Ce s-a întâmplat, frate?

Link veni lângă mine, aţintindu-şi privirea asupra dricului. Ştiam că putea vedea prin întuneric, ca şi John.

— Te rog spune-mi că nu e cine cred eu că este.

John nu se clinti din loc.

— E Hunting cu haita lui.

Liv încercă să îi depisteze prin întuneric, însă era imposibil. Asta până când Hunting păşi în strălucirea palidă a unui alt felinar. Ea îl împinse pe John.

— Du-te! Întoarce-te în Tuneluri!

Liv voia ca el să se teleporteze, să se dematerializeze înainte ca Hunting să apuce să facă acelaşi lucru.

El clătină din cap.

— Nu te pot lăsa. Nu vreau.

— Ne poţi teleporta de aici.

Liv îşi întinse mâna după a lui.

— Nu vă pot lua pe toţi deodată.

— Atunci, du-te!

Nu avea importanţă ce spunea Liv. Nu mai era timp.

Hunting se rezemă de un felinar, cu o ţigară aprinsă între degete. Alţi doi Incubuşi păşiră în lumină.

— Aşadar, aici te ascundeai. La liceu. N-aş fi bănuit niciodată. N-ai fost niciodată prea deştept.

John o trase pe Liv în spatele lui.

— Cum m-ai găsit?

Hunting râse.

— Te putem găsi oricând, puştiule. Ai o amprentă personală. Ceea ce mă face să mă întreb cum de ai reuşit să te ascunzi atâta vreme. Ar fi trebuit să rămâi în ascunzătoare.

Hunting se apropie de noi, cu lacheii pe urmele lui.

Lena mă strânse de mână.

Dumnezeule! Era în siguranţă în Tuneluri. Este numai vina mea.

Este vina lui Abraham.

John rămase ferm pe poziţie.

— Nu plec nicăieri cu tine, Hunting.

Hunting îşi aruncă ţigara în întuneric.

— Păcat că trebuie să te iau cu mine. Eşti mult mai luptător atunci când Abraham nu se joacă cu mintea ta. Te simţi altfel acum că gândeşti de unul singur?

Mi-am amintit de John care rătăcea ca un zombi prin peştera de la Marea Barieră. Jurase că nu îşi amintea ce se întâmplase în noaptea aceea. Oare era posibil ca Abraham să îl fi controlat atunci?

John încremeni.

— Despre ce vorbeşti?

— Bag seama că n-ai gândit, totuşi, prea mult. În fine. N-o să-ţi lipsească, atunci. Hunting îşi coborî tonul. Ştii ce n-o să-mi lipsească mie? Să te văd cum te zvârcoleşti mereu, ca şi când cineva ţi-ar administra electroşocuri.

Lui John începură să îi tremure mâinile.

— Taci!

Mi-am amintit de ticurile nervoase pe care le avea mereu John. Felul în care muşchii lui păreau să se contracteze involuntar – felul în care starea lui se înrăutăţise în noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni a Lenei, când el fusese cu Abraham. Nu văzusem să mai aibă astfel de ticuri nici măcar o dată de când îl descoperiserăm în camera lui Ridley.

Hunting râse.

— Vino aici şi obligă-mă! Sau putem sări peste partea în care eu îţi bag minţile în cap înainte să te iau cu mine.

Link păşi lângă John.

— Spune-mi cum funcţionează! Seamănă cu o încăierare normală sau trebuie să folosesc nişte trucuri în stilul lui Jedi, pe care eu nu le ştiu?

Eram şocat. Link încerca în mod evident să echilibreze balanţa. John era la fel de surprins ca noi, restul.

— Mulţumesc, dar mă ocup eu de problemă.

— Ce ai de gând…

Link nu mai avu ocazia să îşi termine fraza.

John îşi aruncă mâinile în faţă, aşa cum făcea Lena atunci când îşi folosea puterile ca să despice pământul sau să aducă ploi torenţiale.

Sau vânturile puternice ale uraganelor.

John folosea puterile Lenei – cele pe care le absorbise ultima oară când o atinsese.

Vântul se intensifică atât de repede, încât îl trânti pe

Hunting la pământ. Ceilalţi doi Incubuşi fură aruncaţi pe spate şi împinşi prin parcare cu o aşa viteză, încât se vor alege cu nişte arsuri severe de la frecarea cu asfaltul. Însă Hunting se dematerializă înainte să fie luat din plin de forţa vântului.

Începu să se materializeze câţiva metri mai încolo, însă vântul îl trase din nou.

— Vine! ţipă Liv.

Avea dreptate. Lena trecu pe lângă mine.

Trebuie să îl ajut pe John. Nu va reuşi singur.

Ea îşi aruncă mâinile în faţă, cu palmele îndreptate către Hunting. Puterile Lenei erau mai intense decât oricând. Şi la fel de imprevizibile.

Când norii se despicară, începu să plouă torenţial.

Nu! Nu acum!

Ploaia cădea cu putere asupra noastră şi a vântului, care începu să se domolească repede.

Hunting nu se udase, deşi apa de ploaie i se scurgea pe jachetă.

— Frumoasă încercare, puştiule. Păcat că fiica Sarafinei a distrus Ordinea. Dacă puterile ei nu ar fi atât de date peste cap, ţi-ai fi putut salva pielea.

Am auzit un lătrat de câine şi l-am zărit pe Boo Radley alergând în partea laterală a uneia dintre maşini.

Macon se afla în spatele lui, ploaia şiroindu-i pe faţă.

— Întâmplarea face că ale mele par să se dezvolte într-o manieră *interesantă.*

Hunting fu la fel de şocat ca şi noi să îl vadă pe Macon, însă se pricepea de minune să ascundă acest lucru. Îşi aprinse o ţigară, în ciuda ploii.

— După ce te-am omorât, vrei să spui? Va fi o plăcere să o fac din nou.

Membrii haitei lui Hunting se adunară de pe jos şi traversară parcarea pe picioare. Acum stăteau în spatele lui Hunting.

Macon închise ochii.

Totul era calm şi linişte. Prea multă linişte. Era acel sentiment pe care îl aveai înainte să se întâmple ceva

îngrozitor. Nu eram singurul care simţea acest lucru.

Hunting dispăru, străbătând cerul negru.

Când se materializă, la câţiva centimetri de Macon, o lumină verde vibrantă ne învălui pe toţi. Lumina pulsa cu putere.

Venea de la Macon.

Hunting încremeni în acea ciudată strălucire verzuie, cu mâinile întinse şi cu caninii dezveliţi.

— Ce-i asta?

Link îşi ferea ochii.

— Este lumină, zise Liv, transfigurată.

— Cum poate crea lumină? am întrebat eu.

Liv clătină din cap.

— Habar n-am.

Lumina se intensifică, iar Hunting căzu la pământ, zvârcolindu-se pe betonul strălucitor. Scoase un sunet agonizant, ca şi când corzile lui vocale s-ar fi rupt. Şi ceilalţi doi Incubuşi se zvârcoleau pe jos, însă eu nu îmi puteam lua ochii de la Hunting.

Îşi pierdea culoarea, începând cu vârful capului şi continuând cu faţa. Era ca şi cum cineva trăgea lent de pe el o pânză care îl acoperea. Însă această pânză era o ceaţă neagră şi, pe măsură ce cobora, gâtul, părul, pielea şi ochii lui negri şi goi deveneau străvezii. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu ceilalţi membri ai haitei lui.

— Ce se întâmplă cu ei?

Nu ştiu dacă aşteptam un răspuns, însă John fu acela care mi-l dădu.

— Îşi pierd puterile. Îşi pierd Întunecimea. Îmi dădeam seama, după panica de pe faţa lui, că nici John nu mai văzuse aşa ceva. Asta păţesc Incubuşii atunci când sunt expuşi la lumina zilei.

M-am uitat la John. Priveliştea nu îl afecta.

— Chiar creează lumină, zise Liv în şoaptă.

John mai spuse ceva, însă eu nu îl mai ascultam. Mă holbam la cei doi Incubuşi, care acum erau străvezii. Întunericul îi părăsise mult prea repede. Am privit cum trupurile lor deveniră rigide, ca nişte statui, iar privirile,

fixe şi lipsite de viaţă. Însă nu acesta era cel mai tulburător lucru. Ceaţa neagră – puterea Neagră care se scursese din trupurile lor – se infiltra în pământ.

— Unde se duce? întrebă Lena.

— Sub pământ. John făcu un pas în spate, de parcă nu voia să se apropie prea mult de ceea ce ar fi putut deveni. Energia nu poate fi distrusă. Îşi schimbă doar forma.

Am încremenit. Cuvintele îmi răsunau în minte.

Îşi schimbă doar forma.

Gândul mă purtă la Twyla, la Cei Mari şi la mătuşa Prue. La mama şi la Macon.

Mi-am adus aminte de lumina verde din Arcul de Lumină.

Era aceeaşi lumină care ne învăluia în acel moment. Oare se întâmplase ceva cu Macon între aceşti pereţi? Oare mama îl schimbase cumva? Îl recrease pe bărbatul pe care îl iubise şi pe care îl pierduse?

— În ce se va transforma?

Liv părea speriată. John îi spunea ceva ce ea nu ştia.

Culoarea părăsise trupul lui Hunting, până la mâini. Macon nu se mişca, îşi ţinea ochii strâns închişi, ca şi când s-ar fi aflat în toiul unui coşmar îngrozitor.

John nu dădu niciun răspuns pentru o clipă. Când o făcu, mi-aş fi dorit să nu fi spus nimic.

— În Demoni.

— Macon nu şi-ar dori niciodată să facă asta.

Liv era la fel de şocată ca mine.

John îi luă mâna.

— Ştiu. Însă nu el hotărăşte cum funcţionează universul, Liv. Niciunul dintre noi nu poate face asta.

— Dumnezeule!

Lena arăta înspre cei doi Incubuşi, acum complet lipsiţi de culoare. Aerul din jurul lor părea să se mişte, apoi mi-am dat seama ce se întâmpla de fapt. Începeau să se dezintegreze. Însă nu se transformară în cenuşă, aşa cum o făceau zombii şi vampirii în filme. Bucăţelele din ei dispărură, ca şi când nici nu ar fi fost acolo.

L-am auzit pe Macon inspirând adânc. Se simţea

epuizat. L-am privit cum se luptă să reziste suficient de mult ca să termine şi cu Hunting, însă lumina începea să se estompeze, până când întunericul nopţii înghiţi din nou parcarea.

Hunting căzu pe pământ. Gemea şi se târa pe asfalt. Faţa şi trunchiul îi erau în continuare rigide şi complet străvezii.

Macon căzu în genunchi, iar Lena îngenunche lângă el.

— Cum ai făcut asta?

Macon nu răspunse imediat. Când respiraţia îi reveni la normal, spuse:

— Nici eu nu ştiu sigur. Dar se pare că pot să îmi canalizez energia luminoasă. Să creez lumină, în lipsă de o explicaţie mai plauzibilă.

John se apropie încet, clătinând din cap.

— Şi eu care credeam despre mine că sunt diferit. Daţi o altă semnificaţie Casterilor Luminii, domnule Ravenwood.

Macon se uită la John, hibridul care rezista la lumina soarelui.

— În Lumină există Întuneric, iar în Întuneric există Lumină.

Am auzit zgomotul făcut de Hunting atunci când se făcu nevăzut, cu trupul marcat de Lumină.

13 decembrie

Lacrimi şi ploaie

După cele întâmplate în parcare, Macon şi Liv îl duseră pe John înapoi în Tuneluri, unde se afla în siguranţă sub protecţia vrăjilor de Ascundere şi de Legare. Cel puţin aşa speram. Cu siguranţă că Hunting îi va povesti totul lui Abraham, însă Liv nu era convinsă că era suficient de puternic. Nu am întrebat-o dacă se referea la a fi suficient de puternic ca să se întoarcă la Abraham sau ca să supravieţuiască.

Mai târziu, în seara aceea, Lena şi cu mine şedeam lipiţi unul de celălalt pe treptele inegale ale verandei casei ei. Încercam să îmi amintesc felul în care trupul i se potrivea perfect cu al meu. Mi-am îngropat faţa în părul ei. Mirosea a lămâie şi rozmarin. Un singur lucru nu se schimbase.

I-am ridicat bărbia şi ne-am lipit buzele. Nu o sărutam atât de mult pe cât îi simţeam buzele. Aş fi putut să o pierd în seara aceea.

Ea îşi aşează capul pe pieptul meu.

Dar nu m-ai pierdut.

Ştiu.

Mi-am lăsat mintea să rătăcească, însă nu mă puteam gândi decât la vara trecută, când crezusem că o pierdusem. La acea durere surdă care nu mai dispărea. La acel gol. La fel trebuie să fi simţit şi Link atunci când plecase Ridley. Nu voi uita niciodată privirea de pe chipul lui. Era dărâmat. Şi Ridley, cu acei ochi galbeni bântuitori. O simţeam pe Lena şi mai chinuită de gânduri.

Încetează, L.!

Ce să încetez?

Să te mai gândeşti la Ridley.

Nu pot. Îmi aminteşte de Sara – de mama mea. Şi uite în

ce s-a transformat.

Ridley nu este Sarafine.

Încă nu.

Când i-am tras brăţara din flori de pe încheietura subţire, am văzut-o – brăţara mamei ei. În clipa în care mâna mea a atins metalul, am ştiut că tot ce aparţinea Sarafinei era viciat. Veranda începu să se învârtească…

Îi era din ce în ce mai greu să ţină evidenţa zilelor. Sarafine avea sentimentul că se afla într-o ceaţă continuă, era debusolată şi detaşată de viaţa ei de zi cu zi. Nu îşi mai înţelegea emoţiile, care păreau să plutească la periferia minţii ca şi când ar fi aparţinut altcuiva. Singurul loc unde se simţea cu picioarele pe pământ era în Tuneluri. Exista o conexiune cu lumea Casterilor şi cu elementele care creaseră puterile care îi curgeau prin vene. Acolo se simţea confortabil, putea respira.

Uneori, petrecea ore în şir acolo, şezând în camera de studiu mică pe care Abraham o amenajase pentru ea. A dus o viaţă liniştită, până când a apărut Hunting. Fratele ei vitreg era de părere că Abraham îşi pierdea vremea cu ea şi nu încerca să ascundă acest lucru.

— Iar eşti aici?

Sarafine sesiză dispreţul din vocea lui Hunting.

— Citesc.

Încerca să evite confruntările cu Hunting. Deşi era hain şi nemilos, exista întotdeauna un grăunte de adevăr în cuvintele lui. Un adevăr pe care ea încerca cu disperare să îl ignore.

Hunting se rezemă de uşă, cu o ţigară aprinsă între buze.

— Nu voi înţelege niciodată de ce bunicul Abraham îşi iroseşte timpul cu tine. Ai habar câţi Casteri ar da orice să îl aibă ca mentor?

Hunting clătină din cap.

Ea era sătulă să mai fie hărţuită.

— De ce sunt o pierdere de timp?

— Eşti un Caster al Întunericului care se preface că este al Luminii. Eşti un Cataclist. Dacă asta nu e o pierdere de timp, atunci nu ştiu ce este.

Deşi cuvintele o dureau, Sarafine încercă să ascundă acest lucru.

— Nu mă prefac.

Hunting râse, dezvelindu-şi caninii.

— Zău? I-ai spus soţului tău, care este Caster al Luminii, despre întâlnirile tale secrete de aici? Mă întreb cât timp îi va lua să se întoarcă împotriva ta.

— Asta nu-i treaba ta.

Hunting îşi aruncă ţigara într-o doză de suc goală, de pe birou.

— Înţeleg că e un răspuns negativ.

Sarafine simţi o presiune în piept şi, pentru o secundă, totul deveni negru.

Biroul luă foc tocmai în momentul în care Hunting îşi retrase mâna.

Fără niciun avertisment. Acum era furioasă pe Hunting, iar în secunda următoare biroul ardea.

Hunting tuşi.

— Aşa mai merge.

Sarafine se chinui să stingă focul cu o pătură veche. Cum era şi previzibil, Hunting nu o ajută. Acesta dispăru în camera de studiu a lui Abraham, care se afla la capătul holului. Sarafine îşi privi mâinile, pline de cenuşă neagră. Probabil că şi faţa îi era mânjită. Nu se putea întoarce la John în halul acela.

Străbătu holul înspre baia mică. Însă când se apropie de uşa biroului lui Abraham, auzi voci.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de obsedat de puştiul acela, spuse Hunting cu o voce acră. Cui îi pasă dacă poate ieşi la lumina zilei? Abia dacă poate umbla. Probabil că Silas îl va omorî înainte ca acesta să devină folositor.

Abraham îi povestise despre acest băiat când se întâlniseră pentru prima oară. Era puţin mai mare

decât Lena.

— Silas se va controla şi va face ce îi voi spune, izbucni Abraham. Fii mai vizionar, băiete! Băiatul acela va fi generaţia următoare. Un Incubus care deţine toate puterile noastre şi niciunul dintre defectele noastre.

— De unde ştii?

— Crezi că i-am ales părinţii la întâmplare? Lui Abraham nu îi plăcea să fie chestionat. Am ştiut exact ce fac.

Se aşternu tăcerea pentru o clipă. Apoi Abraham vorbi din nou.

— Vom scăpa în curând de Casteri. Voi avea eu grijă de asta. Îţi promit.

Sarafine se înfioră. Îi venea să fugă şi să nu mai privească înapoi. Însă nu putea. Trebuia să rămână pentru Lena.

Trebuia să oprească vocile.

Când Sarafine ajunse acasă, John se afla în camera de zi.

— Ssst. Copila doarme. O *sărută pe obraz când se aşează lângă el pe canapea. Unde-ai fost?*

Îi trecu prin gând să îl mintă, să îi spună că fusese la bibliotecă sau că se plimbase prin parc. Însă auzea cuvintele batjocoritoare ale lui Hunting. „Mă întreb cât timp îi va lua să se întoarcă împotriva ta. “ Se înşela în privinţa lui John.

— Am fost în Tuneluri.

— Poftim?!

Lui John i se părea că nu auzise bine.

— M-am întâlnit cu o rudă, care mi-a spus nişte lucruri despre blestem. Lucruri pe care nu le ştiu. Al doilea Natural născut în familia Duchannes se poate Revendica. Lena poate alege.

Cuvintele îi ieşeau pur şi simplu din gură, atât de multe lucruri pe care dorise cu ardoare să i le împărtăşească.

John clătina din cap.

— Stai puţin, ce rudă?

Nu mai putea da înapoi acum.

— Abraham Ravenwood.

John se ridică în picioare, dominând-o.

— Abraham Ravenwood, Incubusul însetat de sânge? E mort.

Sarafine sări în picioare.

— Nu. Trăieşte şi ne poate ajuta să o salvăm pe Lena.

John îi privea cu atenţie faţa ca şi când nu ar fi recunoscut-o.

— Să ne ajute? Ai înnebunit? E un Demon care bea sânge! Cum poţi fi sigură că ţi-a spus adevărul?

— De ce-ar minţi? N-are nimic de câştigat dacă-mi spune că Lena poate alege.

John o apucă de umeri.

— De ce-ar minţi? Pentru că este un Incubus însetat de sânge, ce zici de asta? Este mai rău decât un Caster al Întunericului.

Sarafine se făcu mică sub degetele lui. Nu avea importanţă că John îi spunea Izabel; ochii ei erau aurii, iar pielea, rece ca gheaţa. Era una de-a lor.

— O poate ajuta pe Lena.

„Mă ajută şi pe mine“, asta şi-ar fi dorit să îi poată spune.

John era atât de furios încât nu observase că faţa ei se schimbase.

— N-ai de unde să ştii asta. Poate minte. Nici măcar nu ştim dacă Lena este un Natural.

Sarafine simţi cum se adună ceva în lăuntrul ei, ca şi coama unui val. Nu ştia ce înseamnă acea trăire. Furia. Însă vocile o recunoscură. „Nu are încredere în tine. Crede că eşti una de-a lor. “

Încercă să alunge aceste gânduri şi să se concentreze asupra lui John.

— Izabel, individul acesta este un monstru. Nu ştiu ce vrea de la tine, dar se joacă cu fricile tale. Nu

trebuie să te mai întâlneşti cu el.

O cuprinse panica. Ştia că Abraham spunea adevărul în legătură cu Lena. John nu văzuse profeţia. Însă mai era ceva. Dacă nu se mai putea întâlni cu Abraham, nu mai putea controla vocile.

John o privea insistent.

— Promite-mi, Izabel!

Trebuia să îl facă să înţeleagă.

— Dar, John…

El o întrerupse.

— Nu ştiu dacă ţi-ai pierdut minţile sau autocontrolul, dar dacă te mai apropii de Abraham Ravenwood, voi pleca. Şi o voi lua pe Lena cu mine.

— Ce-ai spus?

Nu putea vorbi serios.

— Dacă spusele lui sunt adevărate şi Lena poate alege, atunci va alege Lumina. Nu voi permite să pătrundă nimic Întunecat în lăuntrul ei. Ştiu că nu îţi este uşor. Eşti plecată toată ziua, iar când eşti aici, eşti distrasă şi confuză.

Oare era adevărat? Oare i se citea pe faţă?

John vorbea în continuare.

— Este datoria mea să o apăr pe Lena. Chiar şi de tine.

O iubea pe Lena mai mult decât o iubea pe ea.

Era pregătit să plece şi să o ia pe fiica ei cu el.

Într-o bună zi, Lena se va putea Revendica. John era convins că îi va întoarce spatele Sarafinei.

Ceva s-a schimbat în interiorul ei. Furia nu se mai intensifica, ci o copleşea, strivind-o. Auzi vocea.

„Arde.“

Draperiile se aprinseră, trimiţând flăcările pe pereţi în sus, în spatele lui John. Fumul începu să umple încăperea. Era negru, întunecat şi viu, ca o umbră care respira. Zgomotul se intensifică în timp ce flăcările mistuiau pereţii şi se răspândeau pe jos. Focul descrise un cerc perfect în jurul lui John, urmărind un traseu invizibil pe care doar ea îl vedea.

— Izabel! încetează! ţipă John.

Vocea îi suna diferit din cauza focului mistuitor.

Ce făcuse?

— Cum mi-ai putut face una ca asta? Ţi-am fost alături chiar şi după ce te-ai transformat!

„După ce te-ai transformat.“

El credea că ea era Întunecată.

Întotdeauna crezuse asta.

Se uită la el prin norul de fum care umplea repede încăperea. Sarafine privea flăcările cu detaşare. Nu se afla în casa ei, pe punctul de a-l vedea pe soţul ei mistuit de flăcări. El nu semăna cu bărbatul pe care îl iubea. Sau cu un bărbat pe care l-ar putea iubi.

„E un trădător.“ Auzea vocea limpede acum şi era una singură. Sarafine o recunoscu imediat.

Pentru că era a ei.

Înainte să plece şi să lase în urmă casa şi fumul, viaţa şi amintirile care începeau deja să se estompeze, Sarafine îşi aminti ceva ce John obişnuia să îi spună. Ochii ei aurii priveau în ochii lui verzi.

— Te voi iubi mereu.

*

Lena căzu în genunchi pe treapta de sub mine şi începu să plângă. Am îmbrăţişat-o, fără să spun nimic. Tocmai îşi văzuse mama omorându-i tatăl şi lăsând-o pe ea pierzaniei.

Nu mai era nimic de spus.

13 decembrie

Verdictul

Câteva ore mai târziu, Lena mă scutura.

Trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti, Ethan…

M-am ridicat în şezut, speriat.

— M-am trezit!

Am privit nedumerit în jurul meu, deoarece nu Lena era cea care mă scutura, ci Liv, chiar dacă mai auzeam ecoul vocii Lenei în cap.

— Ethan, sunt eu. Te rog… trebuie să te trezeşti.

M-am uitat la ea cu ochii pe jumătate închişi.

— Visez?

Liv se încruntă.

— Mă tem că nu. Totul e aievea.

Mi-am trecut mâna prin păr, nedumerit. Afară era întuneric beznă şi nici măcar nu îmi puteam aminti dacă visasem. Nu îmi aminteam decât de vocea Lenei şi de sentimentul de urgenţă că ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă?

— E Marian. A dispărut. Haide!

Lucrurile începeau să prindă contur. Mă aflam în camera mea. Liv se afla în camera mea. Nu visam. Ceea ce însemna…

— Stai. Cum ai intrat aici?

Liv părea stânjenită.

— Am făcut autostopul.

Ea îmi arătă cureaua cu scorpion şi aruncă o privire în spatele ei.

Un Incubus stătea într-un colţ al camerei mele.

Minunat.

John îmi culese blugii de pe jos şi mi-i aruncă.

— Grăbeşte-te, Cercetaşule!

Pentru un individ care nu avea nevoie de somn, era la fel de morocănos ca mine în toiul nopţii.

Liv se îmbujoră la faţă şi se întoarse cu spatele. Peste câteva secunde am auzit acel fâșâit bine cunoscut. Doar că, pentru prima oară, era pentru mine.

*

— Unde suntem?

N-am primit niciun răspuns. Apoi am auzit vocea lui John în întuneric.

— Habar n-am.

— N-ar trebui să ştii unde urmează să te materializezi? Nu aşa funcţionează? l-am întrebat.

— Acesta-i vreun termen pe care-l folosesc Muritorii pentru „a călători“? Foarte inteligent. Părea enervat, lucru cu care mă obişnuisem deja. Oarecum. De obicei.

Umbrele se schimbau, iar eu m-am frecat la ochi, încercând să văd prin întuneric. Mi-am întins mâinile, însă nu simţeam nimic.

— De obicei?

— Am urmărit semnalul.

— Ce semnal?

Ochii mei începeau să se obişnuiască de la întunericul din timpul Călătoriei cu întunericul locului unde călătoriserăm. Pe măsură ce umbrele neclare începeau să treacă de la negru la gri, mi-am dat seama că stăteam înghesuiţi într-un spaţiu mic.

Liv se uită la John.

— E un *Ad Auxilium Concitatio.* Este un soi de vrajă de Găzduire, un SOS pentru Casteri. Însă doar un Descifrator îl poate detecta.

John ridică din umeri.

— Mi-am petrecut timpul cu unul în Exil, împreună cu Rid şi… El nu îşi termină fraza, însă ştiam cu toţii la cine se referea. M-am ales cu abilităţi de Descifrator.

Am clătinat din cap. Descifratori? Existau atât de multe aspecte legate de lumea Lenei pe care nu le înţelegeam, oricât de mult m-aş fi străduit.

— Eşti un tip dibaci, am spus eu, enervat.

— Cine l-a trimis? întrebă Liv.

— Eu. Lena stătea în întuneric, în spatele nostru. Abia îi zăream faţa, însă ochiul verde şi cel auriu străluceau. Ea se uită la John. Speram să îl interceptezi.

— Mă bucur că sunt bun la ceva.

— Comitetul Păstrătorilor o judecă pe Marian pentru trădare. Se desfăşoară chiar acum. Lena părea tulburată. Unchiul Macon s-a dus după ea, însă nu m-a lăsat să îl însoţesc. Mi-a spus că este prea periculos.

Marian era judecată. Se întâmpla în realitate. Mă temusem de asta încă din ziua în care Liv şi cu mine descoperiserăm *Temporis Porta.*

Toate trăirile mele – îndoiala, panica, nedreptatea – mă ajungeau din urmă ca un val imens care fu cât pe ce să mă doboare. Aveam impresia că mă înecam. Sau cădeam în gol.

— Nu vă îngrijoraţi! Liv încerca să pară sigură pe ea. Sunt convinsă că n-a păţit nimic. Totul se întâmplă din vina mea, nu din a ei. Consiliul va trebui să îşi dea seama de acest lucru, mai devreme sau mai târziu.

John îşi ridică mâna.

— *Ignis.*

O flacără galbenă începu să pâlpâie în palma lui.

— Trucuri noi? l-am întrebat eu.

El ridică din umeri.

— Focul nu e o putere care îmi aparţine. Cred că am împrumutat-o de pe vremea când îmi petreceam timpul cu Lena.

În mod normal, i-aş fi tras un pumn. Cel puţin, asta îmi doream.

Lena mă apucă de mână.

— Mai nou nici nu pot aprinde o lumânare fără să nu incendiez locul.

Lumina inundă încăperea, iar eu nu am avut timp să îl lovesc, pentru că mi-am dat seama unde ne aflam. Din nou.

Mă aflam de partea cealaltă a uşii de la cămară. La trei metri sub bucătăria casei mele.

Am luat felinarul vechi şi am pornit-o de-a lungul tunelului dărăpănat, înspre uşa din tavan pe care nu o deschidea nimeni niciodată şi care ducea la uşile străvechi care mă aşteptau.

— Aşteaptă! Nu ştii unde duce tunelul acesta! strigă John în urma mea.

— E în regulă, am auzit-o pe Liv spunând. Ştie încotro merge.

Auzeam zgomotul paşilor lor în spatele meu, iar eu am luat-o la fugă.

*

Am început să lovesc cu pumnul în *Temporis Porta* de îndată ce am ajuns în dreptul ei. De astă dată aceasta nu se deschise. Aşchiile mi se înfipseră în piele, însă am continuat să lovesc lemnul gros.

Nu se întâmplă nimic.

Mi-am lipit obrazul de lemn.

— Mătuşă Marian, sunt aici! Vin!

Lena veni lângă mine.

Ethan, nu te poate auzi.

Ştiu.

John mă dădu la o parte şi atinse suprafaţa uşilor cu mâna. Apoi şi-o retrase repede ca şi când lemnul l-ar fi ars.

— Asta-i magie serioasă.

Liv îi luă mâna, însă nu avea nicio urmă pe ea.

— Nu cred că vom putea deschide uşile, decât dacă vor să fie deschise.

Se referea la ultima oară când acestea se deschiseseră – pentru mine. Însă de astă dată, nu voiau să se deschidă.

Liv cercetă părţile laterale ale uşilor, acolo unde sculpturile erau mai vizibile.

— Trebuie să existe o modalitate. M-am izbit cu toată forţa în lemnul gros, sculptat. Nimic. Trebuie să găsim o soluţie. Cine ştie ce îi vor face lui Marian.

Liv se uită în altă direcţie.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Dar nu avem cum s-o ajutăm dacă nu putem intra. Lăsaţi-mă un minut!

Îşi scoase carneţelul roşu din rucsacul de piele uzat.

— Am încercat să descifrez simbolurile încă de când le-am văzut prima dată.

Lena îmi aruncă o privire.

— Prima dată?

Liv nu îşi ridică privirea.

— Nu ţi-a spus Ethan? A descoperit aceste uşi în urmă cu câteva săptămâni. L-au lăsat să treacă, însă nu şi pe mine. Nu a vrut să-mi spună prea multe despre ce a văzut dincolo. Însă eu am continuat să le studiez.

— În urmă cu câteva săptămâni?

— Nu ştiu data exactă, răspunse Liv.

Ethan?

Pot să-ţi explic. Voiam să-ţi spun în seara în care am mers la Cineplex, însă erai deja supărată că o invitasem pe Liv la petrecere.

Uşi secrete? Cu prietena ta secretă? Şi ai descoperit un secret în spatele lor? De ce m-aş supăra?

Ar fi trebuit să-ţi spun. Nu e ca şi când ţi-ai face griji în privinţa lui Liv.

Nu mă lăsa să scap aşa de uşor. Am încercat să evit privirea Lenei şi să mă concentrez asupra schiţelor din carneţelul roşu al lui Liv.

— Asta e!

Am recunoscut simbolurile din carneţelul ei.

Liv compară desenele din carneţel cu simbolurile sculptate pe uşi, mişcând carneţelul de la un panou de lemn la următorul.

— Vedeţi modelul care se repetă în aceste trei cercuri?

— Roata, am spus eu mecanic. Ai spus că reprezintă Roata Sorţii.

— Aşa e, dar poate nu *doar* Roata Sorţii. Cred că fiecare cerc l-ar putea reprezenta pe unul dintre cei trei Păstrători. Consiliul Păstrătorilor.

— Cei care şi-au făcut apariţia în arhivă? întrebă Lena.

Ea încuviinţă din cap.

— Am citit tot ce am putut găsi despre ei, adică nu prea multe. Din câte mi-am putut da seama, cei trei Păstrători

trebuie să fie cei care ne-au vizitat.

Eu am căzut pe gânduri.

— Pare să aibă logică. Prima dată când am trecut dincolo de uşi, am ajuns la Consiliul Păstrătorilor.

— Aşadar, crezi că aceste simboluri îi reprezintă pe cei trei? John se uită la mine. Ciudaţii aceia care au vrut s-o ia pe Liv?

Am dat afirmativ din cap.

— Şi pe Marian.

Părea mai îngrijorat pentru Liv decât pentru Marian, ceea ce nu mă mira, însă tot eram furios. Mă înfuria tot ce scotea el pe gură.

Liv ne ignoră pe amândoi şi arătă spre primul cerc, cel care avea cele mai puţine spiţe.

— Cred că acest cerc reprezintă ceea ce se întâmplă acum, în prezent. Iar acesta… arătă spre cel de-al doilea cerc, cel brăzdat de mai multe spiţe – simbolizează ceea ce a fost. Trecutul.

— Şi atunci acesta ce simbolizează?

John indică ultimul cerc, cel care nu avea nicio spiţă.

— Ceea ce nu va fi niciodată sau ceea ce va fi întotdeauna. Liv trasă desenul cu degetul. Cu alte cuvinte, viitorul.

— Dacă fiecare dintre aceste simboluri reprezintă câte un Păstrător, atunci care e care? am întrebat eu.

Lena privi cu atenţie cercul care avea cele mai multe spiţe.

— Eu cred că uriaşul este trecutul. Ţinea în mână clepsidra goală atunci când l-am văzut în arhivă.

Liv încuviinţă din cap.

— Sunt de acord.

Mi-am întins mâna şi am atins cercurile. Erau tari şi reci şi aveau o textură diferită faţă de restul lemnului. Mi-am mutat mâna pe cercul gol, fără spiţe.

— Femeia din Consiliu, cea albinoasă. Ea reprezintă ceea ce nu s-a întâmplat încă, nu? Viitorul? Pentru că nu reprezintă nimic. Adică, era practic invizibilă.

Liv atinse cercul cu cele mai puţine spiţe.

— Ceea ce înseamnă că cel înalt reprezintă prezentul.

Lumina din încăpere pâlpâi. John părea frustrat.

— Mi se pare o porcărie. Ce va fi? Ce nu va fi? Despre ce vorbiţi?

— Ce va fi şi ce nu va fi, ambele sunt posibile şi imposibile în egală măsură, îi explică Liv. Cred că putem spune că reprezintă absenţa istoriei, locul pe care *Cronicile Casterilor* nu îl pot atinge. Nu poţi spune povestea sau nu poţi Păstra evidenţa a ceva ce nu s-a întâmplat încă. Asta înseamnă să fii Păstrător.

Liv părea îngândurată, iar eu m-am întrebat ce ştia despre *Cronicile Casterilor.*

— Ce cronică?

John mută lumina dintr-o palmă în cealaltă.

— Este o carte, răspunse Lena, fără să îşi ia privirea de la uşi. Păstrătorii o aveau la ei când au venit la Marian.

— Mă rog. John părea plictisit. Dacă vorbiţi despre viitor, ce-ar fi să-i spunem pe nume?

Liv încuviinţă din cap.

— Nu este vorba doar despre viitorul Muritorilor, ţineţi minte acest lucru. Este vorba despre tot ceea ce este necunoscut atât Casterilor, cât şi Muritorilor. Inclusiv tărâmul necunoscut, locul unde lumea Demonilor se întâlneşte cu a noastră.

— Lumea Demonilor? Îmi părea cunoscut. Trebuia să-i spun lui Liv. Ştiu locul unde lumea Demonilor se întâlneşte cu lumea noastră. Adică, nu ştiu locul, dar o cunosc pe ea. Pe Lilum. Regina Demonilor.

Liv păli, iar John părea cel mai înspăimântat.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Lilum…

— Aici nu există nicio Lilum. Liv clătină din cap. Prezenţa lui Lilum în lumea noastră ar însemna distrugerea completă a existenţei înseşi.

— Ce legătură are asta cu ea? am întrebat.

— Ea? Cu ea vorbeai? Lilum a fost *cea* care ţi-a spus despre a Optsprezecea Lună? Regina Demonilor?

Liv îşi dădu seama după expresia de pe faţa mea că avea

dreptate.

— Minunat, bombăni John.

Liv încremeni.

— Unde-i acest loc, Ethan?

Ea închise ochii, lucru care mă făcu să cred că ştia ceea ce urma să spun.

— Nu ştiu sigur, dar îl pot găsi. Sunt Călăuză. Asta a spus şi Lilum.

Am atins din nou cercurile, simţind lemnul brut sub degete.

Trecutul. Prezentul. Viitorul care va fi şi viitorul care nu va fi.

Calea.

Lemnul începu să freamăte sub mâinile mele. Am atins din nou cercurile sculptate.

Liv păli.

— Lilum ţi-a spus asta?

Când am deschis ochii, totul deveni limpede.

— Când priveşti o uşă, vezi o uşă, corect?

Liv încuviinţă din cap.

M-am uitat la ea.

— Eu văd o cărare.

Era adevărat. Pentru că *Temporis Porta* se deschidea pentru mine. Lemnul se transformă în ceaţă, iar eu mi-am vârât mâna dreaptă prin ea. Dincolo de ceaţă, vedeam o cărare care se pierdea în depărtare.

— Haideţi!

— Unde pleci?

Liv mă apucă de braţ.

— Să îi găsesc pe Marian şi pe Macon.

De astă dată, le-am luat pe Liv şi pe Lena de mână, înainte să păşesc dincolo de uşă. Liv îl luă de mână pe John.

— Staţi!

Am inspirat adânc şi m-am cufundat în ceaţă…

13 decembrie

Perfidia

Ne-am trezit în mijlocul unei mulţimi, cât pe ce să fim striviţi. Am recunoscut robele. Doar eu eram suficient de înalt încât să văd peste ele, însă nu avea importanţă. Ştiam unde ne aflam.

Părea că ne aflam în toiul unui proces sau ceva de genul acesta. Creionul lui Liv se mişca pe carneţelul roşu cât putea de repede, încercând să noteze toate cuvintele care se auzeau în jurul nostru.

— *Perfidia.* Este latinescul pentru „trădare“. Spun că va fi judecată pentru trădare.

Liv era palidă la faţă, iar eu abia îi auzeam vocea peste forfota mulţimii.

— Cunosc locul acesta.

Recunoşteam ferestrele înalte cu draperii grele din aur şi băncile din lemn. Totul era neschimbat – zgomotul pe care îl făcea mulţimea, pereţii din piatră, tavanul cu grinzi, atât de înalt, încât părea să nu se mai termine. O ţineam pe Lena de mână în timp ce înaintam până în faţa sălii, chiar sub balconul din lemn gol. Liv şi John îşi croiau drum prin mulţimea de robe în urma mea.

— Unde-i Marian? Lena intra în panică. Şi unchiul Macon? Nu văd nimic în marea asta de oameni.

— Nu-mi place, zise Liv încet. Ceva nu este în regulă.

Şi eu aveam aceeaşi impresie.

Ne aflam în mijlocul aceleiaşi săli aglomerate în care mă găsisem prima oară când trecusem prin *Temporis Porta.* Atunci mi se părea că avea ceva din aerul medieval al imaginilor din manualul de istorie pe care nu reuşeam niciodată să o înţelegem la Jackson. Încăperea era atât de mare, încât îmi dădea senzaţia că mă aflam într-o navă sau

într-o catedrală. Un loc care ducea cu gândul la ocean sau la paradisul de care vorbeau mereu Surorile.

Acum părea diferit. Nu ştiam unde se afla locul acesta, însă chiar şi în robele lor negre, oamenii – Casteri, Muritori, Păstrători sau oricare le-ar fi fost rangul – păreau nişte bătrânei obişnuiţi. Genul de oameni despre care ştiam ceva. Deşi şedeau îngrămădiţi pe băncile lucioase de lemn care împrejmuiau sala, arătau de parcă aşteptau ca membrii Comisiei de Disciplină să înceapă şedinţa în sala de sport de la Jackson. Fie că şedeau în bănci sau în tribune, aceşti oameni aşteptau acelaşi lucru. Dramă.

Şi mai rău, aşteptau vărsare de sânge. Cineva să fie învinuit şi pedepsit.

Parcă ar fi fost procesul secolului, când reporterii aşteptau în faţa închisorii din Carolina de Sud execuţia cu injecţie letală a condamnatului la moarte. Execuţia era transmisă de toate televiziunile şi cotidianele. Un grup de oameni îşi făcu apariţia ca să protesteze, însă păreau să fi fost aduşi cu autobuzul doar pentru ziua respectivă. Restul aştepta pur şi simplu să înceapă spectacolul. Nu era prea diferit faţă de scena procesului vrăjitoarelor din *Creuzetul.*

Mulţimea înainta grăbită, murmurând, aşa cum ştiam că se va întâmpla. Am auzit o lovitură de ciocănel.

— *Silentium!*

Se întâmplă ceva.

Lena mă apucă de braţ.

Liv arătă în partea cealaltă a sălii.

— L-am văzut pe Macon. E acolo.

John privi în jurul lui.

— N-o văd pe Marian.

Poate că nu e aici, Ethan.

E aici.

Trebuia să fie, deoarece ştiam ce urma să se întâmple. Mi-am făcut curaj să îmi ridic privirea spre balcon.

Priveşte…

Am arătat cu degetul înspre Marian, care purta o robă cu gluga trasă pe cap şi avea încheieturile mâinilor legate cu o frânghie din aur. Se afla sus, în balconul care domina

încăperea, aşa cum o văzusem data trecută. Păstrătorul înalt care venise în arhivă se afla lângă ea.

Oamenii din jurul nostru continuau să şuşotească. M-am uitat la Liv, care traducea.

— El este Consiliul Păstrătorilor. Urmează să… Ochii lui Liv se umplură de lacrimi. Ethan, acesta nu este un proces, este o condamnare.

Auzeam cuvintele în latină, însă de astă dată nu încercam să le înţeleg. Ştiam ce însemnau înainte ca membrii Consiliului Păstrătorilor să repete cuvintele în engleză.

Marian va fi găsită vinovată de trădare.

Ascultam fără să fiu atent, cu ochii aţintiţi pe faţa lui Marian. „Consiliul Păstrătorilor, care răspunde doar în faţa Ordinii Lucrurilor, nu în faţa omului, a creaturii sau a puterii, Întuneric sau Lumină, o găseşte pe Marian de la Arhiva Occidentală vinovată de Trădare.“

Mi-am amintit de prima dată când auzisem aceste cuvinte.

„Lipsa ei de implicare are urmări. Pentru care trebuie să plătească. Păstrătoarea, deşi Muritoare, se va întoarce în Focul Întunericului de unde vin toate puterile.“

Parcă eu eram cel condamnat la moarte. Simţeam durere în tot trupul. Am privit cum gluga îi este trasă de pe capul ras. Priveam în ochii ei, încercuiţi de cearcăne adânci, ca şi când ar fi rănită. Nu îmi dădeam seama dacă era o durere fizică sau mentală sau dacă era specifică Muritorilor. Îmi imaginam că era ceva mai grav.

Eu eram singurul pregătit să îi fac faţă. Liv izbucni în plâns. Lena se împiedică de mine, iar eu am susţinut-o de braţ. Doar John stătea nepăsător, cu mâinile vârâte în buzunare.

Vocea Consiliului Păstrătorilor răsună din nou în încăpere.

— Ordinea a fost stricată. Până când se va stabili o Nouă Ordine, trebuie aplicată Vechea Lege, iar Consecinţele suportate.

— Câtă dramă! Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine,

Angelus, aş crede că vrei să candidezi pentru un post în televiziune.

Vocea lui Macon răzbătu peste mulţime, însă pe el nu îl vedeam.

— Frivolitatea ta de Muritor pângăreşte acest spaţiu sacru, Macon Ravenwood.

— Frivolitatea mea de Muritor este ceva ce tu nu poţi înţelege, Angelus. Te-am avertizat că nu voi accepta aşa ceva.

Consiliul Păstrătorilor strigă peste mulţime.

— Nu ai nicio putere aici!

— Nu este treaba ta să acuzi un Muritor de trădare a Ordinii.

— Păstrătoarea aparţine ambelor lumi. Păstrătoarea cunoştea preţul. Păstrătoarea a ales să permită distrugerea Ordinii, răspunse el.

— Păstrătoarea este Muritoare. O cheamă Marian Ashcroft. A fost deja condamnată la moarte, ca orice Muritor. Va primi această sentinţă peste patruzeci sau cincizeci de ani. Aşa funcţionează lumea Muritorilor.

— Nu este o chestiune care te priveşte pe tine.

Consiliul Păstrătorilor ridică tonul, iar spectatorii începură să se agite.

— E slăbită, Angelus. Nu are puteri, nu se poate apăra. Nu poţi pedepsi un copil pentru că este ud din cauza ploii.

— Nu înţeleg.

— „Singurul lucru care nu respectă regula majorităţii este conştiinţa unei persoane.“

Macon cita din Harper Lee. Nu ştiam niciun citat al lui Marian, însă mi-am amintit de acesta de când citisem *Să ucizi o pasăre căutătoare* pentru ora de engleză, anul trecut. Şi de la mama.

John îşi apropie capul de cel al lui Liv. Îşi şopteau ceva. Când mă observă că îi priveam, tăcu.

— E o porcărie, zise el.

Era pentru prima oară când eram de acord cu el.

— Însă nu o putem opri.

— De ce nu?

Nu avea cum să înţeleagă.

— Ştiu cum se va termina. Au găsit-o vinovată de trădare. Va fi trimisă în Focul Întunericului sau care-o fi sentinţa ulterioară. Nu putem face nimic, am spus eu cu tristeţe. Am mai fost aici.

— Zău? Eu n-am fost. John păşi în faţă, bătând teatral din palme. În sală se aşternu o tăcere de mormânt. El o strânse pe Lena de umeri când trecu pe lângă ea. Nu-i aşa că e nasol? John îşi croi drum până în faţă, unde se afla Macon. Acum îl puteam vedea. John îşi ridică mâna, ca şi când ar fi aşteptat ca Macon să bată palma. Frumoasă încercare, bătrâne.

Deşi luat prin surprindere, Macon îşi ridică mâna. Manşeta îi era trasă cam mult, ca şi când mâneca i-ar fi fost prea lungă.

Ce *se întâmplă, L.?*

Habar n-am.

Părul Lenei începu să se încreţească. Am simţit un miros slab de fum în aer.

Ce faci, L.?

Poate vrei să spui ce face el?

John îi făcu uşor cu mâna Consiliului Păstrătorilor, care o ţinea pe Marian în balcon.

— Încep să cred că nu îl asculţi cu adevărat pe acest fost Incubus de ispravă, confratele meu.

Sări pe o stranã, dându-l la o parte pe un bărbat în robă.

— Ai întrecut măsura, progenitură a lui Abraham! După cum ştii, *Cronicile Casterilor* nu au fost blânde cu tine, Breedling.

— Oh, dar nici nu cred că au fost blânde. De când sunt oamenii blânzi cu mine? Sunt un nemernic. Pe de altă parte, şi tu eşti un nemernic.

John sări de pe stranã, abia prinzându-se cu mâinile de partea de jos a balconului din lemn. Cizmele lui negre se legănau în aer.

Draperiile masive de aur din spatele nostru izbucniră în flăcări.

John îl lovi cu picioarele în cap pe un bărbat chel şi

tatuat. Am recunoscut tatuajul. Era însemnul unui Caster al Întunericului.

Acum John se afla în balconul din lemn, deasupra noastră. Îşi aşează un braţ în jurul lui Marian, iar pe celălalt în jurul Consiliului Păstrătorilor.

— Angelus, aşa te cheamă, corect? Cine ţi-a pus numele acesta, frate? Uite care-i treaba. Prietena mea, Lena, este un Natural.

Se auzi un murmur în jurul nostru şi am văzut cum mulţimea se îndepărtă câţiva paşi de Lena.

— Ce-ar fi să le arăţi?

Lena îi zâmbi, iar draperiile de lângă altar luară foc. Întreaga încăpere începea să se umple de fum.

— Iar Macon Ravenwood este… dat peste cap. În fine, nu ştiu exact ce este. E o poveste mai lungă. A fost un bal, şi incendiu, şi nişte Casteri foarte răi… Probabil că ai citit despre asta, nu? John se înfurie brusc. În cartea ta de spionaj al Casterilor.

Nu ştiam cine arăta mai surprins, Marian sau Angelus.

— În fine, să revenim la Macon. Un individ puternic. Îi place să facă trucul acesta – haide, nu te sfii.

Macon închise ochii şi deasupra lui apăru acea strălucire verde. Mulţimea încercă să se îmbulzească înspre pereţi, însă era prea mult fum.

— Am mai rămas eu. Eu nu sunt un Natural. John arătă cu capul în direcţia lui Macon. Nu sunt nici ceea ce este el.

John râmji.

— Chestia la mine este că i-am atins pe amândoi. Aşa că acum pot face tot ce pot face şi ei. E o caracteristică a mea. Pun pariu că nu aveţi un astfel de Caster în cărţulia voastră, nu-i aşa?

Când Păstrătorul încercă să se retragă, John îl trase mai aproape.

— Aşadar, Angelus, hai să facem o plimbare să vedem de ce e în stare un ciudat ca tine.

Păstrătorul se înfurie şi se retrase, întinzându-şi mâna, cu degetele îndreptate către John. Acesta îl imită întocmai.

Apăru o scânteiere, ca un fulger…

Ne aflam cu toţii de partea cealaltă a *Temporis Porta.* Chiar şi Marian.

13 decembrie

Pentru veşnicie

— Chiar s-a întâmplat? întrebă Lena în şoaptă.

Am arătat înspre uşi. Fumul se furişa afară pe sub ele.

Am îmbrăţişat-o pe Marian în acelaşi timp cu Liv. M-am retras, stânjenit, iar Lena îmi luă locul.

— Mulţumesc, şopti Marian.

Macon îl bătu cu palma pe braţ pe John.

— Nu-mi dau seama dacă ai dat dovadă pur şi simplu de altruism sau dacă a fost o simplă încercare de a ne acapara puterile.

John ridică din umeri.

— Am observat că n-ai bătut palma cu mine.

Mi-am amintit de manşeta cămăşii lui Macon, care îi acoperea mâna.

— Nu eşti încă pregătit să îmi împărtăşeşti puterea. Oricum, îţi sunt recunoscător. Ai dat dovadă de curaj. Nu voi uita prea curând.

— Ei, haide! Indivizii ăia sunt nişte nemernici. Plăcerea a fost de partea mea.

John se îndepărtă de Macon, însă am observat mândria de pe faţa lui. Pe faţa lui Liv se oglindea şi mai evident.

Marian îl luă de braţ pe Macon, iar el o conduse de-a lungul tunelului. În ritmul în care mergeau, până şi scurtul drum prin tunelul de pământ avea să fie o călătorie lungă.

— E ridicol, spuse John.

Brusc, dispărurăm cu toţii.

În câteva secunde, ne-am materializat în camera de studiu a lui Macon.

— Care sunt mai exact puterile lui Angelus?

Eu încercam încă să îmi dau seama ce se întâmplase.

— Nu ştiu, dar cu siguranţă nu a părut prea dornic să ni

le împărtăşească.

Macon era cufundat în gânduri.

— Mda. Ne-a scos de-acolo destul de repede. Nici n-am avut timp să îl ating, spuse John.

— Mă simt îngrozitor. Oare am făcut scrum acea încăpere frumoasă şi veche?

Lena era pierdută în cu totul alte gânduri.

John râse.

— Nu tu, eu.

— E o încăpere malefică, spuse Macon. Să sperăm că ai făcut-o scrum.

— De ce s-ar implica Angelus atât de mult în acest caz? Ar putea fi o pagină din *Cronicile Casterilor*? întrebă John.

Macon o ajută pe Marian să se aşeze pe un scaun.

— Îi dispreţuieşte pe Muritori.

Marian încă tremura. Macon luă o pătură de pe pat şi o înfăşură în jurul ei. Mi-am amintit că şi Marian procedase la fel cu Surorile în noaptea în care atacaseră Demonii. Lumea Muritorilor şi cea a Casterilor nu mai erau două universuri separate. Începeau să se prăbuşească.

Lucrurile nu mai puteau rămâne aşa, nu pentru mult timp.

Liv îşi trase scaunul lângă cel al lui Marian şi o îmbrăţişă. Lena îşi roti un deget în direcţia grătarului şemineului. Flăcările izbucniră din buşteni, urcând până la trei metri, spre tavan. Cel puţin nu ploua.

— Poate nu e doar el. Poate e şi Abraham. John oftă. Nu renunţă aşa de uşor.

Macon se încruntă.

— Interesant. Angelus şi Abraham. Au un scop comun, poate?

Liv interveni.

— Vrei să spui că Păstrătorii sunt complicii lui Abraham? Pentru că este complet greşit. Nu poate fi adevărat.

John îşi încălzea mâinile la foc.

— A observat careva câţi Casteri ai Întunericului se aflau în încăperea aceea?

— L-am observat pe cel pe care l-ai lovit cu piciorul în

cap, am zise eu, zâmbind.

— L-am lovit din greşeală.

John ridică din umeri.

Macon clătină din cap.

— Oricum, sentinţa a fost pronunţată. Avem o săptămână la dispoziţie ca să găsim o soluţie înainte…

Ne uitarăm cu toţii la Marian. Era evident că se afla în stare de şoc. Ţinea ochii închişi. Îşi înfăşură mai bine pătura în jurul ei şi începu să se legene. Cred că retrăia tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

Macon clătină din cap.

— Ipocriţii.

— De ce? am întrebat eu.

— Am bănuielile mele referitoare la ce pune la cale Consiliul Păstrătorilor şi nu cred că are vreo legătură cu păstrarea păcii. Puterea îi schimbă pe oameni. Tare mi-e teamă că nu mai sunt liderii de odinioară.

Macon nu îşi putea ascunde dezamăgirea care i se citea pe faţă.

Nici oboseala. Deşi se prefăcea destul de bine, părea să nu mai fi dormit de câteva zile. Acum că putea să doarmă, eram de fiecare dată surprins să descopăr că şi el avea nevoie de somn la fel de mult ca noi, restul.

— Important e că Marian s-a întors la noi, vie şi nevătămată.

El îşi aşează o mână pe umărul ei. Ea nu îşi ridică privirea.

— Pentru moment.

Îmi venea să mă întorc, să dărâm *Temporis Porta* şi să îi snopesc în bătaie pe toţi cei care se aflau în încăpere. Nu suportam să o văd pe Marian în halul acesta.

Macon se cufundă în fotoliul de lângă ea.

— Pentru moment. Mai nou, acelaşi lucru pot spune şi despre noi. Mai e o săptămână până la sentinţă, având în vedere că a fost găsită vinovată de trădare. De atâta timp are nevoie o Proclamaţie *Perfidia* să intre în vigoare. Nu voi permite să i se întâmple ceva rău, Ethan. E mai mult decât o promisiune.

Liv se prăbuşi pe birou, dărâmată.

— Dacă există cineva care să aibă grijă ca Marian să nu păţească ceva, atunci eu sunt aceea. Dacă nu aş fi mers cu tine, dacă aş fi rămas în bibliotecă, aşa cum ar fi trebuit…

— Acum cine-i fata Caster *emo*? Lena împunse cu degetul braţul lui Liv. Asta-i trăsătura mea. Tu ar trebui să fii blonda voioasă, cu sclipire de geniu, ai uitat?

— Cât sunt de nepoliticoasă. Îmi cer scuze.

Liv zâmbi, iar Lena îi răspunse tot printr-un zâmbet şi îşi aşează braţul în jurul lui Liv, de parcă ar fi fost prietene. Într-un fel, erau. Mai nou, eram legaţi de aceeaşi soartă. A Optsprezecea Lună se apropia şi niciunul dintre noi nu avea niciun răspuns.

John se aşează lângă Liv, protector.

— Nu este vina ta. El îmi aruncă o privire răutăcioasă. Ci a lui.

Halal prietenie.

Eu m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să o ducem pe mătuşa Marian acasă.

Pentru prima oară, ea se uită la mine.

— Nu… nu pot.

O înţelegeam. Nu va mai dormi singură prea curând. Era pentru prima oară când Liv şi Marian se aflau din nou sub acelaşi acoperiş, doar că de astă dată se aflau în camera lui Liv, iar acoperişul era tavanul Tunelurilor. Mă întrebam dacă vraja de Ascundere funcţiona şi împotriva Păstrătorilor. Speram să funcţioneze.

*

Exista un singur loc unde puteam merge, indiferent cât de mult scăpaseră de sub control lumile noastre. Locul unde începuse povestea mea şi a Lenei. Locul care era doar al nostru.

În dimineaţa următoare procesului lui Marian, ne-am dus să îl găsim din nou.

Grădina distrusă de la Greenbrier era tot neagră şi carbonizată, însă se puteau vedea locurile unde iarba începea să crească. Cu toate astea firele micuţe nu erau

verzi. Erau maro, ca tot ce se afla în districtul Gatlin. Pereţii invizibili care protejau Ravenwood de distrugere nu se întindeau până aici.

Cu toate acestea, era locul nostru. Am condus-o pe Lena prin grădină către lespedea unde descoperiserăm pentru prima oară medalionul Genevievei. Mi se părea că totul se întâmplase în urmă cu mult timp, nu anul trecut.

Lena se aşeză pe lespede, trăgându-mă după ea.

— Îţi aminteşti cât de frumos era aici?

M-am uitat la ea. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

— Încă este.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă ar dispărea toate neplăcerile? Dacă nu putem remedia situaţia şi nu va mai fi nicio Nouă Ordine?

Abia reuşeam să gândesc din cauza dogorii, a lăcustelor şi a lacurilor secate. Ce va urma? O inundaţie?

— Nu cred că va mai avea vreo importanţă. Poate că vom dispărea şi noi şi nu va mai conta.

— Cred că amândoi am văzut ce se află Dincolo ca să ştim că nu este adevărat. Ştia că încercam să o fac să se simtă mai bine. De câte ori ai văzut-o pe mama ta? Ea ştie ce se întâmplă, poate mai bine decât oricine.

Nu ştiam ce să mai zic. Lena avea dreptate, însă nu o puteam lăsa să poarte povara de una singură.

— N-ai făcut asta intenţionat, L.

— Nu cred că asta mă face să mă simt mai bine când ştiu că am distrus lumea.

Când am tras-o la pieptul meu, i-am simţit bătăile inimii.

— Lumea nu este încă distrusă.

Ea smulgea iarba uscată.

— Dar viaţa cuiva va fi distrusă. Cel Care Este Doi trebuie sacrificat pentru a crea Noua Ordine.

Niciunul din noi nu putea uita asta, deşi nu reuşiserăm să aflăm cine era.

Dacă a Optsprezecea Lună era chiar de ziua de naştere a lui John, atunci mai aveam la dispoziţie doar cinci zile ca să îl găsim pe Cel Care Este Doi. Era în joc viaţa lui Marian

– şi a noastră, a tuturor.

El.

Ea.

Putea fi oricine.

Indiferent cine era, mă întrebam ce făcea în acel moment, dacă ştia ce se întâmpla. Poate nu îşi făcea deloc griji. Poate că nici nu anticipa acest lucru.

— Nu-ţi face griji! Am câştigat puţin timp cu ajutorul lui John. Vom găsi o soluţie. Ea zâmbi. A fost super să îl văd făcând ceva pentru noi şi nu împotriva noastră.

— Mda. Dacă asta a făcut.

Nu ştiu de ce, dar nu îl puteam vedea cu ochi buni pe individ. Chiar dacă Lena era dispusă să îi acorde o şansă lui Liv.

— Ce vrei să spui?

Lena părea iritată.

— L-ai auzit pe Macon. Dacă a profitat de ocazie ca să îmi acapareze puterile?

— Nu ştiu. Poate-ar trebui să avem încredere în el.

Nu voiam să fac asta.

— De ce?

— Pentru că oamenii se schimbă. Lucrurile se schimbă. Totul şi toţi cei pe care îi cunoaştem s-au schimbat.

— Şi dacă nu vreau să mă schimb?

Nu voiam.

— N-are importanţă. Ne schimbăm, fie că vrem sau nu.

— Unele lucruri nu se schimbă, am spus eu. Nu putem hotărî noi cum funcţionează lumea. Ploaia cade în jos, nu în sus. Soarele răsare la est şi apune la vest. Aşa este normal. De ce le este atât de greu Casterilor să înţeleagă asta?

— Cred că ne place să deţinem controlul.

— Crezi?

Părul Lenei se încreţi.

— E greu să nu faci lucruri atunci când le poţi face. Iar în familia mea, nu putem face prea multe.

— Zău?

Am sărutat-o.

Ea zâmbi sub atingerea buzelor mele.

— Taci!

— E greu să nu faci asta?

I-am sărutat gâtul, urechea, buzele.

— Dar asta?

Ea deschise gura să se plângă, însă nu rosti niciun cuvânt.

Ne-am sărutat până când inima începu să îmi cedeze. Chiar şi aşa, nu sunt convins că ne-am fi oprit din sărutat, dacă n-am fi auzit un fâșâit.

Timpul şi spaţiul se deschiseră. Am văzut vârful toiagului când Abraham Ravenwood ieşi dintr-o gaură în cer, aerul închizându-se în urma lui.

Purta un costum negru şi joben, ceea ce îl făcea să semene cu tatăl lui Abraham Lincoln.

— Am auzit ceva despre Noua Ordine? Îşi scoase jobenul şi lovi uşor borul, scuturând praful inexistent. Se dovedeşte că mie îmi convine să fie stricată. Sunt sigur că şi băiatul meu, John, va simţi acelaşi lucru, odată ce se va întoarce unde-i este locul.

Înainte să apuc să răspund, am auzit zgomot de paşi. Câteva secunde mai târziu, i-am văzut ghetele negre de motociclist.

— Şi eu cred acelaşi lucru.

Sarafine stătea dincolo de arcada din piatră, iar părul negru îi era la fel de cârlionţat şi de răvăşit ca al Lenei. Deşi afară erau patruzeci de grade, purta o rochie lungă şi neagră, cu fâşii de material care îi brăzdau corpul. Îmi amintea de o cămaşă de forţă.

Lena…

Ea nu răspunse, însă simţeam cum îi bubuia inima în piept.

Sarafine îşi aţinti ochii galbeni asupra mea.

— Lumea Muritorilor se află într-o stare de haos şi distrugere, ceea ce va duce într-un final la un sfârşit fabulos. Nici măcar noi nu am fi putut plănui mai bine.

Îi era uşor să spună acest lucru, având în vedere că planul lor iniţial eşuase.

M-au trecut fiorii când am văzut-o pe Sarafine aici, după ce o văzusem dând foc casei în care crescuse Lena, când ea şi tatăl ei se aflau încă înăuntru. Îmi era însă imposibil să alung imaginile cu fata, nu cu mult mai mare decât Lena, care se luptase cu Întunericul din ea şi… pierduse.

Când am tras-o pe Lena în picioare, atingerea mâinilor noastre mi-a provocat o arsură.

Lena, îţi sunt alături.

Ştiu.

Vocea ei părea seacă.

Sarafine îi zâmbi Lenei.

— Fiica mea cea tulburată şi pe jumătate Întunecată. Mi-aş dori să îţi pot spune că mă bucur să te revăd, dar ar fi o minciună. Iar eu sunt foarte sinceră.

Lena pălise la faţă şi stătea atât de nemişcată, încât nu ştiam dacă mai respira.

— Înseamnă că eşti un nimic, mamă. Amândouă ştim că eşti o mincinoasă.

Sarafine îşi flexă degetele.

— Ştii vorba aceea: „Cine se simte cu musca pe căciulă să tacă din gură“. Eu nu m-aş aventura prea mult, scumpo. *Mă* priveşti cu un ochi auriu.

Lena se clinti, iar vântul începu să sufle.

— Nu e acelaşi lucru, am spus eu. Lena are Întuneric *şi* Lumină în ea.

Sarafine îşi flutură mâna ca şi când aş fi fost o insectă enervantă, o lăcustă care încerca să se târască afară, la lumină.

— Există Lumină şi Întuneric în noi toţi, Ethan. N-ai aflat încă acest lucru?

M-a străbătut un fior pe şira spinării.

Abraham se rezemă pe toiag.

— Vorbeşte doar pentru tine, scumpo. Inima acestui Incubus bătrân este neagră precum cărbunele.

Pe Lena nu o interesa nici inima lui Abraham, nici lipsa de inimă a Sarafinei.

— Nu ştiu ce vreţi şi nici nu mă interesează. Ar fi bine să plecaţi înainte ca unchiul Macon să vă simtă prezenţa aici.

— Mă tem că nu putem face asta. Abraham îşi fixă ochii negri şi goi asupra Lenei. Avem treabă.

Mă cuprindea furia de fiecare dată când îi auzeam vocea. Îl uram pentru ceea ce îi făcuse mătuşii Prue.

— Ce fel de treabă? Să distrugeţi tot oraşul?

— Vom ajunge şi acolo, nu-ţi face griji. Abraham scoase din buzunar un ceas de aur lustruit şi se uită la el. Dar mai întâi, trebuie să îl omorâm pe Cel Care Este Doi.

De unde ştie cine este, L.?

Nu mai folosi telepatia. Ea te poate auzi.

Am strâns-o mai tare de mână pe Lena, simţind cum mi se fac băşici pe piele sub atingerea ei.

— Nu ştim despre ce vorbeşti.

— Nu mă minţi, băiete! El îşi ridică toiagul, îndreptându-l în direcţia mea. Ai crezut că nu ne vom da seama?

Sarafine o privea pe Lena. Nu îi văzuse ochii în noaptea în care invocase cea de-a Şaptesprezecea Lună. Rămăsese blocată într-o stare de visare a Casterilor Întunericului.

— Am pus mâna, într-un final, pe *Cartea Lunilor.*

Se auzi bubuitul tunetului, însă oricât de furioasă era, Lena nu reuşea să aducă ploaia.

— N-aveţi decât să o ţineţi la voi. Nu avem nevoie de ea ca să creăm Noua Ordine.

Lui Abraham nu îi plăcea să fie provocat, mai ales de un Caster care era jumătate Lumină.

— Ai dreptate, fetiţo. Avem nevoie de Cel Care Este Doi, dar nu îţi vom îngădui să te sacrifici. Te vom omorî mai întâi.

Mi-am trimis gândurile în acea parte a minţii pe care Lena nu o putea accesa, deoarece dacă ea ştia ce gândeam, ştia şi Sarafine. În ciuda acelei părţi secrete din mintea mea, acelaşi gând încerca să iasă la suprafaţă.

Ei credeau că Lena era Cel Care Este Doi.

Aveau de gând să o omoare.

Am încercat să o trag pe Lena în spatele meu. În clipa în care m-am mişcat, Abraham îşi întinse mâna şi şi-o ridică în aer. Picioarele mi s-au desprins de pământ, apoi am fost aruncat pe spate şi am simţit cum o mână de fier mi se

încolăceşte în jurul gâtului. Când Abraham îşi închise palma, am simţit cum o mănuşă invizibilă mă strânge de gât.

— Mi-ai făcut suficiente probleme cât pentru două vieţi. M-am săturat.

— Ethan! strigă Lena. Lasă-l în pace!

Însă strânsoarea deveni mai puternică. Simţeam cum îmi zdrobeşte traheea. Am început să mă zbat şi să tremur şi mi-am amintit de John când se afla în Tuneluri cu Lena. Cum se sucea şi se zbătea, incapabil să se controleze.

Oare asta simţeai când te aflai sub controlul lui Abraham Ravenwood?

Când Lena începu să fugă înspre mine, Sarafine pocni din degete, iar Lena fu înconjurată de un cerc de flăcări.

Lena îşi aruncă palma în sus, iar Sarafine zbură pe spate. Se izbi cu putere de pământ, apoi fu târâtă prin ţărână cu o viteză ireală.

Sarafine se ridică în picioare şi îşi netezi rochia murdară cu mâinile însângerate.

— Cineva a exersat, zise ea, zâmbind. Şi eu.

Când roti mâna în faţa ei, un al doilea cerc de flăcări îl înconjură pe primul.

Lena! Pleacă de aici!

Nu puteam rosti cuvintele. Nu aveam suficient aer.

Sarafine înaintă.

— Nu va exista o Nouă Ordine! Universul a adus deja Întunericul asupra lumii Muritorilor. Lucrurile se vor înrăutăţi.

Fulgerul brăzdă cerul senin al Carolinei, nimerind arcada veche din piatră şi transformând-o în moloz.

Ochii aurii ai Sarafinei străluceau, iar ochiul verde şi cel auriu ai Lenei începură şi ei să strălucească. Flăcările cercului exterior din jurul Lenei începeau să se răspândească, atingând perimetrul cercului interior.

— Sarafine! strigă Abraham. Nu te mai juca! Dacă nu o omori tu, o voi omorî eu.

Sarafine se apropie agale de Lena. Rochia îi flutura în jurul gleznelor. Cei Patru Călăreţi nici nu se comparau cu

ea. Era furie şi răzbunare, ură şi răutate combinate frumos în formă umană.

— Este pentru ultima oară când mă faci de ruşine.

Cerul începea să se întunece deasupra noastră, formând un nor negru şi dens.

Am încercat să mă eliberez din acea strânsoare supranaturală, însă de fiecare dată când mă mişcăm, Abraham îşi strângea şi mai tare pumnul, iar menghina din jurul gâtului meu devenea mai sufocantă. Clipeam des ca să nu leşin.

Lena îşi vârî palmele deschise în flăcări, iar cercul se îndepărtă. Flăcările nu se stinseră, însă se îndepărtau la comanda Lenei.

Norul negru o urma pe Sarafine, învârtindu-se deasupra ei. Am clipit des, încercând să mă concentrez. Mi-am dat seama că norul care o urma pe Sarafine nu era un nor de furtună.

Era un roi de demoni.

Sarafine strigă peste focul care sfârâia.

— În prima zi, a fost Materia Întunecată. În a doua zi, un Abis din care, în a treia zi, s-a ridicat Focul Întunecat. În a patra zi, din fum şi văpăi, s-au născut toate Puterile. Se opri în faţa cercului de flăcări. În a cincea zi, Lilum, Regina Demonilor, s-a întrupat din cenuşă. Iar în a şasea zi, a fost creată Ordinea, pentru a echilibra o energie care nu cunoştea margini.

Părul Sarafinei începu să ardă mocnit din cauza dogorii.

— În a şaptea zi, a apărut o carte.

Cartea Lunilor se materializă pe pământ, în faţa ei, iar paginile se răsfoiau singure. Acestea se opriră brusc, iar Cartea rămase deschisă la picioarele Sarafinei, neatinsă de flăcări.

Sarafine începu să recite din memorie.

„Din vocile Întunericului, vin.
Din rănile celor căzuţi, m-am născut.
Din disperarea pe care o aduc, sunt Revendicată.

Din inima cărţii, aud chemarea.
Când caut răzbunare, o primesc.“

În clipa în care ea rosti ultimul cuvânt, focul se despărţi, creând o cărare prin mijlocul flăcărilor.

Am văzut-o pe Sarafine ridicându-şi mâinile în faţă şi închizând ochii. Când îşi răsfiră degetele, în vârful lor se aprinse focul. Faţa i se schimonosi. Ceva era în neregulă.

Puterile ei nu funcţionau.

Flăcările nu îi ţâşniră din vârful degetelor, iar scânteile căzură în ploaie, aprinzându-i rochia.

M-am zbătut cu ultima sforţare care îmi mai rămăsese. Simţeam că îmi pierd cunoştinţa. Am auzit o voce într-un colţ al minţii. Nu era a Lenei sau a lui Lilum, nici măcar a Sarafinei. Era ceva care şoptea întruna, atât de încet încât abia auzeam.

Strânsoarea din jurul gâtului meu slăbi, însă când m-am uitat la Abraham, acesta îşi ţinea mâna în aceeaşi poziţie. Am gâfâit, inhalând aerul atât de repede, încât a fost cât pe ce să mă înec. Cuvântul pe care îl auzeam în cap devenea din ce în ce mai puternic.

Un singur cuvânt.

AŞTEPT.

Pentru o fracţiune de secundă, i-am zărit faţa – era a mea. Era cealaltă jumătate a mea, Sufletul Scindat. Încerca să mă ajute.

Când gâtul mi-a fost eliberat de mâna invizibilă, aerul îmi inundă plămânii. Pe chipul lui Abraham se citeau şocul, nedumerirea şi furia.

M-am împiedicat când am fugit la Lena, încercând în continuare să îmi recapăt răsuflarea. Când am ajuns la marginea cercului de flăcări, Sarafine rămăsese blocată în interior, ţinându-şi strâns tivul rochiei arse.

M-am oprit la câţiva paşi depărtare. Căldura era atât de intensă, încât nu m-am putut apropia mai mult. Lena stătea în faţa Sarafinei, de partea cealaltă a cercului de flăcări. Părul îi era ars de la căldură, iar faţa neagră de la fum.

Norul de Demoni se îndepărtă de ea şi se îndreptă către

Abraham. Acesta privea, însă nu o ajuta pe Sarafine.

— Lena! Ajută-mă! strigă Sarafine, căzând în genunchi. Semăna atât de mult cu Izabel, în noaptea în care fusese Revendicată şi când căzuse la picioarele mamei ei. N-am vrut niciodată să te rănesc. Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple aşa.

Pe chipul înnegrit al Lenei se citea furia.

— Nu. Ai vrut să mor.

Ochii Sarafinei se umeziră din cauza focului, făcând-o să pară că plângea.

— Viaţa mea nu a fost despre ce mi-am dorit eu. Deciziile au fost luate pentru mine. Am încercat din răsputeri să mă împotrivesc Întunericului, însă nu am fost suficient de puternică. Tuşi, încercând să înlăture fumul. Din cauza feţei brăzdate şi a ochilor umflaţi şi roşii abia i se mai vedea auriul din privire. Tu ai fost mereu puternică, încă de mică. Aşa ai supravieţuit.

Am recunoscut nedumerirea din privirea Lenei. Sarafine era victima blestemului de care Lena se temuse toată viaţa ei – blestemul care nu o atinsese pe Lena. La fel ar fi putut fi şi mama ei?

— Cum adică aşa am supravieţuit?

Sarafine tuşi, iar fumul negru se învârti în jurul ei.

— A fost o furtună puternică, iar ploaia a stins focul. Te-ai salvat.

Părea uşurată, ca şi când nu ar fi părăsit-o pe Lena, lăsând-o să moară.

Lena se holbă la mama ei.

— Iar azi aveai de gând să termini ceea ce ai început.

Un cărbune aprins căzu pe rochia Sarafinei, iar aceasta luă foc din nou. Ea lovi cu palma materialul aprins până când flacăra se stinse. Îşi ridică ochii ca să o privească pe Lena.

— Te rog! Vocea îi era atât de răguşită, încât era greu să o auzi. Îşi întinse mâna către Lena. Nu aveam de gând să te rănesc. Trebuia doar să îl fac să creadă asta.

Se referea la Abraham, cel care o ademenise pe mama Lenei în Întuneric, cel care stătea şi privea cum aceasta

ardea.

Lena clătina din cap, iar lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Cum aş putea avea încredere în tine?

Însă în timp ce ea rostea aceste cuvinte, flăcările începeau să se stingă în spaţiul dintre ele.

Lena îşi întinse mâna.

Degetele lor se aflau la câţiva centimetri depărtare.

Vedeam arsurile de pe mâna Sarafinei atunci când se întinse înspre Lena.

— Te-am iubit mereu, Lena. Eşti fetiţa mea.

Lena închise ochii. Îi era greu să o privească pe Sarafine, care avea părul ars şi băşici pe piele. Trebuie să fi fost cu atât mai greu, având în vedere faptul că era mama ei.

— Mi-aş dori să te pot crede…

— Lena, uită-te la mine! Sarafine părea dărâmată. Te voi iubi mereu.

Îmi aminteam cuvintele din viziune. Ultimul lucru pe care Sarafine i-l spusese tatălui Lenei înainte să îl lase să moară. „Te voi iubi mereu“.

Şi Lena şi le amintea. Am văzut cum se schimonoseşte la faţă de durere şi îşi aruncă mâna pe spate.

— Nu mă iubeşti. Tu nu ştii să iubeşti.

Flăcările se înteţiră din nou, prinzând-o ca într-o capcană pe Sarafine. Era mistuită de focul pe care îl controlase odinioară. Puterile îi erau la fel de imprevizibile ca ale oricărui alt Caster.

— Nu! ţipă Sarafine.

— Îmi pare rău, Izabel, şopti Lena.

Când Sarafine se aruncă în faţă, mâneca rochiei îi luă foc.

— Scârbă mică ce eşti! Mi-aş fi dorit să fi murit în flăcări ca şi nefericitul de taică-tău! Ne vom întâlni într-o altă viaţă…

Însă ţipetele se intensificară când flăcările cuprinseră trupul Sarafinei. Erau mai înfiorătoare decât ţipetele Demonilor, deoarece erau ţipete ale durerii, ale morţii şi

ale nefericirii.

Se prăbuşi la pământ, iar flăcările o devorară ca un roi de lăcuste. Nu mai rămase nimic în urma lor decât un foc mistuitor. În aceeaşi clipă, Lena căzu în genunchi, holbându-se la locul unde mama ei îşi întinsese mâna cu doar câteva clipe înainte.

Lena!

M-am apropiat de ea şi am tras-o de lângă foc. Tuşea, încercând să îşi recapete răsuflarea.

Abraham se apropie de noi, cu norul de duhuri demonice deasupra lui. Am tras-o pe Lena lângă mine, în timp ce priveam Greenberier arzând pentru a doua oară.

El stătea deasupra noastră şi atingea cu capătul toiagului vârful topit al tenişilor mei.

— Ştiţi vorba aceea: dacă vrei ca un lucru să fie bine făcut, fă-l chiar tu.

— Nu ai ajutat-o.

Nu ştiu de ce-am spus asta. Puţin îmi păsa că Sarafine era moartă. Dar de ce nu o ajutase? Abraham râse.

— Aşa nu mai sunt nevoit să o omor chiar eu. Nu mai avea nicio valoare.

Mă întrebam dacă Sarafine realizase cât de dispensabilă era. Cât de lipsită de valoare era în ochii stăpânului ei.

— Dar a fost una de-a voastră.

— Casterii Întunericul nu seamănă deloc cu mine sau cu semenii mei, băiete. Sunt ca nişte şobolani. Mai sunt o mulţime ca Sarafine. Când o privi pe Lena, faţa lui se întunecă, potrivindu-se cu ochii lui goi. După ce prietena ta va muri, ei vor fi următorii pe lista mea.

Nu-l asculta, L.!

Însă ea nu îl asculta pe Abraham. Nu asculta pe nimeni. Ştiam acest lucru, deoarece auzeam cum repeta la nesfârşit, în gând, aceleaşi cuvinte.

Am lăsat-o pe mama să moară.
Am lăsat-o pe mama să moară.
Am lăsat-o pe mama să moară.

Am tras-o pe Lena în spatele meu, deşi ea ar fi avut şanse mai mari decât mine să lupte împotriva lui Abraham.

— Mătuşa a avut dreptate. Chiar eşti Diavolul.

— Ce drăguţ din partea ei. Mi-aş fi dorit să fiu. Îşi scoase ceasul de buzunar din aur şi se uită la el. Cunosc vreo câţiva Demoni. Aşteaptă de ceva vreme să viziteze această lume. Abraham îşi vârî ceasul la loc în buzunar. Se pare că timpul vostru a expirat, copii.

14 decembrie

Uşa Demonilor

Abraham ridică de jos *Cartea Lunilor,* iar paginile începură să se întoarcă, răsfoindu-se singure atât de repede, încât eram convins că se vor rupe. Când acestea se opriră, îşi trecu degetele peste pasajele relevante. Aceasta era Biblia lui. Încadrat de fumul negru din spate, Abraham începu să citească:

„În cele mai întunecate zile, când sângele este vărsat,
Veni-va o legiune de demoni să-i răzbune pe cei ucişi.
Dacă o uşă marcată nu se va găsi,
Pământul se va deschide şi una va oferi.

Sanguine effuso, atris diebus,
Orietur daemonum legio ut interfectos
Ulciscatur.
Si ianua notata inveniri non potuerit,
Tellus hiscat ut de terra ipsa ianum
Offerat. “

Nu voiam să rămân prin preajmă şi să văd legiunea de Demoni pe care o invoca Abraham ca să vină şi să termine cu noi. Îmi ajungeau duhurile demonice. Am luat-o pe Lena de mână şi am tras-o în picioare, apoi am luat-o la fugă, departe de foc şi de mama moartă a Lenei, de Abraham, de *Cartea Lunilor* şi de răul pe care îl invoca acesta, indiferent sub ce formă era.

— Ethan! N-am luat-o bine.

Lena avea dreptate. Ar fi trebuit să fugim înspre

Ravenwood, nu înspre câmpul de bumbac care făcuse odinioară parte din Blackwell, plantaţia care se aflase cândva în partea cealaltă a Greenbrier. Nu aveam unde merge. Abraham stătea între Ravenwood şi noi, cu un zâmbet sadic întipărit pe buze, care dezvăluia adevărul. Acesta era un joc, iar el se desfăta.

— Nu avem de ales. Trebuie să…

Lena mă întrerupse înainte să îmi termin fraza.

— Ceva nu e în regulă. Simt asta.

Cerul se întunecă deasupra noastră şi am auzit un bubuit înăbuşit. Însă nu era nici tunetul, nici ţipetele inconfundabile ale duhurilor demonice.

— Ce-a fost asta?

Am tras-o pe Lena după mine în sus, pe dealul care odinioară ducea de la drum la Plantaţia Blackwell.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, pământul începu să se mişte sub noi. Aveam impresia că se rostogoleşte sub picioarele mele. Abia îmi menţineam echilibrul. Bubuitul se intensifică, însoţit şi de alte zgomote – copaci care se rupeau şi cădeau, simfonia de zumzete pe care le scoteau miile de lăcuste şi un trosnet slab care se auzi în spatele nostru.

Sau sub noi.

Lena văzu prima.

— Dumnezeule!

Pământul se despica pe mijlocul drumului de ţară, iar crăpătura venea drept înspre noi. Pe măsură ce crăpătura înainta, pământul se deschidea, iar praful se scurgea prin fisură ca şi când nisipurile mişcătoare ar fi fost atrase într-o gaură.

Era un cutremur.

Părea imposibil, deoarece în Sud nu existau cutremure. Acestea se produceau în locuri din vest, cum era California. Văzusem suficiente filme ca să recunosc unul.

Zgomotul era la fel de înspăimântător ca priveliştea pământului care se năruia. Norul negru de duhuri demonice de deasupra noastră se retrase, îndreptându-se către noi.

Pământul din spatele nostru se crăpa într-un ritm rapid, desfăcându-se ca o cusătură.

— Nu o putem întrece! Nici pe ele! Lena avea vocea răguşită. Suntem blocaţi!

— Poate că nu.

M-am uitat înspre deal şi am văzut Beaterul care înainta cu viteză pe drumul de sub picioarele noastre. Link conducea ca şi când mama lui l-ar fi prins bând în biserică. În faţa Beaterului se afla ceva, care se mişca şi mai repede decât maşina.

Era Boo. Nu câinele negru şi leneş care dormea lângă patul Lenei. Acesta era un câine Caster care semăna cu un lup şi alerga mai repede decât unul.

Lena privi în spate.

— Nu vom reuşi!

Abraham stătea în depărtare, neatins de rafalele care suflau în jurul lui. Se întoarse înspre deal şi văzu Beaterul care înainta cu viteză în josul drumului.

Am privit şi eu în direcţia lui. Link ieşise pe geam şi îmi striga ceva. Nu îl înţelegeam, însă indiferent ce ne îndemna să facem – să sărim, să fugim, nici măcar nu ştiu – nu mai aveam timp.

Am clătinat tăcut din cap şi i-am aruncat o ultimă privire lui Abraham. Link privi şi el în aceeaşi direcţie, apoi dispăru.

Beaterul se mişca în continuare, însă locul şoferului era gol. Boo sări într-o parte, ferindu-se din calea maşinii care trecu pe lângă el, fără să ia în seamă curba din faţă. Beaterul se răsturnă şi se rostogoli pe drum.

Am văzut acoperişul cedând în momentul în care am auzit fâșâitul…

O mână bâjbâia după braţul meu. Am fost tras în vidul negru care îi transporta pe Incubuşi dintr-un loc intr-altul, însă nu era nevoie să văd ca să ştiu că mâna lui Link mă ţinea strâns de braţ.

Mă roteam încă în vid când am simţit cum degetele îi alunecă. Apoi am început să cad în gol şi lumea mi-a reapărut dinaintea ochilor. Fâşii de cer întunecat şi

crâmpeie de maro…

M-am lovit cu spatele de ceva tare, de mai multe ori.

Vedeam cum cerul se îndepărtează din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropiam de pământ. M-am izbit de ceva solid şi m-am oprit brusc din cădere.

Ethan!

Braţul îmi era imobilizat, iar durerea îmi sfâşia umărul. Am clipit. Eram prins într-o mare de ramuri lungi şi maro?

— Eşti bine, frate?

M-am întors încet înspre direcţia de unde venea vocea. Link stătea sub copac şi se uita în sus, la mine. Lena se afla lângă el, cuprinsă de panică.

— Sunt prins într-un copac. Tu ce crezi?

Pe chipul Lenei se citi uşurarea.

— Cred că tocmai ţi-am salvat pielea cu superputerile mele.

Link rânjea.

— Poţi coborî, Ethan? mă întrebă Lena.

— Da. Nu cred că mi-am rupt ceva.

Mi-am scos cu grijă picioarele prinse printre ramuri.

— Vrei să te cobor eu cu superputerile mele? se oferi Link.

— Nu, mulţumesc.

Mi-era teamă că aş putea ajunge cine ştie unde dacă ar fi încercat din nou.

Deoarece mă durea de fiecare dată când făceam o mişcare, am avut nevoie de câteva minute ca să cobor. De îndată ce am ajuns jos, Lena mă cuprinse în braţe.

— Eşti bine?

Nu voiam să îi spun că dacă mă strângea mai tare, nu voi mai fi. Simţeam cum dispare şi ultima picătură de energie care mai rămăsese în mine.

— Cred că da.

— Hei, voi doi sunteţi mai grei decât păreţi. A fost prima dată când am făcut asta. Fiţi îngăduitori. Link rânjea în continuare. V-am salvat vieţile.

Eu mi-am întins pumnul.

— Aşa e, omule. Dacă nu erai tu, eram morţi.

El îşi lipi pumnul de al meu.

— Presupun că asta mă face erou.

— Minunat. Acum capul îţi va fi şi mai mare, dacă e posibil aşa ceva.

Ştia ce voiam să spun, de fapt – „mulţumesc că mi-ai salvat pielea şi pe fata pe care o iubesc“.

Lena îl îmbrăţişă.

— Eşti eroul meu.

— Am sacrificat Beaterul.

Link se uită la mine.

— Cât de rău s-a distrus?

— Rău.

El ridică din umeri.

— Se rezolvă cu puţină bandă adezivă.

— Sper să ai suficientă. Cum ne-ai găsit, totuşi?

— Ştii că se spune că animalele simt când se apropie tornadele şi cutremurele? Văd că este la fel şi pentru Incubuşi.

— Cutremurele, şopti Lena. Crezi că s-a simţit şi în oraş?

— A lovit deja, răspunse Link. Strada principală s-a despicat chiar în mijloc.

— A păţit cineva ceva?

Mă gândeam la Amma, la tata şi la mătuşile mele de o sută de ani.

— Nu ştiu. Mama a condus o mulţime de oameni la biserică şi au rămas acolo. Spunea ceva despre fundaţie şi grinzi din oţel şi despre o emisiune pe care a văzut-o la televizor. Lasă pe seama doamnei Lincoln să îşi salveze toţi vecinii cu programe educaţionale! Avea talentul de a da ordine. Când am plecat eu, vorbea despre apocalipsă şi despre cele şapte semne.

— Trebuie să mergem acasă la mine.

Noi nu locuiam atât de aproape de biserică precum Link şi eram aproape convins că domeniul Wate nu era construit ca să reziste la cutremure.

— E imposibil. Drumul s-a despicat în urma mea de îndată ce am ieşit de pe Route 9. Va trebui să trecem prin „Pacea Veşnică“.

Era greu de crezut că Link se oferea să străbată cimitirul noaptea, în toiul unui cutremur supranatural.

Lena îşi aşează mâna pe umărul meu.

— Am un presentiment.

— Zău? Păi, eu am un presentiment de când m-am întors din *Neverland,* transformat într-un Demon.

*

Când am intrat pe porţile cimitirului „Pacea Veşnică“, acolo nu era pace deloc. În ciuda crucilor strălucitoare, era atât de întuneric, încât abia vedeam. Lăcustele o luaseră razna şi bâzâiau atât de tare, încât aveam impresia că ne aflam în mijlocul unui cuib de viespi. Fulgerul brăzdă întunericul, despicând cerul aşa cum cutremurul despicase pământul.

Link se afla în faţă, având în vedere că el era singurul care putea discerne ceva în întuneric.

— Ştiţi, mama are dreptate într-o privinţă. În Biblie spune că vor fi cutremure la sfârşit.

M-am uitat la el ca la un nebun.

— Când ai citit ultima oară Biblia? La şcoala de duminică, atunci când aveai nouă ani?

El ridică din umeri.

— Spuneam doar.

Lena îşi muşcă buza de jos.

— Link ar putea avea dreptate. Dacă nu Abraham a provocat cutremurul, ci este rezultatul faptului că Ordinea a fost stricată? Ca şi căldura, insectele şi secarea lacului?

Ştiam că se simţea răspunzătoare, însă acest cutremur nu era provocat de Apocalipsa Muritorilor. Aceasta era o apocalipsă supranaturală.

— Crezi că Abraham a citit din întâmplare despre cum se deschide pământul ca să iasă Demonii?

Link se uită la mine.

— Cum adică să iasă Demonii? De unde să iasă?

Pământul începu să se cutremure din nou. Link se opri şi ascultă. Părea că încearcă să îşi dea seama de unde venea cutremurul sau unde urma să lovească în continuare.

Bubuitul se transformă într-un trosnet ca şi când ne-am fi aflat pe o verandă care stătea să se prăbuşească. Semăna cu o furtună subterană.

— Va mai exista un cutremur?

Nu ştiam dacă era mai bine să o iau la fugă sau să rămân locului.

Link privi în jurul lui.

— Cred că ar trebui…

Pământul se mişcă sub noi şi am auzit asfaltul pârâind. Nu aveam unde merge şi nici timp suficient să ajungem undeva. Deşi asfaltul se năruia în jurul meu, nu am căzut. Fragmente din drum zburau înspre cer.

Se înghesuiau unele într-altele, formând un triunghi strâmb din beton, până când se opriră. Crucile luminate începură să se stingă.

— Spune-mi că nu este ceea ce cred eu că este.

Link se îndepărtă de iarba veştejită, presărată cu flori din plastic şi pietre funerare: Acestea păreau să se mişte. Poate urma o altă replică, sau mai rău.

— Despre ce vorbeşti?

Prima piatră funerară ieşi din pământ înainte ca el să aibă timp să răspundă. Era un alt cutremur – cel puţin, aşa credeam eu.

Însă mă înşelam.

Pietrele funerare nu cădeau.

Erau împinse în sus din pământ.

Pietrele şi praful zburau în aer şi cădeau ca nişte bombe aruncate din cer. Sicriele putrede ieşeau din pământ. Cutii din pin vechi de o sută de ani şi sicrie lăcuite se rostogoleau la vale, deschizându-se şi lăsând în urma lor cadavre în stare de descompunere. Mirosul era atât de dezgustător, încât Link începu să se sufoce.

— Ethan! strigă Lena.

Am luat-o de mână.

— Fugi!

Link nu aşteptă să i se spună de două ori. Oasele şi scândurile zburau în aer ca nişte proiectile, iar Link le placa de parcă ar fi fost fundaş.

— Lena, ce se întâmplă?

Nu i-am dat drumul la mână.

— Cred că Abraham a deschis o uşă a lumii subterane.

Se împiedică, însă am ridicat-o în picioare.

Ajunserăm la dealul care ducea în partea cea mai veche a cimitirului, pe care împinsesem scaunul cu rotile al mătuşii Mercy de nenumărate ori. Dealul era cufundat în întuneric, iar eu încercam să evit gropile uriaşe pe care abia reuşeam să le văd.

— Pe-aici!

Link se afla deja pe coama dealului. Se opri, iar eu am crezut că ne aştepta pe noi. Însă când am ajuns şi noi în vârf, mi-am dat seama că el privea cimitirul.

Mausoleele şi criptele explodaseră, împrăştiind pe jos bucăţi de piatră sculptată, oase şi membre. Un pui de căprioară din plastic zăcea în praf ca şi cum cineva profanase fiecare mormânt de pe deal.

În capătul îndepărtat a ceea ce fusese odinioară partea bună a dealului, se afla un cadavru. Îţi puteai da seama că fusese îngropat demult după starea de descompunere. Cadavrul se holba la noi, deşi nu avea ochi. Orbitele erau complet goale. În interiorul lui exista ceva, care însufleţea ceea ce mai rămăsese din trup – aşa cum fusese şi Lilum în trupul doamnei English.

Link îşi ridică braţul ca să ne ţină în spatele lui.

Cadavrul îşi înclină capul într-o parte, ca şi când ar fi ascultat. Apoi, o ceaţă neagră începu să îi iasă prin ochi, nas şi gură. Trupul se înmuie şi căzu la pământ. Ceaţa se ridică în spirală ca un duh demonic, apoi ţâşni în văzduh şi dispăru din cimitir.

— A fost o stafie? am întrebat.

Link răspunse înaintea Lenei.

— Nu. A fost un Demon.

— De unde ştii? întrebă Lena în şoaptă, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu trezească şi alţi morţi.

Link privi în altă direcţie.

— E la fel ca atunci când un câine ştie când vede un alt câine.

— Mie nu mi s-a părut că semăna cu un câine.

Încercam să îl fac să se simtă mai bine, dar în zadar.

Link se holba la trupul care zăcea pe pământ, în locul unde Demonul se aflase cu câteva clipe în urmă.

— Poate că mama are dreptate şi a venit Sfârşitul Lumii. Poate va avea ocazia să folosească moara de măcinat grâu, măştile de gaze şi barca aceea pneumatică.

— O barcă? Asta stă agăţată de acoperişul garajului vostru?

Link încuviinţă din cap.

— Da. E pentru când apele vor creşte şi pământul va fi inundat, iar Dumnezeu se va răzbuna pe toţi păcătoşii.

Eu am clătinat din cap.

— Nu Dumnezeu. Abraham Ravenwood.

Pământul nu se mai zguduia, însă noi nici măcar nu observaserăm. Tremuram toţi trei atât de tare, încât era imposibil să faci diferenţa.

17 decembrie

Misterul trecerii

Şaisprezece cadavre se aflau la morga districtului. Conform Cântecelor Întunecate primite de la mama, ar fi trebuit să fie optsprezece. Nu ştiam de ce cutremurele încetaseră şi de ce armata de duhuri demonice a lui Abraham dispăruse. Poate că distrugerea oraşului nu mai era o idee atât de atrăgătoare, din moment ce noi nu eram acolo, iar oraşul era distrus. Exista însă un motiv pentru care îl cunoşteam pe Abraham. Ştiam doar că această matematică ilogică, locul unde raţionalul se întâlnea cu supranaturalul, făcea acum parte din viaţa mea.

Mai ştiam, fără nici urmă de dubiu, că celor şaisprezece trupuri li se vor alătura alte două. Atât de mult credeam în cântece. Numărul şaptesprezece şi numărul optsprezece. La aceste numere mă gândeam în timp ce mă îndreptam cu maşina înspre spitalul municipal. Forţele malefice stăteau la pândă.

Aveam teribilul sentiment că ştiam cine va fi numărul şaptesprezece.

*

Generatorul de rezervă ba pornea, ba se oprea. Bobby Murphy nu se afla la recepţie; de fapt, nu era nimeni acolo. Evenimentele catastrofale din acea zi din cimitirul „Pacea Veşnică“ nu vor stârni prea multe suspiciuni la spitalul municipal, unde oamenii nu aflau nimic decât după ce se întâmpla vreo nenorocire. Şaisprezece. Mă întrebam dacă existau măcar şaisprezece mese de autopsie la morgă. Eram aproape convins că nu existau atâtea.

Probabil că aici un drum până la morgă era un lucru obişnuit. În timp ce străbăteai coridoarele, îţi dădeai

seama că existau mai multe uşi care îi despărţeau pe morţi de cei vii. Atunci când intrai pe uşile spitalului municipal, universul tău devenea din ce în ce mai mic, până când lumea se rezuma la un coridor, la o asistentă medicală şi la un salon mic, de culoarea piersicii, mirosind a dezinfectant.

Odată ce intrai aici, nu te mai interesa ce se întâmpla în exterior. Locul acesta era un soi de lume intermediară. Cu atât mai mult cu cât, de fiecare dată când îi luam mâna mătuşii Prue, aveam impresia că ajungeam într-o altă lume.

Nimic nu mai părea real, ceea ce era ironic, având în vedere faptul că dincolo de aceşti pereţi, lucrurile erau mai reale ca niciodată. Dacă nu îmi voi da seama cum să procedez în privinţa puternicei Lilum din lumea Demonilor, datoriei de sânge neplătită care distrugea Gatlin, a altor experienţe supranaturale – nu vor mai exista astfel de saloane care să ne găzduiască.

Am străbătut coridorul întunecat care ducea la salonul mătuşii Prue.

Luminile pâlpâiră şi am văzut o siluetă în uniformă de spital stând la capătul coridorului şi ţinând în mână o injecţie intravenoasă. Apoi luminile se stinseră şi nu am mai putut vedea nimic. Când luminile se reaprinseră, silueta dispăruse.

Ideea e că aş fi putut jura că fusese mătuşa.

— Mătuşă Prue?

Luminile se stinseră din nou. Mă simţeam cu adevărat singur, însă nu era acea singurătate care îţi aducea liniştea. Mi s-a părut că am văzut ceva mişcându-se în întuneric, apoi luminile se aprinseră din nou.

— Ce…

Am tresărit, speriat.

Mătuşa Prue stătea chiar în faţa mea, la doar câţiva centimetri de mine. Îi vedeam fiecare rid, fiecare urmă lăsată de lacrimi pe faţa care semăna cu o hartă a Tunelurilor Casterilor. Îmi făcu semn cu degetul, ca şi când ar fi vrut să o urmez. Apoi îşi duse degetul la buze.

— Ssst.

Luminile se stinseră, iar ea dispăru.

Am fugit, bâjbâind în întuneric, până când am găsit salonul mătuşii. Am împins uşa, însă aceasta nu se deschise.

— Leah, sunt eu!

Uşa se deschise şi am văzut-o pe Leah ducându-şi un deget la buze. Era aproape acelaşi gest pe care îl făcuse mătuşa Prue pe coridor. Eram nedumerit.

— Sst. Leah închise uşa în spatele ei. A sosit vremea.

Amma şi mama lui Macon, Arelia, şedeau lângă pat. Aceasta trebuie să fi venit în oraş pentru mătuşa Prue. Îşi ţineau ochii închişi şi mâinile împreunate peste trupul mătuşii Prue. Lângă piciorul patului, abia dacă desluşeam o prezenţă tremurătoare, fâlfâitul a nenumărate codiţe şi mărgele.

— Mătuşă Twyla? Tu eşti?

Am observat un zâmbet fugar pe buzele ei.

Am simţit mâna noduroasă a mătuşii Prue mângâind-o pe a mea.

Ssst.

Am simţit miros de ars şi am observat o mână de ierburi fumegând într-un bol de ceramică, aşezat pe pervaz. Patul mătuşii Prue nu era acoperit cu aşternuturi de spital, ci cu cuvertura ei bine cunoscută, cu bile mici cusute pe ea. Capul i se odihnea pe faţa de pernă înflorată. Harlon James IV şedea ghemuit la picioarele ei. Era ceva diferit în legătură cu mătuşa Prue. Nu exista niciun tub, niciun monitor, nici măcar o bucată de leucoplast prinsă de trupul ei. Era încălţată cu papucii croşetaţi şi îmbrăcată în capotul roz cu flori, cel cu nasturi sidefaţi, Era ca şi când s-ar fi pregătit să iasă la plimbare cu maşina ca să inspecteze fiecare peluză de pe stradă şi să constate cine trebuia să îşi zugrăvească din nou casa.

Aveam dreptate. Ea era numărul şaptesprezece.

Mi-am făcut loc între Amma şi Arelia şi i-am luat mâna mătuşii Prue. Amma deschise un ochi şi îmi aruncă o

privire.

— Ţine-ţi mâinile acasă, Ethan Wate! Nu trebuie să pleci unde pleacă ea!

Eu mi-am îndreptat umerii.

— E mătuşa mea, Amma. Vreau să-mi iau rămas-bun.

Arelia clătină din cap, fără să deschidă ochii.

— Nu e timp pentru asta acum.

Vocea ei părea să răzbată dintr-o încăpere îndepărtată.

— Mătuşa Prue a venit să mă găsească. Cred că are ceva să-mi spună.

Amma deschise ochii şi ridică o sprânceană.

— Există lumea celor vii şi lumea celor care au încheiat socotelile cu viaţa. A avut o viaţă frumoasă, acum e pregătită. În momentul acesta, mă străduiesc să-i ţin pe cei dragi mie aici, cu cei vii. Aşa că, dacă nu te deranjează…

Ea pufni, ca şi când ar fi încercat să aşeze mâncarea pe masă pentru cină, iar eu îi stăteam în cale.

I-am aruncat Ammei o privire cum nu îi mai aruncasem până atunci. Una care zicea: „Mă deranjează“.

Ea oftă, apoi îmi luă mâna într-a ei, iar mâna mătuşii în cealaltă. Am închis ochii şi am aşteptat.

— Mătuşă Prue?

Nu se întâmplă nimic.

Mătuşă Prue.

Am deschis un ochi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu în şoaptă.

— Nu ştiu. Toată agitaţia şi toţi acei Demoni care fac tărăboi trebuie să o fi speriat.

— Şi toate cadavrele, şopti Arelia.

Amma încuviinţă din cap.

— Prea mulţi oameni au trecut în Lumea de Dincolo în seara asta.

— Şi încă nu s-a terminat. Vor fi optsprezece. Asta spune cântecul.

Amma mă privi întristată.

— Poate că versurile cântecului se înşală. Până şi cărţile şi Cei Mari se mai înşală uneori. Poate că nu totul o ia la vale aşa de repede cum crezi.

— Sunt cântecele mamei, iar ea a spus optsprezece. Ea nu se înşală niciodată, iar tu ştii asta.

Ştiu, Ethan Wate. Nu era nevoie s-o spună. Vedeam asta în privirea ei, în expresia de pe chipul ei.

Mi-am întins din nou mâna.

— Te rog.

Amma aruncă o privire peste umăr.

— Leah, Arelia, Twyla, haideţi şi ajutaţi-ne!

Ne-am luat de mâini, formând un cerc – Muritori şi Casteri. Eu, Călăuza rătăcitoare. Leah, Succubus al Luminii. Amma, Clarvăzătoarea pierdută în întuneric. Arelia, Ghicitoarea care ştia mai multe decât voia. Şi Twyla, care invocase cândva spiritul unui decedat, o Stafie din Lumea de Dincolo. Lumina care să îi arate mătuşii Prue drumul spre casă.

Acum făceau toate parte din familia mea.

Şi iată-ne ţinându-ne de mână într-un salon de spital şi luându-ne rămas-bun de la cineva care, oarecum, plecase demult.

Amma îi făcu semn din cap Twylei.

— Vrei să faci tu onorurile?

În câteva secunde, în loc să dispară în lumină, încăperea dispăru în întuneric. Simţeam bătaia vântului, chiar dacă ne aflam înăuntru.

Sau cel puţin aşa mi se părea.

Întunericul se intensifică până când ne trezirăm într-o încăpere uriaşă, stând în faţa uşii unui seif. Am recunoscut-o imediat – era seiful din spatele Exilului, clubul din Tuneluri. De astă dată, încăperea era pustie. Eram singur.

Mi-am aşezat ambele mâini pe uşă, atingând roata argintie care o deschidea. Am tras cât am putut de tare, însă nu am reuşit să o rotesc.

— Trebuie să depui mai mult efort, Ethan.

Când m-am întors, am văzut-o pe mătuşa Prue stând în spatele meu, în papucii ei croşetaţi şi în capot, rezemându-se de suportul pentru injecţia intravenoasă. Aceasta nici măcar nu era prinsă de trupul ei.

— Mătuşă Prue! Când am îmbrăţişat-o, i-am simţit oasele prin pielea străvezie. Nu pleca!

— Nu te mai smiorcăi. Faci la fel ca Amma. Vine aici aproape în fiecare seară de o săptămână şi încearcă să mă facă să rămân. Îmi pune sub pernă ceva ce miroase ca scutecele învechite ale lui Harlon James. Ea strâmbă din nas. M-am săturat de locul acesta. Nici măcar nu îmi pot urmări serialele la televizor.

— Nu poţi rămâne? Există atât de multe părţi din Tuneluri care mai trebuie cartografiate. Plus că nu ştiu ce se vor face fără tine mătuşa Mercy şi mătuşa Grace.

— De aceea am vrut să-ţi vorbesc. E important, aşa că fii atent, m-ai auzit?

— Te ascult.

Ştiam că voia să îmi spună ceva ce nimeni altcineva nu putea şti.

Mătuşa Prue se rezemă de suport şi şopti.

— Trebuie să-i opreşti.

— Pe cine?

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

Încă o şoaptă.

— Ştiu exact ce vor să facă, adică să invite jumătate de oraş la petrecerea mea.

„Petrecerea“ ei. Mai vorbise cândva despre asta.

— Adică la înmormântarea ta?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Am plănuit-o încă de când aveam cincizeci şi doi de ani şi vreau să plec în stilul meu. Porţelanuri şi pânză fină, un bol cu punci şi Sissy Honeycutt cântând *Amazin' Grace.* Am lăsat o listă cu detaliile sub comoda mea, în caz că va ajunge la domeniul Wate.

Nu îmi venea să cred că acesta era motivul pentru care mă adusese acolo. Însă era vorba despre mătuşa Prue.

— Da, doamnă.

— Este vorba despre lista cu invitaţii, Ethan.

— Am înţeles. Vrei să te asiguri că vor participa persoanele potrivite.

Ea se uită la mine ca la un prost.

— Nu. Vreau să mă asigur că nu vor veni cei nepotriviţi. Vreau să mă asigur că *anumite persoane* vor rămâne pe dinafară. Nu suntem la picnic aici.

Deşi vorbea serios, am zărit o scânteie în ochii ei de parcă era pe punctul să înceapă să interpreteze imnul *Leaning on the Everlasting Arms.*

— Vreau să trânteşti uşa înainte ca Eunice Honeycutt să pună piciorul în clădire. Nu-mi pasă dacă Sissy cântă sau dacă *femeia aia* îl aduce pe Dumnezeu Atotputernic în braţe. N-o să bea din punciul meu.

Am îmbrăţişat-o atât de tare, încât i-am desprins picioruşele de la sol.

— O să-mi fie dor de tine, mătuşă Prue.

— Fireşte c-o să-ţi fie. Însă mi-a sosit vremea, iar eu am lucruri de făcut şi soţi de vizitat. Ca să nu-i mai pomenim pe cei câţiva Harlon James. Şi-acum, vrei să deschizi uşa pentru o femeie în vârstă? Nu mă simt în apele mele azi.

— Uşa aceea?

Am atins uşa de metal din faţa noastră.

— Chiar aceea.

Dădu drumul suportului şi încuviinţă înspre mine.

— Unde duce?

Ea ridică din umeri.

— Habar n-am. Ştiu doar unde ar trebui să plec.

— Şi dacă nu eu ar trebui să o deschid?

— Ethan, vrei să spui că ţi-e teamă să deschizi o uşă simplă? Învârteşte odată roata aia nenorocită.

Am prins cu mâinile de roată şi am smucit-o cât am putut de tare. Nu se clinti.

— Ai de gând să laşi o femeie bătrână să ducă tot greul?

Mătuşa Prue mă dădu la o parte cu o mână slăbită şi se întinse ca să atingă uşa.

Aceasta se deschise larg sub atingerea ei, iar lumina, vântul şi stropii de apă năvăliră în încăpere. Am zărit o frântură din apa albastră de jos. I-am oferit braţul, iar ea acceptă. După ce am ajutat-o să treacă pragul, am rămas o secundă unul de o parte a uşii, iar altul de partea cealaltă.

Ea privi peste umăr, către albastrul din spatele ei.

— Se pare că acesta este drumul meu. Vrei să mă conduci, aşa cum mi-ai promis?

Am înlemnit.

— Ţi-am promis că te voi conduce?

Ea încuviinţă din cap.

— Bineînţeles. Tu ai fost cel care mi-a spus despre Ultima Uşă. Cum crezi că am aflat de ea?

— Nu ştiu nimic despre Ultima Uşă, mătuşă Prue. N-am trecut niciodată dincolo de această uşă.

— Ba ai trecut. Stai dincolo de ea chiar acum.

M-am uitat şi iată-mă – celălalt eu. Neclar şi cenuşiu, ca o umbră tremurătoare.

Eram eu, cel pe care îl văzusem în obiectivul vechii camere de filmat.

Eu cel din vis.

Sufletul scindat.

El se apropie de uşa seifului. Mătuşa Prue îşi flutură mâna în direcţia lui.

— Mă conduci până la far?

În momentul în care ea rosti aceste cuvinte, am văzut treptele care urcau pe o pantă cu iarbă, care ducea la un far alb din piatră. Pătrat şi vechi, un bloc de piatră simplu aşezat peste celălalt, apoi turnul alb care se ridica înspre cerul albastru. Apa de jos era de un albastru pur. Iarba care se unduia în adierea vântului era verde şi vie şi mă făcea să tânjesc după ceva ce nu mai văzusem până atunci.

Sau poate că văzusem acea imagine, pentru că acum coboram cărarea de piatră.

Mi se întoarse stomacul pe dos. Brusc, cineva îmi răsuci braţul la spate, aşa cum făcea şi Link atunci când îşi exersa mişcările de wrestling cu mine.

O voce – cea mai puternică voce din univers, aparţinând celei mai puternice persoane pe care o cunoşteam – îmi bubui în ureche.

— Haide, Prudence! Nu ai nevoie de ajutorul lui Ethan. Acum o ai pe Twyla. Vei fi bine odată ce vei ajunge la far.

Amma încuviinţă din cap zâmbind şi, brusc, Twyla apăru lângă mătuşa Prue – nu era o Twyla făcută din lumină, ci

cea adevărată, care arăta la fel ca în noaptea în care murise.

Mătuşa Prue îmi surprinse privirea şi îmi trimise un sărut prin aer, apoi o luă de braţ pe Twyla şi se îndreptară către far.

Am încercat să văd dacă jumătatea cealaltă a mea mai era acolo, însă uşa seifului se trânti cu atâta forţă, încât răsună în încăperea din spatele meu.

Leah învârti roata cu ambele mâini, cât putu de tare. Am vrut să o ajut, însă ea mă îndepărtă. Şi Arelia se afla acolo, bombănind ceva neînţeles.

Amma mă ţinea atât de strâns, încât ar fi putut câştiga lejer dacă eram la un campionat de lupte.

Arelia deschise ochii.

— Acum. Trebuie să se întâmple acum.

Totul deveni negru.

*

Când am deschis ochii, ne aflam în jurul trupului neînsufleţit al mătuşii Prue. Ea îşi dăduse duhul, însă noi ştiam deja acest lucru, înainte să apuc să spun sau să fac ceva, Amma mă scoase afară din salon, până la jumătatea coridorului.

— Tu.

Abia putea vorbi şi îşi ţinea degetul osos îndreptat înspre mine. Cinci minute mai târziu, ne aflam în maşina mea. Ea îmi dădu drumul la braţ doar ca să pot conduce înspre casă. Mi-a luat o veşnicie să găsesc un drum de întoarcere. Jumătate dintre străzile oraşului fuseseră închise din cauza cutremurului care nu fusese un cutremur.

Mă holbam la volan şi mă gândeam la roata uşii seifului.

— Ce era? Ultima Uşă?

Amma se întoarse şi îmi trase o palmă peste obraz. Nu mă atinsese niciodată, în viaţa ei sau a mea.

— Să nu mă mai sperii aşa niciodată!

19 decembrie

Durere fără margini

Hârtia crem era groasă, împăturită de opt ori şi legată cu o panglică mov din satin. Am descoperit-o în sertarul de jos al comodei, aşa cum îmi spusese mătuşa Prue. Le-am citit-o Surorilor, care se certară cu Thelma până când interveni Amma.

— Dacă Prudence Jane a vrut porţelan fin, vom folosi porţelanul fin. N-are rost să îi contrazicem pe morţi.

Amma îşi încrucişă braţele pe piept. Mătuşa Prue murise în urmă cu două zile. Nu mi se părea firesc să o numim „moartă“ atât de devreme.

— În curând o să-mi spui că n-a vrut nici salată de cartofi.

Mătuşa Mercy rulă o altă batistă.

Eu mi-am aruncat ochii pe foaia de hârtie.

— Ba vrea. Dar nu vrea să o laşi pe Jeanine Mayberry să o prepare. Nu vrea chipsuri stătute presărate pe deasupra.

Mătuşa Mercy încuviinţa din cap ca şi când aş fi citit din Declaraţia de Independenţă.

— Aşa e. Jeanine Mayberry spune că se coc mai bine aşa, însă Prudence Jane spunea mereu că aceasta proceda astfel pentru că era zgârcită.

Bărbia îi tremura.

Mătuşa Mercy era devastată. Nu făcuse mare lucru decât să împăturească batiste de când auzise că mătuşa Prue murise. Mătuşa Grace, pe de altă parte, îşi ocupase timpul scriind mesaje de condoleanţe pe bileţele, anunţând pe toată lumea cât de mult regreta moartea mătuşii Prue, deşi Thelma îi explicase că ea ar trebui să primească astfel de mesaje de la ceilalţi. Mătuşa Grace se uită la Thelma ca la o nebună.

— De ce mi le-ar trimite mie? Sunt bileţelele mele, sunt veştile mele.

Thelma clătină din cap şi nu mai spuse nimic.

Ori de câte ori nu cădeau de acord, mă puneau să recitesc scrisoarea. Iar scrisoarea mătuşii Prue era la fel de excentrică şi de specială ca şi ea.

„Fetelor dragi“, începea scrisoarea. Surorile nu îşi spuneau niciodată una alteia „soră“. Îşi ziceau întotdeauna „fetelor“. „Dacă citiţi această scrisoare, înseamnă că am trecut în nefiinţă. Chiar dacă voi fi ocupată să îl întâlnesc pe Creator, tot voi avea grijă ca petrecerea mea să se desfăşoare conform indicaţiilor mele. Să nu credeţi cumva că n-o să mă ridic din sicriu şi n-o să mărşăluiesc pe culoarul din mijlocul bisericii dacă Eunice Honeycutt va pune piciorul acolo.“

Numai mătuşa Prue putea exagera în legătură cu înmormântarea ei.

Scrisoarea continua în acelaşi ton. În afară de cerinţa ca toţi cei patru Harlon James să participe împreună cu Lucille Ball şi de alegerea unei combinaţii oarecum scandaloase între *Amazing Grace* şi versiunea greşită a imnului *Abide With Me,* cea mai mare surpriză era elogiul.

Voia să îl ofere Amma.

— E o prostie, pufni Amma.

— A fost dorinţa mătuşii Prue. Uite!

I-am întins scrisoarea.

Amma nu vru să se uite la ea.

— Atunci e la fel de netoată ca voi.

Am bătut-o uşor cu mâna pe spate.

— N-are rost să îi contrazicem pe morţi, Amma. Ea îmi aruncă o privire aspră, iar eu am ridicat din umeri. Cel puţin tu nu trebuie să închiriezi un costum.

Tata se ridică resemnat de pe treapta de jos, unde şedea.

— Ar fi mai bine să mă duc să fac rost de cimpoaie.

*

În cele din urmă, cimpoaiele fură un cadou din partea lui

Macon. De îndată ce află de cerinţa mătuşii Prue, se oferi să le aducă de la „Highlands Elks Club“ din Columbia, capitala statului. Cel puţin, asta spuse el. Însă cunoscându-l şi ştiind de Tuneluri, eram convins că acestea sosiseră din Scoţia în aceeaşi dimineaţă. Cimpoierii cântară *Amazing Grace* atât de frumos, încât atunci când sosiră primii oameni, aceştia nu îndrăzniră să intre în biserică. Mulţimea se adună în faţa intrării şi pe trotuar, iar reverendul insistă ca oamenii să intre în biserică.

Eu am rămas în prag, privind mulţimea. În faţa bisericii era parcat un dric, unul adevărat, nu ca al Lenei şi al lui Macon. Mătuşa Prue urma să fie îngropată în cimitirul Summerville până când cimitirul „Pacea Veşnică“ va fi redeschis. Surorile îi spuneau „Noul Cimitir“, având în vedere faptul că acesta exista de şaptezeci de ani.

Vederea dricului mi-a stârnit o amintire – prima oară când o văzusem pe Lena conducând prin Gatlin în timp ce mă întorceam de la şcoală în urmă cu un an. Atunci crezusem că era un semn, poate unul rău.

Să fi fost?

Privind în urmă la toate cele întâmplate, la tot ceea ce mă adusese de la acel dric la acesta, încă nu reuşeam să-mi dau seama.

Nu din cauza Lenei. Ea va fi mereu cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată; ci pentru că lucrurile se schimbaseră.

Amândoi ne schimbaserăm. Înţelegeam asta.

Şi Gatlin se schimbase şi îmi era greu să înţeleg.

Stăteam în pragul capelei, privind cum se derula totul, îngăduind schimbarea, deoarece nu aveam de ales. Mai erau două zile până la a Optsprezecea Lună. Dacă Lena şi cu mine nu vom descoperi ce voia Lilum – cine era, de fapt, Cel Care Este Doi – nu vom şti ce lucruri urmau să se mai schimbe. Poate că acest dric era un alt semn care prezicea lucrurile care se vor întâmpla.

Petrecuserăm nenumărate ore în arhivă, fără niciun rezultat. Cu toate acestea, ştiam că de acolo vom începe eu şi cu Lena, odată ce înmormântarea va lua sfârşit. Nu

puteam face nimic altceva decât să încercăm, deşi părea inutil.

Nu te poţi împotrivi sorţii.

Aşa spusese mama?

— Nu văd căruţa trasă de cai. Cai albi, aşa am scris în scrisoare.

Aş fi recunoscut oriunde acea voce.

Mătuşa Prue stătea lângă mine. Nicio licărire, nicio strălucire. Era mătuşa Prue, limpede ca lumina zilei. Dacă nu ar fi purtat hainele în care murise, aş fi confundat-o cu unul dintre oaspeţii la propria-i înmormântare.

— Păi, a fost greu să găsim aşa ceva, având în vedere că nu eşti Abraham Lincoln.

Ea mă ignoră.

— Credeam că am spus destul de clar că vreau ca Sissy Honeycutt să cânte *Amazing Grace*, aşa cum a făcut la înmormântarea Charlenei Watkins. N-o văd. Flăcăii ăştia chiar îşi dau toată osteneala, ceea ce apreciez.

— Sissy Honeycutt a spus că va trebui să o invităm şi pe Eunice dacă vrem să cânte ea. Această explicaţie îi fu de ajuns mătuşii Prue. Am revenit la cimpoieri. Cred că este singurul imn pe care îl cunosc. Nu cred că sunt din Sud.

Ea zâmbi.

— Pentru că nu sunt.

Acordurile muzicale îi învăluiră pe oameni, făcându-i să se apropie. Îmi dădeam seama că mătuşa Prue era mulţumită, indiferent ce-ar fi spus.

— Totuşi, sunt oameni de ispravă. N-am mai văzut demult atâta mare de oameni. Sunt mai mulţi decât la înmormântările soţilor mei împreună. Ea se uită la mine. Nu ţi se pare, Ethan?

Am zâmbit.

— Aşa e, doamnă. Sunt oameni de ispravă.

Am tras de gulerul cămăşii. Simţeam că leşin în dogoarea iernii, însă nu i-am spus asta.

— Îmbracă sacoul. Arată puţin respect faţă de decedată.

*

Amma şi tata ajunseseră la un compromis în legătură cu elogiul. Deşi nu avea să prezinte elogiul, Amma se hotărî să citească un poem. Când ne spuse într-un final ce voia să citească, niciunul dintre noi nu păru deranjat. Atâta doar că trebuia să tăiem dintr-odată două cerinţe de pe lista mătuşii Prue.

„Rămâi cu mine! Iute se-nserează,
Bezna-i adâncă. Doamne apără!
Când alinare-n jur n-oi mai găsi,
Ajută-mi, Doamne, şi cu mine fii!
Grabnic apuse ziua ce-am trăit,
Dulci bucurii şi glorii s-au sfârşit.
Totul se schimbă, lumea va pieri…
Tu, Cel ce nu te schimbi, cu mine fii!“

Cuvintele mă loveau ca nişte gloanţe. Bezna se adâncea şi, deşi nu ştiam ce va urma, simţeam că acest lucru avea să se întâmple repede. Nu doar alinarea din jur dispărea, ci şi dulcile bucurii şi glorii.

Amma avea dreptate. La fel şi cel care scrisese acest imn. Nu vedeam decât schimbare şi decădere.

Nu ştiam dacă exista cineva sau ceva care nu se schimba, însă dacă exista, aş fi făcut mai mult decât să îl rog să rămână cu mine.

Voiam să mă salveze.

Când Amma împături la loc foaia de hârtie, nu se mai auzea niciun sunet. Stătea pe podium, semănând leit cu Sulla Profeta. Atunci am realizat ce făcuse.

Nu era un poem, nu în felul în care îl citise. Nu mai era nici măcar un imn.

Era o profeţie.

20 decembrie

Hibridul

Stăteam în vârful turnului alb de apă, cu spatele la soare. Umbra mea fără cap cădea peste metalul cald şi vopsit, dispărând dincolo de margine, în văzduh.

AŞTEPT.

Iată-o. Cealaltă jumătate a mea. Visul se repeta ca un film pe care îl văzusem de atâtea ori, încât începusem să îl regizez chiar eu…

Lovituri de pumni.

Lovituri de picioare.

Greutate.

Cădere în gol…

— Ethan!

M-am rostogolit din pat şi am aterizat pe jos.

— Nu-i de mirare că Incubuşii se perindă prin camera ta. Ai un somn adânc.

John Breed stătea deasupra mea. Din poziţia în care stăteam, mi se părea înalt de şase metri. De asemenea, mi se părea că m-ar fi putut cotonogi mai bine decât mă cotonogisem eu în vis.

Era un gând ciudat. Însă ce urmă a fost şi mai ciudat.

— Am nevoie de ajutorul tău.

*

John şedea pe scaunul de la birou, pe care începusem să îl consider a fi scaunul Incubuşilor.

— Mi-aş dori să găsiţi o metodă prin care să dormiţi şi voi. Mi-am tras pe cap tricoul decolorat Harley Davidson. O ironie, având în vedere că mă aflam în faţa lui John.

— Mda. Nu prea putem alege.

Se holba la tavanul albastru al camerei mele.

— Atunci aş vrea să luaţi în considerare faptul că noi, ceilalţi…

John mă întrerupse.

— Eu sunt.

— Poftim?

— Liv mi-a povestit tot. Cel Care Este Doi… eu sunt acela.

— Eşti sigur?

Nici măcar nu eram convins că îl credeam.

— Da. Mi-am dat seama azi, la înmormântarea mătuşii tale. M-am uitat la ceas. Ar fi trebuit să spună ieri, iar eu ar fi trebuit să dorm.

— Cum?

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am ştiut întotdeauna că sunt eu. M-am născut ca să fiu două lucruri. Însă la înmormântare, am ştiut că e ceva ce trebuie să fac. Am simţit, în timp ce vorbea Clarvăzătoarea.

— Amma? Ştiam că înmormântarea mătuşii Prue fusese emoţionantă pentru toată familia, pentru tot oraşul, de fapt, însă nu mă aşteptam să îl afecteze şi pe John. El era diferit. Cum adică, ai ştiut mereu?

— Mâine e ziua mea, corect? E a Optsprezecea Lună a mea.

Nu părea prea încântat, nici nu îl puteam condamna, având în vedere că aducea odată cu ea sfârşitul lumii.

— Ştii ce spui?

Tot nu aveam încredere în el.

El încuviinţă din cap.

— Ar trebui să fac târgul, cum a spus Regina Demonilor. Viaţa mea mizerabilă şi nesemnificativă în schimbul Noii Ordini. Aproape că îmi părea rău pentru univers. E un târg bun. Păcat că nu voi mai fi prin preajmă să văd ce se întâmplă.

— Dar va fi Liv, am spus eu.

— Liv va fi.

El se lăsă din nou pe scaun, cu capul în mâini.

— La naiba!

Îşi ridică privirea.

— La naiba? Asta-i tot ce poţi spune? Eu sunt gata să-mi pun viaţa pe tavă.

Aproape că nu îmi puteam imagina ce îi trecea prin minte – ce îl putea face pe un individ ca el să îşi dorească să moară. Aproape.

Ştiam cum era să fii dispus să te sacrifici pentru fata pe care o iubeai. Fusesem dispus să fac acelaşi lucru la Marea Barieră, când îi înfruntaserăm pe Abraham şi pe Hunting. La Honey Hill, când înfruntaserăm focurile şi pe Sarafine. Mi-aş fi dat oricând viaţa pentru Lena.

— Liv nu va fi încântată.

— Aşa e, dar va înţelege, zise el.

— Cred că astfel de lucruri sunt greu de înţeles. Mă străduiesc şi eu să înţeleg de ceva vreme încoace.

— Ştii care e problema ta, Muritorule?

— Sfârşitul lumii?

John clătină din cap.

— Gândeşti prea mult.

— Zău?

Îmi venea să râd.

— Ai încredere în mine. Câteodată, trebuie să ai încredere în ce îţi spune instinctul.

— Ce-ţi spune instinctul că trebuie să fac?

Am rostit cuvintele în şoaptă, fără să mă uit la el.

— Nu am ştiut până nu am ajuns aici. El se apropie de mine şi mă apucă de braţ. Locul pe care îl visezi. Turnul mare şi alb. Trebuie să merg acolo.

Înainte să apuc să îi spun ce părere aveam despre faptul că îmi scotocea prin vise, în stilul caracteristic Incubuşilor, am auzit un fâșâit, apoi am dispărut…

Nu îl vedeam pe John. Nu vedeam nimic în afară de întuneric şi o fâşie argintie de lumină, care se lărgea. Când am păşit prin ea, am auzit din nou un fâșâit, apoi i-am văzut faţa.

Liv ne aştepta în vârful turnului de apă.

Se repezi la noi, furioasă. Însă nu se uita la mine.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ai crezut că nu voi afla ce pui la cale? Unde vei merge?

Ea începu să plângă.

John trecu în faţa mea.

— De unde ai ştiut unde sunt?

Ea flutură o bucată de hârtie.

— Ai lăsat un bileţel.

— I-ai lăsat un bileţel? am întrebat eu.

— Nu scrie decât rămas-bun… şi alte chestii. N-am scris unde plec.

Eu am clătinat din cap.

— E Liv. Nu te-ai gândit că îşi va da seama?

Ea îşi dezveli încheietura mâinii. Acele selenometrului o luaseră razna.

— Cel Care Este Doi? Nu te-ai gândit că îmi voi da seama imediat că eşti tu? Dacă nu m-ai fi surprins în timp ce scriam despre asta, nu ţi-aş fi spus niciodată.

— Liv.

— Încerc să îi dau de capăt de câteva luni.

Ea închise ochii. El îşi întinse mâna înspre ea.

— Eu încerc de câteva luni să mă apropii de tine.

— Nu trebuie să faci asta.

Liv clătină din cap, iar John o trase la pieptul lui şi o sărută pe frunte.

— Ba da, trebuie. Pentru prima oară în viaţă, îmi doresc să fac ceea ce trebuie.

Ochii albaştri ai lui Liv erau plânşi.

— Nu vreau să pleci. Noi doi abia… nu am avut niciodată şansa. Noi doi n-am avut nicio şansă.

El îşi aşează degetul mare pe buzele ei.

— Sst. Am avut-o. Eu am avut-o. El privea în întunericul nopţii, dar continuă să i se adreseze. Te iubesc, Olivia! Aceasta este şansa mea.

Deşi ea nu răspunse, lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

El făcu un pas înspre mine, trăgându-mă de braţ.

— Ai grijă de ea pentru mine, bine?

Am încuviinţat din cap.

El se aplecă mai aproape.

— Dacă o vei răni, dacă o vei atinge, dacă vei îngădui altcuiva să-i frângă inima, te voi găsi şi te voi omorî. Voi continua să te rănesc din partea cealaltă. Ai înţeles?

Înţelegeam mai bine decât credea el.

Îmi dădu drumul, apoi îşi scoase jacheta. I-o dădu lui Liv.

— Păstreaz-o drept amintire. Ar mai fi ceva, zise el, vârându-şi mâna în buzunar. Nu mi-o amintesc pe mama, însă Abraham mi-a spus că îi aparţine ei. Vreau să fie a ta.

Era o brăţară din aur cu o inscripţie în Niadic sau o altă limbă a Casterilor pe care doar Liv o putea descifra.

Lui Liv i se înmuiară genunchii şi începu să plângă.

John o îmbrăţişă atât de strâns, încât vârful picioarelor ei abia dacă atingeau pământul.

— Mă bucur că în sfârşit am cunoscut o persoană căreia să-mi doresc să i-o ofer.

— Şi eu.

Liv abia putea vorbi.

El o sărută uşor şi se îndepărtă de ea.

Mă salută din cap, apoi se aruncă peste balustradă. I-am auzit vocea răsunând în întuneric. Era Lilum.

Datoria nu a fost plătită.

Doar Creuzetul poate îndeplini sacrificiul.

20 decembrie

Cel nepotrivit

Când am deschis ochii, mă aflam din nou în camera mea. Mă holbam la tavanul albastru, încercând să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Ne teleportaserăm, însă nu John făcuse asta. Ştiam asta pentru că el zăcea inconştient pe duşumeaua camerei mele.

Trebuie să fi fost altcineva. Cineva care era mai puternic decât un Incubus. Cineva care ştia despre a Optsprezecea Lună.

Cineva care ştiuse totul încă de la început, inclusiv ceea ce începeam şi eu să înţeleg în acel moment.

Liv îl scutura pe John, plângând.

— Trezeşte-te, John! Te rog, trezeşte-te.

El îşi deschise ochii pentru o secundă, buimac.

— Am ajuns în iad?

Ea îl îmbrăţişă.

— Nu în iad, nici măcar în rai.

— Unde sunt?

Era dezorientat.

— În camera mea.

M-am ridicat în şezut şi m-am rezemat cu spatele de perete.

— Cum am ajuns aici?

— Nu întreba.

Nu aveam de gând să încerc să îi explic că Lilum ne teleportase cumva acolo.

Eram mai îngrijorat cu privire la semnificaţia acestui gest.

Nu era John Breed.

Trebuia să stau de vorbă cu cineva.

21 decembrie

Limpede ca bună ziua

Am bătut la uşă şi am aşteptat în lumina galbenă a becului de pe verandă. Mă holbam la uşă, schimbându-mi stânjenit greutatea de pe un picior pe celălalt, cu mâinile vârâte în buzunare. Îmi doream să nu fi fost acolo. Îmi doream ca inima să nu îmi mai bubuie în piept.

Ea va crede că am înnebunit.

De ce n-ar crede? Până şi eu începeam să cred asta.

Mai întâi am văzut halatul înflorat, apoi papucii pufoşi şi ochiul de sticlă.

— Ethan? Ce cauţi aici? Mitchell e cu tine?

Doamna English privi afară, atingându-şi bigudiurile din plastic de parcă astfel ar fi putut să le facă mai atrăgătoare.

— Nu, doamnă.

Păru dezamăgită şi adoptă tonul pe care îl folosea în timpul orelor.

— Ai habar cât este de târziu?

Era ora nouă.

— Pot intra un minut? Trebuie neapărat să vă vorbesc.

Ei bine, nu cu dumneavoastră, de fapt.

— Acum?

— Nu va dura decât un minut. Este vorba despre *Creuzet.*

Doar că nu este cel despre care ne-aţi învăţat dumneavoastră.

Acest cuvânt o convinse în cele din urmă, aşa cum ştiam că se va întâmpla.

Am urmat-o în salon pentru a doua oară, deşi ea nu îşi amintea acest lucru. Colecţia de figurine din ceramică de pe poliţa şemineului era aliniată perfect, ca şi când nu s-ar

fi întâmplat nimic acolo. Singurul indiciu era planta-păianjen. Nu mai era. Presupun că unele lucruri nu mai puteau fi reparate.

— Ia loc, te rog, Ethan!

M-am aşezat în fotoliul înflorat, apoi m-am ridicat imediat în picioare, pentru că nu mai exista un alt loc unde să te aşezi în acea încăpere mică. Niciun fiu al oraşului Gatlin nu se va aşeza în timp ce o doamnă va sta în picioare.

— E mai bine în picioare. Vă rog, doamnă.

Doamna English îşi potrivi ochelarii pe nas în timp ce se aşează.

— Trebuie să recunosc că e o premieră.

Dintr-o clipă într-alta. Aşteaptă.

— Ethan? Voiai să-mi spui ceva anume despre *Creuzet*?

Mi-am dres glasul.

— Ar putea părea cam ciudat, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ascult.

Nu te mai gândi. Rosteşte cuvintele. Ea te va înţelege cumva.

— Păi, ar fi o problemă. Nu cu dumneavoastră trebuie să vorbesc. Trebuie să vorbesc cu… ştiţi dumneavoastră. Doar că nu ştiţi. Cu cealaltă jumătate a dumneavoastră.

— Poftim?

— Cu Lilum, doamnă.

— În primul rând, se pronunţă „Lilian“ şi nu cred că se cuvine să mi te adresezi cu prenumele. Ea ezită. Cred că relaţia mea cu tatăl tău te nedumereşte…

Nu aveam timp pentru aşa ceva.

— Regina Demonilor? E aici?

— Poftim?!

Nu te opri.

— Roata Sorţii? Râul nesecat? Mă auzi?

Doamna English se ridică în picioare. Era roşie la faţă şi furioasă aşa cum nu o mai văzusem niciodată.

— Eşti drogat? E vreo glumă proastă?

Mi-am plimbat privirea prin încăpere, disperat. Ochii

mei s-au oprit asupra figurinelor de pe poliţă. M-am apropiat de ele. Luna era o piatră, deschisă la culoare şi rotundă, un cerc complet cu o semilună gravată deasupra.

— Trebuie să vorbim despre lună.

— Îl sun pe tatăl tău.

Mai încearcă.

— A Optsprezecea Lună… vă spune ceva?

Am văzut-o cu colţul ochiului cum se întinde după telefon.

Eu mi-am întins mâna după lună.

Luna se umplu de lumină. Doamna English încremeni în fotoliu, cu telefonul în mână. Încăperea începea să se estompeze…

Mă aflam în faţa *Temporis Porta,* însă uşile erau larg deschise. De partea cealaltă se afla un tunel, cu pereţii acoperiţi grosolan cu mortar. Am trecut pragul.

Tunelul era îngust, iar tavanul atât de jos, încât am fost nevoit să mă ghemuiesc în timp ce mergeam. Pe pereţi erau nişte însemne, linii subţiri pe care le făcuse cineva ca să ţină socoteala. Am înaintat prin tunel aproape un kilometru până să ajung în faţa unor scări putrede din lemn.

Erau opt trepte.

În capătul scărilor se afla o trapă de lemn, cu un inel din fier care atârna deasupra scărilor. Am început să le urc cu grijă, sperând să-mi susţină greutatea. Când am ajuns sus, am fost nevoit să izbesc cu umărul în trapă ca aceasta să se deschidă.

Lumina soarelui inundă tunelul în momentul în care am ieşit la suprafaţă.

Eram în mijlocul unui câmp; o cărare se afla în apropiere. Nu era o cărare în adevăratul sens al cuvântului, ci două linii şerpuitoare şi paralele, în locul ierbii înalte şi unduitoare, care fusese culcată la pământ. Câmpurile de o parte şi de alta erau aurii, ca şi grâul şi strălucirea soarelui, nu maro, ca lăcustele şi uscăciunea. Cerul era albastru, un albastru de Gatlin, cum ajunsesem

să îl percep eu. Străveziu şi fără urmă de nori.

Hei? Eşti aici?

Ea nu era acolo, iar mie nu-mi venea să cred unde mă aflam.

Aş fi recunoscut locul oricând; văzusem nenumărate fotografii cu acest loc – era plantaţia stră-stră-stră-străbunicului meu, Ellis Wate. El fusese acela care luptase şi murise de partea cealaltă a Route 9, în timpul Războiului Civil. Chiar aici.

În depărtare, vedeam casa mea şi a lui, domeniul Landing. Îmi era greu să-mi dau seama dacă arăta la fel, cu excepţia obloanelor albastre care se holbau la mine. Am privit trapa, ascunsă de praf şi de iarbă, şi am înţeles pe loc. Era tunelul care ducea la cămara din pivniţa casei mele. Ieşisem pe la capătul celălalt – capătul sigur, unde sclavii care foloseau reţeaua „Underground Railroad“ se puteau pierde prin câmpurile roditoare.

De ce mă adusese aici *Temporis Porta*? Ce căuta Lilum la ferma familiei mele, cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă?

Lilum? Unde eşti?

Jumătate dintr-o bicicletă ruginită zăcea grămadă pe marginea drumului. Cel puţin, semăna cu o bicicletă. Vedeam locul unde metalul fusese tăiat cu fierăstrăul la mijloc şi un furtun care trecea prin cadran. Fusese instalat ca să irige câmpul. Lângă ghidonul bicicletei se afla o pereche de cizme de cauciuc pline de noroi. Câmpurile se întindeau în depărtare cât vedeai cu ochii.

Ce trebuie să fac?

Când am privit din nou jumătatea de bicicletă ruginită, am ştiut.

M-a cuprins un val de deznădejde. Nu aveam cum să ud câmpul. Era prea mare, iar eu eram singur. Soarele devenea din ce în ce mai dogoritor, iar frunzele începeau să se usuce. În curând, câmpul nu va mai fi auriu, ci ars şi ofilit, ca tot ce mă înconjura. Am auzit bâzâitul bine cunoscut al unui roi. Se apropiau lăcustele.

De ce-mi arăţi asta?

M-am aşezat în praf şi mi-am ridicat ochii către cerul albastru. Am văzut o albină dolofană, care ieşea şi intra în florile de câmp, bâzâind ameţită. Simţeam pământul sub mine, moale şi cald, deşi era uscat. Mi-am înfipt degetul în praf. Era uscat ca prundişul.

Ştiam de ce mă aflam acolo. Trebuia să încerc, deşi nu ştiam dacă puteam sau nu termina treaba.

Asta e, nu-i aşa?

Mi-am tras în picioare cizmele fierbinţi şi noroioase şi am luat în mână ghidonul de metal care începea să ruginească. Ţineam de mânere în timp ce împingeam roata în faţa mea. Am început să ud câmpul, şir cu şir. Roata scârţâia în timp ce se învârtea, iar soarele dogoritor îmi ardea gâtul în timp ce munceam, împingând roata cât puteam de tare prin hârtoapele şi rădăcinile de pe câmp.

Am auzit un sunet ca şi când o uşă masivă din piatră s-ar fi deschis pentru prima oară într-o sută de ani sau ca şi când un bolovan uriaş ar fi fost împins, pentru a descoperi intrarea într-o peşteră.

Era apa, care ieşea încet la suprafaţă şi revenea pe câmp dintr-o pompă sau fântână de care era ataşat furtunul.

Am împins şi mai tare. Apa începu să curgă prin praf în râuleţe. În timp ce curgea prin tranşeele uscate din câmp, aceasta formă râuri micuţe, care formau râuri mici, care formau râuri mai mari. Am ştiut că, într-un final, acestea vor inunda cărarea, pentru a forma râuri şi mai mari care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Un râu nesfârşit.

Fugeam cât puteam de repede. Vedeam cum spiţele roţii se învârtesc mai repede, pompând apa cu putere. Roata se mişca atât de repede încât imaginea ei deveni neclară. Presiunea apei era atât de puternică, încât furtunul de irigare se despică aşa cum ai despica pântecele unui şarpe. Era apă peste tot. Praful se transforma în noroi sub picioarele mele, iar eu eram ud leoarcă. Aveam impresia că mă dădeam cu bicicleta pentru prima oară, că zburam – că făceam ceva ce doar eu puteam face.

M-am oprit, gâfâind.

Roata Sorţii.

Mă holbam la ea. Era ruginită, îndoită şi mai veche decât pământul. Era Roata Sorţii şi era a mea, o ţineam în mâini, în câmpul străvechi care aparţinea familiei mele.

Am înţeles.

Era un test. Testul meu. Fusese al meu dintotdeauna.

Gândul mă purtă la John, care zăcea pe duşumeaua camerei mele, la vocea lui Lilum când spusese că nu el era Creuzetul.

Eu sunt, nu-i aşa?

Eu sunt Creuzetul.

Eu sunt Cel Care Este Doi.

Întotdeauna am fost eu.

Am privit cum câmpul devine din nou verde şi auriu. Dogoarea dispăru. Albina dolofană îşi luă zborul spre cer, un cer real, nu tavanul zugrăvit al dormitorului meu.

Am auzit bubuitul tunetului, urmat de un fulger. Stăteam în mijlocul câmpului, ţinând în mâini roata ruginită, când ploaia începu să cadă.

Atmosfera părea magică. Aveam aceeaşi senzaţie ca atunci când păşisem pentru prima oară pe plaja de la Marea Barieră – doar că era de o mie de ori mai intensă. Zgomotul era atât de puternic, încât îmi ţiuiau urechile.

— Lilum? Am strigat eu cu vocea mea de Muritor, părând atât de mic în mijlocul acelui câmp uriaş. Ştiu că eşti aici. Îţi simt prezenţa.

— Sunt.

Vocea răzbătu de sus, din cerul albastru. Deşi nu o vedeam, era acolo – nu doamna English Lilum, ci adevărata Lilum. În starea ei fără nume şi fără formă, peste tot în jurul meu.

Am inspirat adânc.

— Sunt pregătit.

— Şi?

Era o întrebare.

Acum cunoşteam răspunsul.

— Ştiu cine sunt şi ce trebuie să fac.

— Cine eşti?

Întrebarea atârna în aer.

Mi-am ridicat privirea către cer, lăsând soarele să-mi încălzească faţa. Am rostit cuvintele de care mă temeam încă din clipa în care acestea se infiltraseră într-un colţ întunecat al minţii mele.

— Eu sunt Cel Care Este Doi! am strigat eu cât am putut de tare. Am un suflet în lumea Muritorilor şi un suflet în Lumea de Dincolo. Vocea mea suna diferit. Sigur. Cel Care Este Doi.

Am aşteptat în tăcere. Mă simţeam uşurat că rostisem în sfârşit aceste cuvinte, ca şi când mi s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Ca şi când aş fi ţinut în mâini cerul albastru, dogoritor.

— Tu eşti. Nu mai există altul. Nu exista nici urmă de emoţie în vocea ei. Trebuie plătit un preţ pentru ca Noua Ordine să fie stabilită.

— Ştiu.

— Este un creuzet. Un test aspru. Trebuie să fii sigur, până la solstiţiu.

Am rămas acolo timp îndelungat. Simţeam aerul rece şi liniştea. Simţeam toate lucrurile pe care nu le mai simţisem de când se schimbase Ordinea.

— Dacă voi face asta, atunci totul va reveni la normal. Lena se va descurca fără mine. Consiliul Păstrătorilor le va lăsa în pace pe Marian şi pe Liv. Verdeaţa din Gatlin nu se va mai ofili, iar pământul nu va mai crăpa.

Nu ceream, ci negociam.

— Nimic nu e sigur. Dar… Am stat şi am aşteptat răspunsul lui Lilum. Va fi din nou ordine. O Nouă Ordine.

Dacă tot urma să mor, îmi doream un singur lucru.

— Vreau ca Amma să nu îi plătească vrăjitorului preţul pe care acesta i l-a cerut.

— Târgul acela a fost făcut de bunăvoie. Nu pot interveni.

— Nu-mi pasă! Fă-o!

Ştiam, însă, că nu o va face.

— Există întotdeauna consecinţe.

Cum eram eu. Creuzetul.

Am închis ochii şi m-am gândit la Lena, la Amma şi la Link. La Marian şi la tata. La mama. La toţi cei pe care îi iubeam.

La toţi cei pe care îi pierdusem.

La cei pe care nu puteam risca să îi pierd.

Nu eram în măsură să iau o hotărâre. Cel puţin nu în măsura în care credeam. Unele decizii sunt luate dinainte. Am făcut un pas şi am pătruns în lumină.

— Promite-mi!

— E o legătură. Un jurământ. O promisiune, cum îi spui tu.

Nu era suficient.

— Spune!

— Da. Promit.

Apoi ea rosti un cuvânt care nu exista în nicio limbă şi care nu semăna cu niciun sunet cunoscut. Însă cuvântul însuşi semăna cu tunetul şi fulgerul, iar eu am înţeles ce însemna.

Era o promisiune.

— Atunci sunt sigur.

O secundă mai târziu, m-am trezit din nou în salonul lui Lilian English, în vreme ce ea era prăbuşită în fotoliul înflorat. Auzeam vocea tatei răsunând în receptorul pe care ea îl ţinea în mână.

— Alo? Alo…

Creierul meu trecu pe automat. I-am luat receptorul din mână, l-am întrerupt pe tata şi am sunat la 112 pentru Muritoarea Lilian English. A trebuit să pun receptorul jos fără să rostesc un cuvânt, deoarece Sissy Honeycutt lucra la dispecerat şi mi-ar fi recunoscut cu siguranţă vocea. Nu puteam fi surprins de două ori în casa profesoarei mele de engleză, care era inconştientă. Însă nu avea importanţă. Acum aveau adresa. Vor trimite o ambulanţă, aşa cum făcuseră şi înainte.

Muritoarea doamnă English nu îşi va aminti că eu fusesem acolo.

*

Am condus spre Ravenwood fără să mă opresc, fără să gândesc, fără să pornesc radioul şi fără să cobor geamul. Nu îmi amintesc cum am ajuns acolo. Acum conduceam prin oraş, iar în clipa următoare băteam cu pumnii în uşa Lenei. Nu puteam respira. Simţeam că eram blocat în atmosfera greşită, într-un soi de coşmar îngrozitor.

Îmi amintesc că lovisem cu pumnul în luna Caster de nenumărate ori, însă aceasta nu răspunse atingerii mele. Poate că nu aveam cum să ascund cât de diferit eram, cât de incomplet.

Îmi amintesc cum strigam, cum plângeam şi cum îi rosteam numele telepatic până când, într-un final, Lena îmi deschise uşa, îmbrăcată în pijamaua ei chinezească, mov. Mi-o aminteam din noaptea în care îmi spusese secretul ei, că era Caster, în timp ce şedea pe scările din faţa casei mele, în toiul nopţii.

Acum, în timp ce şedeam pe scările din faţa casei ei, i-l spuneam pe al meu.

Ce se întâmplă după aceea fu prea dureros ca să îmi mai amintesc.

Stăteam întinşi în patul vechi cu cadran de fier al Lenei, îmbrăţişaţi atât de strâns, ca şi când nu am fi vrut să ne despărţim vreodată. Nu ne puteam atinge, dar nici nu puteam să *nu* ne atingem. Nu ne puteam lua ochii unul de la celălalt, însă de fiecare dată când privirile noastre se întâlneau, durerea era şi mai mare. Eram epuizaţi, însă nu voiam să adormim.

Nu aveam timp suficient la dispoziţie ca să ne şoptim toate lucrurile pe care voiam să ni le spunem. Însă cuvintele nu aveau nicio importanţă. Amândoi gândeam acelaşi lucru.

Te iubesc!

Număram orele, minutele, secundele.

Acestea erau pe terminate.

21 decembrie

Ultimul joc

Era ultima zi. Nu mai puteam hotărî nimic. În ziua următoare era solstiţiul, iar eu luasem o decizie. Stăteam întins în pat şi priveam tavanul albastru din rigips, zugrăvit în culoarea cerului, pentru a le împiedica pe „albinele-dulgher“ să îşi facă cuib. Mai rămăsese o singură dimineaţă, un singur cer albastru.

M-am întors acasă de la Lena şi m-am pus la somn. Am lăsat fereastra deschisă, în caz că cineva voia să mă vadă, să mă bântuie sau să îmi facă vreun rău. Nu veni nimeni.

Simţeam miros de cafea şi îl auzeam pe tata plimbându-se la parter. Amma era la cuptor. Vafe. Cu siguranţă vafe. Probabil că aştepta să mă trezesc.

Am hotărât să nu îi spun tatei. După cât suferise din cauza mamei, nu credeam că va putea înţelege. Nu suportam să mă gândesc ce ar putea păţi din cauza mea. Acum înţelegeam de ce o luase razna atunci când murise mama. Fusesem prea speriat ca să îmi permit să simt toate acele lucruri. Iar acum, când nu mai conta ce simţeam, le trăiam pe fiecare în parte. Uneori, viaţa era ciudată.

*

Link şi cu mine am încercat să luăm prânzul împreună la „Dar-ee Keen“, însă am renunţat într-un final. Nici el, nici eu nu puteam mânca. Ştiţi cum e atunci când prizonierii condamnaţi la moarte pot să-şi aleagă ultima cină şi se face mare tam-tam? Pentru mine nu funcţiona la fel. Nu îmi doream creveţi gratinaţi sau chec. Nu puteam înghiţi nimic.

În plus, nici nu îmi puteau oferi ceea ce îmi doream cu adevărat.

Timp.

În cele din urmă, ne-am dus pe terenul de baschet al şcolii primare şi am aruncat la coş. Link mă lăsă să câştig, ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că eu obişnuiam să îl las să câştige. Lucrurile se schimbaseră mult în ultimele şase luni.

Nu prea vorbeam. La un moment dat, prinse mingea şi o ţinu la el după ce i-o pasasem. Mă privea aşa cum o făcuse la înmormântarea mamei când se aşezase lângă mine, deşi acea secţiune fusese restricţionată doar pentru familie.

— Nu ştiu ce să fac în astfel de situaţii, ştii?

— Da. Nici eu.

Am scos la iveală o carte veche de benzi desenate, pe care o ţineam rulată în buzunarul de la spate.

— O amintire de la mine.

El o desfăcu şi izbucni în râs.

— *Aquaman*? Ar trebui să-mi amintesc de tine şi de puterile tale jalnice răsfoind benzile astea desenate nasoale?

Am ridicat din umeri.

— Nu putem fi toţi Magneto.

— Hei, frate! El plimbă mingea dintr-o mână într-alta. Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Nu. Adică, sunt sigur că nu vreau, dar n-am de ales.

Link înţelegea ce însemna să nu ai de ales. Întreaga lui viaţă se rezuma la asta.

Trecu mai repede mingea dintr-o mână în cealaltă.

— Nu există altă cale?

— Nu. Doar dacă nu vrei să urmăreşti împreună cu mama ta sfârşitul lumii.

Încercam să fac o glumă. Mai nou însă stăteam prost cu sincronizarea. Poate că avea legătură cu Sufletul meu Scindat.

Link se opri din driblat şi îşi aşează mingea sub braţ.

— Hei, Ethan!

— Da?

— Îţi mai aminteşti prăjitura Twinkie din autobuz? Cea

pe care ţi-am oferit-o în clasa a doua, în ziua în care ne-am cunoscut?

— Cea pe care ai găsit-o pe jos şi mi-ai oferit-o fără să-mi spui? Frumos.

El zâmbi şi aruncă mingea.

— De fapt, n-am luat-o de pe jos. Am inventat partea asta.

Mingea de baschet nimeri marginea coşului şi sări în stradă.

Nu am fugit niciunul după ea.

*

Le-am găsit pe Marian şi pe Liv împreună în arhivă, acolo unde le era locul.

— Mătuşă Marian!

Am fost atât de uşurat să o văd, încât aproape că am lăsat-o fără aer când am îmbrăţişat-o. Când i-am dat drumul, mi-am dat seama că ea aştepta să spun ceva, orice despre motivul pentru care fusese lăsată în pace.

Am luat-o pe ocolite, spunându-le frânturi din povestea care nu prea avea logică. La început, fură amândouă uşurate când auziră vestea bună. Gatlin şi lumea Muritorilor nu vor fi distruse într-o apocalipsă supranaturală. Casterii nu îşi vor pierde puterile, nici nu îşi vor da foc din greşeală, deşi în cazul Sarafinei, asta ne-a salvat viaţa. Ele auzeau ceea ce voiam eu să audă: totul va fi bine.

Trebuia să fie.

Îmi dădeam viaţa pentru asta – era partea pe care o omisesem.

Însă erau amândouă prea inteligente ca să accepte povestea aşa uşor. Cu cât le ofeream mai multe informaţii, cu atât mai repede minţile lor făceau legături pentru a crea adevărul trist. Am ştiut exact când cele două făcură ultima legătură.

Veni şi momentul îngrozitor când am văzut cum se schimbă la faţă şi cum le dispare zâmbetul. Liv nu voia să mă privească. Îşi rotea întruna selenometrul şi răsucea

şnururile pe care le purta mereu la mână.

— Vom găsi o soluţie. Întotdeauna găsim. Trebuie să existe o altă cale.

— Nu există.

Nu era nevoie s-o spun, pentru că ea ştia deja.

Fără să rostească un cuvânt, Liv îşi desfăcu de la încheietură unul dintre şnururile zdrenţuite şi mi-l legă la mână. Lacrimile îi curgeau pe obraz, însă nu se uită la mine. Încercam să mă imaginez în locul ei, însă nu reuşeam. Era prea greu.

Mi-am amintit că atunci când o pierdusem pe mama mă holbam la costumul aşezat pe scaunul din colţul camerei mele, care mă aştepta să îl îmbrac şi să accept că ea era moartă. Mi-o aminteam pe Lena îngenunchind în noroi şi plângând, în ziua înmormântării lui Macon. Mi le aminteam pe Surori, care priveau cu ochi goi sicriul mătuşii Prue, cu batistele strânse în pumni. Cine le va mai da ordine şi cine va mai avea grijă de ele acum?

Nimeni nu îţi spune asta, că e greu să fii cel care rămâne în urmă.

M-am gândit la mătuşa Prue, care trecuse prin Ultima Uşă cu atâta seninătate. Era împăcată sufleteşte. Unde era acea pace sufletească pentru noi, restul?

Marian nu scoase un cuvânt. Mă privea îndelung ca şi când ar fi încercat să îmi memoreze chipul şi să oprească acea clipă ca să nu o uite niciodată. Marian ştia adevărul. Cred că ştiuse că urma să se întâmple ceva în momentul în care Consiliul Păstrătorilor o lăsase să se întoarcă.

Totul are un preţ.

Dacă ar fi fost ea în locul meu, ar fi făcut acelaşi lucru pentru a-i proteja pe cei dragi.

Sunt convins că şi Liv ar fi procedat la fel. Ea făcuse acelaşi lucru pentru Macon, dar în felul ei. Ce încercase să facă John pentru ea sus, în turnul de apă. Poate că se simţea vinovată că eram eu în locul lui.

Speram că ştia adevărul – că nu era vina ei, sau a mea, sau a lui. Indiferent cât de mult îmi doream să fi fost.

Aceasta era viaţa mea şi aşa urma să ia sfârşit.

Eram Călăuza, iar acesta era scopul meu măreţ şi îngrozitor.

Se aflase mereu în cărţi, în cele pe care Amma încerca cu disperare să le schimbe.

Eu am fost dintotdeauna.

Însă ele nu îmi cereau să rostesc aceste cuvinte. Marian mă strânse în braţe, iar Liv ne îmbrăţişă pe amândoi. Mi-am amintit de felul în care mă îmbrăţişa mereu mama, ca şi când nu ar fi vrut să-mi dea drumul niciodată dacă ar fi putut. Într-un final, Marian îmi şopti ceva. Era un citat din Winston Churchill. Speram să mi-l amintesc, oriunde aş fi mers.

— „Acesta nu este sfârşitul. Nu este nici măcar începutul sfârşitului. Dar este, poate, sfârşitul începutului.“

21 decembrie

Aduceri-aminte

Lena nu era în camera ei de la Ravenwood. M-am aşezat pe patul ei ca s-o aştept, holbându-mă la tavan. Mi-am amintit ceva şi i-am luat perna, frecându-mi faţa de ea. Mi-am amintit cum adulmecasem feţele de pernă ale mamei după moartea ei. Pentru mine era ceva magic, deoarece o parte din ea mai exista încă în lume. Voiam să-i las această amintire Lenei.

Mă gândeam la patul Lenei, la momentul în care acesta se rupsese, la momentul în care acoperişul cedase peste el, la momentul despărţirii noastre, când tencuiala căzuse ca o ploaie, acoperind totul. Am privit pereţii, gândindu-mă la cuvintele care apăruseră pe ei prima oară când Lena îşi dezvăluise sentimentele.

Nu eşti singurul care se prăbuşeşte.

Pereţii nu mai erau din sticlă. Camera arăta la fel ca în ziua în care o cunoscusem. Poate că era modul ei de a păstra lucrurile. Ca la început, când lucrurile păreau promiţătoare.

Nu mă puteam gândi la asta.

Existau frânturi de cuvinte peste tot. Presupun că aşa simţea lucrurile Lena.

CINE ÎL POATE JUDECA PE JUDECĂTOR?

Lucrurile nu funcţionau aşa. Nu puteam da timpul înapoi. Pentru nimeni. Nici măcar pentru noi.

NU CU UN BUBUIT, CI CU UN SCÂNCET.

Zarurile fuseseră aruncate.

Ea trebuie să fi ştiut asta, deoarece îmi lăsase un mesaj, scris pe pereţii din camera ei cu marker negru. Ca pe vremuri.

LOGICA DEMONILOR
ce este JUST în lume
te-ai scindat în două
de parcă ar putea să fie
o jumătate pentru mine
o jumătate pentru tine
ce este DREPT când
n-a mai rămas nimic
de împărţit
ce este AL TĂU când
durerea ta o port eu
când logica asta tristă este a mea.
această logică este a mea
scade, spun ei,
nu plânge
înapoi la birou
încearcă
să uiţi adunarea
înmulţeşte
şi eu răspund
de aceea
aducerile-aminte
urăsc
împărţirea

Mi-am lipit fruntea de perete, lângă aceste cuvinte.

Lena.

Ea nu răspunse.

L. Tu nu eşti o aducere-aminte. Eşti o supravieţuitoare.

Gândurile ei veniră încet, într-un ritm sacadat.

Nu voi putea supravieţui. Nu-mi poţi cere asta.

Ştiam că plângea. Mi-o imaginam stând întinsă în iarba uscată de la Greenbrier. Acolo mă voi duce să o caut.

N-ar trebui să fii singură. Aşteaptă-mă! Vin acum.

Aveam atât de multe să îi spun, încât nu am spus nimic. În schimb, mi-am şters ochii cu mâneca şi mi-am desfăcut rucsacul. Am scos markerul pe care Lena îl ţinea acolo, tot aşa cum oamenii păstrau o roată de rezervă în portbagajul maşinii lor.

I-am scos capacul pentru prima dată şi m-am urcat pe

scaunul de fete din faţa comodei albe şi vechi. Acesta scârţâi sub greutatea mea, însă nu cedă. Oricum, nu aveam mult timp la dispoziţie. Ochii mă usturau şi abia vedeam.

Am început să scriu pe tavan, acolo unde tencuiala era crăpată şi unde alte cuvinte, cuvinte mai frumoase şi mai pline de speranţă îşi făcuseră apariţia deasupra capetelor noastre.

Nu eram cine ştie ce poet, însă eram sincer, iar acest lucru era de-ajuns.

Te voi iubi mereu.

Ethan.

*

Am găsit-o pe Lena întinsă în iarba carbonizată de la Greenbrier, în acelaşi loc unde o găsisem şi în ziua în care făcuse ţăndări ferestrele în timpul orei de engleză. Îşi ţinea braţele deasupra capului, la fel ca în ziua aceea. Privea în sus la fâşia subţire de albastru.

M-am întins lângă ea.

Ea nu îşi înăbuşi lacrimile.

— E diferit, ştii asta? Cerul arată diferit acum.

Vorbea, nu comunica prin *Kelting.* Dintr-odată, vorbitul era special. Toate lucrurile obişnuite erau.

— Zău?

Ea inspiră sacadat.

— Când te-am cunoscut, asta mi-am amintit. Mi-am ridicat privirea la cer şi mi-am zis: „Am să iubesc această persoană, pentru că până şi cerul pare diferit“.

Nu puteam rosti un cuvânt, deoarece mi se pusese un nod în gât.

Ea continuă:

— Îmi amintesc limpede clipa în care te-am văzut. Eram în maşină. Tu jucai baschet afară, împreună cu prietenii tăi. Mingea a ieşit de pe teren, iar tu te-ai dus după ea. Te-ai uitat la mine.

— Îmi amintesc. Nu ştiam că m-ai observat.

Ea zâmbi.

— Dacă te-am observat? A fost cât pe ce să fac zob dricul.

Am privit din nou cerul.

— Crezi în dragoste înainte de prima vedere, L.?

Tu crezi în dragoste după ultima privire, Ethan?

După moarte, la asta se referea.

Nu era corect. Ar fi trebuit să ne plângem că eram obligaţi să fim acasă la o anumită oră. Să încercăm să ne găsim împreună o slujbă pe perioada verii altundeva în afară de „Dar-ee Keen“. Să ne facem griji dacă vom fi acceptaţi sau nu la aceeaşi facultate. Nu să ne batem capul cu asta.

Ea se rostogoli pe o parte, plângând şi smulgând firele de iarbă. Eu am luat-o în braţe, ţinând-o strâns. I-am dat cu grijă părul la o parte şi i-am şoptit la ureche.

— Da.

Ce?

Cred în dragoste după moarte.

Ea inspiră sacadat.

Poate aşa îmi voi amintit, L. Poate că amintirea ta este viaţa după moarte pentru mine.

Se întoarse ca să mă privească.

— Adică, aşa cum mama ta îşi aminteşte de tine?

Eu am încuviinţat din cap.

— Nu ştiu exact în ce cred. Însă, datorită ţie şi mamei, cred.

Şi eu cred. Dar te vreau aici. Nu-mi pasă dacă afară sunt cincizeci de grade şi fiecare fir de iarbă se veştejeşte. Fără tine, nimic din toate astea nu mai contează.

Ştiam cât de greu îi era, deoarece nici eu nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că nu voiam să o părăsesc. Însă nu îi puteam spune asta. Ar fi îngreunat şi mai mult lucrurile.

Nu este vorba despre iarba veştejită. Ştii prea bine asta. Lumea se va autodistruge, iar oamenii pe care îi iubim vor pieri odată cu ea.

Lena clătina din cap.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pot imagina o lume fără tine.

— Poate îţi vei imagina lumea pe care mi-am dorit întotdeauna s-o văd. Am scos din buzunarul de la spate harta împăturită şi uzată, cea care stătea atârnată pe peretele camerei mele de ani buni. Poate vei reuşi s-o vezi pentru mine. Am marcat traseele cu verde. Nu eşti obligată să o foloseşti. Dar mi-aş dori s-o folosească cineva. E ceva ce am plănuit de ceva vreme – întreaga viaţă, de fapt. Sunt locuri din cărţile mele preferate.

— Îmi amintesc. Vocea îi era înăbuşită. Jack Kerouac.

— Sau poţi să-ţi faci propria hartă. Am simţit cum îşi ţine respiraţia. E ciudat că până să te cunosc pe tine, nu-mi doream decât să plec cât mai departe de aici. E un paradox, nu? Nu pot ajunge mai departe de locul unde voi merge, însă acum aş da orice să rămân.

Lena îşi aşează mâinile pe pieptul meu, îndepărtându-se de mine. Harta căzu pe jos, între noi.

— Nu spune asta! N-o vei face!

M-am aplecat şi am ridicat de pe jos harta pe care marcasem toate locurile pe care visam să le vizitez, înainte să-mi dau seama care este locul de care aparţin.

— Atunci, păstreaz-o pentru mine!

Lena se holba la hârtia împăturită de parcă ar fi fost cel mai periculos lucru din lume. Apoi îşi ridică mâinile şi îşi desfăcu lănţişorul cu medalioane de la gât.

— Dacă vei păstra şi tu lanţul pentru mine.

— L., nu.

Lănţişorul atârna în aer între noi, iar ochii ei mă implorau să-l iau. Mi-am deschis mâna, iar ea lăsă lanţul să cadă în palma mea: nasturele de argint, şnurul roşu, steaua de Crăciun, toate amintirile ei. Mi-am întins mâna şi i-am ridicat bărbia ca să mă privească în ochi.

— Ştiu că e greu, însă nu ne putem preface că nu se va întâmpla. Vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce?

Ea mă privi cu ochii umflaţi şi roşii.

— Trebuie să rămâi aici şi să Legi Noua Ordine sau să-ţi îndeplineşti rolul, indiferent care-o fi acela. Altminteri, tot ceea ce urmează să fac va fi în zadar.

— Nu-mi poţi cere asta! Am mai trecut prin aşa ceva atunci când am crezut că unchiul Macon a murit şi ai văzut cât de bine m-am descurcat. Vocea îi tremura. Nu voi supravieţui fără tine.

Promite-mi că vei încerca!

— Nu! Lena clătina din cap, cu o privire sălbatică. Nu te poţi resemna. Trebuie să existe o cale. Mai avem timp. Era isterică. Te rog, Ethan!

Am apucat-o şi am strâns-o în braţe, ignorând faptul că pielea ei o ardea pe a mea. Îmi vor lipsi aceste arsuri. Îmi va lipsi totul la ea.

— Ssst. E în regulă, L.

Nu era.

Am jurat că mă voi întoarce cumva la ea, aşa cum se întorcea şi mama la mine. Făcusem acea promisiune, deşi nu o puteam ţine.

Am închis ochii şi mi-am îngropat faţa în părul ei. Voiam să îmi amintesc acest moment: bătăile inimii ei în timp ce o ţineam la pieptul meu, mirosul de lămâi şi de rozmarin, care mă condusese la ea înainte să o fi cunoscut. La soroc, voiam ca acest moment să fie ultimul lucru pe care să mi-l amintesc. Ultimul meu gând.

Lămâi şi rozmarin. Părul negru şi ochii verde şi auriu.

Ea nu spuse nimic, iar eu am renunţat să mai încerc, deoarece nu ne-am fi putut auzi din cauza bătăilor inimilor noastre şi a umbrei ameninţătoare a ultimului cuvânt, pe care refuzam să îl rostim. *Rămas-bun.*

21 decembrie

Sticle sparte

Când am ajuns acasă, Amma şedea la masa din bucătărie. Cărţile, cuvintele încrucişate, bomboanele *Red Hots* şi Surorile nu se vedeau nicăieri. Pe masă se afla o sticlă de Cola, veche şi crăpată. Era din copacul nostru cu sticle, cel care nu prinsese niciodată spiritul pe care îl căuta Amma. Al meu.

Repetasem conversaţia aceasta în minte încă din momentul în care am realizat că eu eram Creuzetul, nu John. Mă gândisem la sute de variante cum să-i spun persoanei care mă iubea la fel de mult ca mama că urma să mor.

Ce puteam să-i spun?

Încă nu găsisem varianta potrivită, iar acum, când mă aflam în bucătăria Ammei şi o priveam în ochi, mi se părea imposibil. Aveam însă senzaţia că ea ştia deja.

M-am aşezat pe scaunul din faţa ei.

— Amma, trebuie să-ţi vorbesc.

Ea încuviinţă din cap în timp ce învârtea sticla între degete.

— Am făcut totul pe dos, presupun. Am crezut că tu vei fi acela care vei face o gaură în univers. Se pare că eu am fost aceea.

— Nu este vina ta.

— Când loveşte uraganul, nu este nici vina meteorologului, nici a lui Dumnezeu, indiferent ce spune mama lui Wesley. Oricum ar fi, nu mai contează pentru cei care rămân fără acoperiş deasupra capului, nu-i aşa? Ea se uită la mine, resemnată. Cred că amândoi ştim că a fost vina mea. Iar gaura asta este prea mare ca s-o pot astupa.

I-am cuprins mâinile mici cu mâinile mele mari.

— Asta voiam să-ţi spun. O pot astupa eu.

Amma se lăsă pe spătarul scaunului, iar liniile de pe fruntea ei deveniră mai adânci.

— Despre ce vorbeşti, Ethan Wate?

— Pot pune capăt căldurii, secetei, cutremurelor. Casterii îşi vor putea recăpăta controlul asupra puterilor. Însă tu ştiai deja asta, nu-i aşa? De aceea te-ai dus la vrăjitor.

Ea păli la faţă.

— Nu pomeni de diavolul acela în casă! Nu ştii…

— Ştiu că te-ai dus la el, Amma. Te-am urmărit. Nu mai avea rost să ne prefacem. Nu puteam pleca fără să îmi iau rămas-bun de la ea. Chiar dacă ea nu voia să audă despre asta. Cred că asta ai văzut în cărţi, nu-i aşa? Ştiu că ai încercat să schimbi lucrurile, însă Roata Sorţii ne striveşte pe toţi, nu?

În încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare.

— Aşa ai spus, nu?

Niciunul din noi nu se mişca, nu respira. Preţ de o secundă, Amma păru atât de speriată, încât eram sigur că va sări ca arsă sau va acoperi toată casa cu sare.

Însă ea se schimonosi la faţă şi se năpusti asupra mea, apucându-mă de braţe de parcă ar fi vrut să mă scuture.

— Nu tu! Eşti băiatul meu. Roata n-are nicio treabă cu tine. Este vina mea. Eu voi îndrepta lucrurile.

Eu mi-am aşezat mâinile pe umerii ei firavi, privind cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Nu poţi, Amma. Eu sunt singurul care poate. Trebuie să fiu eu. Voi pleca mâine, înainte de răsăritul soarelui…

— Nu spune asta! Nu mai vreau s-aud un cuvânt! ţipă ea, înfigându-şi degetele în braţele mele de parcă ar fi încercat să se salveze de la înec.

— Amma, ascultă-mă…

— Nu! Ascultă-mă tu! mă imploră ea, înnebunită. Am un plan. Există o cale să schimb cărţile, vei vedea. Am făcut un târg. Trebuie doar să ai răbdare. Bodogănea ca o nebună. Am un plan. Vei vedea.

Amma se înşela. Nu eram sigur dacă ea ştia asta, însă eu

ştiam.

— E ceva ce trebuie să fac eu. Dacă n-o voi face, tu, tata, întreg oraşul veţi dispărea.

— Nu-mi pasă de oraşul acesta! zise ea printre dinţi. N-are decât să ardă până în temelii! Băiatul meu nu va păţi nimic! M-ai înţeles?

Amma îşi întorcea capul într-o parte şi-n alta, plimbându-şi privirea prin încăpere ca şi când ar fi căutat pe cineva care se ascundea în umbră.

Când se uită la mine, genunchii i se înmuiară, iar ea se înclină periculos într-o parte. Avea să leşine. Am apucat-o de braţe şi am susţinut-o. Privirile noastre se întâlniră.

— Am pierdut-o deja pe mama ta. Nu te pot pierde şi pe tine.

Am ajutat-o să se aşeze pe un scaun şi am îngenuncheat în faţa ei, privind-o cum îşi revine încet în simţiri.

— Inspiră adânc!

Mi-am amintit că o auzisem pe Thelma spunându-i asta mătuşii Mercy atunci când era pe punctul să leşine. Însă trecuserăm demult de această etapă.

Amma încercă să mă îndepărteze.

— Sunt bine. Atâta timp cât îmi promiţi că nu vei face o prostie. O să fac eu ordine în tot haosul acesta. Aştept doar momentul potrivit.

Eram dispus să pun pariu că momentul depindea de magia neagră a vrăjitorului voodoo.

Nu voiam ca ultimul lucru pe care i-l spuneam Ammei să fie o minciună. Însă nu voia să înţeleagă nici în ruptul capului. Nu aveam cum să o conving că făceam ceea ce trebuia. Era convinsă că exista o portiţă, ca şi Lena.

— În regulă, Amma. Hai să te ducem în camera ta.

Ea mă ţinu de braţ când se ridică în picioare.

— Trebuie să-mi promiţi, Ethan Wate.

Am privit-o în ochi.

— Nu voi face nicio prostie. Promit.

Minţeam doar pe jumătate, deoarece nu era o prostie să îi salvezi pe cei pe care îi iubeai. Nu era nici măcar o alegere.

Însă voiam în continuare ca ultimul lucru pe care i-l voi spune Ammei să fie sincer, din inimă. Prin urmare, după ce am ajutat-o să se aşeze în fotoliul preferat, am îmbrăţişat-o strâns şi i-am şoptit la ureche:

— Te iubesc, Amma.

Nu exista nimic mai adevărat.

Uşa de la intrare se trânti când am închis uşa de la camera Ammei.

— Hei, lume! Am sosit acasă! se auzi vocea tatei din hol. Eram pe punctul să îi răspund, când am auzit sunetul bine cunoscut al unei alte uşi care se deschidea. Voi fi în camera de studiu. Am mult de citit.

Era un paradox. Tata îşi petrecea mult timp făcând cercetări despre a Optsprezecea Lună, iar eu ştiam mai multe despre ea decât mi-aş fi dorit.

Când m-am întors în bucătărie, am văzut sticla de Cola veche pe masă, în locul unde o lăsase Amma. Era prea târziu ca să mai prindem ceva în sticla aceea, însă am luat-o totuşi în mână.

Mă întrebam dacă existau copaci cu sticle acolo unde urma să plec.

În drum spre camera mea, am trecut pe lângă camera de studiu a tatălui meu. Acesta şedea la vechiul birou al mamei, iar lumina inunda încăperea. Avea în faţă hârtiile lui şi o cană de cafea cu cafeină pe care o adusese în casă pe ascuns. Am deschis gura să spun ceva – nu ştiam ce – tocmai în momentul în care el scotoci prin sertar după dopuri, pe care şi le vârî în urechi.

Rămas-bun, tată!

Mi-am rezemat în tăcere fruntea de cadranul uşii. Lăsam lucrurile să îşi urmeze cursul firesc. Va afla restul în curând.

*

Era trecut de miezul nopţii când Lena adormi plângând. Eu stăteam întins în pat şi citeam pentru ultima oară *Şoareci şi oameni.* În ultimele luni, amintirile mele se

estompaseră atât de mult, încât nu îmi mai aduceam aminte mare lucru din carte. Îmi aminteam, însă, ultima parte. Sfârşitul. Mă tulbura de fiecare dată când îl citeam – felul în care George îl împuşcase pe Lennie în timp ce îi povestea acestuia despre ferma pe care urmau să o cumpere într-o bună zi. Cea pe care Lennie nu avea să o vadă niciodată.

Când am citit romanul la ora de engleză, toţi am fost de acord că George făcea un sacrificiu mare ucigându-l pe cel mai bun prieten al lui. Era eutanasia supremă, deoarece George ştia că Lennie urma să fie spânzurat pentru că o omorâse din greşeală pe fata de la fermă. Eu n-am crezut niciodată asta. Nu mi se părea că era un sacrificiu să-ţi împuşti cel mai bun prieten în cap, în loc să o iei la fugă. Lennie făcea acest sacrificiu, fie că ştia sau nu acest lucru. Ceea ce era mai grav – eram de părere că Lennie s-ar fi sacrificat oricând de bunăvoie pentru George. Voia ca George să cumpere ferma, să fie fericit.

Ştiam că sacrificiul meu nu va aduce fericirea nimănui, însă le va salva viaţa. Era de-ajuns. Mai ştiam şi că nicio persoană pe care o iubeam nu mă va lăsa să fac un astfel de sacrificiu, tocmai de aceea îmi trăgeam blugii pe mine la ora unu dimineaţa.

Am aruncat o ultimă privire prin cameră – la cutiile de pantofi care adăposteau tot ceea ce era important pentru mine, la scaunul din colţ unde şezuse mama când mă vizitase în urmă cu două luni, la grămada de cărţi preferate, ascunse sub patul meu şi la scaunul rotativ care nu se mai rotise de când se aşezase ultima oară pe el Macon Ravenwood. Voiam să le memorez pe toate. În timp ce îmi treceam piciorul peste pervaz, mă întrebam dacă mi le voi aminti.

*

Turnul de apă din Summerville se înălţa deasupra mea sub clarul de lună. Probabil că cei mai mulţi oamenilor nu ar fi ales acest loc, însă, deoarece aici se întâmpla totul în visele mele, am ştiut că era locul potrivit. În ultima vreme,

luam lucrurile aşa cum erau. Atunci când ştii că nu mai ai prea mult timp la dispoziţie, situaţia se schimbă. Devii mai filosof. Şi începi să înţelegi lucrurile – de fapt, se dezvăluie singure – şi totul devine limpede.

Primul tău sărut nu mai este la fel de important ca ultimul.

Testul la matematică nu mai contează.

Tarta însă da.

Chestiile la care te pricepi şi chestiile la care nu te pricepi sunt doar părţi diferite ale aceluiaşi lucru.

Este şi cazul oamenilor pe care îi iubeşti şi al oamenilor pe care nu îi iubeşti – şi al oamenilor care te iubesc şi al celor care nu te iubesc.

Singurul lucru cu adevărat important este să preţuieşti anumiţi oameni.

Într-adevăr, viaţa este scurtă.

Am scos lănţişorul cu medalioane al Lenei din buzunarul de la spate şi l-am privit pentru ultima oară. Apoi mi-am vârât mâna prin geamul deschis al Volvoului şi l-am lăsat să cadă pe scaun. Nu voiam să se întâmple ceva cu el odată ce totul va fi luat sfârşit. Mă bucuram că mi-l dăduse. Aveam senzaţia că o parte din ea era aici, cu mine.

Însă eram singur. Fusese alegerea mea. Fără prieteni, fără familie. Fără conversaţie, fără *Kelting.* Fără Lena.

Voiam să las lucrurile aşa cum erau.

Însă lucrurile erau îngrozitoare şi înspăimântătoare.

Simţeam asta. Soarta mă aştepta – soarta mea, şi încă ceva.

Cerul se despică la câţiva metri de locul unde mă aflam. Mă aşteptam ca Link să iasă din întuneric cu o prăjiturică Twinkies sau cu altceva, însă era John Breed.

— Ce s-a întâmplat? Macon şi Liv sunt bine? l-am întrebat eu.

— Da. Toată lumea e bine, având în vedere situaţia.

— Atunci ce cauţi aici?

El ridică din umeri, închizând şi deschizând capacul brichetei.

— M-am gândit că poate ai nevoie de un camarad.

— De ce? Să-mi dea un brânci?

Glumeam doar pe jumătate.

El trânti capacul brichetei.

— Hai să spunem că e mai greu decât ai crede, atunci când eşti acolo, sus. Şi-apoi, ai fost acolo cu mine, corect?

Era o logică ciudată, însă lucrurile erau destul de ciudate.

Nu ştiam ce să zic. Îmi era greu să cred că era acelaşi ticălos care mă cotonogise la bâlci şi încercase să-mi fure iubita. Acum, era un tip destul de cumsecade. Era efectul îndrăgostirii.

— Mersi, omule. Cum e? Atunci când cazi, vreau să spun.

John clătină din cap.

— Nu vrei să ştii, crede-mă.

Ne-am îndreptat către turnul de apă. O lună uriaşă şi albă bloca lumina celei adevărate. Scara albă din metal se afla doar la câţiva paşi de noi.

Am ştiut că ea era în spatele meu, înainte ca John să-i simtă prezenţa şi să se rotească pe călcâie.

Era Amma.

Nimeni nu mai mirosea a mină de creion şi a *Red Hots.*

— Ethan Wate! Am fost de faţă când te-ai născut şi voi fi de faţă în ziua în care vei muri, fie de partea asta, fie de cealaltă.

Eu nu m-am oprit în loc.

Ea strigă şi mai tare.

— Oricum, nu va fi azi!

John părea amuzat.

— La naiba, Wate. Ai o familie sinistră, pentru un Muritor.

Mi-am făcut curaj să o înfrunt pe Amma, înarmată cu mărgelele şi păpuşile ei, şi poate cu Biblia. Însă când m-am întors, am dat cu ochii de codiţele împletite şi de toiagul înfăşurat în piele de şarpe al vrăjitorului voodoo.

Vrăjitorul îmi zâmbi.

— Observ că nu ţi-ai găsit *ti-bon-age*-ul. Sau l-ai găsit? E mai uşor să găseşti decât să capturezi, nu-i aşa?

— Nu vorbi cu el! răbufni Amma.

Era evident că vrăjitorul nu venise ca să mă convingă să mă răzgândesc.

— Amma! am strigat-o eu, iar ea se întoarse cu faţa spre mine. Pentru prima dată, am văzut cât era de pierdută. Sprâncenele ei maro trădau nedumerirea şi agitaţia, iar postura ei mândră dispăruse. Acum stătea adusă de spate. Nu ştiu de ce l-ai adus aici pe individul acesta. N-ar trebui să te încurci cu persoane ca el.

Vrăjitorul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Clarvăzătoarea şi cu mine avem o înţelegere. Iar eu intenţionez să mă ţin de cuvânt.

— Ce înţelegere? am întrebat eu.

Amma îi aruncă o privire vrăjitorului care spunea: „Ţineţi gura!“ Apoi îmi făcu semn cu mâna să mă apropii, aşa cum făcea când eram copil.

— Nu e treaba nimănui decât a mea şi a Creatorului meu. Vino acasă, iar el se va întoarce acolo de unde-a venit.

— Nu cred că te roagă, spuse John. Se uită la Amma. Şi dacă Ethan nu vrea să plece?

Amma miji ochii.

— Ştiam că vei fi aici, diavolul de pe umărul băiatului meu. Încă mai prevăd unele lucruri. Iar tu eşti Întunecat, ca o bucată de cărbune în zăpadă – indiferent de culoarea ochilor tăi. De aceea am venit şi eu cu o latură Întunecată.

Vrăjitorul nu venise pentru mine sau pentru Sufletul meu Scindat. Venise ca să se asigure că John nu se va pune în calea Ammei.

John îşi ridică mâinile în aer, prefăcându-se că se predă.

— Nu încerc să îl conving pe Ethan să facă ceva. Am venit ca prieten.

Am auzit clinchetul sticlelor. Atunci am observat şnurul cu sticle legat la cureaua vrăjitorului, asemănătoare cu cele din copacul cu sticle.

Vrăjitorul alese una, ţinându-şi mâna pe dopul de plută.

— Am adus nişte prieteni.

Când scoase dopul, o dâră subţire de ceaţă neagră

evadă dinăuntru. Aceasta se învârti încet, aproape hipnotic, până când prinse formă de om.

Însă Stafia aceasta nu semăna cu cele pe care le mai văzusem. Membrele îi erau stâlcite şi îndoite ciudat, într-o poziţie nefirească. Trăsăturile feţei erau groteşti şi lipseau bucăţi întregi, ca şi când ar fi putrezit. Semăna cu un zombi dintr-un film de groază – zdrenţuros şi descompus. Ochii lui priveau în gol.

John făcu un pas în spate.

— Voi, Muritorii, sunteţi mai scrântiţi decât fiinţele supranaturale.

— Ce naiba-i asta?

Nu-mi puteam lua privirea de la el.

Vrăjitorul împrăştie un soi de pudră în jurul lui.

— E sufletul unui Nerevendicat. Atunci când familiile nu au grijă de morţii lor, îi preiau eu.

Vrăjitorul scutură sticla în faţa lui, zâmbind.

Simţeam că mi se face rău. Credeam că a prinde un duh rău într-o sticlă era una dintre superstiţiile nebuneşti ale Ammei. Nu ştiam că existau practicanţi voodoo malefici care pângăreau cimitirele cu sticle de Cola vechi.

Duhul torturat se apropie de John, cu un ţipăt înspăimântător şi tăcut încremenit pe faţă. John îşi întinse mâinile, aşa cum făcea mereu Lena.

— Înapoi, Ethan! Nu ştiu ce va face chestia asta.

M-am retras împleticindu-mă când flăcările izbucniră din mâinile lui John. Deşi nu avea aceeaşi putere ca Lena sau Sarafine, focul era suficient de intens. Flăcările loviră duhul, înghiţindu-l. Îi distingeam silueta în mijlocul văpăilor şi faţa încremenită într-un ţipăt etern. Apoi ceaţa se risipi, iar forma dispăru. Peste câteva secunde, ceaţa neagră începu să se învârtă în faţa focului până când duhul ajunse să plutească la câţiva paşi mai încolo.

— Văd că n-a funcţionat. John îşi frecă palmele de blugi. Nu am…

Nerevendicatul zbură către John, însă nu se opri când ajunse în dreptul lui. Ceaţa neagră pătrunse în el, dispărând aproape complet când John se teleportă. Duhul

fu împins afară cu putere, ca şi când ar fi fost suflat de un aspirator.

John se materializă câţiva metri mai încolo, şocat. Îşi pipăi trupul cu mâinile, ca şi când ar fi încercat să verifice dacă era întreg. Duhul se ridică în spirală prin ceaţă, netulburat.

— Ce ţi-a făcut chestia aia?

John încă încerca să-şi revină.

— A vrut să pătrundă în mine. Duhurile rele au nevoie de un trup ca să provoace pagube adevărate.

Am auzit din nou clinchetul sticlelor. Vrăjitorul deschidea sticlele, iar din fiecare dintre ele se ridica o ceaţă întunecată.

— Priveşte! Are mai multe.

— Suntem terminaţi, spuse John.

— Amma, opreşte-l! am strigat eu.

Însă nu avea importanţă. Amma îşi ţinea braţele încrucişate şi părea mai hotărâtă şi mai nebună ca niciodată.

— Dacă vii acasă cu mine, vrăjitorul va umple sticlele la loc mai repede decât ai vărsa o sticlă cu lapte.

De astă dată, Amma pătrunsese atât de adânc în latura întunecată, încât nu ştiam cum să o găsesc sau să o aduc înapoi.

M-am uitat la John.

— Nu le poţi face să dispară sau să le transformi în ceva?

John clătină din cap.

— Nu deţin nicio putere care să funcţioneze pe duhurile furioase Nerevendicate.

Cercuri de fum pluteau în aer când cineva ieşi din umbră.

— Din fericire, deţin eu câteva.

Macon Ravenwood trase de câteva ori din trabucul pe care îl ţinea în mână.

— Amarie, sunt dezamăgit. Nu prea eşti în apele tale.

Când Amma trecu pe lângă vrăjitor, sticlele prinse de cureaua acestuia zăngăniră periculos. Ea îşi îndreptă un

deget osos către Macon.

— Şi tu ai face acelaşi lucru pentru nepoata ta, mai repede decât ar fura un păcătos banii din cutia milei, Melchizedek! Nu sta aşa falnic şi măreţ, pentru că n-am să permit ca băiatul meu să fie sacrificat ca un miel!

Vrăjitorul eliberă un alt duh Nerevendicat în spatele Ammei. Macon privi cum acesta se ridică în aer.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, dar va trebui să vă rog să vă adunaţi jucăriile şi să plecaţi. Prietena mea nu a gândit limpede atunci când a apelat la serviciile dumneavoastră. Durerea înceţoşează mintea, ştiţi?

Vrăjitorul râse şi îşi îndreptă toiagul către unul dintre duhuri, dirijându-l în direcţia lui Macon.

— Nu am fost angajat, Casterule. Târgul pe care ea l-a încheiat cu mine nu poate fi anulat.

Duhul descrise un cerc, apoi ţâşni în jos către Macon, cu gura strâmbă şi moale.

Macon închise ochii, iar eu mi i-am acoperit pe ai mei, anticipând lumina verde orbitoare care aproape că îl distrusese pe Hunting. Însă nu apăru nicio lumină, ci dimpotrivă – o absenţă totală a luminii. Întuneric.

Un cerc mare de beznă se formă pe cer deasupra spiritului Nerevendicat. Semăna cu imaginea unui uragan surprinsă din satelit, doar că nu existau vânturi distrugătoare. Era o gaură în cer.

Spiritul Nerevendicat se răsuci în timp ce gaura neagră îl trăgea pe cer ca un magnet. Când duhul ajunse la marginea exterioară a găurii, acesta dispăru treptat, ca şi când ar fi fost tras înăuntru. Îmi aminteam cum îmi dispăruse mâna în grilajul exterior al *Lunae Libri,* doar că de data aceasta nu părea o iluzie. Când degetele străvezii ale duhului fură înghiţite de vid, gaura se închise şi dispăru.

— Ştiai că poate face asta? întrebă John în şoaptă.

— Nici măcar nu ştiu ce-a făcut.

Vrăjitorul făcu ochii mari de uimire, însă nu se descurajă. Îşi îndreptă pe rând toiagul înspre celelalte duhuri, iar formele lor diforme ţâşniră în direcţia lui

Macon. În spatele lor, se deschiseră găuri negre ca smoala, trăgându-le înăuntru. Apoi găurile dispărură ca nişte artificii după ce au explodat.

Vrăjitorul scăpă din mână una dintre sticlele goale, iar aceasta căzu pe jos. Sticla se sparse când lovi pământul uscat. Macon deschise ochii şi îl privi calm pe vrăjitor.

— După cum spuneam, serviciile tale nu mai sunt de folos. Îţi sugerez să te întorci în gaura ta din pământ înainte să creez una şi pentru tine.

Vrăjitorul desfăcu un săculeţ din piele şi luă o mână de pudră albă pe care o împrăştie pe pământ în jurul lui. Amma se dădu în spate, ridicându-şi rochia astfel încât tivul acesteia să nu atingă pudra. Vrăjitorul îşi ridică mâna şi suflă particulele înspre Macon.

Acestea plutiră prin aer aidoma cenușii. Însă, înainte să ajungă la Macon, se deschise o altă gaură neagră care le înghiţi. Macon îşi învârti trabucul între degete.

— Domnule, folosesc acest cuvânt cu indulgenţă, dacă nu mai ai altceva să ne prezinţi, îţi sugerezi să-ţi iei toiagul şi să pleci.

— Sau ce, Casterule?

— Sau următoarea gaură îţi va fi destinată.

Ochii vrăjitorului străluciră în întuneric.

— A fost o greşeală, Ravenwood. Bătrâna îmi este datoare şi va plăti – în viaţa aceasta sau în următoarea. Nu ar fi trebuit să te bagi.

Vrăjitorul aruncă ceva pe jos şi se ridică fumul. Când acesta se risipi, vrăjitorul nu mai era.

— Poate Călători?

Era imposibil.

Macon se apropie de noi.

— Trucuri ieftine, făcute de un magician de mâna a treia.

John îl privea pe Macon cu admiraţie.

— Cum ai făcut ceea ce ai făcut? Ştiam că poţi crea lumină, dar asta ce-a fost?

— Petice de întuneric. Găuri în univers, bănuiesc, răspunse el. Nu este o treabă prea plăcută.

— Dar acum eşti Caster al Luminii. Cum poţi crea întuneric?

— Într-adevăr, acum sunt Caster al Luminii, însă am fost Incubus cu mult timp înainte de asta. În unii din noi, există atât Lumină, cât şi Întuneric. Ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine, John.

John dădu să mai spună ceva când Amma strigă de pe fâşia de pământ dintre noi.

— Melchizedek Ravenwood! Este ultima oară când îţi cer să nu te mai amesteci în treburile mele. Tu ai grijă de familia ta, iar eu voi avea de a mea! Ethan Wate, plecăm în minutul ăsta!

Eu am clătinat din cap.

— Nu pot.

Amma arătă cu degetul către Macon, aruncându-i o privire duşmănoasă.

— E numai vina ta! N-am să te iert niciodată, m-ai auzit? Nici azi, nici mâine, sau când ne vom întâlni în iad pentru păcatele pe care le-am comis. Pentru cel pe care sunt pe cale să-l comit.

Amma împrăştie ceva în jurul ei, creând un cerc. Cristalele albe străluceau ca fulgii de zăpadă. Era sare.

— Amarie! o strigă Macon, cu o voce blândă.

Ştia că aceasta se va dezlănţui.

— Mătuşă Delilah, unchiule Abner, mătuşă Ivy, bunică Sulla! Am nevoie de intervenţia voastră. Amma privea înspre cerul negru. Sunt sânge din sângele vostru şi vă conjur să mă ajutaţi să lupt împotriva celui care ameninţă ceea ce am eu mai scump pe lume.

Îi invoca pe Cei Mari, încercând să îi întoarcă împotriva lui Macon. Simţeam încărcătura momentului: disperarea ei, nebunia ei, dragostea ei. Însă totul era prea anapoda ca să fie bine. Numai că ea nu înţelegea acest lucru.

— Nu vor veni, i-am şoptit eu lui Macon. A încercat să îi invoce şi altădată şi n-au apărut.

— Poate nu au avut un motiv întemeiat.

Când mi-am ridicat privirea la turnul de apă, înspre care privea şi Macon, am zărit siluetele în lumina lunii. Cei Mari

– strămoşii Ammei din Lumea de Dincolo. Aceştia răspunseră într-un final chemării ei.

Amma arătă cu degetul înspre Macon.

— El este cel care încearcă să-i facă rău băiatului meu şi să-l ia din lumea asta. Opriţi-l! Faceţi ceea ce trebuie!

Cei Mari îşi îndreptară privirile către Macon şi, preţ de o secundă, mi-am ţinut respiraţia. Sulla avea prinse în jurul încheieturii şiraguri de mărgele, care semănau cu un rozariu dintr-o religie doar a ei. Delilah şi Ivy stăteau lângă ea şi îl priveau pe Macon.

Însă unchiul Abner se uita la mine, căutându-mi privirea. Ochii lui erau mari şi căprui şi plini de întrebări. Voiam să le răspund, însă nu ştiam exact ce mă întrebau.

El găsi cumva răspunsurile, pentru că se întoarse către Sulla şi îi vorbi în Gullah.

— Faceţi ceea ce trebuie! strigă Anima în întuneric.

Cei Mari se uitară la Amma şi îşi uniră mâinile. Apoi, se întoarseră încet cu spatele la ea. Făceau ceea ce trebuia.

Amma scoase un ţipăt sugrumat şi căzu în genunchi.

— Nu!

Cei Mari se ţineau încă de mână, cu faţa către lună, când se făcură nevăzuţi.

Macon îşi aşeză mâna pe umărul meu.

— Voi avea grijă de Amarie, Ethan. Fie că va vrea sau nu.

M-am apropiat de scara de metal ruginită.

— Vrei să te însoţesc? strigă în urma mea John.

Am clătinat din cap. Trebuia să fac asta singur. Cât se poate de singur, mai ales atunci când jumătate din suflet te urmăreşte oriunde mergi.

— Ethan…

Era Macon. M-am prins cu mâna de partea laterală a scării. Nu mă puteam întoarce.

— Cu bine, domnule Wate!

La asta se rezuma tot, la câteva cuvinte lipsite de sens. Atât mai rămăsese de spus.

— Ai grijă de ea pentru mine!

Nu era o întrebare.

— Voi avea, fiule.

Am strâns mai tare treapta de metal din faţa mea.

— Nu! Băiatul meu!

Am auzit-o pe Amma ţipând şi dând din picioare în timp ce Macon o ţinea în loc.

Am început să urc.

— Ethan Lawson Wate…

Cu fiecare ţipăt al ei, eu urcam mai sus, cu acelaşi gând în minte.

„Calea corectă şi calea uşoară nu sunt niciodată unul şi acelaşi lucru.“

22 decembrie

În sfârşit

Stăteam în vârful turnului alb de apă, cu faţa la lună. Nu aveam umbră, iar dacă existau stele, nu le vedeam. Summerville se întindea la picioarele mele, ca o pătură de luminiţe, până la întunecimea lacului.

Acesta fusese locul fericirii noastre, al meu şi al Lenei. Unul dintre ele, cel puţin. Însă acum eram singur. Şi nu eram fericit. Nu simţeam nimic decât teamă. Îmi venea să vărs.

Încă auzeam ţipetele Ammei.

Am îngenuncheat o secundă, cu mâinile pe metalul vopsit. Am privit în jos şi am văzut o inimă, desenată cu marker negru. Am zâmbit, amintindu-mi, apoi m-am ridicat în picioare.

A sosit vremea. Nu mai e cale de întoarcere.

Priveam luminiţele, încercând să-mi găsesc curajul să fac o faptă de neimaginat. Simţeam un gol în stomac din cauza fricii.

Făceam ceea ce trebuia.

Când am închis ochii, am simţit cum nişte braţe mă cuprind de mijloc, lăsându-mă fără aer, şi mă trag în jos, către scara de metal. L-am zărit pentru o clipă – m-am zărit pe mine – înainte să mă lovesc cu falca de balustradă şi să-mi pierd echilibrul.

El încerca să mă oprească.

Am încercat să mă descotorosesc de el. M-am aplecat în faţă şi mi-am văzut tenişii, în timp ce dădeam din picioare. Apoi i-am văzut lui tenişii, în timp ce dădea din picioare. Mi-am amintit că aşa era în vis. Aşa trebuia să se întâmple.

Ce faci?

De astă dată, el mă întreba pe mine.

L-am aruncat pe jos, iar el a aterizat pe spate. L-am apucat de gulerul cămăşii, iar el l-a apucat pe al meu.

Ne-am privit în ochi, iar el a înţeles adevărul.

Urma să murim amândoi. Trebuia să fim împreună în acel moment.

Am scos sticla veche de Cola pe care Amma o lăsase mai devreme pe masa din bucătărie. Dacă un copac plin cu sticle putea prinde o mulţime de suflete, poate că o singură sticlă de Cola îl putea prinde pe al meu.

Am aşteptat.

Am văzut cum se schimbă la faţă.
Făcu ochii mari.
El se năpusti asupra mea.
Eu nu i-am dat drumul.
Ne priveam în ochi şi ne ţineam
strâns de gât.
Când ne-am prăvălit peste marginea turnului de apă
şi-am căzut
în
gol
Eu
nu
mă
gândeam
decât
la
un
singur
lucru

.
L
E
N
A

Nouăsprezece Luni

Mulţumiri

Trei Luni şi mai mult de 1 600 de pagini din ziua în care ne-am propus să le dovedim câtorva adolescenţi cârcotaşi că putem scrie o carte. Familia extinsă a Casterilor nici măcar nu ar încăpea pe o pagină sau două, dacă am încerca să vă numim pe toţi.

Le suntem recunoscătoare editorilor noştri incredibil de talentaţi din cele treizeci şi opt de ţări care au primit cu braţele deschise *Cronicile Casterilor.* Aţi dat dovadă de multă bunătate faţă de cititorii noştri, faţă de noi şi faţă de Casterii din districtul Gatlin. Le suntem recunoscătoare prietenilor noştri scriitori şi cititori, impresarului nostru şi prietenilor noştri editori, prietenilor noştri din mediul virtual şi celor de la departamentul de marketing/PR, profesoarei noastre şi prietenilor noştri bibliotecari, precum şi prietenilor noştri din librării. Le suntem profund îndatorate prietenilor noştri traducători, în special doamnei Dr. Sara Lindheim, Clasicista şi Păstrătoarea noastră. Mai mult decât orice, le suntem recunoscătoare adolescenţilor (şi celor cu suflet tânăr) care ne-au citit cărţile, în special corectorilor, care sunt nişte editori nemiloşi şi care, sperăm noi, îi vor face pe alţi scriitori să plângă mai tare decât ne-au făcut pe noi. Cu voia lui Dumnezeu, totul va fi bine.

În sfârşit, le suntem recunoscătoare familiilor noastre, triburilor noastre şi apropiaţilor – tuturor celor care cunosc deja semnificaţia acestor cuvinte, pentru că staţi acum şi citiţi aceste rânduri. Mai presus de orice, cărţile noastre vorbesc despre păstrarea familiei şi a ginţii. Din punctul nostru de vedere, e un lucru magic. Ne-a luat mult timp până să vă descoperim şi vă iubim pe toţi.

Emma, May, Kate & Lewis; Nick, Stella & Alex –

Vă vom iubi mereu.